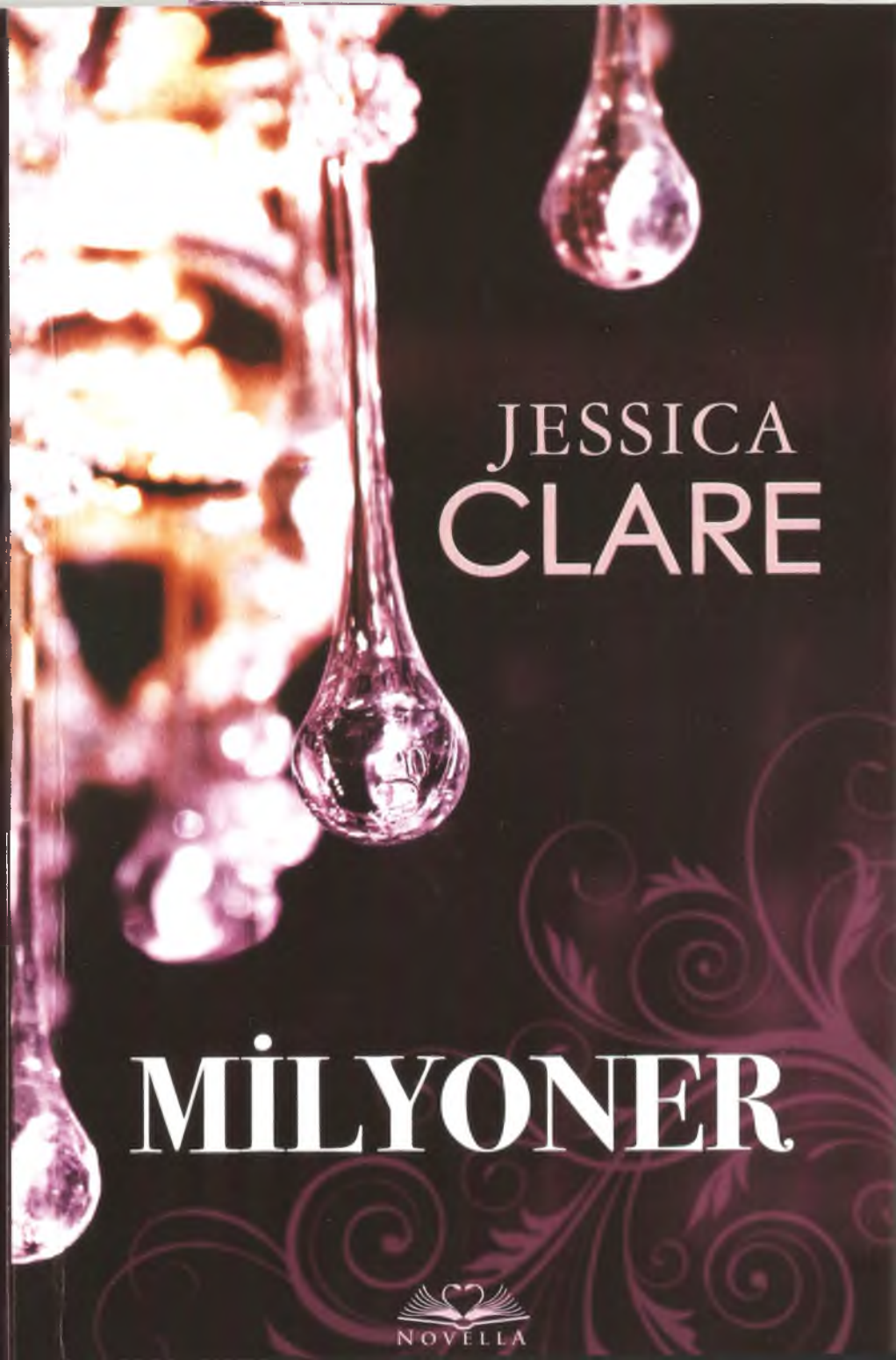

JESSICA
CLARE
MİLYONER
NOVELLA

"Sizi zengin ve şöhretliler diyarına götüren, bir çırpıda bitireceğiniz; seksi bir okuma deneyimi."

– Fiction Vixen

"Jessica Clare'in kalemi eğlenceli, seksi ve heyecanlı... Serinin ilk kitabı olan *Milyoner*, zengin roman kahramanlarına sevgimi alevlendirdi."

–The Book Pushers

"Jessica Clare'in *Milyoner* romanı okurun, hatalarına rağmen sevdiği iki ana karakter, can alıcı aşk sahneleri ve Brontë'nin tam yerinde alıntıladığı felsefi öğretilerle her açıdan tatmine ulaştıran bir kitap."

–Library Journal

JESSICA
CLARE

MİLYONER

NOVELLA

Milyoner

© Jessica Clare
Özgün Adı: Stranded With a Billionaire

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Şubat 2017
ISBN: 978-605-186-236-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Arzu Şensoy
Editör	: A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Düzelti	: Nihan İşler
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş
Baskı	: MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti. Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu / İstanbul SERTİFİKA NO: 34191 Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

JESSICA CLARE

MİLYONER

Çeviren: Arzu Şensoy

NOVELLA

 Yetişkin okurlar içindir.

Kız kardeşime;
Beni her zaman yazılarım konusunda destekleyen,
en büyük hayranlarımdan biri olan
ve bu romanın dünya üzerindeki favori kitabı olduğunu
söyleyen...
İkinci kitabı okumadan önce...

Birinci Bölüm

Bar yüksek müzikle gümbürdüyor ve insanlar omuz omuza duruyor olsa da hiç kimse Logan Hawkings'e yanaşmadı. Birbirine karışmış vücutlardan oluşan bir denizin ortasında, tek başına huzurlu bir ada gibi duruyordu. İnsanlara onun bu çevreden olmadığını anlatan şey yüzündeki "defol git" ifadesi de olabilirdi, pahalı özel dikim kıyafetinin düzgün kesimi de. Erkeklerin onun yolundan çekilmelerinin, kadınların da kız arkadaşlarını ilgiyle dürtmelerinin sebebiyse kasılarak yürüyüşündeki kibir olabilirdi.

Buraya sosyalleşmeye gelmemişti.

Barı geçip arkadaki bir odaya doğru giden dar koridordan aşağı doğru ilerledi. Bir adam –uzun boyu ve kazınmış kafasıyla– oradaki kapının önünde dikiliyordu. Koruma takım elbiseliydi, içeride olmasına rağmen güneş gözlüğü takıyordu ve kulağının arkasından ensesine dolaşan, siyah kordonlu bir kulaklığı vardı. Tetikte bir hal alan duruşuyla yaklaşmakta olan Logan'ı izledi.

Logan sağ elinin işaret ve orta parmağını tecrübeli bir rahatlıkla omzunun üzerinden sürter gibi geçirdi ve pazısının üzerinde, tam da dövmesine denk gelen yerde durdu.

Adam başıyla onaylayıp yana çekildi.

Logan kapıyı iterek açtı ve uzun adımlarla merdivenlerden aşağı, bodruma doğru indi. Odanın ortasına yerleştirilmiş büyük ve yeşil sekizgen masanın üzerinde şimdiden kalınca bir tabaka puro dumanı birikmişti. Bir kenara büfe koymuşlardı ama kimsenin umurunda değildi. Masanın her yanına bira şişeleri ve poker çipleri saçılmıştı. Ah, Kardeşlik gecesi. Logan'ın bütün hafta boyunca en sevdiği gece. Odaya şöyle bir göz gezdirdi. Herkes çoktan gelmişti, son teşrif eden oydu. Ortada şaşılacak bir şey yoktu. Masada oturan adamlar aşağı yukarı aynı yaştaydılar. Hepsi oturaklı, fit adamlardı ve adeta pahalı olduğunu bağıran kıyafetler giyiyorlardı. Başarının getirdiği özgüven her hareketlerine işlemişti, gerçi bazılarında bu kasıntılıktan öteye gidemiyordu.

Logan'a ayrılmış boş sandalyenin yanında Hunter Buchanan oturuyordu; yüzünde yara izi olan, sessiz emlak kralı onun en güvendiği dostuydu. Onun yanında oturan Reese Durham, milyar dolarlık servetinin dönüm noktasına ulaşan genç, atılgan bir adamdı. Yanındaki Griffin Verdi, İngiliz aristokrasisindendi ve küçük gruplarının "profesörü"ydü. Onun yanında Jonathan Lyons vardı; Lyon Otomotiv'in sahibi, adı çıkmış bir macera ve heyecan avcısı. Yanındaki de gruplarının hayırseveri Cade Archer'dı.

İçeri girdiğinde beş adam gözlerini kartlarından neredeyse kaldırmadılar bile.

"Geç kaldın," diyen Reese Durham'ın ağzında bir puro sallanıyordu. İfadesiz bir suratla kartlarını inceledi.

Logan ceketini çıkarıp bir köşeye attıktan sonra masadaki tek boş sandalyeye doğru ilerledi. Cade selamlamak için bir elini kaldırdı. Logan onun elini sıktı, sonra dönüp Hunter Buchanan'ın sırtına hafifçe vurdu. Adamın yara izleri odanın loşluğunda korkunç görünüyordu.

"Tam zamanında geldin," dedi Cade keyifli bir sesle. "Reese de tam Gloria'yı soruyordu."

Logan iki adamın arasına otururken başını sallayarak kaşlarını çattı. "Gloria kim?"

Reese masanın diğer tarafından ona sırıttı. "Bilirsin işte. Muhteşem sarı saçları olan, etli butlu Gloria. Artık onu görmüyorsun sanırım? Birkaç ay önce Stewart bağış gecesine getirmiştin."

Öyle mi yapmıştı? Logan hatırlayamıyordu. Şeyden, ee, Danica'dan beri kimseyle ikinci kez buluşmamıştı. Kimse ilgisini yeterince çekmemiş, o da bu yüzden zaman yaratmamıştı. "Gloria diye birini hatırlamıyorum."

"Onunla çıkarsam sorun olmaz yani? Önceki gece bir partide karşılaştık ve yeniden görüşsem fena olmaz diye düşündüm."

"Sorun mu?" diye homurdandı Logan. "Yüzünü bile hatırlayamıyorum. Al senin olsun."

"Onun Danica'yla arkadaş olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Reese.

"O zaman zaten senin olsun," dedi Logan, soğuk bir sesle. "Danica'nın arkadaşıysa, cehennemde yansa bile umurumda değil."

"Bunu diyeceğini biliyordum," dedi Reese neşeyle.

"Sadece bana bir iyilik yap ve bir daha Danica'nın lafını etme," dedi Logan. Sesi dostçaydı ama bir uyarı havası da içeriyordu.

Yapmak istediği en son şey paragöz bir servet avcısı hakkında konuşmaktı. Kadın geçmişinde kalmıştı ve Logan'ın onun üzerinde durmaya hiç niyeti yoktu. Babası, Danica'ya âşık olduğu için onunla dalga geçmiş, Logan'ın aptal bir enayi gibi davrandığını söylemişti. Meğer yaşlı akbaba başından beri haklıymış.

Ki işin en sinir bozucu kısmı da buydu zaten.

"Neden bu kadar geciktin?" Hunter, Logan'a bakarak bir yığın çipi öne sürdü.

Yumuşak ve zahmetsiz bir konu değişikliği. Logan, Hunter'a dönerek yara izli adama o gece payına düşen için bir çek verdi.

"Yeni bir şoförüm var," dedi Logan. "Yolu kaybetti."

Ses tonu bunun bir daha olmayacağını ifade ediyordu.

Reese homurdandı ve başını iki yana salladı. "Bahaneler, bahaneler." Masanın ortasındaki çip yığınını işaret etti. "Herkes var mı?"

Kartlar dağıtılınca, altı adam da ellerindekileri inceledi ve kartlar açık olarak masaya serilir serilmez Cade bahsi yükseltti, dördü çekildi. Cade'e bıkkın bir bakış atan Jonathan, "Şuradaki kutsal şövalyenin gösterecek döperi var," dedi. "Onun, kızını kurtarmak için yalan söyleyemeyeceğini biliyorsun."

Cade hariç oyunda kalan son kişi olan Reese, iç çekerek kartlarını bıraktı. "Lanet olsun, haklısın. Ben de çekiliyorum."

Cade sırıttı ve parayı kendine doğru çekti. "Blöf yapıyor olabilirdim."

Jonathan, "Yapmıyordun," dedi ve birasından bir yudum alıp arkasındaki içecek masasına doğru uzanarak bir tane de Logan'a kaptı. "Nasıl yapılır bilmiyorsun."

"Tamam," dedi Logan birayı alıp kapağını açarak. Hızlı bir yudum aldı. "Artık hepimiz burada olduğumuza göre... bu ayki Kardeşlik toplantısı resmen açılmıştır."

Adamlar içkilerini kaldırıp şişelerini tokuşturarak hep bir ağızdan "*Fratres in prosperitatem,*" dediler, her ay yaptıkları gibi. Bu, onların gizli topluluğunun sloganıydı: "Refah içindeki kardeşler."

"İlk gündemimiz yuvarlak masa," dedi Logan. "Jonathan'la başlayacağız."

"Lynde Otomotiv tüm çeyreklerde güçlü bir satış yapmaya devam ediyor. Elektrikli motoru olan ama Daytona'da yarışmaya yetecek beygir gücünde, üst sınıf, üstü açılabilir bir araba serisi eklemeye uğraşıyoruz." Jonathan sırıttı. "Bir tanesini de ben kullanmayı düşünüyorum. Sizi teknik detaylarla sıkmayacağım."

"Evet, lütfen yapma," dedi Griffin, görgülü ve sıkkın sesiyle.

Jonathan azimliydi. Kartlarını alarak bir sonraki eli dağıtmaya başladı. "Prototip en erken önümüzdeki çeyrekten sonraya hazır olur ama arabaları seri üretim için piyasaya sürdüğümüzde hepiniz birer tane alacaksınız; Kardeşlik'ten sevgilerle."

El ilerledikçe araba işi hakkında biraz daha konuştu, sonra da Griffin'e döndü. "Sıra sende."

Griffin elini inceleyerek omuz silkti. "Para işte. Kendi kendine çoğalıyor."

"Dedi refah içinde büyümüş bir adam," diye belirtti Reese. "Hepimiz bu kadar şanslı değildik."

Griffin, boştaki elini havada sallayarak, "Zengin doğmuş olmam benim suçum değil. Ayrıca, Cade'in tıbbi araştırma tesisine de yatırım yaptım," diye belirtti. "En azından paramla bir şeyler yapıyorum. Hem vergiden de düşmüş oluyor."

"Reese?" diye sordu Logan.

"En yeni kazanımım olan Vegas Flush, bu seneki Stanley

Kupası'nı* almak için istikrarlı görünüyor. Hepinizin biletleri memnuniyetle hazır tabii. Sekreterimle iletişime geçin yeter. Bir de Amerikan futbolu takımı almak için bakınıyorum." Reese sırıttı. "Ya da belki düz futbol takımı. Futbol Birleşik Devletler'de gelişebilecek bir spor. İnsanları stadyumlara çekebilecek bir yıldız oyuncu alabilirsem ilgilenmeye değer güçlü bir yatırım olabilir. Hâlâ bunun üzerinde düşünüyorum."

Bir süre spor takımları üzerine konuştuktan sonra araştırma tesisindeki önemli tıbbi gelişmelerden ve yaklaşmakta olan yardım gecelerinden bahseden Cade Archer'la devam ettiler. Cade, onların beyaz atlı şövalyesiydi. Para kazanmasına kazanmıştı ama bunu daha yüce bir amaç için veya insanlığın iyiliğine odaklanarak yapmakta ısrar etmişti.

Ya diğerleri? Onlar sadece para kazanmayı seviyorlardı.

Reese, Logan ve Griffin; hepsi işleri hakkında konuştular, sonra sohbet ilerledi. En sona Hunter kalmıştı ve o da her zaman yaptığı gibi kısa kesti. Yara izli adam, hiçbir zaman çok konuşan biri olmamıştı. Yalnızca arkasına yaslanarak oturur ve çoğu buluşmada kardeşleriyle birlikte olmanın keyfini çıkarırdı. Fakat bu gece paylaşacağı bir şey vardı ve konuşurken karanlık bakışı Logan'a kaydı. "Logan, eğer ilgilenirsen tam yatırımlık bir gayrimenkul havadisi aldım. Bahamalar'daki bir adada nakit akışına ihtiyacı olan büyük bir tatil köyü var. Exuma Bölgesi. Arkadaşım ilgilenecek bir yatırımcıya satmaya hevesli, bana temiz bir anlaşmaymış gibi geldi."

Logan dikkatinin sadece yarısını vererek başıyla onayladı. Kulağa, onun gidişatına uygun bir şey gibi geliyordu. Hawkings Holding'in bütün yaptığı, gücünü kaybetmekte olan

* Ulusal Hokey Ligi (NHL) kapsamında oynanan playoff'ları kazanan takıma verilen buz hokeyi kupası. NHL'de 24'ü ABD'den, 6'sı Kanada'dan olmak üzere 30 takım yer almaktadır. (ç.n.)

işleri ucuza satın alıp bunları kârlı teşkilatlara dönüştürmek, sonra da bundan kazanç sağlamaktı. "Cazibe merkezi mi?"

"Bana söylenene göre öyle. Bir göz atmaya değer. İlgilenen Fransız bir milyarder var ama ben önce Kardeşlik'e sunmak istedim."

Logan bunun üzerinde düşünürken homurdandı. Hunter'ın bu konuyu açması için, bunun birinci sınıf bir iş olması gerekirdi. Hunter normalde sessizdi. Diğerlerinden biri nakit akışına ihtiyaç duyarsa işinin iyi gittiğinden emin olmak için fon sağlardı ama bunun dışında içine kapanıktı. Logan buna hayranlık duyuyordu. Adam tek başına bir ada gibiydi. Logan onun Kardeşlik dışında pek –hatta hiç– arkadaşı olmadığından şüpheleniyordu.

Başıyla onaylayarak, "Şu anda meşgulüm ama programımda araya sıkıştırabilir miyim diye bir bakacağım," dedi.

"Belki hazır ona bakıyorken tatile de çıkmalısın," dedi Reese. "Birkaç günlüğüne ofisten uzaklaş. Sorunlarını unut."

Logan o el için ortaya koyacağı parayı masaya atarak Reese'e kaşlarını çattı. "Sorunlarımı çoktan ardımda bıraktım." Her şeye rağmen sunağa kadar gitmeden Danica'dan paçasını kurtarmıştı; kıl payı sıyırmış bir kurşunla. Ve şerefsiz babası da aşağı yukarı aynı zamanlarda bu dünyadan göçüp gitmişti. Bu ikisi artık boynunda asılı olmayan iki yüktü.

Reese, Logan'ın yanıtından sanki ona inanmamış gibi eğlenmiş görünüyordu. "Ah, gerçekten mi? Çünkü bu benim..."

"Bu işe karışma," dedi Logan uyaran bir ses tonuyla.

Reese sadece sırıtıp omuz silkerek dikkatini yeniden kartlarına çevirdi. "Keyfine bak."

Yine de Logan, Reese'in sözlerini düşünmeye devam etti ve dikkati, işe yaramaz bir eli olmasına rağmen, oyunda kala-

cak kadar dağıldı. Sonunda farkına bile varmadan Jonathan'a iki binlik kaybetti.

Reese onun bir "tatile" çıkması gerektiğini düşünüyordu.

Bunu düşünmek bile kahkaha atmak istemesine sebep olmuştu. Başarılı işadamları izne çıkmayı değil, fırsat yakalamayı gözlerdi. Yine de bu kulağa ilginç bir yatırım gibi geliyordu ve Logan da Hawkings Holding'de çeşitlilik olmasından hoşlanıyordu. Bir tatil köyü adası da kesinlikle farklıydı.

Hunter'ın gözucuyla kendisini izlediğini fark etti. Emlak sektörünün önemli adamı bu mücevheri, Logan'ın iyi bir vuruş yapabileceğini düşündüğü için mi onun yoluna atmıştı? Yoksa o da Logan'ın dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğunu mu düşünüyordu?

Bu düşünce keyfini kaçırdı. Önce Reese onu iğneliyordu ve şimdi Hunter da mı aynı yoldaydı? Bunu Hunter'dan beklemezdi. Küçük, başarılı gruplarının en sessizi oydu ama bazen konunun tam kalbini görüyordu.

Babası olsa bu tatil fikrine dudak bükerdi. İş hayatında, güçlü ve en tepede olmak için işleri yakından takip edip bir elini sürekli dümende tutmalıydın. Tatil seni zayıf düşürürdü. Yumuşatırdı. Ve Hawkings erkekleri yumuşak değillerdi. Yine de görünüşe göre kadınlar konusundaki zevkleri kötüydü. Babası annesiyle evlenmişti ve bu iki taraf için de bir hata olmuştu. Logan da Danica'nın tatlı yüzüyle, neredeyse onunla sunağa gitmeye yetecek kadar kandırılmıştı.

Logan kaşlarını çatarak kartlarına baktı ve Gloria adlı birinin yüzünü gözünün önüne getirmeye çalıştı. Hiçbir şey yoktu. Zihni iş toplantıları ve sözleşmeleriyle doluydu. Hiç kadın yoktu.

Belki de bir tatil ya da iş gezisi o anda tam da ihtiyacı olan şeydi.

"Bir bakayım," dedi Hunter'a.

İki Ay Sonra

Sharon kendini büyük, çift kişilik yatağının üzerine attı ve Brontë'ye, "Bunu söylemekten nefret ediyorum, kızım, ama bu, hayatımda kaldığım en boktan tatil köyü," dedi.

Brontë hissettiği rahatsızlığı sesine yansıtmamaya çalışarak, "Bedavaydı," diye karşılık verdi. "Bedava olan bir şeyden gerçekten şikâyet edemezsin. Epikür, 'Zenginliğimizi oluşturanlar sahip olduklarımız değil, zevk aldıklarımızdır,' demiş."

Sharon onu dinlemediğini anlatan bir ses tonuyla, "Hı hı," dedi. Bunun yerine kumandayı kapıp televizyona doğru çevirerek tuşlara vurmaya başladı. "İçkileri havuza döküyorlar. Bunu fark ettin mi?"

Brontë, Sharon'ı getirdiğine, iki gün içinde dokuzuncu kez pişman oldu. Yerel radyo istasyonu 99.9 Pop Ateşi sayesinde bu geziyi kazandığında, gitmek için çok heyecanlanmıştı ama Kansas City'deki arkadaşları gelememiş, hiçbiri işten izin alamamıştı. Üniversiteden oda arkadaşlarının da sorumlulukları olan "gerçek" işleri vardı ve ne kadar bedava olursa olsun son dakikada tatile kaçmak üzere işlerini yarıda bırakamamışlardı.

Brontë bir lokantada garsonluk yaptığı için kısa bir süreliğine izin almakta sıkıntı yaşamamıştı. Bir başkasından vardiyalarını üstlenmesini istemesi yeterliydi. Yine de Sharon, Brontë'nin konuşmalarına kulak misafiri olmuş ve tesadüfen yolculuğu yapabilmek için bir pasaportu ve yeterli zamanı olduğu ortaya çıkmıştı. Erkek arkadaşından yeni ayrılmıştı ve gerçekten uzakta birkaç gün geçirmek işine gelirdi. Hem Brontë de gezide yanında biri olsun istemez miydi?

Sharon, Brontë'nin en sevdiği çalışma arkadaşı olmasa da yeterince iyi geçiniyorlardı. Üstelik Sharon yolculuktan o kadar sık bahseder ve ona üzgün gözlerle bakar olmuştu ki Brontë ikinci biletin ziyan olmasına izin vermekten dolayı suçluluk duymuştu. Böylece sonunda yumuşamış ve Sharon'ı da getirmişti.

Büyük bir hata. Sharon'ın sürekli sızlandığı, sallantılı bir uçuştan sonra adaya korkunç bir feribot yolculuğu –Sharon oraya giden tüm yol boyunca da sızlanıp durmuştu– ve şimdi de dünyanın en küçük otel odasını paylaşmak mı? Brontë bir dahaki sefer tek başına gitmeyi düşünmeye başlamıştı. Sharon'la geçen kırk sekiz saatten kırk yedisi fazlaydı.

Brontë tatilin keyfini çıkarmaya kararlı olsa da Sharon bunu zorlaştırıyordu. Çok pasaklıydı: Giysileri ve ayakkabıları küçücük odanın her tarafına saçılmıştı. Banyoyu işgal etmiş ve tüm sıcak suyu kullanmış, bütün havluları almıştı. Önceki geceyi, yanında Brontë olmadan, bir partide geçirmişti. Ayrıca daha şimdiden bütün mini-barı neredeyse silip süpürmüştü; hem de oda Brontë'nin adına olduğundan onun kredi kartından çekileceğini belirtmesine rağmen.

Sharon, "Bu yer tam bir bit palas," dedi ve valizini yatağın üzerine atıp pembe bikinisini bulana kadar giysileri yere fırlattı. "Seni çatı katına yükseltmelerini istemiş olmalıydın."

"Bana tatili radyo istasyonu verdi. Hiçbir şey isteyemedim."

"Ben olsam bir gardıroptan daha büyük bir oda isterdim." Sharon kolsuz yazlık elbisesini çıkardı ve üzerini değiştirmeye başladı.

Brontë, Sharon'ın bitmek bilmeyen şikâyetlerini duymazdan gelerek elindeki şehir rehberine geri döndü. Demek tatil köyü biraz... köhne kısımdaydı. Bahamalar'daki Seaturtle

Cay*, Brontë'nin gözünde yine de bir zaferdi. Öncelikle bedavaydı. Radyo istasyonu sayesinde yola ya da otele bir kuruş harcamamıştı ve bu, birbirine sürtmeye iki bozukluğu bile olmadığı düşünüldüğünde iyi bir şeydi. Aslında işten uzaklaşmış olmak bile başlı başına yeterdi. Plajlar harikaydı ve Brontë, deniz paraşütü ve şnorkelle yüzme gibi eğlenceli etkinlikler hakkında birkaç reklam görmüştü.

Bir de artık yağmur dursaydı...

Brontë pencereden gri, kasvetli gökyüzüne ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmura baktı. İçini çekti ve yağmurlu havalar için bir aktivite listesi var mı, diye merak ederek rehberin sayfalarını çevirdi.

Sharon bikinisini düzeltmeyi bitirdiğinde pencereden dışarı baktı. "Tek bir güneşli günümüz bile olmayacak, öyle değil mi?"

Brontë başını bile kaldırmadan, "Bilmem. Ben hava durumu sunucusu değilim ki," dedi sesine olabildiğince neşeli bir hava vererek. "Belki de bara gidip oradaki herhangi birinde hava durumu raporu var mı diye bakmalısın."

"Kulağa harikā bir fikir gibi geliyor." Sharon devasa bir çift halka küpe taktı, sandaletlerini giydi ve Brontë'ye el salladı. "Birazdan dönerim. İstediğin bir şey var mı?"

"Böyle iyiyim."

O gider gitmez rahat bir nefes alan Brontë, yatağa uzandı ve bir çift kulaklık kaparak –yine– sevişen komşularının sesini bastırmak için müziği açtı. Rehberini alıp sayfaları yeniden başa doğru çevirdi. Lanet olsun, tatil tatildi ve o da bunun keyfini çıkaracaktı. Bir sayfa çevirdi. Vatozlarla yüzme. Hah. Belki de bunu denerdi. Öfkeli ve bulutlu gökyüzüne tekrar baktı.

* Yassı ve kumluk ada. (ç.n.)

Güneş açar açmaz tabii.

Bir el onu uykusundan uyandırmak için kabaca sarstı. "Brontë! Aman Tanrım! Brontë! Uyan!"

Sıçrayarak kulaklıklarını çıkardığında yatağının üzerine eğilmiş Sharon'ı gördü.

Panik halindeydi. "Hoparlörleri duymadın mı?"

"Hımm? Hoparlörler mi?" Gerçekten de tekrar tekrar yankılanan alçak bir ses vardı. Sesi ayırt etmek için başını hafifçe yana yatıran Brontë, bir insan sesinin hoparlördeki çınlamaya karıştığını duydu.

Ses, sakin ve yumuşak bir şekilde, "Lütfen otobüs yükleme alanına doğru gidin," dedi. "Bütün misafirler, mümkün olan en kısa zamanda tahliye alanına taşınacaktır. Lütfen sakin olun ve panik yapmayın. Kasırgadan önce bölgeyi tahliye etmek için bolca vakit var. Yapılan ödemeler iade edilmeyecektir. Misafirlere daha sonraki bir ziyaret için bir makbuz verilecektir."

"Kasırga mı?" diye alçak sesle tekrarladı Brontë. Sanki kelimenin hafızasına kazınması için uğraşır gibiydi. "Sen ciddi misin?"

Sharon, "Latonya Kasırgası," dedi ve yatağına doğru gidip valizini şiltenin üzerine attı. "Şu anda üçüncü derece bir kasırga ve dördüncü ya da beşinci olmaya doğru ilerliyor. Bu aptal adanın tamamını tahliye ediyorlar."

Bir kasırga mı? Bu çok saçma görünüyordu. Brontë haberlerde bununla ilgili bir şey görmüştü. "Bahamalar'ın yakınındaki herhangi bir yere doğru gitmiyor," gibi bir şey. Belli ki haber kocaman bir yalandı.

Alarma geçerek yatağa oturdu. "Nereye gidiyoruz?"

"Hepimiz otobüslerle yakındaki bir yolcu gemisine taşınacağız, oradan da anakaraya geri götürüleceğiz." Stresli görünen Sharon bikinisinin üzerine bir kot şort geçirdi. "Bu, baştan sona talihsiz bir tatildi."

Brontë de herkes kadar "hayat sana limon sunuyorsa sen de limonata yap" görüşüne inanırdı ama artık o da Sharon'a katılmaya başlıyordu. "Kasırganın bu yöne geldiğine inanamıyorum."

"Evet. Ayrıca büyük bir kasırga olacağı düşünülüyor. Eşyalarını topla. *Gitmemiz* gerek."

Hızla toplandılar ama Brontë işini Sharon'dan çok daha önce bitirdi çünkü valizini zaten giysi ve ayakkabılarla tıka basa doldurmuş olan Sharon, hediyelik eşya dükkânından da bir şeyler aldığı için şimdi her şeyin valize sığmayacağını fark etmişti. Hangi kıyafetleri götürüp hangilerini geride bırakacağına karar vermeye çalışarak hayıflanmakla yirmi dakika geçirdi. Tam Brontë yatağın üzerinden atlayıp işi ele almak üzereyken, Sharon hazır olduğunu söyledi. Valizlerini alarak odadan çıktılar.

Koridorlarda bir insan denizi vardı; ellerinde valizleri olan, küçük çocuklu turistler. İnsanlar ağlıyor ve tartışıyor, herkes öne geçmek için itişip kakışıyordu. Asansör sırası koridor boyunca devam ediyordu ve donuk, fazla sakin tahliye mesajı hoparlörden tekrar tekrar yayımlanıyordu.

"Merdivenler?" diye sordu Brontë, Sharon'a.

"Topuklularla mı? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Asansörü bekleyebiliriz."

Brontë sert cevabını yuttu. "Peki. Asansörü bekleyeceğiz."

Öyle de yaptılar. Sırf o aptal alete binebilmek için neredeyse yarım saat beklemek zorunda kalmışlardı. Lobiye indiklerinde içerisi müşterilerle tıklım tıklım doluydu. Sapına kadar karmaşa hâkimdi ve bunu görür görmez Brontë'nin karnına ağrılar girdi.

Sharon ittire ittire yolu açıyordu, Brontë de peşine düştü. Park alanında, amansızca yağan yağmurda güçlükle görülebilen bir sıra otobüs ve otelden ayrılmayı bekleyen bir insan güruhu vardı. Elinde duyuru tahtası tutan, hayattan bezmiş bir adam düzeni sağlamaya çalışıyor ve feci şekilde başarısız oluyordu.

Bekledikleri sırada, yağmurluğunda Kızıl Haç simgesi olan bir adam içeri yöneldi, "Pekâlâ," diye bağırdı ve tüm salon sessizleşti. "Düzgün bir sıra oluşturmanıza ihtiyacımız var. Kimliklerinizle pasaportlarınızı çıkarıp hazır tutun. Hepinizi, kasırganın yolundan çekilmek ve anakaraya geri dönmek için tekrar denize açılmayı kabul eden, yakındaki bir yolcu gemisine alacağız. Tekrarlıyorum, lütfen kimlik ve pasaportlarınızı hazır bulundurun."

Kalabalık mırıldandı ve cepler karıştırılıp cüzdanlar çıkarılmaya başlandı. Brontë küçük el çantasını buldu ve pasaportuyla ehliyetini çıkardı.

Sharon el çantasını karıştırırken yüzünde bir panik ifadesi vardı.

"Sharon," dedi Brontë gergin bir şekilde, "ne oldu?"

"Pasaportumu bulamıyorum," diyen Sharon, kalabalık sıra otobüse binmek için dalga dalga ilerlerken kenara çekildi.

Brontë yolunu açarak Sharon'ın yanına gitti. Sinirlenmemeye çalışıyordu. "Valizinde olabilir mi?"

"Bilmiyorum! El çantamda olmalı." Sharon çantasını açıp rasgele makyaj malzemeleri ve fırçalar çıkarmaya başladı.

Çantadan düşen bir ruj, ayak denizi içinde yuvarlanıp gitti. Sharon onun arkasından bakarken gözlerinde özlem dolu bir bakış vardı. "Kahretsin. O renge bayılıyordum."

"Yenisini alırsın," dedi Brontë, sabrı tükenmek üzereydi. "Pasaportunu bul."

Sharon'ın gözleri irileşti. "Sence barda olabilir mi?"

"Ya barda ya da odadadır." Tatil köyüne vardıklarından beri Sharon'ın bu ikisi dışında bir yere gitmediği düşünülürse...

"İki numaralı otobüs dolduruluyor," diye seslendi adam. "Lütfen tahliye için düzgün bir sıra oluşturun!"

Onu duymazdan geldiler. Sharon elinde iki avuç dolusu makyaj malzemesi tutarken hâlâ çantasını karıştırıyordu. "Burada değil. Odaya dönüp kontrol edebilir misin?"

Brontë, Sharon'a bakakaldı. "Ciddi misin?"

Sharon, "Evet!" diyerek onu tersledi. Artık dostça davranma zahmetine girmiyordu. Makyaj malzemelerini geri tıktı ve ona dik dik bakan insan kalabalığını görmezden gelerek yere oturup valizinin fermuarını açtı. "Ben burada valizimi kontrol edeceğim, sonra da bara gidip orada mı diye bakacağım. Sen de benim için odaya bakmaya gidersen biraz zaman kazanabiliriz."

"Üçüncü otobüs için sıraya girin!" diye bağırdı adam.

"Kaç tane otobüsleri var?" diye sordu Brontë gergin gergin. "Geride bırakılmak istemiyorum."

"Bulursam seni ararım," dedi Sharon. "Valizini burada bırak, ben senin için göz kulak olurum."

Brontë tereddüt etti. Kayıp pasaportun peşine düşmeyi gerçekten istemiyordu. Sharon'la aynı odayı paylaşmak korkunç olmuştu ve daha sadece iki gün geçmişti. İki uzun, çok

uzun gün. Brontë öyle bir noktaya gelmişti ki Sharon kalmış ya da kalmamış neredeyse umurunda bile değildi. Şimdi bir de korkutucu bir kasırga yoldaydı ve bu durum işleri kötüden berbata çevirmişti. "Kasırga var, Sharon. Herkesin pasaportunu kontrol etmekle uğraşmayacaklarına eminim. Onsuz binmene izin vereceklerdir."

"Lütfen, Brontë," dedi Sharon. Valizini yırtarcasına açıp karman çorman giysi yığınını karıştırmaya başlarken bile sesi ağlamaklı çıkıyordu. "Bana yardım et, Brontë. Beş dakika bile sürmez! Sensiz gitmelerine izin vermeyeceğime yemin ederim. Şurada duran tüm o insanlara bir bak. Herkesi tahliye etmek bir saat sürer."

Çok insan vardı, Brontë bunu kabul etmeliydi. Ve yukarıdaki asansörlerde de sıra vardı. Tatil köyünün boşalması biraz zaman alacaktı. Sharon'ın sesindeki o üzgün bocalamayı düşündü. Lanet olsun. İçini çekerek ceptelefonunu çıkardı ve Sharon'ın burnunun dibinde sallarken sert bir sesle, "Onu bulduğun an beni ara," dedi.

"Hadi çabuk," dedi Sharon ona.

Ne bir "teşekkür ederim," ne bir "minnettarım," ne bir "sen bir tanesin"... Sadece "Hadi çabuk." Ne bekliyorduysa... Valizini Sharon'ın yanına bırakıp arkasını dönerek asansöre doğru koştu.

Bir sonraki yolculuğuna kesinlikle yalnız çıkıyordu.

Pasaport odada değildi. En azından, Brontë olmadığından son derece emindi. Sharon'ın eşyalarla yarattığı kargaşa içinde bunu söylemek çok zordu ama Brontë uysalca çöp

kovasını baş aşağı etti, küçük banyodaki yarı kullanılmış çeşitli şişelerin arasına baktı, her bir havluyu silkeledi, hatta şiltelerin arasına bile göz attı.

Fakat sonra, Sharon'dan telefon gelmeyince ve onun pasaportu olmadan geri gidemeyecekmiş gibi hissettiği için odayı bir kez daha kontrol etti. Kaygıdan sanki midesine düğümler atılmış gibi hissediyordu. Otobüsler hâlâ aşağıda mıydı? Kimseyi arkada bırakmazlardı, öyle değil mi?

Brontë, pencereye doğru ilerleyerek dışarı baktı ama yağmur gittikçe şiddetlenmişti, gökyüzü de daha gri ve daha karanlıktı. Daha fazla yağmur dışında herhangi bir şey görmek imkânsızdı.

Yatağın altını bir kez daha kontrol etti ve artık daha fazla dayanamadı. Sadece yenilgiyi kabul etmesi gerekiyordu. Brontë, boş odaya son bir bakış atarak kapıyı arkasından kapattı.

Bu kez koridor boştu ama o can sıkıcı ses hâlâ hoparlörlerden yayılmaya devam ediyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak asansöre doğru yöneldi ve düğmeye bastı. Beklerken parmaklarıyla tempo tuttu. Geçen her saniye bir milyon yıl gibi geliyordu.

Asansörün kapısı çınladıktan sonra yavaşça açılarak içerideki tek bir kişiyi gözler önüne serdi. Asansörün arka tarafında gri, çift düğmeli takım elbise giymiş bir adam duruyordu. Ceketinin bir tarafında, göğsünün üzerinde, otelde çalıştığını gösteren beyaz bir isim kartı vardı. Brontë'yi gördüğünde suratı asıldı, sanki asansörün onun katında durmaya zahmet etmesinden inanılmaz derecede rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Evet, tamam, Brontë'nin de canı sıkılmıştı. İçeri girdi ve

ışığı zaten yanıyor olmasına rağmen parmağını lobi düğmesine bastırdı. İyice emin olmak için birkaç kere daha sertçe bastı. Harika. Asansörde muhtemelen müdür ya da onun gibi biriyle birlikteydi. Odaya dönenin Sharon değil de kendisi olmasının bir şans olduğunu düşündü. Müdürü Sharon görmüş olsaydı adamın kulaklarını otelin ne kadar korkunç olduğuyla ilgili şikâyetleriyle doldururdu. Hani şu *bedava* olan otelin.

Gözlerini düğmelere dikerek asansör aşağı hareket ederken ışıklarının yanmasını izledi. Beş kat vardı ve onunki dördüncüydü. Asansördeki adam onun üstündeki katta olmalıydı. Çatı katındaki lüks dairede. Bir tahminde bulunması gerekseydi, Brontë, ilk önce bu misafirlerin tahliye edilmiş olduğunu varsayardı. Belki de müdür bornozları ya da öyle bir şeyleri saymaya falan çıkmıştı.

Bütün bir adayı tahliye ediyorlardı. Yüce Tanrım. Eğlenceli ve rahatlatıcı tatili buraya kadardı. Bu tatili keyifli hâle getirmek için çok uğraşmıştı ama tatil sanki berbat geçmeye kararlıymış gibi her seferinde onunla mücadele etmişti, hem de şiddetle. "Eğlence" ve hatta "rahatlama" da bitmiş bulunmaktaydı. Brontë hayatında kendini hiç bu kadar stresli hissetmemişti.

Lanet olası bir kasırga. Dünyanın en korkunç tatiline tuz biber ekmek için mükemmel bir yol.

Asansör panelinde ikinin üzerindeki ışık yandı. Brontë parmaklarıyla kolunda tempo tutarak ışığın birin üzerine geçmesi bekledi. Ve bekledi...

Ve bekledi...

Asansörün zangırdamasıyla beraber elektrikler kesildi. Ka-

bin karanlığa gömülürken her yanını dehşet kaplayan Brontë nefessiz kaldı.

"Harika," dedi müdür arkasından. "Kahretsin, harika."

Brontë'nin boğazından isterik bir kıkırdama yükseldi. Hayır. Asıl *bu* dünyanın en korkunç tatiline tuz biber ekmek için mükemmel bir yoldu.

İkinci Bölüm

Brontë'nin vahşi kahkahası küçük asansörde yankılandı, sükûneti bozan tek ses buydu. Brontë durabilecek gibi görünmüyordu. Bu, gerçekten çok saçmaydı. Korkunç bir oda arkadaşı ve bir kasırgayla birlikte cennet olduğu vaat edilmiş bir yerde tıkılıp kalmıştı. Ya şimdi? Şimdi de yabancı biriyle bir asansörde kapana kısılmıştı. Gerçekten de bunların başına gelmesi için cehennemlik bir karmayı hak etmiş olmalıydı.

Arkasındaki adam, soğuk ve iğneleyici bir ses tonuyla, "Bunu komik bulmanıza sevindim," dedi. "Sizi temin ederim ki ben öyle bulmuyorum."

"O kadar berbat bir durum ki komik," dedi Brontë kıkırdamaların arasından. "Bugün hayatımdaki en berbat gün."

"Ben hayatım tehlikedeyken gülmem."

"Ben gülerim," dedi Brontë ve yeniden kıkırdamaya başladı. Tabii bunların bir kısmı isteri, bir kısmı da endişeydi. İçeride sıkışıp kaldığı adam üzerinde bıraktığı etki pek de cazip olmasa gerekti. "Üzgünüm," diye özür diledi ama sesi, sanki daha fazla kahkahayı bastırıyormuş gibi titrekti. "Ben

şu gerginken gülen insanlardanım. Durmaya çalışacağım."

"İyi."

Brontë tekrar kıkırdadı, sonra da eliyle ağzını kapattı.

Adam hiçbir şey söylemedi. Brontë en azından ışık olmasını diledi. Böylece ona bakabilir ve yüz ifadesinden bir anlam çıkarabilirdi. Muhtemelen bunu yapamıyor olması daha iyiydi. Adam ona nefretle bakıyor olmalıydı. Bu yüzden onu pek suçlayamazdı. Tam bir budala gibi davranıyordu. İsterik bir budala.

Sessizlik çöktü, karanlıkla birlikte daha bunaltıcı bir hal aldı. İkisi de hiçbir şey söylemediler ve Brontë kendini sessizce, çınlayan kasırga uyarısını yapan hoparlörün monoton ve bangır bangır sesini duymayı beklerken buldu. Yalnızca sessizliği bozmak için. Bir şey. Herhangi bir şey.

Karanlıkta uzanarak asansörün tam olarak ne kadar büyük olduğunu hatırlamaya çalıştı. Karşı tarafa on beş adım? Daha mı az? Daha mı çok? Buna dikkat etmemişti. Yine de ileriye doğru bir adım atarsa uzattığı kolunun yabancıya çarpacağından şüphelendi.

Samimi. Kapana kısılmış oldukları göz önünde bulundurulursa biraz fazla samimi.

Acaba birisi fark etmeden önce burada ne kadar süre sıkışıp kalabilirlerdi? Ya feribot anakaraya gitmek üzere çoktan adadan ayrıldıysa? Brontë bunu ya da üzerlerine gelen kasırgayı düşünmemeye çalıştı. Birisi onlar için gelecekti. Brontë kurtarıcıların muhtemel seslerini duymak için bekledi.

Bekledi...

Bekledi... Karanlık boğucuydu, asansördeki tek ses hızlanan nefesiydi. Onun nefesi ve müdürünki.

Elektriğin yakın zamanda geri geleceğinden umudunu

kesen Brontë asansörün zeminine doğru kaydı. Bacaklarında soğukluğu hissetti. Bu, asansördeki havanın biraz bunaltıcı olmaya başladığı dikkate alınırsa hoş bir değişiklikti. Ne kadar zamandır bu karanlıkta oturuyorlardı? On dakika mı? Yirmi mi? Kasırga buraya ulaşmadan önce ne kadar vakitleri vardı? El çantasına sıkıca sarıldı.

Telefonu. Tabii ya. Onu unuttuğu için kendini tam bir aptal gibi hissetti. Sharon'ı arayabilir ve asansörde sıkışıp kaldığını söyleyebilirdi. Çantasının içini karıştırarak parmak uçlarıyla telefonunu buldu ve çıkarıp açma tuşuna bastı. Mavimtırak ışık asansörün dibinde etrafını sardı, parlaklığıyla neredeyse onu kör ediyordu. Şarjı en az seviyedeydi; telefonundan kitap okuduğu için elinde kalanın bu olduğunu düşündü. Önemli olan bu değildi. Ekran bir mesajla aydınlanmıştı: "Kapsama alanı dışı." Kahretsin.

Asansörün karşı tarafında da başka bir ışık canlandı ve Brontë yüz hatları telefonun ışığıyla aydınlanan takım elbiseli adama göz gezdirdi. Yakışıklı. Ondan birkaç yaş büyüktü, güçlü bir çenesi ve burnu vardı. Adam telefonunu hemen yeniden kapalı duruma getirdi. "Sinyal yok." Sesi bezgin çıkıyordu.

Tekrar karanlığın içine itildiklerinde Brontë gözünün önündeki kırmızı noktalar yüzünden gözlerini kırpıştırdı. Sanki adam ileri doğru hareket ediyormuş gibi hafif bir hava kendisine sürünüp geçtiğinde Brontë duvara yapıştı. "Ne yapıyorsunuz?"

Tuşlar tıkırdadı. Adam onu umursamıyor gibiydi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu tekrar.

Alarm zili çalmaya başlayınca Brontë öyle bir ürktü ki yüreği ağzına gelerek oturduğu yerde sarsıldı.

"Acil durum alarmı," dedi adam alçak bir sesle. "Birisi onu duyup bizi bulmaya gelmeli."

"Tabii hâlâ orada birileri varsa," diye belirtti Brontë.

"Peki ama sen küçük Bayan Günışığı değil miydin?" dedi adam. "En azından ben oturup kıkırdamaktan başka bir şeyler yapıyorum."

"'İnsan davranışı üç ana kaynaktan doğar: arzu, duygu ve bilgi,'" diye alıntı yaptı Brontë.

"Ne?"

Karanlıkta çenesini dikleştirerek, "Platon," diye açıkladı. Uzun bir duraksama oldu. Ardından, "Bunu yazarken Platon'un aklındaki şeyin 'kıkırdama' olduğunu düşünmüyorum," diye karşılık geldi.

"Hey," dedi Brontë, öfkeden burun delikleri genişleyerek. "Buna sinirden gülmek denir, seni ahmak. Ben kendimi rahatsız hissettiğimde gülerim. Hadi, bunun için beni dava et. Bu arada bir fikir: Burada birlikte sıkışıp kaldığımıza göre neden beş dakikalığına böyle bir pislik olmamayı denemiyorsun?"

Adam hiçbir şey söylemedi, yalnızca alarm düğmesine vurmaya devam etti.

Onun hiç durmaksızın alarma basarak geçirdiği yaklaşık yirmi dakikanın sonunda Brontë kulaklarını kapatıp bunu kesmesini söylemek istedi ama bu tabii ki aptalca olurdu. Biri alarmı duyarsa buradan çıkabilirlerdi. Fakat yine de... kimse gelmiyordu. Elektrikler hâlâ kesikti. Telefonunu açık duruma getirip saate bakarken pilin neredeyse tükenmiş olduğunu görmezden gelmeye çalıştı.

Bir saattir oradaydılar. Otobüsler hâlâ dışarıda olmalıydı, tabii ki. Tüm bu yağmurun altında, ne tür bir tahliye olursa olsun, biraz zaman alırdı. Asansör de havasız olmaya başlamıştı. Ya

öyleydi ya da Brontë sadece hiperventilasyonun* ilk safhalarındaydı. Bir elini ıslak alnına götürdü ve daha yavaş soluk alıp vermeye niyetlendi. Bu müdür olacak pislikle kapana kısılmış olmasaydı, işi çok daha kolaylaşabilirdi. Bu adamın yönettiği otelden de anca böyle çöplük olurdu zaten.

"Yakında birinin seni aramaya gelmesi gerekmez mi?" diye sordu adama. Tahliyeyi koordine etmesi için tabii ki müdürlerine ihtiyaçları olacaktı.

"Sen öyle san."

Bu sefer bir iğneleme yoktu. İyi, ne güzel. İlerleme kaydediyorlardı. Brontë çantasını karıştırdı ve bir parça sakız çıkararak ağzına atıp sinirle çiğnemeye başladı. Ezici, sabit karanlıkta her hareketin çok büyük bir önemi varmış gibi geliyordu. Eliyle çantasının içindekileri karıştırarak faydalı herhangi bir şey aradı. Bir tükenmezkalem. Çek defteri. Pasaport. Cüzdan. Bozuk para. Doğum kontrol hapları. Eli bu sonuncuya değdiğinde, isterik bir kahkahayı daha bastırdı.

Adamın onun kahkahasına karşılık içini çektiğini duydu. Çaresizlikten bunalmış gibiydi. Onun için de kötüydü ki Brontë artık akıl sağlığının sınırlarını zorluyordu. Fakat konuşmaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden, "Sence otobüsler hâlâ dışarıdalar mıdır?" diye sordu.

"Bilmiyorum ve umurumda da değil."

Tanrım. Daha kaba olunabilir miydi? "Müşteri hizmetleri ya da öyle şeylerde iyi olman gerekmiyor mu senin? Buradan bakınca başarısız gibi görünüyorsun."

Adam eğlenmiş görünüyordu. "Öyle mi?"

* Hiperventilasyon, tıpta gerekenden daha hızlı ve/veya daha derin nefes alma durumudur. Genellikle panik atakla birlikte gelen bayılma hissi ve diğer istenmeyen semptomlara yol açar. (ç.n.)

"Evet, bir müdür olarak sosyal yeteneklerin üzerinde çalışmak isteyebilirsin. Benden söylemesi."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi kuru ses.

Brontë esnedi. Şimdi ilk dehşet hissi yavaş yavaş azaldığı için artık adamdan korkmakla değil, ona sinirlenmekle meşguldü. Buna bir de artan rutubet eklenince uykusu gelmeye başlamıştı.

"Öyle mi? Kasırga buraya varmadan önce seni uzaklaştıracak özel bir ulaşım aracın var sanırım?"

Bir anlık sessizlik. Sonra: "Bir helikopter."

Peki, o zaten üst düzey yönetici değil miydi? "Tamam, hadi şunu bir daha deneyelim. Sence helikopterin hâlâ burada mıdır?"

Uzun bir duraksama. Sonra adam gönülsüzce kabul etti: "Hava kötüye gidiyorsa, hayır."

"Öyleyse sen de biz avam tabakasındakilerle birlikte otobüse binmek zorunda kalabilirsin." Brontë çantasını yastık olarak kullanarak yere uzandı. "İnşaatçıların dedikleri gibi, 'Küçük taşlar olmadan büyükleri düzgün durmaz.'"

"Biraz daha mı felsefe?"

"Sadece üzerinde düşünecek küçük bir şey," dedi ters ters.

"Öyle," dedi adam alçak sesle ve Brontë onun iğrenç alarmı bıraktığını fark etti. Belki de pes ediyordu. Brontë'nin ettiği kesindi. Bir an sonra adam, "Seni arayan birileri var mı?" diye sordu.

İç çekişi, karanlığın içinde beklediğinden yüksek sesli gelmişti. "Bilmiyorum. Buraya bir arkadaşımla geldim ama o biraz... aklı havada biri. Benim kayıp olduğumu fark edecek mi yoksa başka bir otobüse bindiğimi mi varsayacak bilmiyorum." Bunu düşünmekten nefret ediyordu ama en nihayetinde söz

konusu şey Brontë'nin güvende olduğundan emin olmak için arkada kalan Sharon mı, yoksa Dodge'dan inen Sharon mı olduğunda, Brontë onun hangisini seçeceğini biliyordu. "Birinin gelip herkes anakaraya kaçmadan önce binanın tamamen boşaltıldığını kontrol edeceğini düşünmek istiyorum."

"Hımm." Adamın ses tonu düşündüklerini açık etmiyordu. Sanki durumun böyle olacağından hiç emin değilmiş ama Brontë'yi idare etmek istiyormuş gibiydi.

Evet, Brontë de bundan emin değildi ama kulağa hoş geliyordu. O yüzden, çantasını düzelterek yanağını üzerine yasladı ve yardımın gelmesini bekledi.

Brontë bir süre sonra uyandığında ağzı kurumuş, vücudu ağrı içindeydi. Sağır edici bir sessizlik vardı, derin karanlık her yeri kaplıyordu.

Hâlâ elektrik yoktu. Hâlâ asansördeydi. Ürkerek gözlerini ovuşturup oturdu. "Merhaba?"

"Hâlâ buradayım." Onunla birlikte kapana kısılmış adamın sesi sinirliden ziyade bitkin geliyordu. "Hiçbir şey kaçırmadın."

"Uyumuş olmalıyım. Ne... ne kadardır kendimde değilim?"

"Altı saat kadar."

Altı saat mi? Aman Tanrım. Dehşet, genç kadının kalbinin göğsünde hızla çarpmasına neden oldu. "Bizi aramaya gelmiyorlar mı?"

"Tahminime göre hayır."

Brontë derin bir nefes alarak paniğe kapılmamayı diledi. Tahliye edilmiş bir adada asansörde kısılıp kalmak. *Kapana kısılmış.* Havalandırma da birkaç saattir çalışmadığı için asansör artık iyice bunaltıcı bir sıcaklıktaydı. "Bizi nasıl arkada bırakabildiler?"

"Yine sadece bir tahmin ama ben olsam, tahliye karmaşası sırasında birinin işi yüzüne gözüne bulaştırdığını söylerdim." Adamın ses tonu çözümleyici ve... sıkkındı.

Kızgınlığı hâlâ ona mıydı yoksa duruma mı? Brontë bunun bir önemi olmadığını düşündü. İkisi de yakın bir zaman içinde herhangi bir yere gitmiyorlardı.

Vücudunun ne kadar tutulduğundan ve terden nasıl yapış yapış olduğundan çekinen Brontë doğrularak oturdu. Ah. Cehennemdeymiş gibi susamıştı ve sıcak da bir rahat bırakmıyordu. Tahliye için giydiği kot pantolon ve tişört boğucu bir his veriyordu. Sandaletlerini ayağından fırlatıp attı, sonra da bir şey görmemesine rağmen, asansörün adamın durduğu köşesine doğru baktı. Soyunursa adam bunu fark eder miydi? Umurunda olur muydu? Bu tehlikeli miydi? Adam onun üzerine saldırıp ırzına geçecek bir tipe benzemiyordu ve Brontë sıcaktan perişan hâldeydi.

Bir dakika daha tereddüt ettikten sonra fermuarının çıkardığı yüksek ses karşısında kaşlarını çatıp bedenini yavaşça titreterek kot pantolonunu çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?"

Adam doğal olarak bu küçük sesi yakalamıştı. Tam da beklendiği gibi.

"Soyunuyorum. Burası çok sıcak. Yalnızca asansörde kendi tarafında kal, seni rahatsız etmeyeceğim."

Brontë asansörün onun olduğu tarafından da giysi hışırtıları duydu. "İyi fikir."

"Bu bir iltifat mıydı? Hayret. Delice kıkırdamalarım için affedildim mi?" diye takıldı.

"Henüz değil." Kısa kesmesi sohbeti kapatma belirtisiydi.

"'Başkalarında birçok şeyi affet, kendinde hiçbir şeyi.'"

"Burada oturup tüm öğleden sonra Platon'dan alıntı mı yapacaksın?" Sesi neredeyse eğleniyor gibi çıkıyordu.

"Aslında bu Ausonius'tu. Ve evet. Felsefe diplomasını boşuna almadım." Tişörtünü çıkarttı ve hararet basmış tenine hava değdiğinde zevkle içini çekti. Üzerinde yalnızca sutyen ve külotuyla kaldığında hemen serinlediğini hissederek rahatladı ve çıkardığı giysilerini katlayarak çantasının içine tıkıştırdı.

"Boxer'la kalana kadar soyunabilirsin, biliyorsun," dedi adama. "Seni göremiyorum, üstelik böyle çok daha iyi hissettiriyor."

"Sanmam."

"Yoksa slip mi?" diye sormaktan kendini alamadı. "Bana bir boxer giyen biri gibi gelmiştin."

Aslında adam ona pek bir şey gibi gelmemişti. Elektrikler gitmeden önce ona sadece kısacık bir bakış atabilmişti ama ona takılmak hoşuna gidiyordu. Nedense bu, içinde bulundukları cehennemden çıkma sınamayı hafifletip daha az boğucu hale getiriyordu.

"Neden giysilerim hakkında sorular sorup duruyorsun?" Adamın sesi gergin ve tatsız geliyordu.

Brontë içini çekti. "Buna sohbet etmek deniyor. Nasıl yapıldığını sen de öğrenmelisin." Elinde telefonuyla –açık konuma getirip pilini bitirmeye cesaret edemiyor olsa da– yere kıvrılarak bir an düşündükten sonra kendini takdim etti: "Benim adım Brontë."

"Brontë mi? Charlotte'tan mı Emily'den mi*?"

Adam hakkındaki kanısı istemeye istemeye bir derece daha olumlu oldu. Normalde insanlar isminin nereden geldiğini fark etmektense dinozorlar hakkında espriler yaparlardı.

* *Jane Eyre* romanının yazarı Charlotte Brontë ile kardeşi *Uğultulu Tepeler* romanının yazarı Emily Brontë'ye atfen. (ç.n.)

"İkisinden biri. Sanırım ikisi birden. Bu onu bir yere götürmemiş olsa da annemin klasik edebiyata karşı bir hayranlığı vardı."

"Demek ki annelerimizin ortak bir yönü varmış."

"Öyle mi? Seninki de tepeden tırnağa bir hayalperest miydi yani?"

"Benimki revü kızıydı," dedi adam açıkça. "Bana söylenene göre gerçeklerden çok uzak ve fazlasıyla hoppaymış."

"Ah. Hımm." Bu pek de Brontë'nin kastettiği şey değildi. Onun annesi, ayakları zerre yere basmasa da tatlı ve ilgili bir kadındı. Ayrıca insanlardaki en iyi yönlerden başka herhangi bir şeyi görmeyi inatla reddederdi. Brontë'nin çocukluğunun bu kadar saf... ve bu kadar yanlış geçmesinin sebebi de buydu. Brontë kötü anıları uzaklaştırdı. "Amacım annem hakkında kötü bir imada bulunmak değildi. Yalnızca gerçekçi bir yanı yoktu. Hepsi bu. İyi bir kadındı. Neyse, kitapları severdi, özellikle de klasik edebiyatı."

"Ve sen de onun bu sevgisini miras aldın, anlıyorum. Antik filozoflara karşı bir hayranlığın varmış gibi görünüyor."

"Herkesin bir hobisi vardır," dedi Brontë neşeyle. "Peki ya sen?"

"Benim yok."

"Bir hobin yok mu? Hiç mi?"

"Ben çalışırım. Bu bütün vaktimi alıyor. Gerçi sanırım zamanımı asansörlerde masum adamları sözlerimle dövebilmek için kısa ve öz alıntılar ezberlemeye harcayabilirim."

Tamam, Brontë şimdi kendini aptal gibi hissetmişti. "Ben... vay canına. Üzgünüm. Ben sadece..."

"Sana takılıyordum," dedi adam. Sesi yine genç kadının kabalık olarak algıladığı o kesin, haşin tondaydı. Belki de sa-

dece adamın tarzı buydu ve Brontë yüzünü göremediği için fark edememişti.

"Ah." İşte şimdi kendini süzme salak gibi hissediyordu. "Fark etmemiştim." Aralarında uzun süren bir duraksama oldu, sonra Brontë konuyu değiştirmek için atıldı: "Peki, senin adın ne?"

Adam sanki bunu ona söylemenin faydalarını tartıyor gibi biraz tereddüt etti. "Logan Hawkings."

"Güzel bir isim."

"Öyle." Şimdi sesinde kesinlikle üstü kapalı bir gülüş vardı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey."

Bir şeyin onu çok eğlendirdiği kesindi ama Brontë bunun ne olduğunu bilmiyordu. Biraz rahatsız hisseden Brontë, yeniden yere uzanarak yanağını katladığı giysilerinin üzerine dayadı. "Sence burada ne kadar kalacağız?"

"Sanırım bu, kasırganın Seaturtle Adası'nı ne kadar doğrudan vuracağına göre değişir. Sonra da kurtarma çalışmalarının organizasyonuna göre."

Brontë sıcağa bağlı olarak yeniden uykusunun geldiğini hissederek esnedi. "Ben şu ana kadar yaptıkları işten pek etkilenmedim."

Genç adam burnundan soludu. "Al benden de o kadar."

Konuşma yeniden kesildi ve Brontë, adam bir kez daha sessiz kalmanın iyi olacağına karar vermeden önce bu boşluğu doldurması gerektiği sonucuna vardı. "Bir ailen var mı, Logan?"

"Hayır." Bu kesinlikle kısa ve kesik iki heceydi. Öyleyse adamın istediği bir sohbet değildi.

"Benim de yok. Kansas City'de birkaç oda arkadaşım var

ama tatilde olacağım sanıldığı için en azından bir hafta boyunca yokluğumu hissetmezler." Aklından acı verici bir düşünce geçti. "Tanrım, umarım bir hafta boyunca burada sıkışıp kalmayız."

"Bunun olacağından şüpheliyim."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ona gelene kadar susuzluktan öleceğiz."

Brontë aniden sandaletinin tekini ona fırlatmak için çok güçlü bir istek duydu. "Böyle şeyler söyleme."

"Tamam öyleyse, kasırga yüzünden öleceğiz."

"Senin için hep bardağın yarısı boş, öyle değil mi? İşleri bu şekilde düşünme. Belki de otel çalışanlarından biri arkada kalmıştır ve seni aramaya gelecektir. Katları kontrol etmesi için birini görevlendirdin mi?"

"Birini görevlendirmek mi? Ne diye böyle bir şey yapayım ki?"

Brontë karanlığa doğru kaşlarını çattı. "Bir yaka kartın var. Sen burada müdür değil misin?"

"Ah... evet. Ve hayır, katları kontrol etmesi için birini görevlendirmedim."

Harika. Yalnızca yıpratıcı bir adam türü olmakla kalmıyor, acil bir durumla baş etmekte de beceriksiz gibi görünüyordu. Brontë yeniden elini ağzına götürerek esnedi. Bu sıcak öyle çok uykusunu getiriyordu ki. Yan odadaki insanlar ve akrobasileri sağ olsun, önceki gece de çok iyi dinlenmemişti. Bu arada aklına gelmişken... "Müdür olduğuna göre bir öneride bulunabilir miyim?"

"Seni durduramam."

"Daha kalın duvarlar."

"Efendim?"

"Duvarların daha kalın olmasını isteyeceğine eminim. Bazılarından her şeyi duyabiliyorsun. Benden söylemesi."

"Bunu aklımda tutacağım." Sesi yine eğlenmiş gibi çıkıyordu.

Rüzgâr uğuldadı ve Brontë uzaktan gelen bir çatırtı duyunca bir anda dikildi. "O neydi?"

Adamın ayağa kalktığını duydu. "Kasırga geliyor olmalı," dedi genç adam.

"Eyvah." İçini yeniden dehşet kaplamaya başladı. "Buradan çıkmamız gerek, Logan."

"Biliyorum."

Brontë, tırnaklarını kemirmeye başladı, kasırgayı duyabilmek için gerinirken ağzı kupkuru olmuştu. Dışarıda neler oluyordu? Acaba Sharon onun hiç geri gelmediğini fark etmiş miydi? Bundan şüpheliydi. Muhtemelen pasaportunu barda bulmuş, sonra da en yakındaki adamla flört etmeye başlamıştı. Arkadaş işte.

Brontë bir dahaki tatile kesinlikle yalnız çıkacaktı.

Acayip bir kazıma sesi duyuldu ve titrek bir ışık belirerek gitgide büyüdü. Brontë hayretle Logan'ın asansörün kapılarını ayırmaya çalışmasını izledi. İki kat arasında sıkışmışlardı. Biraz tuğla seçebildi, sonra adam ikinci kapı sırasını itip açtığında içeriye daha fazla ışık doldu. Genç adamın bedeni aydınlanınca, Brontë onun pantolonuna kadar soyunmuş olduğunu görebildi. Göğsü çıplaktı ve terden parlıyordu.

Adam ilk kapı sırasını bıraktığında kayarak kapanmaya başladılar, bunun üzerine onları tekrar tutup destekleyerek genç kadına baktı. "Sanırım atlayabiliriz."

Brontë giysilerini ve çantası kaptıktan sonra ilerleyerek

kenardan aşağı baktı. Elli santimetre kadar bir açıklık vardı, aşağıya kadar da en azından iki metrelik bir düşüş olacak gibi görünüyordu. "Bu güvenli mi?"

"Burada kalmaktan daha güvenli."

Dediği doğruydu. "Peki, bunu nasıl yapıyoruz?"

Logan kapıları açık tutmaya devam ederek düşündü. Yüzü hafif ışıkta köşeli görünüyordu. "Sen kapıları tutabilirsen ben kayarak aradan geçerim ve sonra da onları açık tutacak bir şey bulurum."

Bu kulağa çok... sinir bozucu geliyordu. Brontë'nin onun kendisi için geri döneceğine güvenmesi gerekiyordu. "Ya önden ben gidersem?"

"Ben daha güçlüyüm. Kapıları destekleyecek bir şey bulamazsam sen aşağı sürünürken onları senin için açık tutmam gerekecek. Senin aynı şeyi benim için yapabileceğinden emin değilim."

Kahretsin. Dediğinde haklıydı. Brontë dudağını ısırıp yavaşça başını salladı. "Tamam. Onları tutacağım."

Yerlerini değiştirdiler ve Logan giysilerini toplayıp hızla üzerine geçirirken Brontë kapıları tuttu. Genç kadın muhtemelen kendisinin de giyinmiş olması gerektiğini, bir asansörün içinde, üzerinde yalnızca leopar desenli bir sutyen ve parlak pembe şort külotla durduğunu düşünmemeye çalıştı. *Daha kötüsü de olabilirdi*, diye varsaydı. "Hazır mısın?"

Logan yere çömelerek boşluğu inceledi, sonra da genç kadına baktı. "Bacaklarının arasından geçsem seni rahatsız eder mi?"

"Ah, hayır," dedi Brontë. "Elbette. Bacaklarım, istila eden varlığını memnuniyetle karşılarlar."

Bu sefer adam kıkırdadı ve Brontë kıpkırmızı kesildi. "Ben yalnızca kapıyı tutuşunun gevşememesini istemiştim," dedi ona. "Hepsi bu. Yukarı bakmayacağıma söz veriyorum."

Brontë, "Sadece bizi buradan çıkar," dedi ve adam aralarından kayarak geçebilsin diye bacaklarını çekinerek yanlara açtı. Bu, eve geri dönebilirse anlatacağı bir hikâye olmayacaktı.

Eve geri döndüğümde, diye tekrarladı kendi kendine, *döndüğümde.*

Logan vücudunu titretip silkinerek asansörden çıkarken Brontë hava durumuna odaklandı. Ara sıra bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ve kulağa tehlikeli gelen rüzgârın şiddetle estiğini duyabiliyordu. Asansörün içindeyken en kötüsünden yalıtılmış durumdaydılar ama kapılar açıldığında, kasırganın tepelerinde olduğu ve kapana kısıldıkları açıkça ortaya çıkmıştı.

Aniden Logan'ın bedeni gözden kayboldu ve Brontë onun birden aşağıdaki yer döşemelerine çarptığını duydu. İrkildi ve neredeyse kapıları bırakıyordu. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Yalnızca dengemi kaybettim. Orada dur, emekleyerek dışarı çıkabilmen için kapıları tutacak bir şey bulacağım."

"Tamam," dedi Brontë kurumuş dudaklarını yalayarak. Başını aşağı uzatıp onun yüzünü iyice görmeye çalıştı ama kapıları tuttuğu açıyla bu imkânsızdı. Yürüyerek uzaklaştığını duydu ve içinde bir panik dalgasının yükseldiğini hissetti. Adam gitmişti. Ya geri gelmezse? "Acele et!" diye ciyaklayarak onun bu son yakarışı duyduğunu umdu.

Şimdi asansör biraz bunaltıcı bir his veriyordu ve Brontë'nin kolları da kapıları açık tutmaktan ağrımaya başlamıştı. Onları açık tutmak zor olduğundan değil ama yorgunluktan bitip tü-

kenmiş, susamış ve acıkmıştı. Ve biraz da korkmuştu. Tamam, çok korkmuştu.

Zaman dayanılmaz bir yavaşlıkta akıyor, her saniye ağır çekimde ilerliyordu. Logan dönene kadar sonsuz zaman geçmiş gibi geldi ve Brontë genç adamı aşağıda gördüğünde rahatlayarak neredeyse hıçkırıklara boğuldu. Logan kısa bir merdiven kurdu, sonra da kapıları alt taraftan kavrayarak açık tuttu.

"Kollarımın arasından kayarak geçmen gerekecek," dedi genç kadına. "Karnının üzerine yat ve önce bacaklarını indir."

Brontë başıyla onayladı. "Anladım. Şimdi bırakabilir miyim?"

"Bırak."

Öyle yaptı ve kapıları serbest bırakırken bir an için nefesini tuttu. Sonra tereddüt etti. Yalpalayarak aşağı inerse poposunu az çok onun suratına sokacaktı. "Belki önce giyinmeliyim..."

"Gel artık!"

"Tamam, o zaman gözlerini kapat!"

"Gözlerimi kapatmayacağım, Brontë. Sadece gel artık. Bunu sonsuza kadar tutamam. Kasırga neredeyse tam üzerimizde."

Brontë bir an daha tereddüt etti ama dışarıdan gelen bir çatırtı kararını vermesini sağladı. Dudağını ısırarak çantasını ve giysilerini asansörden dışarı attı sonra da bacaklarını delikten sallandırdı. Yarısına kadar dışarı çıkmışken gözlerinin önünden elektriğin geri geldiği ve asansörün onu ikiye böldüğüyle ilgili görüntüler geçmeye başladı ve arkasının adamın yüzüne sürtünmesini ya da kıpır kıpır ayağının ucunu koyabileceği bir yer bulamamasını umursamadan tamamen dışarı çıkmak için acele etti.

"Sadece bırak," dedi Logan bir süre sonra.

Brontë de öyle yaptı ve yere yığıldı. Düşerken bacağı merdivene sürttü ve nefesini kesecek bir gümbürtüyle yere yapıştı.

Ama asansörden çıkmışlardı. Tanrı'ya şükür, asansörden çıkmışlardı.

"İyi misin?" Logan yanına gelerek kırık çıkık var mı diye kontrol etmek için ellerini hafifçe kızın çıplak kollarıyla bacaklarında dolaştırdı. "Kanıyor."

"Sadece bir sıyrık. Kayarken bir şey derimi çizdi. İyileşirim." Yüzünü buruşturarak oturdu ve genç adamın ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Hava rutubetli ve sıcaktı. "Kasırgadan ne haber?"

"Kötüye gidiyor gibi."

"Bodruma inmeli miyiz? Ya da öyle bir şey?"

"Bodrum olmaz. Ön lobi suyla dolmuş bile. Güvenli bir yere ihtiyacımız var." Logan etrafa bakındı. "Yerden uzakta ve penceresiz bir yer."

"Bir merdiven boşluğu?" diye önerdi Brontë.

Logan başıyla onayladı ve genç kadının elini tutup onu kendisiyle birlikte çekti. "Hadi, gel. Sanırım merdivenler şu tarafta."

Adamın elini tutmasına şaşıran Brontë onu takip etti. Koşarlarken etraflarındakilere dehşet içinde bakıyordu. Otel, altı üstüne getirilmiş gibi görünüyordu. Mobilyalar ters dönmüş, her tarafa kâğıtlar ve broşürler saçılmıştı. Kapılar, çıkanlar panikten kapatmayı unutmuş gibi açık duruyorlardı. Koşarak lobiyi geçerken Brontë nefesini tutup yavaşladı.

Lobiyi su basmıştı. Yerde iki-üç santimetre su vardı ve geniş cam kapılardan daha da fazlası sel gibi içeri doluyordu. Büyük, *kırık* cam kapılardan. Dışarıya kısa bir bakış attığında

gökyüzünün mide bulandırıcı bir gri-yeşil renkte olduğunu ve en yakındaki ağacın rüzgârdan neredeyse yan yattığını gördü. Korku boğazını düğümledi.

Logan sertçe, "Etrafına sonra bakınırsın," diyerek eline asıldı. "Hadi."

Bir koridordan aşağı doğru koştular, sonra da bir diğerinden. Dışarıdan duyduğu her çatırtı Brontë'nin kalbinin daha da hızlanmasına neden oluyordu ve merdiven boşluğuna varana kadar neredeyse paniğe kapılmak üzereydi. Logan kapıları savurarak açtı ve onu içeri itti, Brontë bir kat merdiveni uçarcasına çıkarak sahanlıkta durup nefeslendi ve sonra dönerek bir kata daha çıktılar. Burası loş ve gölgeliydi, tek ışık merdiven boşluğunun kapısındaki küçük kare pencereden geliyordu.

"Burada dur," dedi Logan. Genç kadın itiraz etmeye başlıyorken elini kaldırdı. "Hemen döneceğim. Yalnızca bir şeyi kontrol etmeye gidiyorum."

Brontë çantasını sımsıkı kavrayarak yere çöktü. Şimdi kıyafetlerini giymekle uğraşamayacak kadar soluksuz kalmış, gözlerini kapıya dikip durmaktan başka bir şey yapamayacak kadar da korkmuştu. Ya Logan orada kısılıp kalırsa? Ya onun için geri dönmezse? Ya burada, bu kasırganın içinde tek başına kalırsa?

Tepesinde ani bir rüzgâr gümbürdedi ve bir palmiye ağacı öyle yüksek bir çatırtıyla kırıldı ki Brontë yerinden sıçradı. Karanlıkta yalnız olmaktan hiç hoşlanmamıştı. Birazcık bile. Ya merdiven boşluğu bu fırtınada çökerse?

Birkaç dakika sonra Logan, elinde battaniyeler, yastıklar ve küçük bir çöp torbasıyla dönerek onu rahatlattı. Brontë biraz şoka girmiş gibi görünüyor olmalıydı ki genç adam hemen her şeyi bırakarak merdivenleri tırmanıp onun yanında diz çöktü.

"İyi misin?" Sesi yumuşak ve korumacıydı. Parmakları genç kadının yanağını okşadı.

Brontë başını sallayarak titrek bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Gürültü kafamı bulandırıyor sanırım. Biliyorum, Marcus Aurelius, 'Bir adamın korkması gereken ölüm değildir, asla yaşamaya başlayamayacağından korkması gerekir,' der. Ama onun hiç kasırgayla karşı karşıya kalmadığını düşünüyorum. Neredeyse asansörü tercih edeceğim."

"Ben etmem," dedi Logan. "Burada bekle. Bizim için birkaç şey aldım."

Yeniden merdivenlerden aşağıya, yükünü bıraktığı yere yöneldi, sonra da hepsini sahanlığa taşıdı. Brontë'nin hissettiği saf tükenmişlikten eser bile yoktu onda. Genç kadın loş ışıkta izlerken Logan ona bir yastıkla bir battaniye uzattı.

"Tüm bunlar ne için?"

"Sadece hava soğursa diye. Hazırlıklı olsak iyi ederiz. Bu hiddetli fırtınayla uzun bir gece olacak. Şu anda bu binada gidebileceğimiz tek güvenli yer de muhtemelen burası."

Brontë başıyla onaylayarak yastığı inceledi, sonra da onu sırtına doğru ittirdi. Sert duvara karşı biraz rahatlık sağlamıştı bu. "Teşekkür ederim."

Logan onun yanında yere oturdu ve o da kendi yastığıyla aynı şeyi yaptı. İkisi de battaniyeyi şimdilik görmezden gelmişti. Üzerlerini örtmeyi düşünmek için bile fazla sıcak, fazla nemliydi. Brontë kendini yapış yapış ve fazlasıyla sıcaklamış hissettiğinden, yalnızca sutyen ve külotuyla olduğuna şükrediyordu.

O izlerken Logan çöp torbasını yanına çekip içinden iki şişe su çıkardı. Brontë'nin gözleri büyüdü, ağzı kupkuru kesildi. Suyu gördüğü an susuzluk ona bir yük treni gibi çarpmıştı, genç kadın dudaklarını yaladı. "Onlardan biri benim için mi?"

Logan başıyla onaylayıp birini ona uzattı. Su oda sıcaklığındaydı ama Brontë umursamadı. Kapağı çevirerek açıp içmeye başladı, su kavrulmuş dili üzerinde hoş ve nefis bir tat bıraktı.

Brontë tüm şişeyi bir anda midesine indirebilirdi ama yalnızca yarısını içip kalanını sonraya saklamak için kendini zorladı. Yanındaki Logan torbanın içini karıştırmaya devam etti. "En yakındaki mini-barı yağmalamak zorunda kaldım. Çok fazla seçenek yok ama fırtınanın en kötü kısmı üzerimizden geçene kadar bizi idare edecektir."

Ve sonra ona bir gofret uzattı.

Brontë bunu gülümseyerek aldı. "Bunun için seni öpebilirdim."

"Öpebilirdin," dedi genç adam basitçe.

Brontë nefesi boğazında kalarak ona baktı. Adam onunla flört mü ediyordu? Bu...

Rüzgâr tepelerinde öyle yüksek bir sesle uğuldadı ki şiddetiyle duvarlar sarsılıyormuş gibi oldu. Brontë inleyerek tepki verdi ve bacaklarını göğsüne çekerek sımsıkı sarıldı.

Logan yumuşak bir sesle, "Şşişt," diyerek kolunu genç kadının omzuna doladı ve onu kendine çekip bir elini sanki başını korurmuş gibi saçının üzerine koydu. "Ben buradayım. Güvendeyiz."

Brontë, adamın göğsünün baharatımsı kokusunu içine çekti ve korkak bir kedi gibi yavaşça kucağına doğru ilerleme arzusuna direnerek sokuldu. İşin garibi onu sakinleştiren adamın yanındayken işler o kadar da kötü görünmüyordu ve bir dakika sonra Brontë rahatlamıştı bile. Adamın, bedenine yaslanan geniş vücudunu hissetmek sakinleşmesi için yetmiş ve fırtınanın biraz uzaklaşmış gibi görünmesini sağlamıştı.

Midesi gürültülü bir biçimde guruldadı.

Genç adamın göğsünde hafif bir gürültü başladı ve Brontë onun güldüğünü fark etti. "Gofretini ye."

Brontë titreyen parmaklarla paketini açtı. "Sadece gelecekte bil diye söylüyorum, ben M&M's tercih ederim. Yerfıstıklı olanı, sadesi değil."

"Bunu aklımda tutacağım. Felsefe ve yerfıstıklı M&M's."

Brontë, "Aynen," diyerek gofretinden büyük bir ısırık aldı ve hoş tat diline çarptığında zevkle inledi. "Bu gerçekten çok iyi. Teşekkür ederim."

Genç adam kendi paketini açarken Brontë ambalajın hışırtısını duydu. Merdiven boşluğunda birbirlerine sokularak gofretlerini atıştırdılar ve fırtınanın bitmesini beklediler.

"Peki, nasıl oluyor da felsefe hakkında bu kadar çok şey biliyorsun, Brontë?"

Brontë omuzlarını silkti. "Annem kitapları çok severdi, ama klasikleri ayrı bir ilgisi vardı: Brontë, Austen ve Gaskell. Romantik olanlar." Bir an durup annesini düşündü. "UMKC'den* felsefe lisans derecesiyle mezun oldum. Ana dalım buydu, yan dalım ise tarih. Antik felsefecileri severim. Sanki modern yaşama uygulanabilecek birçok bilgelik öğretmişler gibi hissediyorum."

"İlginç. Yani sen bir... öğretmensin?"

Brontë sırıttı. "Pek sayılmaz. Bir gel-al lokantada garsonum."

"Bir... garson." Genç adam kelimeleri sanki tatlarına bakıyormuş gibi söyledi. "Kariyerini biraz değiştirmişsin."

"Tam olarak değil. Okul süresince faturaları ödemek için garsonluğa başladım, mezun olduktan sonra iş ararken de

* University of Missouri-Kansas City. (ç.n.)

garsonluk yapmaya devam ettim ve işte, iki yıl sonra hâlâ garsonum." Brontë yüzünü buruşturdu. Bu kulağa çok... yavan geliyordu.

"Yani yirmi dört yaşındasın?"

"Öyleyim. Ya sen?"

"Yirmi dokuzuma yeni bastım."

Brontë şakacı bir ifadeyle ona dirsek attı. "Vay canına, resmen antika."

Adam homurdandı.

"Şaka bir yana, iyi iş çıkartmışsın," dedi Brontë ona. "Yirmi dokuz yaşında böyle büyük bir yerde müdür olmak mı? Annenle baban seninle gurur uyuyor olmalı."

Genç adam o kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki Brontë onu gücendirdiğinden endişelendi. Sonra Logan çok alçak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Brontë gofretinden bir ısırık daha aldı ve adamın cevabını düşündü.

Üçüncü Bölüm

Son iki yılda ne şanslı bir çizgi tutturmuştu. Önce Danica'nın ihaneti, sonra babasının ölümü, şimdi de bu. Boktan hayat pastasının üzerindeki krema. Babası olsaydı bütün bunlara Logan'ın kendisinin sebep olduğunu söylerdi.

Çünkü babası her zaman tam bir piçti. Logan'ın elinin değdiği hiçbir şeyi onaylamazdı. O yüzden son yatırımına da karşı çıkacağını düşünmek abartı değildi.

Bu basit bir iş gibi görünmüştü. Tatil köyünü satın aldığı için mülkte biraz dolaşmak ve mekânla ilgili bir şey hissetmek istemişti. Mimarın yenilikler için yaptığı öneriler elindeydi ama işleri bir de kendisi kontrol etmek istemişti. İşleyişi kendi gözüyle görmeden asla kesin bir yatırım yapmazdı.

Satın almadan önce tatil köyündeki ilk turu nasıl mıydı? Ona beklediği her şeyi göstermişti. Bu yer ümit vaat ediyordu, ada güzel ve merkeziydi. Otelin kendisi eskiydi ve yıpranma belirtileri gösteriyordu ve yakındaki tatil köyleri dolup taşarken buradaki odaların sadece yarısı doluydu. Fakat

bu tatil köyünün başarısızlığının nedeni, diğer her şeyden öte kötü yönetimiydi ve Logan, bir ekip kurarak başarıyı yakalamak adına tam da burada devreye giriyordu. Logan bu gayrimenkulü beş yıl içinde para basan bir yere çevirebilirdi.

Bu yerin kasırga sigortasını kontrol etmeyi aklına not etti.

Başını eğerek, yanına kıvrılmış kadına baktı; yüzü loş ışıkta zar zor görülüyordu. Kadın uyuyordu, Logan'ın kolu da koruyucu bir tavırla ona sarılmıştı. Genç kadın sıra dışı biriydi. Asansöre adım attığında Logan onu neredeyse fark etmemişti bile. Sahildeki tatil köyleri seksi kadınlarla dolu olurdu ve asansörde kalıp da genç kadın konuşmaya başlayana kadar onun dikkatini çekmemişti. Özellikle de antik dönemlerden alıntılar yapıp ona ders vermeye başladığında Logan bunu hem eğlenceli hem de etkileyici bulmuştu. Felsefe alıntıları yapan ve gergin olduğunda kıkırdayan bir garson. Logan, *daha kötüsü de olabilirdi,* diye düşündü. Komik bir şekilde gülmek yerine çığlık atıp dehşete de düşebilirdi.

Logan kadını asansöre binerken fark etmemiş olsa da çıkarken kesinlikle dikkatini çekmişti. Bayağı bir şey görmüştü, özellikle de o gösterişli poposunu yüzünün önüne doğru kaydırırken ve asansörden zarif bir şekilde çıkmak için –ki becerememişti– o uzun bacaklarını sallandırırken. Brontë; ona adının bu olduğunu söylemişti. Klasiklerdeki gibi.

Tam bu sırada, bu kadınla birlikte merdiven boşluğunda otururken, ona karşı bu kadar korumacı hissetmesi çok garipti. Fakat genç kadın tüm bu koşullara göre cesur davranmıştı ve tuhaf bir şekilde merak uyandırıcıydı. Ayrıca Logan'ın zengin olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve bu da genç adama karşı tepkilerinin samimi olduğu anlamına geliyordu. Logan'a, yal-

nızca ona hediyeler alırsa ya da onu paraya boğarsa bir şeyler vaat eden mahcup ama şehvet dolu bakışlar atmıyordu. Gülüyor ve onunla şakalaşıyordu. Suratını buruşturup gofret yerine yerfıstıklı M&M's istiyor ve genç adamın davranışlarına göre Platon'dan alıntı yaparak ona ders veriyordu.

Logan bundan da hoşlanmıştı. Brontë her kim olursa olsun, akıllı ve ilgi çekiciydi, sadece bir garson olsa bile.

Tepelerindeki yağmur, daha öncekine göre daha azalmış gibi görünse de bardaktan boşanırcasına yağmaya devam ediyordu. Birkaç saat boyunca dışarıyı kasıp kavurmuştu. Öyle şiddetliydi ki Logan merdiven boşluğunun yeterli korumayı sağlamayacağına ikna olmuştu. Fırtına süresince birçok parçalanma sesi duymuşlardı ve Brontë dehşete düşerek ona daha da sokulmuştu. Logan sakin ve metin durmuştu çünkü Hawkings erkeklerinin baskı altındayken yaptıkları buydu işte. Kendilerini kapatıp sessiz konuma geçerlerdi. Babası bu konuda harikaydı.

Brontë uykusunda kımıldandı, kolunu genç adamın beline dolayarak kendini ona doğru çekti. Ağzını onun boynunun kıvrımına yerleştirerek içini çekti ve sanki genç adam mükemmel bir yastıkmış gibi uykusuna geri döndü. Logan onu uyandırabilirdi, o zaman genç kadın hareketlerinden utanarak otomatik olarak birkaç adım öteye çekilirdi.

Oysa Logan onun kendisine yaslanmasından hoşlanıyordu. Onun sıcak, kavisli vücudunun kendi bedenine sokulması hoşuna gitmişti. Kollarının arasına cuk oturuyordu.

Ve şu anda da bir kaya gibi sertleşmişti. Bunun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bencil bir piç olsaydı genç kadına servetinden bahsedeceğini ve onun kendisini kucağına

atmasını bekleyeceğini varsaydı. Bu asla fazla zamanını almazdı. Fakat nedense Brontë'nin farklı olacağını seziyordu. Peki ya birkaç gün için? Herhangi bir adam olmak yepyeni bir şeydi.

Genç kadına sıkıca sarıldı. Uyumasına izin vermek en iyisiydi. Fırtına bir süre daha bitmeyecekti.

"Brontë," diye fısıldadı hafif bir ses kulağına. "Elini çek."

Genç kadın içini çekti, dudaklarını yaladı ve sesi duymazdan geldi.

"Brontë," dedi ses yeniden. "Şu anda biraz... kişisel bir tutuşun var."

Brontë hâlâ uykulu olarak aklından nerede olduğunun değerlendirmesini yaptı. Kalçası beton basamaklarda oturmaktan ağrıyordu ve bir adamın sıcak bacağının yanına uzanmıştı, bacaklarının etrafına bir battaniye yayılmıştı. Bir eli adamın yanına sıkışmıştı, diğerinin üzerinde durduğu kalın bir gidon...

Rezil olarak elini kaçırdı. "Ah, Tanrım." Bu bir gidon *değildi*.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi genç adam alaycı bir ifadeyle. En azından sesi eğleniyor gibi çıkıyordu. Brontë dehşete düşmüştü. Logan onu bir omzuyla dürttü. "Nasılsın?"

Kasıklarına yapışmış olarak uyanmaktan dolayı küçük düşmenin dışında mı? Fevkalade. Brontë gözlerini ovuşturdu ve loş merdiven boşluğuna doğru baktı. Öncesinden bile daha karanlık görünüyordu. Vay be, karanlıktan bıkmaya başladığı kesindi. Karnı guruldadı ve mesanesi de patlamaya hazırmış gibi hissetti. "Ben iyiyim. Yağmur hâlâ yağıyor mu?"

"Kulağa daha sakin gibi geliyor. Fırtınanın en kötü kısmının geçtiğini düşünüyorum. Muhtemelen dışarı çıkıp etrafa bir bakmalıyız."

Brontë betondaki yerini değiştirdi. "Bir tuvalet bulabilir miyiz?"

"Muhtemelen çalışmıyor olacaklardır."

"Evet, ama çalışmayan bir tuvalet merdiven boşluğuna galip gelir."

Logan homurdanarak onayladı ve ayağa kalktı. "Hadi."

Brontë ayakta durduğunda ağrıyan kaslarının itirazlarını görmezden gelerek onu takip etti. Tüm vücudu kaskatıydı ve ağrıyordu. Elbette ki şikâyet edemezdi, kasırganın en kötü kısmından tek parça halinde çıkmıştı. Şimdi yalnızca kurtarma ekibini beklemeleri gerekiyordu.

Logan, Brontë'nin tutması için elini uzattı, o da tuttu. Garip ama elini Logan'ın büyük avcunun içine kaydırması rahatlatıcıydı. Brontë bir adamın onu değerli hissettirmesine ihtiyaç duyan bir tip değildi. Fakat burada, onunla köşeye sıkışıp kalmış bir başkasının daha olması... Bu nedense işleri biraz daha katlanılır, onu da biraz daha az sinirli hale getirmişti.

Logan yarı karanlıkta onu merdivenlerden aşağı yönlendirdi. En alt basamağa ulaştıklarında ayakları birkaç santimlik suya girdi.

"Bu iyi bir işaret değil," dedi Logan. "Bana yakın dur. Su bu kadar uzağa gelmişse binanın geri kalanının nasıl gözüktüğünü bilmiyoruz."

"Ya da adanın," diye katıldı Brontë ona doğru bir adım atarak. Omzu onunkine sürtündü ve nasıl uyandığını hatırlayarak kıpkırmızı kesildi. Eli adamın aletinin üzerindeydi. Ve adam sertleşmişti.

Ve genç kadın... bundan rahatsız olmamıştı. O bir yabancıydı ama alıntılar yaparak nutuk çekmesiyle dalga geçmeyen ve ona karşı korumacı olan, konuşması kolay, yakışıklı, boylu boslu bir yabancıydı. Brontë adamın cazibesine kapılmıştı. Onu tanımıyordu bile ama kapıldığını hissedebiliyordu.

Bu çok... nadirdi. Tanıştığı erkeklerin çoğu ya çok toydu... ya da evliydiler. İpsiz sapsız bir düşünce, geri çekilmesine sebep oldu. "Evli değilsin, öyle değil mi?"

"Hı?"

"Boş ver. Ben sadece, bilirsin işte, evli bir adamı okşamak istemedim."

"Yani bekârsa bir adamı okşamak uygun mu?"

"Demek istediğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. Ben yalnızca..."

"Evli değilim."

"Oh." Brontë derin bir nefes verdi. Bunun bir önemi olmaması gerekiyordu ama nedense vardı. Başlarından geçen bu küçük olay onu adama oldukça yaklaştırmıştı ve evli bir erkekle yakınlaştığını düşünmek garip ve rahatsız edici olurdu. "Tanrı'ya şükür."

"Bir ilişki de aramıyorum."

Kibirli ahmak. Brontë onu dirseğiyle dürttü. Tamam, bu daha çok itmekti. "Ben bunun için sormuyordum. Yalnızca... bir karın olsaydı bu... tuhaf olurdu."

"Biz yatmıyoruz, Brontë."

"Şey, teknik olarak, daha demin yatıyorduk." Eğer kasırgayı dikkate almazsan hiç de heyecanlı değildi.

Genç adam önünde öyle aniden durdu ki Brontë onun sırtına çarpıp sular sıçratarak geriye adım attı. Merdiven boşlu-

ğunun loş ışığında adamın yüz ifadesini zar zor seçebiliyordu. "Tüm bu sorular neden?"

"Yalnızca merak ettim. Bilirsin. Bekâr bir süprüntüye mi dokundum, yoksa evli bir herife mi diye. Bunun makul bir soru olduğunu düşünüyorum."

Genç adamın yüzü sanki gözlerini ona dikmiş gibi yana yatmıştı ve Brontë tenine değen nefesinin sıcaklığını zar zor hissediyordu. Merdiven boşluğunun daha iyi aydınlatılmış olmasını isterdi, böylece adamın yüzündeki ifadeyi görebilirdi.

"Bunun yalnızca onu yeniden tutmayı planlıyorsan bir önemi olur, Brontë."

Şimdi, aklında oradan asla çıkaramayacağı bir görüntü vardı. "Ah. Şey. Hayır, bunu tekrar yapmanın planlarını kuruyor değilim."

Genç adamın göğsü hafif bir kahkahayla gürledi. "Peki, işte şimdi hayal kırıklığına uğradım. Hadi. Elektrikleri yeniden açmaya çalışmamızın güvenli olduğundan emin değilim, bu yüzden ateş yakabileceğimiz bir şey arayalım."

Logan koridorun kapısını açtı ve merdiven boşluğundan ayrıldılar. Brontë sessizdi. Aklında az önce yaptıkları konuşma vızıldıyordu.

Bunun yalnızca onu yeniden tutmayı planlıyorsan bir önemi olur, Brontë.

Ah. Şey. Hayır, bunu tekrar yapmanın planlarını kuruyor değilim.

Peki, işte şimdi hayal kırıklığına uğradım.

Genç adam onunla flört ediyordu ve Brontë az önce onu durdurmuş muydu? Logan normalde o kadar kontrollüydü ki bu çok yersiz görünmüştü. Ancak yine de Brontë onun

sözlerini başka herhangi bir şekilde anlayamazdı. Bir ilişki aramadığını söylemişti ve Brontë de bir ilişki başlatmak için bundan daha kötü bir yol düşünemiyordu. Belki de basit bir şakadan fazla anlam çıkarmaya çalışıyordu. Yine de genç adamın eli kendi elinde sıcacıktı ve Brontë onun tutuşunun güçlü olmasından hoşlanmıştı.

Yeniden lobiye doğru yürürlerken otelin çöplüğe döndüğü apaçık belli oldu. Merdiven boşluğunda bileğe kadar gelen su vardı ama koridora adım attıklarında baldırlarının yarısına kadar yükseldi. Sular sıçratarak koridordan aşağı ilerlerken, konferans salonlarının işe yaramaz hale gelmiş kapılarının önünden geçtiler. Etrafı görebilmelerini sağlayan hafif morumsu bir ışık vardı ve Brontë ışığın kaynağını merak etti... ta ki tavanı görene dek. Lobi gittikçe yükselen, birkaç kat yüksekliğinde bir orta avlu şeklinde inşa edilmişti, tavanı camdandı ve besbelli kasırgadan sağlam çıkamamıştı. Gökyüzüne açılan çatının parçaları İsviçre peyniri gibi görünüyordu. Yağmur binanın içine yağmıştı ve Brontë'nin ayağının etrafındaki su kumlu gibiydi.

"Vay canına. Sanırım temizlik ekibin epey fazla mesai yapacak." Logan ona bakarken dudaklarında gizli bir gülümseme vardı. "Nasıl olsa ben de burayı yenilemeyi planlıyordum. Birisi bana daha kalın duvarlara ihtiyacım olduğunu söylemişti."

Brontë buna gülerken genç adamın bakışıyla ısındığını hissetti. "Güzel bahane."

"Açlıktan ölüyorum," dedi Logan. "Hediyelik eşya dükkânına gitmeliyiz. Orada muhtemelen biraz erzak bulabiliriz. Çok fazla zarar görmemişse su şişeleri, yiyecek ve belki birkaç kuru giysi diye düşünüyorum."

Tüm bunlar Brontë'nin kulağına iyi gelmişti. Bir an düşündü, sonra ileriyi işaret etti. "Sanırım lobiyi geçtikten sonra sol tarafta. Restoranın yanında." Sonra kendini aptal gibi hissetti. Logan zaten burada çalışıyordu, ona bunları neden söylüyordu ki? "Tabii sen bunu zaten biliyorsun."

"Tabii." Logan'ın eli genç kadının beline gitti, sonra lobiyi işaret etti. "Önden buyur."

Brontë vücudunun ısındığını hissetti. Genç adam ona öyle ilgili ve büyülenmiş gözlerle bakıyordu ki... şey, Brontë kendiyle ne yapacağını bilemiyordu. Bu yüzden genç adama elini uzattı.

Logan kadının elini tuttu ve parmakları onunkilerin etrafına dolanırken buna karşılık Brontë'nin teni karıncalandı. Logan'a dokunmak midesini kıpır kıpır etmişti.

En azından, diye düşündü Brontë kendi kendine, kıpır kıpır olan sadece midesiydi.

Bata çıka ilerlediler ve lobiye doğru giderlerken Brontë, Logan'ın büyük adımlarına yetişebilmek için çabalıyordu. Sanki fırtınayla birlikte otelin yarısı buraya yığılmış gibi bir görüntü vardı. Ve çok daha fazla su, tabii ki. Mobilyalar ters dönmüş ve etrafa saçılmıştı, her yerde valizler vardı ve içlerindekiler odanın her yerine savrulmuş vaziyetteydi. Tavanın parçaları cam kapıların üzerine yıkılmış, tüm camlar yok olmuştu. Brontë bu kadar camın nereye gittiğini merak ederek ayak parmaklarını içeri kıvırdı. Islanıp şişmiş bir yastık suyun üzerinde yüzerek yanına gelince Brontë'nin aklında korkunç bir düşüncenin belirmesine sebep oldu.

"Hiç ceset göreceğimizi düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

"Umarım görmeyiz." Genç adamın sesi nemrut geliyordu. "Şansımız varsa diğer herkes tahliye edilmiştir."

"Otelin geri kalanını kontrol etmeli miyiz? Başka birisi de sıkışıp kaldıysa diye?"

Logan, "Edeceğiz," dedi ve eline asılarak onu aceleyle ileri doğru çekti. "Kendimize gerekenleri temin ettikten sonra. Açlıktan bayılırsan bu hiçbir işimize yaramaz."

"Ben mi? Sonu çok yakın, güçsüz bir çiçekmişim gibi gösteriyorsun beni. Peki ya sen?"

"Ben bayılmam."

Brontë öfkeyle homurdandı. "'Hiçbir şey şiddetli ihtiyaçtan daha güçlü olamaz,' değil mi?"

"Platon'dan bir başka meşhur inci daha mı?"

"Aslında Euripides."

"Elbette. İkinci tahminim de o olacaktı."

"Tabii. Euripides'in büyük bir hayranı mısın?"

"Kim değil ki?"

Brontë gülerek adamın verdiği karşılığa başını salladı.

Otelin heybetli lobisinde ağır ağır yürüdüler, ayın zayıf ışığı vurdukça gördükleri yıkım da artıyordu. Lobi karanlıktı ama asansörün zindan gibi koyuluğuyla kıyaslandığında pırıl pırıl gibi geliyordu. Yürürlerken Logan tavanı inceledi, onları daha tehlikeli bölgelerden uzak tutarak ilerliyordu. "Tüm tavan çökebilir" dedi Brontë'ye. "Dikkatli olmamız gerek."

Brontë, "Bayan Günışığı şimdi kimmiş bakalım?" diye takıldı ama yakın durmaya da devam ediyordu.

Mavimsi karanlıkta hediyelik eşya dükkânını seçebildiler ve Brontë hayal kırıklığıyla içini çekti. Büyük güvenlik kapısı dükkânın önüne yıkılmıştı. Kapının arkasındaki cam paramparça olmuştu ama kapı sapasağlamdı. Metalin üzerine dalları kırılmış bitkilerin parçalarıyla, başka ufak tefek şeyler

yapışmıştı. Sağ tarafta devrilmiş mayolu mankenlerin sergilendiği daha büyük bir vitrin vardı ve tabii ki o da sağlamdı.

"Şansımıza bak," dedi Brontë, Logan'a. "Büyük kapının anahtarı var mı sende?"

Genç adam kesin bir tavırla, "Hayır," dedi ve onun elini bırakıp yürüyerek uzaklaştı. "Orada kal."

Brontë sabırlı olmaya çalışarak, tükenmiş bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne yapıyorsun?"

Logan bir dakika sonra geri döndü, kırık bir lobi koltuğu taşıyordu. "Anahtardan daha iyi bir şey getiriyorum."

"Alarm ne olacak?"

"Ya çalışmıyordur ya da hediyelik eşya dükkânında kulak tıkacı olmasını ummamız gerekecek," dedikten sonra onun olduğu tarafı işaret etti. "Geri çekil."

Genç kadın suları şapırdatarak birkaç adım geri çekilip bekledi.

Logan koltuğu zorlukla havaya kaldırdı ve onun kaslarının hareket edişini gören Brontë, karnında yine o garip titreşimi hissetti. Genç adamın ay ışığında kuvvetle dalgalanıyor gibi görünen büyük, geniş omuzları vardı. Ve Tanrı merhamet etsin ki Brontë ona bakmaktan hoşlanmıştı.

Logan koltuğu sopasını sallayan bir beyzbol oyuncusu gibi cama doğru savurdu. Brontë'nin bir yanı, kasırgadan sağ çıkmayı başaran bu camın aptal bir koltukla kırılmayacak kadar kalın olmasını bekleyerek koltuğun çarpıp geri geleceğini düşündü ama cam kırılıp ışıldayan parçalar halinde suya yağdı.

Brontë içgüdüsel olarak gözlerini korudu ve ardından oluşan hasara baktı. Logan orada durmuş, kendisiyle oldukça gurur duyuyor gibi görünüyordu. Vücudu ay ışığıyla parıldıyordu. Çok...

göz kamaştırıcı gözüküyordu. Karmakarışık olmuş saçları alnına düşmüştü ve uzun bedeni bu açıdan sadece kas ve gölgeden oluşuyor gibiydi. Kesinlikle göz alıcı biriydi. Çok göz alıcı. Ona küçük bir oğlan çocuğu gibi sırıttığında Brontë nabzının hızlandığını hissetti.

"Alarmın işi bitmiş. Hadi, gel."

Fakat Brontë onun gururlu ifadesi karşısında gülümsemesini bastırmaya çalışarak duraksadı. "Peki ya tüm bu camlar? Ayaklarımızı keseceğiz."

Logan başını eğip pırıl pırıl parçalara baktı. "Haklısın. Orada dur."

Yine mi? Brontë onun söylediğini yaptı ve Logan kırık koltuğu bırakıp mankenleri dağınık bir köprü şeklinde ittikten sonra içeride gözden kaybolurken sabırsızlıkla bekledi. Adam kısa bir süre sonra geri döndü ve strafordan sörf tahtasını vitrinin önünde yere koyarak bir elini ona uzattı. "Gel, hadi."

Brontë baldırına kadar yükselen suya doğru dikkatle adım atarak elini genç adamın sıcak avcuna koydu ve onun dokunuşuyla her yanını kaplayan o küçük ve tuhaf sarsıntıyı görmezden geldi. *Yalnızca kibar davranıyor*, dedi kendine. Bunda heyecanlanacak bir şey yoktu. Sörf tahtası ayaklarının altında kayıp hareket ettiğinde tehlikeli şekilde bocaladı. "Ben galiba..."

Ayağı kayınca öne doğru yalpaladı.

Güçlü kollar onu yakalamak için oradaydı. Logan onu sımsıkı tuttuğunda, genç kadının göğüsleri adamınkine baskı yapıyordu.

"... düşeceğim," diye tamamladı Brontë zayıfça.

Başını yukarı çevirseydi öpüşme mesafesinde olacaktı ve bunu düşünmek bile hararetten kızarmasına neden oldu.

Logan onun doğrulmasına yardım etti. "İyi misin?"

"Yalnızca aptal gibi hissediyorum, hepsi bu." Ondan uzaklaştı, kendine çekidüzen verdi ve umursamaz görünmeye çalıştı. Hediyelik eşya dükkânının içine bakınarak, "Ayakkabılar? Kendimizinkileri yanımızda getirmeliydik."

Logan etrafına baktı, sonra uzaktaki bir duvarı gösterdi. "Gördüm. Sen burada kal. Yalnızca birimiz ayağını kesmeyi göze almalı."

O bata çıka ilerlerken Brontë de etrafı inceledi. Hediyelik eşya dükkânı çeşit çeşit eşyayla tepeleme doluydu, bunların yarısı da yerdeydi. Raflar dolusu tişört yere düşmüştü ve şimdi de ayaklarının yanında su çekiyorlardı. Biraz uzakta aynı şekilde sudan şişmiş plaj havluları vardı ve hemen yanında da mahvolmuş hasır şapkalar yüzüyordu. Harika.

"Birkaç deniz ayakkabısı buldum. Ayağın kaç numara?"

"Otuz yedi."

"Bu otuz yedi olabilir. Karanlıkta söylemek zor." Duvardan bir çift kaptı ve genç kadına doğru döndü.

Brontë ellerini uzatınca Logan ayakkabıları ona doğru attı. Düşmüş raflardan birini destek olarak kullanan Brontë ayakkabıları birbirine bağlayan ipi kopardı ve onları ayağına geçirdi. Fazla büyüklerdi. Önemli değildi, şimdilik ayaklarını korurlardı. Biraz ışıkları olduğunda daha uygun bir numara alırdı. İleri atıldı. "Nelere ihtiyacımız var?"

"Bulabilirsek el fenerleri. Yoksa meşale olarak kullanabileceğimiz kuru bir şey. Çakmak. Yiyecek ve su. İstediğin başka ne olursa." Logan bir çift deniz ayakkabısı giydi ve tezgâhın arkasına doğru ilerledi.

Kıyafet değiştirmek güzel olurdu. Brontë yanındaki sırılsıklam tişört yığınına baktı. Aklında olan şey tam olarak bu değildi.

Tezgâhların üzerine saçılmış dağınıklığı karıştırarak naylona sarılmış birkaç gömlek bulabildi ve beşini de kaptı. Mükemmel. "Birkaç kuru gömlek buldum."

"İyi, getir onları. Ben de birkaç çakmak buldum."

Brontë küçük koridorlardaki dağınıklığın etrafından ona doğru ilerledi. Genç adam onun elindeki gömleklerden birini aldı, paketini yırtarak çıkartıp kırık sandalye ayaklarından birinin etrafına sardı. Sonra bunu bir ayakkabı bağcığıyla bağladı ve çakmağı çaktı. Çakmak cızırdayarak yanıp sönünce bir küfür savurdu ve başka bir çakmağı açarak içindeki sıvıyı meşalenin üzerine döküp yeniden yaktı. İşte bu, işe yaramıştı.

Meşalenin titrek alevinde genç kadına neredeyse ahlaksız bir bakış attı. "İşte şimdi birbirimize iyice bakabiliriz."

Brontë'nin midesinde yine titreşimler başladı.

Logan yakışıklıydı, Brontë bunu fark etti. Düzgün hatlı ve uzun boylu olduğunu önceden de biliyordu ve genç kadın asansöre bindiğinde üzerinde bir takım elbise vardı. Yine de Brontë daha fazlasını hatırlamıyordu. Genç adam orada burada biraz gözüne çarpmıştı ama onu hiç tamamen görmemişti. Ateş titreşerek yüzünün ana hatlarına gölgeler düşürdü ama adam gerçekten muhteşemdi. Mükemmel, düz bir burnu ve belli belirsiz uzamış kirli bir sakalla çevrili harika ve dolgun dudakları vardı. Çenesi köşeli ve güçlüydü; koyu renkli gözlerinin üzerinde kavis yapan, aynı koyulukta kaşları vardı. Ve o büyük, geniş omuzlar. Pantolonundan dışarı çıkmış beyaz takım elbise gömleğinin ıslak kumaşından görünen koyu renkli, dairesel bir dövme bir kolunun üst tarafındaki tenini lekeliyordu. Yolda bir yerlerde ceketini kaybetmişti. Bu önemli değildi, dağınık görüntü onun üzerinde harikalar yaratıyordu.

Logan yakışıklıydı, tamam. Brontë ona zayıf bir gülümseme bahşedip parmaklarını salladı. "Selam. Görüşmeyeli uzun zaman olmuştu."

Titreşen ışık genç adamın karşılık olarak attığı gülümsemenin gizemli görünmesine neden oldu. "Merhaba, Brontë."

Logan'ın onun adını söyleme şekli genç kadının biraz ürpermesine neden oldu. "Bana daha önce de bakmış olabilirdin. Tamamen karanlık değildi."

"Evet, ama şimdi her şeyi görebiliyorum," dedi adam onu uzun uzun tepeden tırnağa inceleyerek. "Yalnızca gölgeler ve tahmin olarak değil."

Bu son derece pervasız bakış, Brontë'nin yine baştan aşağı titremesine sebep oldu. Biraz bocalamış, huzursuz hissederek kaşlarını çattı ve arkasındaki rafların olduğu tarafı işaret ederek, "Ben biraz daha eşya aramaya gidiyorum," dedi.

Erzak bulabilmek için dağınıklığı altüst ederek dükkânı yağmalamaya devam ettiler. Brontë vitrinde duran bir soğutucuyu alıp içini kırılmış soğuk içecek dolabından bulduğu su şişeleri ve gazlı içeceklerle doldurmaya başladı. Bazıları yere saçılmıştı ve genç kadın ayağının yanındaki bir tanesini yakalayıp sudan çıkarırken üzerini kaplayan kumu görüp yüzünü buruşturdu. "Kendimi yağmacı gibi hissediyorum."

Logan tezgâhın arkasında bir şeyler eşeliyordu. "Sen bir *yağmacısın*. Şu anda bir yağma eylemi gerçekleştirmektesin."

"Ya, teşekkürler. Bunun için başımız belaya girer mi?"

"Brontë, ben müdürüm. Faturayı bana yazdığını say."

Brontë bir avuç gofret kaptı ve soğutucunun içine attı. "Buraya gelip bizi kurtarmaları ne kadar sürecek sence?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç kasırgaya yakalanmamıştım."

Brontë de yakalanmamıştı. Soğutucudaki su şişelerine bakarak dudağını ısırdı. Şişeleri saydı. Orada on iki tane vardı, hâlâ dolapta duran yirmi tane daha. Avuç avuç gofret. Peki ya tüm bunlar yeterli olmazsa? "Ya burada bir hafta kalırsak? Ya da daha uzun?"

Logan birkaç çakmağı tezgâha attı, sonra ellerini kalçalarına koyup arkasını dönerek erzak için arka taraftaki duvarı kontrol etti. "O zaman birbirimizi *gerçekten* iyice tanımaya başlarız."

Bu sözler her nedense Brontë'nin yine tepeden tırnağa kızarmasına neden oldu. Tek bir yorumla bütün aklı müstehcen bir yöne kayıvermişti.

Bir yanı bir an önce kurtarılmalarını, diğer yanı ise bu nefis, yarı çıplak adamın etrafında biraz daha kalmaya mecbur olsun diye kurtarıcıların bol bol zaman öldürmelerini umuyordu.

Vitrinlerden birinde bir şey parladı ve Brontë merakına yenilerek oraya doğru yöneldi. Cam kutulardan birinin içinde mücevherler vardı, Brontë bunun tişört ya da kartpostallarla yetinmeyecek tipte turistler için olduğunu varsaydı. Teşhirdeki kolyeler oldukça güzeldi ama içlerinden biri özellikle dikkatini çekti. Bu, takan kişinin boynunun etrafına sanki görünmez bir zincir gibi zarifçe yayılacak bir sıra elmastı. Tam ortasında genç kadının tanıyamadığı, koyu renkli değerli bir taş ve ona uygun küpeleri vardı.

Brontë, Logan meşaleyle yanına geldiğinde, "Güzel parça," dedi.

"Beğendin mi?" diye sordu genç adam.

Brontë ona sırıttı. "Hangi kadın beğenmez ki? Gerçekten muhteşem ama muhtemelen bir servet değerindedir."

"Onu senin için yağmalamamı ister misin?"

Brontë midesinin çekildiğini hissetti. Geriye doğru bir adım atarak başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır."

"Neden ki?"

"Bu çok pahalı, Logan. Saçmalama."

Logan homurdandı. "Elmaslar muhtemelen iyi kalite değillerdir ve üzerindeki fiyata değeceğinden şüpheliyim ama onu istiyorsan senin için alırım."

"Hayır. Başımız belaya girer."

"Brontë, burada kimse yok. Ve ben de... müdürüm." Sanki alışkın değilmiş gibi kelimenin üzerinde duraksar gibi oldu.

Brontë endişelenerek, "İstemiyorum, Logan," diye uyardı. "Yağmalamak yanlış ve böyle bir şey için işten atılma riskini göze alarak delilik etmiş olursun."

Genç adam güldü. "Beni işten atamazlar ama nasıl istersen."

Kolyeyi bırakarak Brontë'yi rahatlattı ve genç kadın mücevher tezgâhından dikkatle uzaklaştı. Brontë'nin tecrübelerine göre pahalı hediyeler yalanların ve ihanetin kaçınılmaz bir sonucuydu. Bu ona çocukluğunu düşündürttü, gezgin bir tüccar olan babasının uzakta olduğu o uzun haftaları, annesinin endişeli bekleyişlerini. Babası haftalarca uzakta kaldıktan sonra, hızla uydurulmuş bahaneler ve karısı ile kızı için bir hediye yağmuruyla yeniden şehre dönerdi. Hediye mücevherlerle hayalperest annesinin gururu okşanır ve içine kocasının döndüğünü görmenin heyecanı dolardı.

Şimdi bir yetişkin olarak Brontë bunu daha iyi anlıyordu. Babasının seyahatlerinin iş için değil de başka bir kadını, bir sevgiliyi görmek için olduğunu biliyordu. Eve getirdiği hediyeler armağandan çok telafiydi. Brontë etkileyici hediyelere güvenilmeyeceğini öğrenmişti çünkü bunlar onun gözünde

gerçeği saklamanın bir yolu, bir dikkat dağıtma yöntemiydi. Ve nedense, Logan'ı gülümseyen ve yalan söyleyen babasıyla aynı kefeye koymak istemiyordu.

Bir torba gofret, su soğutucu ve muhtelif erzaktan oluşan birkaç torbayı, şimdilik suyun üzerinde bulabildikleri tek yer olduğundan, operasyon merkezi olarak belirledikleri merdiven boşluğuna sürüklediler. Oraya döndüklerinde Brontë bir su şişesi kaparak birkaç basamak çıktı ve oturup doyana kadar içti. Logan da yanına oturduğunda su şişesini ona verip o içerken meşaleyi tuttu.

Genç kadın izlerken meşale titreşip kıvılcımlar saçtı. "Bunun ne kadar dayanacağını düşünüyorsun?"

"Fazla uzun değil. Daha iyi bir şey bulmamız lazım."

"Tatil köyünün geri kalanını kontrol etmemiz de gerek. Birinin asansörde kaldığını ve kurtarılmayı beklediğini düşünmekten nefret ediyorum." Düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı. Güçsüz ve yorgun hissediyordu ama hâlâ asansörde kalan biri çok, çok daha kötü hissederdi ve birinin, o kısacık bir mesafede otururken ölmesini istemiyordu.

Adam su şişesini bitirirken başıyla onayladı.

"İkinci katı kontrol etmeli miyiz?"

Logan, "Bunun akıllıca olduğundan emin değilim," dedi. "Lobideki çatının nasıl harap olduğunu gördün. Diğer katların yıkılmak üzere olup olmadıklarını bilemeyiz. Yarın dışarıdan bir bakıp öyle karar verelim."

"Peki," diye onayladı Brontë ve ardından kendi mide gurultusundan ürktü. "Sanırım bu çikolatalı gofretleri açmalıyız?"

Logan gözucuyla ona bakarak, "Ya da mutfaklara gidebiliriz," dedi. "Kurtarılmaya değer bir şey kalmış mı diye bir bakarız, elektrikler yok ya."

"Gerçek yiyecek mi? Beni de listeye yaz." Brontë bu düşünceyle bir enerji patlaması hissederek ayağa kalktı.

Otelde her biri bir restorana bağlı iki mutfak vardı. Birisinden güçlü bir şekilde ölü balık kokusu yayılıyordu ve çatı da sanki içeri yıkılmış gibi görünüyordu. Bu yüzden diğerini kontrol etmeye gittiler. İkinci restoran bu kadar harap değildi ama mutfaktaki seçenekler zayıftı. Devasa buzdolapları çabuk bozulacak –şimdiye kadar bozulmamışlarsa tabii– marine etlerle doluydu. Bir de soğuk hava deposu vardı ve onu açtıklarında, ikisi de kavrulan tenlerine çarpan serin havayla inlediler.

Logan, Brontë'ye, "Hâlâ soğuk," diyerek peşinden gelmesini işaret etti. "Kapıyı kapalı tutarsak biraz daha uzun süre soğuk kalabilir."

Soğuk hava deposu akşam yemeğine uygun parçalarla doluydu: Donmuş tavuk, donmuş balık ve hazırlanmayı bekleyen sayısız yan yemek ve tatlı paketi.

"Bunların bazılarını yemeliyiz," dedi Brontë genç adama. "Bir yerde bir ateş yakıp birazını pişirebilir miyiz?"

"Ocak çalışmıyorsa, evet. Ne yemek istiyorsan al."

Soğuk hava deposundan birkaç paket tavuk ile kilerden büyük bir şeftali konservesi kaptılar ve yemek yapmaya koyuldular. Logan ocakları kontrol etti, gazlı fırınlardan biri çalışıyordu. Bir tava aldılar ve hiç konuşmadan tavuğu pişirmeye başladılar. Beklerlerken Brontë bir konserve açacağı buldu, şeftalileri açıp Logan'a bir çatal verdi.

Genç adam çatalı alarak bir şeftaliye sapladı, sonra çabucak ağzına doğru götürerek sular damlayan dilimi içeri atıverdi.

Bu görüntü karşısında karnı guruldayan Brontë çatalını hemen bir şeftali dilimine batırıp ağzına götürdü. Akan suyu yakalamak için elini çenesinin altına tutuyordu. İlk ısırık cennet gibiydi; ağzı hoş, şekerli bir suyla doldu. Açlık çeken duyuları için şeftalilerin tadı karşı konulmazdı. Parmaklarını yaladı ve arkasındaki tezgâha yaslandı. "Sanırım bu şimdiye kadar yediğim en güzel şey. Şu ana dek ne kadar acıktığımı fark etmemiştim."

"Aklımız başka şeylerle meşguldü."

Tavuğu beklerken şeftali konservesinin keyfini çıkardılar. Logan'ın hareketleri özenli olsa da Brontë kendini aç bir kurt gibi hırsla yerken buldu. Ellerinin yapış yapış olmasını ya da şeftalilerin biraz fazla şekerli olmalarını umursamadı. Bu, yemekti ve çok lezzetliydi.

Konservenin dibine geldiklerinde üzüntüyle içini çekti. "Bunu yalamak görgüsüzlük olacak sanırım, öyle değil mi?"

"Başka konserveler de olduğuna eminim."

"Evet, ama bu zaten burada," diye gösterdi sırıtarak.

Logan bir an onu izledikten sonra öne eğildi. Parmakları genç kadının yanağına uzandı. "Ağzının kenarında biraz şeftali suyu var."

Otomatik olarak Brontë de öne eğildi.

Logan'ın parmakları onun dudaklarının köşesine sürtündü. Bu hafif temas karşısında donup kalan Brontë'nin bakışları genç adamın yüzüne döndü ve aniden tüm bedenini doldurup tir tir titreten bir gerilimle onu izledi. Birdenbire, omuzları hafifçe birbirine değerken ve bacaklarının arasında yalnızca birkaç santim varken onu, yerde yattıkları zaman elini götürdüğü büyük varlığını, tüm yoğunluğuyla idrak etmişti. Ayrıca üzerinde hâlâ sutyeniyle külotu vardı.

Ve genç adam öne eğiliyordu.

Brontë donakalmış bir hâlde orada otururken Logan'ın başparmağı altdudağını okşadı. Genç adamın bakışları ağzındaydı ve Brontë odayı dolduran elektrikli gerilimle bir nefes aldı. Logan ondan... büyülenmiş gibi görünüyordu.

Fazla kısa bir sürenin ardından Logan parmağını çekti ve sanki onun tadına bakar gibi yaladı... ya da şeftalilerin.

Brontë kalbi hızlanırken yüzünün de kızardığını hissedebiliyordu. Bu şefkatli, mahrem hareket karşısında ne yapacağından pek emin değildi. Logan onun tadına bakmıştı.

Ve bu, aralarındaki her şeyi değiştirmişti.

Brontë pişen yemeğe bakarken Logan da diğer katlarla asansörlerde başka insanları aradı ama boşunaydı; sıkışıp kalanlar yalnızca ikisiydi. Brontë, *sadece bizim şansımıza,* diye düşündü, ama pişen yemek ve Logan'ın eşliğiyle... çok da fazla umursamadı.

Logan bir depo dolabında, karanlık oteli keşfetmesine büyük yardımı dokunan el fenerleri de bulmuştu.

Az sonra yeniden küçük mutfakta oturuyorlardı. Akşam yemeği hazırdı ve tavuğu hırsla yerlerken, şeftaliler üzerine yaşanan cinsel gerilim de unutulmuştu. Karınlarını doyururlarken mutfağa sessizlik çöktü.

Logan yemek yerken ara sıra Brontë'ye baktı. O iri gözlerinde öyle açık ve güven dolu bir şey vardı ki kadın o bakışlarıyla ona her döndüğünde, Logan kendini anında karşılık verirken

buluyordu. Etrafında dolaşan kadınların çoğu, kafalarında sessizce mücevherlere fiyat biçerek ya da başka bir kadının üzerindeki tasarımcı etiketleri üstüne yorumlar yaparak sinsi ve müsamahakâr görünüyordu. Her şey, kimin en zengin adamı tuzağa düşüreceğine dair bir yarışa benziyordu.

İşte Logan'ın midesini kaldıran da bu davranış türüydü, özellikle de bir tanesi yüzünden dili yandıktan sonra. Danica'ya güvenmişti ve o da onu aptal yerine koymaya çalışmıştı. O zamandan beri de kimseyle ciddi bir şekilde çıkmamıştı. İş onun banka hesabına geldiğinde, hiçbir kadının aldatıcı olmadığına güvenilemezdi. Yüzleri zihninde bulanık bir halde bir araya toplanırken hepsi de aynı şeyi istiyor gibi görünüyordu.

Yine de kendini Brontë'nin içten gülümsemelerine karşılık verirken bulmuştu. Genç kadının elinin artık otomatik bir hareketle kendi avcuna uzanış tarzına, kucağına kıvrılış şekline, hiçliğin ortasından bulup çıakrttığı aşırı –ama yerinde– alıntılarına...

Üstelik onu müdür sanıyordu. Köle gibi –tamam, Logan'a göre köle gibi– bir maaşla çalışan bir beyaz yakalı. Brontë bunu umursamamıştı. Logan yaşamak için ne yaptığını söylediğinde tutumu değişmemişti ve ona güvenmişti. Ondan hoşlanmıştı bile. Logan elini uzatıp başparmağını onun yumuşacık altdudağına sürmekten kendini alamazken genç kadının vücudunun hafifçe titrediğini fark etmişti.

Gözleri yumuşamış, nefesi hızlanmıştı. Arkasını da dönmemişti.

O, müdür Logan'dan hoşlanmıştı. Onun servetini didikliyor olamazdı çünkü bir serveti *olduğunun* farkında değildi. Genç adam onunla herhangi normal bir erkek gibi flört edebilirdi.

Yalnız o pek flört insanı değildi. Banka hesabınız onunki kadar büyükse denemenize gerek yoktu. Tek yapmanız gereken, bir kadına bakıp giysilerini çıkarmasını teklif etmekti ve o ayaklarınızın dibinde çırılçıplak kalırdı.

Utangaç olmak veya durmadan rica etmek adamın doğasında yoktu. Eğilip onu aklını başından alırcasına öpmek? Evet. Zalim bir zapt ediş? Kesinlikle. Fakat flört etmek ve ricacı olmak? Bunlar onun dağarcığında yoktu.

Tavuğun son lokmasını bitirirken bunları düşünen Logan kendine surat astı. Adaya bir kadın bulmaya gelmemişti. Kasırga olmasaydı bu aklındaki son düşünce olurdu. Ama Brontë burada, yanında, sımsıcak ve hoşken, ikisi insanlığın geri kalanından tamamen ayrı düşmüşken... Logan ona dokunmak istemişti. Genç kadının onun dokunuşu altında eridiğini hissetmek istemişti.

Brontë kesinlikle çekiciydi. Normalde Logan'ın tipi değildi, o daha çok gösterişli ve özgüvenli tipleri tercih ediyordu. Modeller, balerinler ve gelip geçici oyuncular. Atılgan ve ne istediklerini bilen kadınlar. Brontë üniversiteden beri sabit bir işi olmayan bir garsondu ama neşeli tavrı ve açıklığı genç adamı hemen kazanmıştı.

O külotun içini nasıl doldurduğunun da katkısı olmuştu tabii.

Logan'ın dikkatle ilerlemesi gerekiyordu. Fazla atılgan davranmamalıydı, yoksa Brontë onun ilgisinden korkup uzaklaşabilirdi. Yeterince güçlü ve emin olmalıydı ki genç kadın onun niyetini yanlış anlamasın.

"Kaşlarını çatıyorsun," dedi Brontë yumuşak bir sesle. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece düşünüyordum."

Logan bundan fazla bir şey söylemeyince Brontë onu büyüleyen bir hareketle hafifçe başparmağını yaladı ve genç adamın aletinin sertleşmesine neden oldu. "Daha fazla tavuğa ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Logan başını iki yana salladı. "Kurtarma hakkında düşünüyordum," diye yalan söyledi. Yiyecekleri vardı, barınacak yerleri vardı ve onun, bu yer için tüm tamiratları karşılayacak çelik gibi bir sigorta poliçesi de mevcuttu. Kurtarma biraz daha bekleyebilirdi. "Biri bizi bulana kadar günler geçebilir."

Brontë başıyla onayladı ve bu haberden rahatsız olmaksızın bir su şişesine uzanırken genç adama hafifçe omuz silkti. "Bu iş bitene kadar gerçekten çok yakın arkadaş olacağımızı düşünüyorum."

Arkadaş ya da Logan başarılı olabilirse daha fazlası. Ancak genç adam başıyla çabucak onayladı ve bir mutfak maşasıyla ateşi karıştırarak onu yeniden canlandırdı. "Birbirimizi arkadaş olacak kadar tanımıyoruz," dedi. Genç kadının oltaya gelip gelmeyeceğini görmek için bu ifadeyi havada bırakmıştı.

Brontë dizlerini kendine çekerek kremamsı kalçalarını gözlerinin önüne serdi. "O halde öğrenebileceğimizi sanıyorum, öyle değil mi?"

"Öyle."

Brontë başını yana eğerek ona baktı. "Peki, ne kadardır bu adada yaşıyorsun?"

Ah. Kahretsin. Bir sürü yalandan biri daha. "Bir yıl," dedi kısaca.

"Buradaki bir işi kabul etmeye karar vermene ne sebep oldu? Daha önce bu adada mı yaşadın?"

"Hayır. Beni buranın sahibine... bir arkadaşım önerdi." Bu bir yalan değildi, tam olarak değildi. "İşi aldığımda buraya geldim."

"Buraya nereden taşındın?"

"New York." Bu kadar gerçek zararsız gibi görünüyordu. Bir milyarder olmasına rağmen, adı tüm eğlence dergilerine yayılmış değildi ve haberlere de yalnızca bir hayır işine yüklü bir bağış yaptığında çıkıyordu. Brontë'nin onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Sen nerelisin?"

"Orta Batı. Kansas City. Oraya hiç gittin mi?"

"Bir-iki kez. İş için."

"Öyleyse bir-sıfır öndesin. Ben hiç New York'a gitmedim."

"Bir ara gitmelisin. Sana etrafı gezdiririm." Doğrudan ve tam hedefe; böylece niyeti de yanlış anlaşılmayacaktı.

Brontë hafifçe gülümsedi. "Bu hoşuma gider. Çok eğlenceye gittin mi? Özgürlük Anıtı'nı gezdin mi?"

"Hayır ve hayır." Eğlencelerden uzak kalmıştı çünkü şarkı söylemeyi sevmezdi. Ve her gün penceresinden baktığında Özgürlük Anıtı'nı görüyordu. Gezmeye gitmesine gerek yoktu.

Brontë kollarını bacaklarına sarıp biraz sallanarak, "Bu çok yazık," dedi. "Ben New York'a gitseydim gezmek isterdim. Orada fotoğraf çektirmek ve bütün turistik şeyleri yapmak."

"Sen ve bir milyon turist daha."

"Doğru. Sanırım orada yaşarken farklıdır. Kansas City'de turistlerin son noktası burası, Seaturtle Cay oluyor," diye dalga geçti. "99.9 Pop Ateşi'nin inceliği."

"Pop Ateşi mi?"

"Radyo istasyonu. Bir seyahat kazandım. Normalde herhangi bir yere gitmek benim fiyat yelpazemin dışında. Bir sürü kişiyle tanışmak ve tüm bunlar için fazla meşgulüm."

Bu seyahat için mi? Logan, Seaturtle Cay'in keseye uygun bir otel olduğunu düşünmüştü. Bu yeri almasının bir nedeni buydu: Burayı lüks bir Bahama tatil köyüne çevirmek. "Fiyat yelpazenin dışında mı?"

Brontë sanki kendinden rahatsızmış gibi hayal kırıklığıyla içini çekti. "Bir garson olduğumu unutma. Neredeyse her şey benim fiyat yelpazemin dışında."

"Sen akıllı kızsın. Garsonluktan başka bir şey yapabilirsin."

Brontë güldü. "Aslında, garsonluk yapmayı seviyorum. İnsanlarla çalışmak hoşuma gidiyor da maaşı berbat. Faturaları karşılıyor ama ucu ucuna. İşte bu yüzden gerçekten bu seyahatin keyfini çıkarmayı umuyordum. Bu mezun olduğumdan beri, iki senedir ilk tatilim."

"Ben de pek tatile çıkmıyorum," dedi Logan ona şartları eşitlemeye çalışarak.

"Burada her gün tatil gibi değil mi zaten? Güneş, kum ve palmiye ağaçları..."

"Ve kasırgalar."

Brontë yine güldü. "Doğru. Bu senin ilk kasırgan mı?"

Logan bir anda hatırlayamadı. Seaturtle Cay'i vuran ilk kasırga bu muydu? Yoksa uzun kasırga dizisinin en sonuncusu muydu? "Her biri ilki gibi hissettiriyor," dedi sorulardan kaçınarak.

"Bu yeterince doğru sanırım." Brontë yüzünü buruşturdu. "Hâlâ Sharon'ın buradan bensiz ayrıldığına inanamıyorum. Aslında şaşırmamam gerek ama yine de şaşırdım."

"Oda arkadaşın mı?"

Brontë başıyla onayladı. "Beni kaybettiği pasaportunu aramam için yukarıdaki odasına yolladı. Asansörde böyle kaldım

işte. Pasaportu hiç bulamadım, bu yüzden onun hâlâ Sharon'da olduğunu ve böylece adadan çıkabildiğini varsayıyorum." Brontë bu düşünceyle biraz hüzünlenmiş göründü. "O olmasaydı burada sıkışıp kalmazdım."

"Öyleyse ona teşekkür etmem gerekecek," dedi Logan kartlarını masaya sererek. "Bir kasırgada sıkışıp kalacaksam, bunun seninle olmasına sevindim."

Onun bu cüretkâr ifadesi karşısında genç kadının ağzı açık kaldı ve ateşten yayılan ışıkta kızararak başını hafifçe eğdi. "Ben... teşekkür ederim. Bu çok tatlıydı."

"Ben tatlı bir adam değilim." Birçok insan ondan soğuk bir piç olarak bahsederdi, özellikle de konu ticari işlere geldiğinde. Danica onu son kez gördüğünde gaddar bir pislik olduğunu söylemişti ve Logan da itiraz etmemişti.

"Ah, bilmiyorum," dedi Brontë yumuşak bir sesle. "Bana karşı iyi davrandın."

"Bunun nedeni senden hoşlanmış olmam. Çoğu insan bu kadar şanslı değil. Neredeyse kimseye tahammül edemiyorum."

Brontë, gerçekten çok komik bir şey söylemiş gibi güldü. "Öyleyse benden hoşlanmana sevindim." Logan'ı yine o dostça tavırla dürttü. "Bunu yalnızca burada benimle saplanıp kaldığın için söylüyorsun."

"Hayır, bunu söylüyorum çünkü sen akıllısın, eğlencelisin ve güzelsin. Seninle sıkışıp kalmış olmamın bununla hiçbir ilgisi yok."

Brontë yine güldü ama sesi gergindi ve bakışlarını uzaklara çevirdi. "Çalışmanın seni meşgul ettiğini tahmin ediyorum," dedi bir an sonra. "Bu yer çok büyük."

Logan buna hiçbir şey eklemeyerek başıyla onayladı.

Genç kadın elinin arkasına saklanarak esnedi, sonra yine bacaklarını kendine doğru çekti. "Büyük bir ailen mi var, Logan?"

"Hayır," dedi genç adam alçak bir sesle. Aile hakkında konuşmayı kesinlikle istemiyordu. "Yorgun musun?"

"Daha çok halsizlik." Brontë bir kez daha esnedi, sonra sırıttı. "Tamam, belki biraz yorgunluk. Yine de merdiven boşluğuna dönmeyi iple çekmiyorum. Pek konforlu bir yer sayılmaz."

Logan, "Bunu nasıl düzeltebileceğimizle ilgili bazı fikirlerim var," diyerek ayağa kalktı ve yine ona bir elini uzattı.

Brontë elini onun avcuna koydu ve ocakta hâlâ yanmakta olan ateşe baktı. "Bunun için bir şey yapmamız gerekmez mi?"

Logan elini uzattı ve fırının kapağını kapattı. "İcabına bakıldı."

Genç kadın gülünce, Logan onu öpmek için şiddetli bir istek duydu. Neşesi öyle keyif vericiydi ki. O, hayatında karşılaştığı en mutlu insandı ve bu, genç adamı hem rahatsız ediyor hem de büyülüyordu.

Yine de onu öpme isteğine teslim olmadı. Tam yatağa gitmeden önce onu öperse, genç kadının hareketlerini yanlış anlayacağından çekiniyordu. Gerçi, lanet olsun, yanlış anlamış sayılmazdı: Logan, Brontë'yi yatağa atmayı planlıyordu. Fakat genç kadının, baskı altında değil, adamla olmak istediği için yanında kalmasını istiyordu. Bu noktadaki niyetini apaçık ortaya koymuştu, şimdi yönetimi ele alma sırası Brontë'deydi.

Tekrar merdiven boşluğuna yöneldiler, Brontë yorgunluktan ayaklarını sürüklüyordu. Logan da yorgundu ama Brontë'nin göründüğü kadar değil. Genç kadını bekleterek ikinci katın basamaklarını tırmandı ve ilk odaya daldı. Yandaki oda fena darbe almışsa da burası sanki el değmemiş gibiydi.

Yine de Logan ikinci katın sağlamlığına güvenmiyordu. O nedenle, burada atıldığı ilk ve son macerası bu olacaktı. Sonuç olarak bir şilte ile iki yastığı merdivenlerden aşağı sürüklemeyi ve Brontë'yle ev dedikleri yere kaydırmayı başardı.

Genç kadın bir yatak ve daha fazla yastığın karşısında mutlulukla içini çekip yatağın üzerine kıvrıldı ve adam daha oturmadan uykuya daldı. Logan şiltenin üzerine uzandığında, Brontë'nin anında yuvarlanarak ona sokulmasına ve bir elini göğsüne koyarken mutlu bir ses çıkarmasına sevindi.

Dördüncü Bölüm

Logan şiddetli bir sertleşme ve Brontë'nin göğsüne dolaşmış saçlarıyla uyandı. Bacakları onun bacaklarına dolanan genç kadın, uyurken boğazından alçak ve hafif sesler çıkarıyordu. Brontë'yi üzerine çekip ne kadar seksi ve çekici bulduğunu göstermek çok kolay olurdu. Onu öpmek ve istediklerini yapmaya ikna etmek de.

Fakat Logan, genç kadına ne kadar güzel olduğunu söylediği zamanki gergin gülüşünü hatırlayarak duraksadı. Brontë sadece ona ayak mı uyduruyordu? Belki de her şeye rağmen bir müdürün yakınlığını hoş karşılamıyordu. Lanet olsun. Aletinin biraz daha beklemesi gerekecekti.

Logan gözlerini kapattı ve bedenini rahatlatma niyetiyle nefes alıp verişine yoğunlaştı. Kontrolü yeniden ele geçirmesi birkaç dakika sürdü. Artık kalkıp yeni günle yüzleşme zamanları gelmişti. Yeterince uzun süre uyumuşlardı ve yatakta onun yanında uzanmak Logan'ın uyumayı içermeyen şeyler yapmak istemesine neden oluyordu. Brontë'yi nazikçe sarstı. "Uyan."

Genç kadın aniden geri çekildi ve fırlayıp dikilirken saçı yüzüne düştü. "Hı? Ne?"

"Sakin ol," dedi Logan ona. "Bir terslik yok."

Brontë bir eliyle gözlerini ovuşturdu ve esnedi. "Saat kaç?"

"Benim telefonumun işi bitmiş. İçine su girmiş olmalı."

Brontë bacaklarını altına topladı ve telefonunu çıkardı. Işığı bir dakikalığına yanarak karanlıkta genç kadının yüzünü aydınlattı sonra söndü. "Kahretsin. Şarjım da böylece bitmiş oldu. Neyse ki saatin on bir olduğunu görebildim."

"Öyleyse mutfağa inip öğle yemeği atıştırmalıyız."

Aşağıya yönelerek mutfak tezgâhında kalmış taze meyveler ile paketli krakerlerden oluşan hızlı bir yemek yediler. Çok göz kamaştırıcı değildi ama buzdolabı kokmaya başlamıştı. Hatta soğuk hava deposunun içi bile neredeyse oda sıcaklığıyla eşitlenmişti. İkisi de bozuk yiyecekten hastalanma riskini almak istemiyorlardı.

Brontë başka herhangi bir yiyecek bulabilirler mi diye dükkânı kontrol etmeyi önerdi ve o günlük yapacak başka bir şey olmadığından o yöne doğru gittiler. Yine de yürürlerken Brontë yolda durdu ve lobinin pencerelerinin kırık camlarından dışarı baktı.

Logan onun bakışını takip etti. Güneş parlıyordu, gökyüzü de masmaviydi. Bir meltem dalga dalga binanın içine yayıldı.

Brontë ileri atılarak, "Buraya geldiğimden beri yağmursuz ilk gün bu!" diye haykırdı. Deniz ayakkabıları ayaklarının altındaki kırık camların üzerinde çatırdadı ve Logan lobideki suyun da çekilmiş olduğunu fark etti. Brontë başını dışarı uzatıp yeniden ona baktı. "Plajı kontrol etmeye gitsek mi?"

Logan omuz silkti. O en kısa zamanda merdiven boşluğuna dönüp kurtarma ekibini beklemeyi tercih ederdi ama Brontë keşfe çıkmak istiyor gibiydi. "İstiyorsan."

Genç kadının yüzü aydınlandı. "İsterim. Sence plaj da çöplüğe dönmüş müdür?"

"Yakında öğreniriz, öyle değil mi?" Logan kırık camdan dışarı adım atarak Brontë'ye onu takip etmesini işaret etti.

O da öyle yaptı ve loş ışıkta geçen günlerin ardından parlak güneşe karşı gözlerini kısarak tatil köyünün ön kısmına doğru ilerlediler. Logan kum kaplı kaldırımda ona doğru gelen genç kadını inceledi. Gün ışığında daha da güzeldi ama alışılmış şekilde değil. Saçları yer yer birbirine dolaşıp darmadağın olmuş ve karmakarışık bir hale şeklinde başının etrafına yayılmıştı. Yuvarlak yüzünde Logan'ın normalde çıktığı mankenlerin belirginleştirilmiş elmacık kemiklerinden yoktu ama gözleri parlıyordu, teni de harikaydı ve genç kadın, güneş ışığına sanki olabilecek en güzel şeymiş gibi gülümsüyordu. Logan onun nefes kesici olduğu düşündü.

"Burası bildiğin talan olmuş, öyle değil mi?" Brontë gözlerini güneşten korumak için bir elini siper ederek dönüp tatil köyüne doğru baktı. Pencerelerin yarısından fazlası uçup gitmişti, binanın bir kanadı da çökmüş gibi görünüyordu. Logan bunları tamir etmenin ne kadara mal olacağını düşünmek istemedi. Araba yoluna sıralanmış palmiye ağaçları, kökleriyle yerlerinden çıkıp yıkılmıştı. Bir tanesi ikinci katın pencerelerinden birinin içine doğru devrilmişti. Onun yanında biraz uzakta bir araba yatıyordu ve otelin içindeki pılı pırtı da çimenliğe yayılmıştı. Ayakkabılarının altında gıcırdayan betonun üzerini ince bir kum katmanı kaplamıştı.

"Hadi, gel," dedi Logan, Brontë'ye. "Gidip plaj nasıl görünüyor bir bakalım."

Bir kum tepesini aştılar ve orada, önlerinde uzanan okyanusu gördüler. Hafif hafif dalgalanıyordu, masmaviydi, sonsuzdu ve şu an onları ayıran tek şey plajın ince beyaz hattıydı. Tepelerinde kuşlar uçuyordu. Her tarafta, denizin kıyıya getirdiği keresteler vardı; suda yüzüyorlar, dalgaların kıyıya çarptığı yerde sıralanıyorlar ve kumun üzerine yığılıyorlardı ama hiçbir şey bu güzel mavi suyun görüntüsünü bozamamıştı.

Logan'ın yanındaki Brontë nefesini tuttu ve eli adamın koluna gitti. "Bu muhteşem."

Öyleydi, gerçi aynı şey genç adamın refakatçisi için de söylenebilirdi. Logan da onun dizginlenmemiş coşkusunun keyfini çıkarıyordu. Kum tepesinden aşağı kaydılar ve şapırdayan dalgalara doğru ilerlediler. Brontë genç adamın yanında özlemle içini çekti.

"Ne oldu?"

"Sadece tatilim çoktan berbat olduktan sonra güzel bir plaj ortamına sahip olduğumuzu düşünüyordum. Güneşle kumun keyfini çıkararak birkaç gün geçirmek çok hoşuma giderdi."

Logan bir elini boş plaja doğru salladı. "Seni durduran ne?"

Genç kadının yüzü aydınlandı, sonra tekrar düştü. "Barınak yapmakla ya da başka hayatta kalma işleriyle uğraşıyor olmamız gerekmez mi?"

"Yiyeceğimiz var. Barınağımız da var. Tek yapmamız gereken kurtarılmayı beklemek. Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa kumun üzerine bir S.O.S. çizebiliriz."

Brontë kıyıya çarpan köpüklü dalgaların içine doğru bir

adım atarak bileklerini yıkamalarına izin verdi ve gözleri katıksız bir mutlulukla kapandı. Kafasını geriye doğru atarak karışmış saçlarını rüzgâra bıraktı.

Logan köpüklü dalgalara adım atma konusunda aynı şiddetli isteği duymuyordu ama genç kadın güneş ışığını içine çekip suyun keyfini çıkarırken bakışları ısrarla onu takip etti.

Brontë'nin gözleri bir an için açıldı. "Geri dönüp mayo almamız gerekmez mi?"

"Neden?"

Brontë ona sırıttı. "Yüzmek için?"

Logan, ona doğru giden bir ağaç parçasını aldı ve uzağa fırlattı. Sırf kıyafet değiştirmek için otele dönmeyi anlamıyordu. "Burada benden başka kimse yok, Brontë."

Genç kadın dudağını ısırarak kısa bir anlığına onu inceledi. "Haklısın." Sanki tüm cesaretini toplamak ister gibi derin bir nefes aldı ve sutyenini çıkardı. "Sona kalan çürük yumurta."

Kahretsin. Logan iç çamaşırlarıyla yüzebileceğini önermişti, çırılçıplak değil. Tabii, şimdi genç kadın inisiyatifi ele almışken, Logan onu bu konuda düzeltecek miydi?

Hayatta olmaz. *Carpe diem,* dedi kendi kendine, sonra da sırıttı. Brontë bu düşünceyi onaylardı.

Bu, Brontë'nin o zamana kadar yaptığı en cesurca, en aptalca şeydi. Kalbi göğüskafesinin içinde güm güm atarken sutyenini kumun üzerine fırlattı ve külotunu çıkarıp deniz ayakkabılarından kurtulurken Logan'a hiç bakmadı. Onun yerine, sanki plajda çıplak durmak her lanet olası gün yaptığı bir şeymiş gibi suya konsantre oldu.

İşin aslı, bu bir deneydi. Ya gerçekten çok iyi ya da felaket geçecekti.

Logan'ın ona baktığını görmüştü ve bakışları ilgisiz bir adamın atacağı türden değildi. Ateşli, ilgiyle yanan bakışlardı. Sanki hamlesini yapmadan önce bir şey olmasını bekliyormuş gibiydi. Ama bunun ne olabileceği hakkında Brontë'nin hiçbir fikri yoktu.

Ve onu beklemekten sıkılmaya başlamıştı. Önceki akşam yemek yerlerken genç adam onun dudağını okşadığında, Brontë adamı öpmekten başka hiçbir şey düşünememişti. Onunla yatmak; bu ücra, tropik cenneti onunla paylaşmak ve etraflarında ikisinden başka hiç kimsenin olmaması... Elbette kasırgayla yıkılmış bir bina, olabilecek en romantik ortam değildi ama Logan muhteşem ve ince düşünceliydi. Ayrıca Brontë bir süredir kimseyle ciddi şekilde görüşmemişti, öyleyse neden boğayı boynuzlarından yakalayıvermesindi ki?

Plajda çırılçıplak dururken ellerini kalçalarına koydu ve buna olumlu açıdan bakmayı denedi. Logan onun deli bir kadın olduğunu düşünse bile güneş teninde ılık bir his bırakıyordu ve Brontë en azından bugün için okyanusun keyfini çıkaracaktı. Köpüren dalgaların içinde dizine kadar ilerledikten sonra eğilip bir avuç su aldı. Beklediğinden daha soğuktu ve biraz titreyerek kollarını ovuşturdu.

O sırada bir şey su sıçratarak yanından geçti. Brontë donup kalmışken tam zamanında kafasını çevirdi ve gözleri, Logan'ın hemen yanı başında sığ sulara atlarken gözden kaybolan beyaz poposunu yakaladı.

Lanet olsun! O çıplaktı ve Brontë bunu kaçırmış mıydı? Hayal kırıklığının sebep olduğu şiddetle suya vurma isteği-

ne karşı koyarak daha derine ilerledi ve kendi çıplaklığını örtmek için suya daldı. Sonuç olarak Logan onun meydan okumasını kabul etmişti. Bu iyi bir şeydi, gerçi onun bu davranışı karşısında Brontë'nin ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendi kendine, *flört etmek gerçekten bu kadar zor olmamalı Brontë,* dedi.

Logan biraz uzakta yüzeye çıkarak ıslak saçlarını arkaya savurdu ve suyun içinde ayakta durdu. Brontë suyun yalnızca adamın beline kadar geldiğini fark etti. Düzeltme: Daha çok kalçalarına, hatta kalçalarının epey altına kadar. Mahrem yerleri, dalgaların hareketiyle zar zor kapanıyordu.

Ona bakmaktan kendini alamayan Brontë'nin yanaklarına ateş bastı. Tamam, adamın gerçekten de iyi bir vücudu vardı. Brontë onun uzun boylu olduğunu biliyordu ve fit bir vücuda sahip olacağını da tahmin etmişti ama adam, baştan aşağı kaslı ve zindeydi. Vücudu hafifçe bronzlaşmıştı; sanki güneşin keyfini çıkarmış gibiydi ama fazla da değil. Kolunun üst tarafında, Brontë'nin uzaktan ne olduğunu çıkaramadığı bir şeyin dövmesi vardı. Logan, vücudunu mürekkeple boyatacak biri gibi görünmüyordu. O ciddi, neredeyse katı bir erkek türüydü; arkadaşlarıyla dışarı çıktığında dövme yaptıracak bir parti çocuğu değildi.

Şaşırtıcı. Bu, sorumlu müdür Logan Hawkings hakkında aklında oluşan resme uymuyordu. Şimdiye dek ona biraz daha tutucu biri gibi görünmüştü ama bu dövme duruma yeni bir açı katmıştı. Brontë onun kim olduğundan tam anlamıyla emin değildi ve bundan hoşlanmıştı.

Üzerinde bir mayo bile olmadan, kendini fazlasıyla suya maruz kalmış hissederek biraz daha kıyıya gitti. Su nazik, ipeksi ok-

şayışlarla tenine sürtündü ve güneş ışığı her yerine değdi. Bu çırılçıplak yüzme işi eşsiz bir deneyimdi. Brontë bundan hoşlandığından tam olarak emin değildi ama Logan'ın kıçını görebilmişti; yani bu bir artıydı.

Logan'ın bakışları ona doğru döndü ve genç adam suyun içinde yavaşça kadına doğru ilerlemeye başladı. Brontë gergin bir bakire gibi kaçınmaktansa yerini korumak için kendini zorlayarak, "Peki, sen kesinlikle meydan okumaya karşı koyabilen bir adam değilmişsin," dedi. Logan ona doğru sırıttı ve genç kadın derin bir nefes aldı. Adam somurturken bile seksiydi ama ya gülümsediğinde? Tanrım. Brontë dişi bölgelerinin buna cevap olarak bir zevk çığlığı attıklarına yemin edebilirdi.

Logan, kadının dibine varana kadar durmadı. Su hâlâ yalnızca bel hizasındaydı ve Brontë çömelmeye devam ederse adamın aletiyle göz hizasında olacaktı. Pek de güçlü bir pozisyon sayılmazdı. Tabii ayağa kalkmak da ona göğüslerini göstermek demekti ama plajda soyunduğunda Logan onları zaten görmemiş miydi?

Brontë cesaretini toplayıp ayağa kalktı. Vücudunun her yanından sular süzülüyordu. Logan'a, sanki bir şey söylemesi için onu kışkırtmak istermiş gibi, meydan okuyan bir bakış attı.

Ancak o hiçbir şey söylemedi. Yalnızca biraz daha yaklaştı. Yarı karanlık bakışı Brontë'nin yüzünden ayrılmıyordu. Elini uzatarak boynunun yanını tuttu ve Brontë, genç adamın onu kibarca kendine doğru çektiğini hissetti. Logan'ın koyu renkli gözleriyle büyülenmiş bir hâldeyken geri çekilmeye gücü yoktu ve göğüs uçları onun çıplak, ıslak göğsüne değdiğinde nefesi kesildi.

Genç adam alçak ve boğuk bir sesle, "Eğer bir önemi kaldıysa, önerim iç çamaşırlarımızla yüzmemiz olacaktı," dedi.

Brontë, güçsüz bir sesle, "Ah," diyerek karşılık verirken bakışları kendisininkinden sadece birkaç santim uzak olan dudaklara doğru indi. "Pek emin değildim..."

Logan'ın dudakları onunkilerin üzerine kapandı. Brontë böylesine bariz bir yoğunlukla öpülmeyi beklemiyordu. Logan onu kendine doğru çekti ve ıslak teni onunkine sürtündü. Brontë, adamın bu durum hakkında tam olarak ne düşündüğünü ona daha öpüşürlerken anlatan aletinin uzun sıcaklığın karnında hissetti. Logan'ın onun dudaklarının üzerindeki ağzı sıkıydı ve tadı da çok hoştu; sanki meyve gibiydi. Dili dudaklarının birleştikleri yere hafifçe vurarak onu kendisine açılmaya zorluyordu ve genç kadının buna dayanacak gücü yoktu.

Adamın dili ağzına dalarak öpücüğü bir keşiften zevk istilasına dönüştürdüğünde, Brontë'nin dudaklarından hafif bir inilti kaçtı. Logan'ın dili onunkine kendine güvenen, ısrarlı ve cüretkâr bir şekilde atıldı.

Dilinin her hamlesi onun ilişkide, yatakta nasıl olacağını anlatıyordu aslında Brontë'ye. Vücudunun kontrolünü ele alacak ve arzuyla mırıldanmasını sağlayacaktı. Hatta Brontë onu biraz daha cesaretlendirirse hamlesini yapardı. Logan "hayır"ı cevap olarak kabul edecek bir tip değildi.

Ve Brontë de şu anda hayır demeyi gerçekten istemiyordu.

Adamın tadı çok güzeldi. Ondan da ötesi, iyi hissettiriyordu; güneşten ısınmış, nemli ve sert. Dalgalar bellerini okşarken Logan onu dünyada başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi öpmeye devam etti ve karşılığında, içinin ta derinlerinden bir arzu yükselirken, genç kadının eli ayağı boşaldı.

Logan'ın tek yaptığı onu öpmek olmuştu ama Brontë adamın teninin her bir zerresinin kendisininkine baskı yaptığını şiddetle idrak etmişti: Göğüs uçlarına sürten ince göğüs kılları, karnına bastırdığı penisi, onu kendine yakın tutarken boynuna koyduğu parmakları, çenesini tutan başparmağı, dudaklarını okşayan dudakları ve günahkârca saldıran dili, sanki basit bir öpücükten fazlasını ima edercesine...

Logan sonsuz gibi gelen bir süreden sonra geri çekildiğinde, dizleri aniden güçsüz ve işe yaramaz hale gelen Brontë sendeledi. Genç adamın eli onu sabit tutmak için dirseğine gitti ve bedenini kendininkine çekti.

Brontë'nin bakışı kolunun üst tarafına, gizemli dövmeye kaydı. Bu... şey, aslında bayağı iğrençti. Yuvarlak karaltının bir kafatası olduğu ortaya çıkmıştı, göz yuvalarından kıvrılmış iki dolarlık bir banknot çıkıyordu. Bu... genç kadının Logan gibi birinin üzerinde görmeyi bekleyeceği bir şey değildi.

Logan son bir nazik öpücük için öne eğildi, dili dudaklarına sürtünüp geçerken Brontë'nin dikkatini incelediği dövmesinden uzaklaştırdı. "İstediğin bu muydu?"

Bu, oldukça kibirli bir soruydu. Brontë zihnini odaklamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. "Aslında şu ana kadar ne istediğimden emin değildim."

"Peki ya şu an?"

"Şimdi plajda yalnız olduğumuz için oldukça mutlu olduğumu düşünüyorum," dedi ona nefes nefese.

Genç adam sırıttı, ifadesi kendinden emin ve aşırı güvenliydi. Başka bir öpücük için yine öne eğildi.

Tam o sırada bir dalga yükseldi. Yan taraflarından onlara çarpıp yüzlerine su sıçrattı ve her yerlerini yosun filizleriyle kapladı.

Tükürerek birbirlerinden ayrıldılar ve Logan omzundan bir avuç dolusu yosunu alıp tiksinerek uzağa fırlattığında Brontë ani bir kıkırdama krizine tutuldu.

Logan yüzünde huysuz bir ifadeyle ona baktı. "Biraz daha gergin kahkaha mı?"

"Hayır, bu sefer tamamen sana gülüyorum," dedi genç kadın ve Logan onu batırmak için üzerine atıldığına ciyak ciyak bağırdı.

Büyü bozulmuştu; birbirlerine su sıçratmaya ve dalgaların üstünde yüzmeye ya da sadece suyun üzerinde uzanmaya başladılar. Yalnızca oynamak ve gevşemek çok güzeldi. Brontë, Logan'ı batırdığında bile bu yeniden cinselliğe dönmedi.

Sanki bir soru cevaplanmış gibiydi ve şimdi Logan doğru zamanı beklemekten hoşnuttu. Lakin bu durum kadına kendini bir yırtıcı tarafından izlenen av gibi hissettirmişti biraz.

Kaçmak istediğinden tam olarak emin olmadığı, çok erkeksi ve seksi bir yırtıcı. Brontë onun avı olmaktan bilakis hoşlanmıştı, peki bu ona kendi hakkında ne anlatıyordu?

Brontë tatile çıktığından beri ilk defa güneşte bir gün geçirdi ve her anının keyfini çıkardı. Dalgalarda oynadı, kumun üzerine uzandı, deniz kabukları topladı ve Logan en zavallı görünüşlü kumdan kaleyi yaptığında altına edercesine güldü. Tüm öğleden sonra çocuklar gibi oynadılar ve işi, kuma yatıp melek izi çıkartmaktan suda güreşmeye kadar vardırdılar.

Sudan çıktıklarında Brontë sutyeniyle şort külotunu yeniden giydi, etrafta çırılçıplak dolaşacak kadar da cesur değildi. Logan da onun gibi yaptığında rahatladı ve suda yüzen

atıkları inceleyip konuşarak plajda birkaç kez aşağı yukarı yürüdüler. Her yerleri kumla kaplıydı ve iç çamaşırları da kurudan çok ıslaktı ama hiç umursamadılar.

Sonunda suda hoplayıp zıplamaktan yorgun düştüklerinde Logan bir S.O.S. işareti çizmelerini önerdi.

Brontë batmakta olan güneşe bakarak, "Sanırım çizmeliyiz," dedi kederle. Günün sona ermesini hiç istemiyordu.

Logan onun gönülsüzlüğünü fark etmiş olmalıydı ki kadına uzun bir süre baktıktan sonra, "Plajda bir ateş yakıp birkaç saat daha takılabileceğimiz kadar çok odun var," dedi.

Brontë'nin yüzü aydınlanarak, "Bu fikir kulağa harika geliyor," demişti ki karnı guruldayarak bunu mahvetti.

Logan'ın dudakları keyifle kıvrıldı. "Ben S.O.S. ve ateş yakmakla ilgilenirken sen de gidip kuru giysilerle yiyecek içecek bir şeyler getirmeye ne dersin?"

Brontë ona doğru parmaklarını şaklattı. "İşte bana böyle planlarla gel. Hemen dönerim."

Logan, "Feneri de al," dedi ve suyun getirdiği ağır bir keresteyi kaldırıp daha içeriye, kumun üzerine doğru sürükledi.

Brontë feneri aldı ve yürürken etrafına kumlar sıçratarak hızla kum tepesine tırmandı. Daha önce şarap şişeleri görmüştü ve plajda bir tanesinin keyfini çıkarmanın hoş olacağını düşündü. Hediyelik eşya dükkânından aldıkları kurutulmuş dana eti çubukları vardı, muhtemelen restoranda bir yerlerde de peynir bulabilirdi. Şarap, peynir ve dana etli atıştırmalık. Fena değil. Tabii eğer ateş yakacaklarsa, bir şeyleri daha olmalıydı. Aklında bu düşünceyle restorana gitti ve tam olarak aradığı şeyi bulana kadar bütün mutfağı yağmaladı: saf buğday unundan yapılmış krakerler ve marshmallow. Erzak ve bunları

tamamlayacak birkaç şişe su ile daha önce kuruması için dışarı bıraktıkları yedek battaniyeyi de alarak plaja yöneldi.

O içerideyken güneş daha da alçalmış, turuncu gökyüzünü koyu, dumanlı bir mora çevirmişti. Logan'ın suyun taşıdığı kerestelerle plajın üzerine S.O.S. yazdığını ve öbür uca da odunlardan bir piramit kurduğunu görebiliyordu. Oraya doğru yöneldi ve tam ateş tutuştuğu sırada genç adamın yanına oturdu.

Logan ayağa kalkarken ona memnun bir bakış atıp yanan piramidi küçük odun parçalarıyla beslemeye devam etti. "Harika görünüyorsun."

Brontë yalnızca deniz ayakkabıları içindeki çıplak, kumlu bacaklarına bakarak buna güldü. Şimdi üzerinde ona iki beden büyük gelen ve kalçalarının altına kadar inen limon sarısı bir Bahamalar tişörtü vardı ve saçının da koca bir düğüm olduğundan neredeyse emindi. "Hiçbir şey yapmadım."

"Biliyorum. Yine de harika görünüyorsun." Logan'ın bakışları beğeni doluydu. "Geri döndüğüne sevindim."

Brontë şarap şişesini kaldırdı. "İçecek, yemek ve tatlı getirdim."

"Ben şanslı bir adamım."

"Ve bir flört," diye takıldı Brontë ama gülümsemesini engelleyemedi. "Ama bu affedilebilir bir suç sanırım."

Battaniyeyi yere serdiler ve yiyecekleri yayıp kuru et, kraker ve peynirden ısırıklar alarak şişeden şarap içtiler.

Güneş ufukta kayboldu ve gökyüzü karardı. Biraz sonra kilometreler boyunca parlayan tek ışık küçük ateşlerinin ışığı olmuştu. Bu, Brontë'nin çok küçük, yalnız hissetmesine neden oldu ve vücudunu Logan'a yaklaştırdı.

Adam onun bu hareketini yanlış anlayıp şarap şişesini tekrar uzatarak kadına baktı. "Susadın mı?"

Brontë kırmızı şarabın güçlü tadı suratını ekşitirken bir yudum daha aldı. En pahalı şişeyi kapmıştı –çünkü niye kapmasın ki?– ve bu da epey sertti. Ne de olsa o, daha çok kutuda-satılan-şarap kızıydı. "Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Nasıl olup da etrafta kilometreler boyunca hiç kimsenin bulunmadığı hakkında." Karanlık gökyüzüne doğru bakıp bacaklarını indirerek battaniyenin üzerine uzattı. "Ve bunun bazen nasıl da korkutucu olabileceği."

Logan'ın eli genç kadının bileğine giderek tenini okşamadan önce hafifçe sıktı. Sanki kendini ona dokunmaktan alıkoyamamış gibiydi ve Brontë derin bir nefes aldı. Logan bir an sonra, "Korkma," dedi. "Ben buradayım, yanındayım."

"Buna minnettarım," dedi yumuşak bir sesle. "Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Muhtemelen hâlâ asansörde olurdun."

Brontë'nin alnı çatıldı. Bunu düşünmekten hiç hoşlanmamıştı. O burada olmasaydı... başını iki yana salladı. "Burada benimle olduğun için mutluyum."

Logan'ın eli onun bileğinde kaldı. Başparmağı teninde hafifçe kayarken genç kadının aynı anda hem gergin, hem huzursuz, hem de uyarılmış hissetmesine neden oluyordu. Başka hiçbir şey yapmıyordu, sadece ona dokunuyordu. Brontë o ele baktı, sonra düşünmeden atıldı. "Biraz daha ister misin? Çikolata, tam buğday unundan kraker ve marshmallow nedir biliyor musun? Bir kamp ziyafetini mükemmel kılan şeyler."

Logan önce ateşe, sonra battaniyenin üzerindeki genç kadına baktı. "Bu da kamp yapmak sayılır herhalde, öyle değil mi?"

"Kamp ateşimiz bile var," dedi Brontë sırıtarak. "Yumuşak şekerlemem için çubuğun var mı?"

Logan arkasını döndüğünde genç kadın kıpkırmızı kesildi çünkü bu, kendi kulaklarına inanılmaz derecede müstehcen gelmişti. *Yumuşak şekerlemem için çubuğun var mı? Tanrım, neden ondan sadece beni plajda yere yatırıp o Kaptan Ahab*, ben de seksi mi seksi bir balinaymışım gibi zıpkınlamasını istemedim ki?*

İki marshmallow'u aynı çubuğa taktılar ve Logan çubuğu alevlerin içine doğru uzattı. "Demek sen o adamlardansın, öyle mi?" diye takıldı Brontë.

Logan ona baktı. "Hangi adamlardan?"

Brontë artık alev almış şekerlemeleri işaret etti. "Kömür yemeye razısın, yeter ki hızlı olsun."

"O da işin pürüzü," dedi genç adam. "İnsan cesur bir karar alırken böyle bir şeyi bekliyor olmalı."

"Çok cesur," dedi Brontë başıyla onaylayarak. "Şu cesur kararlarından birini söndürüp krakerimin üzerine koysan da ben de yesem."

Logan söylediğini yaptı, genç kadın şekerlemeyi çikolatayla birlikte ezdi ve ziyafeti ısırarak yerken parmaklarını yaladı. Logan da kendininkini birleştirdi sonra hepsini birden ağzına atarak tek bir büyük lokmada yedi. Bu adam hiçbir şeyi yarım yapmıyordu, öyle değil mi? Brontë ona doğru sırıtarak başını iki yana salladı ve kendisininkini azar azar yemeye devam etti.

* Amerikalı yazar Herman Melville'in dünyaca ünlü romanı *Moby Dick*'te, Moby Dick adlı balinanın peşine düşen karakter. (y.n.)

Başparmağına büyük bir parça erimiş çikolata geldiğinde Brontë bir an ona baktı, sonra yalayıp temizlemek niyetiyle elini kaldırdı.

O daha bunu yapamadan Logan'ın eli kadınınkini yakaladı ve Brontë'nin elini ağzına götürerek başparmağındaki çikolatayı çok nazikçe emdi. Karnında hafif bir titreme başlayan Brontë'nin kalp atışları, adam karanlık bakışlarını yüzüne doğru kaldırdığında hızlandı.

Logan, "Cesur kararlardan bahsetmişken," diye mırıldanıp dilini tekrar kadının başparmağının yumuşak etli kısmında dolaştırdı. "Kararını verdin mi?"

"Karar mı?" diye tekrarladı Brontë sesindeki titremeden nefret ederek.

"Sen ve ben, gerçekten açılmadan ve tam olarak ne hissettiğimizi söylemeden, aramızdaki çekimin etrafında dans edip duruyoruz. Ben böyle değilim, Brontë. Ben tam olarak ne hissettiğinin bilinmesini isteyen erkek tipiyim ama sen sürekli kaçmaya devam ediyorsun."

"Ben kaçmıyorum," diye itiraz etti Brontë nefessiz kaldığını hissederek. "Söyle bana."

"Öyleyse sana tekrar göstereceğim." Yoğun bakışları bir süre sonra dudaklarına kaydı ve Brontë onun öpüşmelerini düşündüğünü anladı.

Ve şimdi o da o öpüşmeyi düşünüyordu.

Logan öne eğildi ve dudaklarını inanılmaz derecede hafif bir şekilde onunkilere sürttü. Bu hareket çok nazik ama yoğundu, sadece üstü kapalı bir şekilde Brontë'nin ondan ne bekleyebileceğini haber veriyordu. Ve genç kadın daha fazlasını istemesine karşın Logan uzaklaşıp ona bakarak yüzünü inceledi.

Genç adam yeniden konuştu. "Senin hamlen, Brontë."

Brontë onun avcunda hapsolmuş kendi eline baktı. Gölgeler genç adamın yüzünü okşuyor, hafif rüzgâr saçlarını alnına düşürüyordu. Genç kadın adamın çenesindeki uzamış sakalları fark etti. Öpüşürlerken tenini tahriş etmişti ama geri çekilmesine neden olacak kadar sert de değildi. Brontë isterse hemen şimdi uzanıp ona dokunabilirdi. Onu isteyebilirdi. Ya da tüm bunlardan uzaklaşırdı ve yalnızca arkadaş olurlardı. Yemekte birbirine refakat eden iki kişi. Logan bunu ona bırakıyordu.

Brontë'nin ne yaşadıklarıyla ilgili yanlış bir izlenimi yoktu. Plajda yalnızlardı. Birlikte oldukça fazla çıplak zaman geçiriyorlardı. Logan yakışıklıydı ve onun çekici olduğunu düşünüyor olmalıydı. Bir-iki gece boyunca ya da kurtarılmaları artık ne kadar sürecekse, vahşi ve tutkulu bir seks yapabilirlerdi. Sonra yolları ayrılacak, o Kansas City'deki işine, Logan da oteli idare etmeye dönecekti ve yolları bir daha asla kesişmeyecekti.

Bu, bağlayıcı olmayan bir çılgınlık için mükemmel bir ortamdı. Tabii Brontë'nin bağlanamamak konusunda iyi olması hariç. Bu durum sadece yabancılarla yaşanabilirdi, denk geldikleri geceden sonra bir daha görmeyeceği insanlarla. Logan farklıydı. Brontë onun hakkında birçok insan hakkında bildiklerinden daha fazla şey biliyordu. Ondan *hoşlanıyordu*. Normalde erkeklerden hoşlanmadığından değil ama ilişkilerinin çoğu çirkin bir notla bitiyor gibi görünüyordu ve Logan'la da böyle olmasını istemiyordu. Fakat onu geri çevirirse, Logan'la sevişmenin ne kadar harika olacağını deneyimleme şansına bir daha asla sahip olamazdı.

"Bunu istiyorum," diye itiraf etti alçak bir sesle, "ama öylesine takılmalar konusunda ne kadar iyi olduğumdan emin değilim."

Logan ona, "Bu konu hakkında, kurtarıldığımız zaman endişeleniriz," dedi ve aralarındaki mesafeyi kapatmak için eğildi.

Brontë bunu yapacaktı. *Onlar* bunu yapacaklardı. Bir adamla saçma, heyecan verici, tutkulu bir çılgınlık yapacaktı ama o, herhangi bir adam değildi. Ona her baktığında heyecandan kendinden geçmesine neden olan muhteşem, ciddi, tam anlamıyla alfa erkek Logan Hawkings'le. Onu öyle bir öpmüştü ki sanki öpüşmeyi bizzat icat etmişti.

İşte buradaydı, çirkin bir turist tişörtü, vahşi plaj saçı ve makyajsız yüzüyle. Belki de adadaki tek kadın olduğu sürece önemli olan Brontë değildi? Bu düşünce duruma daha ciddi bakmasına neden oldu.

Logan parmaklarının ucuyla çenesine dokunarak onu kendine bakmaya zorladı. "Sormamalı mıydım?"

Genç kadın, "Hayır, sormak iyidir," deyip utangaç bir şekilde gülümsedi. "Yalnızca şu anda en ateşli halimde değilim de."

"Benim için bir alıntı yap."

Brontë ona tuhaf bir bakış attı, sonra gülerek aklına ilk geleni söyledi. "'Mutluluk bize bağlıdır.' Aristoteles."

"Gördün mü?" diye fısıldadı Logan öpmek için boynuna doğru eğilirken. "Bunu söylediğini duymak inanılmaz ateşliydi."

Brontë yine güldü. "Sen garip bir adamsın."

Logan sözünü esirgemeden, "Ve sen de çok güzelsin," dedi. "Bütün gün gözlerimi senden alamadım."

Ve bu, Brontë'nin sönmüş egosunu canlandırmak için yeterliydi. Logan'a doğru eğilirken bakışları onun ağzına kaydı. "Öyleyse beni öper misin?"

"Sormana gerek var mı?" Logan daha da eğildi.

Brontë tekrar, "Sormak iyidir," diye mırıldandı adamın dudakları onunkilerle buluşurken.

O gün ikinci kez adamın öpüşüyle sürüklenip gidiyordu. Logan'ın öyle harika bir ağzı vardı ki. Brontë bir sürü erkekle öpüşmüştü ama hiçbiri onu böyle... pervasız bir sahiplenmeyle öpmemişti. Logan'ın ağzı onunkine doğru eğildi, kontrolü önce dudakları, arkasından da dili aldı. Brontë'nin direnecek gücü yoktu, Logan'ın dili ağzına sürtündüğünde dudaklarını araladı. Sonra dili uzanıp kendisininkine temas etti ve öpücük basit bir zevkten daha derin bir şeye dönüşürken Brontë kendini kaybetti. Logan onu öperken parmaklarının ucu, sanki ihtiyaç anında genç kadını sabit tutmaya hazırmış gibi çenesiyle oynuyordu.

Logan'ın dudakları onun ağzının üzerine yaslanmayı sürdürdü; ta ki tüm dünya bu adam ile kadının birleşmiş dudaklarından ibaret kalana ve Brontë duygularının içinde kaybolup gidene dek. Artık adamın üzerine yaslanıyor olduğunu ve Logan'ın da onun ağırlığını desteklediğini neredeyse fark etmedi bile. Logan yerini değiştirdiğinde düşecek gibi oldu ve kıkırdamaya başladı.

"Dikkatli ol," diye uyardı onu Logan. Sesi sertti ama gözlerinin etrafında eğlendiğini anlatan bir kırışıklık vardı. "Öpücüğüm bayağı tehlikeli gibi görünüyor."

"Epey," dedi Brontë nefes nefese. Elini kaldırıp dudaklarına dokunma isteğiyle savaşıyordu. Genç adamın öpüşüy-

le şişmiş, yumuşak ve ıslak hissettiriyorlardı. Logan'ın gözleri üzerindeyken plaj battaniyelerinin üstüne sırtüstü uzandı. "Aslında, kendimi toplamam için uzanmaya ihtiyacım olabilir."

Logan'ın geniş bedeni uzun bir an onunkinin üzerinde bir hayal gibi durdu, sonra onun yanına uzanarak yüzüne bakmak için döndü ve bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Daha iyi mi?"

Brontë ona baktı. Bu açıdan yüzü gölgede kalmıştı ama hâlâ nefisti. Brontë geniş omuzlarından, battaniyenin üzerindeki büyük eline dek bu adamın görünüşünü seviyordu. Yine de plaj onun kendini biraz korumasız hissetmesine neden olmuştu. Gece göğüne baktı ve plaja vuran dalgaların hafif sesini dinleyerek başını çevirdi. "İçeri gitmeli miyiz?"

"İstiyor musun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Brontë. Bir yarısı burada, plajda kalmak istiyordu. Diğer yarısı ise açık havada sevişme düşüncesiyle paniğe kapılmıştı. "Burada kalmak istiyorum ama biraz..."

"Yanlış mı?"

"Ben edepsiz diyecektim."

Logan'ın ağzının bir köşesi yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve edepsizlik kötü mü?"

Brontë ona doğru uzandı ve bir elini, göğüs kaslarının üzerindeki küçük bir tutam tüyü hissederek, göğsünden aşağı doğru ilerletti. "Aslında hayır. Şimdi düşününce, yaramazlığı oldukça severim. Ya sen?"

"Burada prezervatifim yok. Tabii sen getirmediysen."

Brontë bir aptaldı. Tam bir lanet olası aptal. İçeri gittiğinde onları almış olmalıydı. "Hayır, hiç getirmedim."

"Öyleyse geri çekilebilirim." Genç kadının elini göğsünden

çekti ve parmak uçlarını hafif hafif ısırmaya başladı. "Sence de uygunsa."

Dudakları Brontë'nin başparmağı boyunca dans ederek genç kadının tüm vücudunu titretti. "Bence sakıncası yok. Ben temizim bu arada."

"Ben de öyle," dedi Logan. "İçeri gitmek istemediğinden emin misin?"

"Hayır, burada olmak istiyorum."

"Edepsiz olan yerde mi?

Brontë sırıttı. "Kesinlikle."

Tamam, asıl eylemin kendisi dışındaki her şeyi yoldan çekmişlerdi. Logan hafifçe parmak uçlarını öperek sadece onu izliyordu. Brontë ne bekliyordu ki? Oluru verir vermez onu hırpalamasını mı? Logan'ın kendini tuttuğundan, kadının da kendisi kadar ilgili olduğundan emin olmak istediğinden şüphelendi. Brontë'nin de onu istediğini ve buna öylesine evet demediğini adama göstermesi gerekiyordu.

Böylece battaniyenin üzerinde biraz kıpırdanarak ona yaklaştı ve kadına doğru eğilerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Logan'ın dili cesaretlendirir gibi hafifçe kendininkine vurunca Brontë biraz daha cüretkâr bir tavra bürünerek öpüşmede özgürlüğü ele alıp dilini onunkinin etrafında dolaştırdı. Eli genç adamın göğsünde aşağı doğru kaydı ve parmaklarını göğsündeki tüylere dolayarak hafifçe çekti.

"Dokun bana," dedi Brontë ona yavaşça. "Lütfen."

Logan'ın eli yavaş hareketlerle ona yaklaştı ve kadını sırtının üstüne yuvarlanana kadar ittikten sonra kendisi de üzerine kapandı. Ağırlığını dirseklerine vermişti. Brontë birbirlerinden hafifçe ayrılmış bacaklarının arasına yerleşen uzun vücudunu

hissedebiliyordu. Sonra birden bacakları ona sonuna kadar açıldı, bu hem sarsıcı hem de doğru hissettirmişti. Uzun tişörtün altında yalnızca külotu vardı ve Logan'ın boxer'ının kalçalarındaki hissiyatı yakıcıydı... ve fazlasıyla ince.

Logan biraz daha yakına eğildi. "Belki seni öpmeye biraz daha devam etmek istiyorumdur."

Brontë nefes nefese, "O da olur," dedi, adamın varlığı çok yoğundu.

Logan sanki yüz hatlarını dokunarak ezberliyormuş gibi parmaklarını hafifçe onun yüzünde gezdirdi. Sonra yeniden öne eğilerek kadını öptü. Dudakları tüy gibi hafifti. Yanağını öptü, dudakları çenesine ulaşana kadar tenini sıyırarak geçti ve oraya da bir öpücük kondurdu. Sırada çenesinin ucu vardı, sonra da burnu. Brontë teninde dudaklarının, üstünde de ağırlığının verdiği hissin keyfini çıkararak gözlerini kapattı. Onun, kadınlığına özenle yaslanmış ağır sıcaklığını hissederken, içinde bir yanı bacaklarını adama sarmak için can atıyordu. Bu fazla hızlı mı olurdu? Brontë adamın ve dokunuşunun keyfini sürmek istedi. Logan yavaş gitmek istediyse bu ona da uyardı.

Logan'ın dudakları kadının çene kemiği boyunca ilerledikten sonra Brontë kulak memesini dişlerinin arasına alıp nazikçe yaladığını hissetti. Ani bir nefes vererek kollarını adamın boynuna doladı.

Logan, "Hoşuna mı gitti?" diye sordu ve hareketi tekrarladı.

Brontë boğazından yükselen bir iniltiyi bastırırken başıyla kesik ve küçük bir onay verdi.

Logan onu kısa bir süre daha hafifçe dişledi, sonra genç kadının teninde ürpermelere neden olarak ilerleyip dili-

ni kulağının altındaki çukura, oradan da boynuna kaydırdı. Ağırlığını diğer tarafına verdi ve Brontë adamın aletinin vajinasına baskı yaptığını, sonra da boxer'ının üzerinden aşağı yukarı sürtündüğünü hissetti. Boğazından bir inilti kaçtı ve otomatik olarak kalçalarını kaldırıp külotunu aşağı kaydırarak bacaklarıyla adamı kilitledi.

"Böyle mi?" diye sordu Logan.

"Aynen böyle," diye fısıldadı Brontë kalçalarını ona doğru sallayarak. Adam çok güzel hissettiriyordu ve Brontë çok uzun zamandır kimseyle sevişmemişti. Yüce Tanrım, plansız seks bu kadar iyiyse, bunu neden daha sık yapmıyordu ki?

Logan'ın eli bedenlerinin arasına kaydı ve Brontë onun Bahamalar tişörtüne asıldığını hissetti. "Hadi, şunu çıkaralım."

Başıyla onayladı ve Logan tişörtü onun boynuna kadar çekti. Sonra Brontë hâlâ yerde yatarken onu başından çıkarabilmek için yaratıcı birtakım kıpırdanmalara başladı. Bu sırada Logan'ın da bedeninde daha aşağılara kaydığını hissetti, ağzı meme ucunu kavrayıp yalamaya başlamıştı.

Onun dokunuşuyla tüm vücudu zevkle sarsılan Brontë inledi. Elleri genç adamın omuzlarına giderek ovaladı ve Logan dilini hızla meme ucunda gezdirip sonra diğer göğsüne geçerek ona sürtünmeye başladığında tırnaklarını omuzlarına geçirdi. Bacaklarının arasında sıcacık bir sızı filizlenmişti, aldığı zevki bastıramayarak tekrar inledi. Ağzı öyle maharetliydi ki. Onu cesaretlendirerek tırnaklarını omuzlarına batırdı.

Logan onun diğer göğüs ucunu da sertçe emip ardından duyulabilir bir şlap sesiyle serbest bıraktı. Sersemlemiş Brontë bakışlarını ona çevirdiğinde dilini hafif hafif ıslak göğüs ucuna sürttüğünü, sonra başını kaldırıp kendisine baktı-

ğını gördü. "Göğüslerin çok güzel. Tüm öğleden sonra onlarla oynamayı isteyip durdum." Eli genç kadının göğsünü sıkıca kavradı ve diğer göğsün üzerine eğilirken başparmağı meme ucuna sürtündü. "Onları çıplak ve suyla parlarken görmek beni çıldırtıyordu."

Brontë mi onu çıldırtıyordu? Asıl *o* Brontë'yi çıldırtıyordu. Logan'ın bu sözleriyle birlikte sırtını onun altında yay şeklinde bükerek tamamen erişebilsin diye göğüslerini havaya kaldırdı ve genç adam bir göğsünün ucunu hafifçe çimdiklerken diğerini yaladığında hayal kırıklığı söz konusu bile değildi. Bir zevk oku tam kadınlığını isabet aldığında bacakları genç adamın bedenini daha da sıkı sardı. Bağırırken sesi nefes nefeseydi: "Logan."

"Adımı söylemene bayılıyorum," diye fısıldadı Logan dudakları genç kadının göğsünün etrafında hareket ederken.

Brontë o göğüs ucunu tekrar dişlediğinde, "Oh, Logan," diye inledi. "Tanrım, inanılmaz iyi hissettiriyorsun."

"Bakalım," diye fısıldadı Logan göğüslerinin arasına bir öpücük kondurarak. Eli genç kadının göğsünden ayrıldı ve önce karnına, sonra daha aşağıya kayarak küçük tümseğine kadar indi. Sıcak, kalın bir parmak kıvrımlarının arasına sokuldu. "Kesinlikle ıslak."

Öyleydi. Herhangi bir erkekle olduğunu hatırladığından çok daha ıslaktı. Ve o kadar azmıştı ki içinde bir yerler acıyordu. Vajinası sanki bir şeyin –ya da birinin– derinliklerine gömülmesine ihtiyacı varmış gibi sıkılaşmıştı. "Oh, Tanrım."

"Logan," diye mırıldandı, adam parmağını kadının içine sokup çıkartırken bile bir yandan göğüs uçlarını dişliyordu. "Sana dokunurken benim adımı söylemeni istiyorum."

Brontë, "Logan," diye nefes verdi ve bu kelime, adamın becerikli parmağı klitorisine ilerleyip ovmaya başladığında bir iniltiye dönüştü. Kalçaları istem dışı sallanmaya başlarken Logan'ın omuzlarına asılarak tırnaklarını kolunun üst tarafındaki dövmeye geçirdi. Dokunuşu öyle muhteşemdi ki sanki bütün vücudu sinir uçlarından oluşan büyük bir demetti ve her biri genç adamın parmaklarının altında ovup yuvarladığı klitorisine bağlıydı. Vücudunda sıcak bir gerilim yükselmeye başladı ve bacakları adamın etrafında gerginleşirken boğazından alçak bir inilti koptu. "Ben... ben..."

"Geliyorsun." Logan bunun kulağa bir sorudan çok emir gibi gelmesini sağlamıştı ve konuşurken parmakları genç kadının klitorisi üzerinde daireler çizerek daha da hızlı çalıştı.

Boşalırken tüm vücudu kaskatı kesilen Brontë çığlık attı ve Logan orgazmı sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissettirerek klitorisini okşamaya devam ederken, kendini tutmak için dudağını ısırdı. Sonunda boşaldığında bütün vücudu sarsılıyordu ve tırnaklarının genç adamın omzunda yarımay izleri bıraktığını fark etti. "Oh," diye fısıldadı elini çekerek. "Çok üzgünüm."

Logan eğilip sert ve sahiplenici bir şekilde öptü onu. "Ne için?"

"O... omzun", dedi şaşkın şaşkın. "Seni incitiyorum."

Logan, "Beni incitmiyorsun, Brontë," dedi ve onu büyük bir açlıkla öperek karnını yine alevlerin yalayıp geçmesine neden oldu. Eliyle kadının ellerini boynunun etrafına götürdü ve kalçalarını eğerek aleti onun çıplak kadınlığına yaslanana dek kendini yukarı çekti. İnanılmaz derecede sert ve kalındı, boxer'ının altından onu hisseden Brontë alçak

sesle inledi. "Bana dokunmaya devam etmeni istiyorum. Sırtımı tırnaklarınla kazısan da umurumda değil." Dişleriyle genç kadının alt dudağına asılıp ağzının içine doğru fısıldadı. "Tepkilerin hoşuma gidiyor. Bana gerçek hissettiriyorlar."

Brontë'nin boğazından başka bir kahkaha kaçtı ve kollarını yine onun boynuna doladı. "Böyle şeylerde numara yapmak konusunda pek iyi değilimdir. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Logan, "Hayal kırıklığına uğramadım," dedi. Kalçalarını onunkiler karşısında yavaş ve dairesel hareketlerle sallayarak, genç kadının bacaklarını yeniden kendi kalçalarına doladı ve vücudunun onun hareketlerini takip etmesini sağladı. "Ve numara yapmadığını da biliyorum."

Adamın sesindeki bu erkeksi kendinden eminlik genç kadını meraklandırdı. "Bunu tam olarak nasıl biliyorsun?"

Logan başparmağını onun klitorisine bastırdı ve Brontë bir çığlık attı, tırnakları yine adamın omuzlarına batıyordu. "İşte bu yüzden." Logan bir parmağını daha aşağıya kaydırdı. Genç kadının girişinin etrafında daireler çizip yine çok yavaşça içine doğru itti ve bu hareket, Brontë'nin nefesinin kesilmesine neden oldu. "Ve bu sebeple," diye mırıldandı genç adam. "Geldiğin sırada bir parmağım derinliklerine dalmış olsaydı, onu sımsıkı kavrardın, değil mi? Parmağımdan tıpkı aletime yapacağın gibi faydalanırdın."

Brontë dudağını ısırdı ve cevap veremeyecek kadar utanarak kalçalarını kıpırdattı.

"Sen tatlısın ve akıllısın ve seksisin ve çok gerçeksin, Brontë. İşte sende hoşuma giden bu." Öne eğilerek ona hafif bir öpücük daha verirken parmakları vajinasından ayrıldı. Brontë neredeyse hayal kırıklığından çığlık atacaktı.

"Ben de senden hoşlanıyorum, Logan," dedi alçak bir sesle. Elleri onun tenini okşayarak kollarında ve göğsünde hareket ediyordu. "Sana dokunmak istiyorum."

"Ben seni becermek istiyorum," diye fısıldadı Logan onun ağzına doğru ve bu açıksözlülüğü karşısında Brontë nefes nefese kaldı. "Söz veriyorum, o anda içinden çıkacağım."

Brontë başıyla onayladı ve genç adamın dili ağzına dalarken vücudunun pozisyonu değişti. Penisinin başını kaygan vajinasının girişinde hissettiğinde şaşkınlıktan soluğu kesilmişti.

Logan kesinlikle sözünü sakınan biri değildi. Ona ne istediğini söylemiş ve bunun peşinden gitmişti. Brontë bunu o derinliklerine hamle yapmadan hemen önce fark etmişti ve Logan kendini kadının içine yerleştirirken kullanılmayan kasların canını yakmasıyla inledi.

Üzerindeki Logan gerildi. "Bakire misin?"

Brontë başını iki yana salladı. "Sadece uzun zaman olmuştu, hepsi bu. Bana bir dakika ver."

Logan yeniden öne eğilerek onu öperken dili kadının dilinin üzerinde dans ediyor, bedenini bedenine neredeyse gömülmüş hissettiriyordu. Brontë kalçalarını hafifçe yaklaştırınca Logan da ona doğru bastırdı ve ikisini birlikte dairesel hareketlerle sallamaya başladı ki bu da Brontë'nin adamın –ve kendisinin– her bir kasını hissetmesini sağladı.

"Oh... Bunu tekrar yap," diye fısıldadı Brontë ona sımsıkı sarılarak.

Logan da söyleneni yaptı ve hareketi kadının işine gelecek şekilde abartarak tekrar etmeye başladı. Yani kalçaları belli belirsiz yuvarlaklar çiziyordu. Kadının bedeninin de kendisininkiyle birlikte hareket etmesine yetecek kadar içeri girmişti. İkisinin

kalçalarının yavaşça daireler çizmesi, adamın karnının klitorisine sürtünmesini sağlıyor, Brontë'nin vücudunu zonklatıyordu. Topukları adamı cesaretlendirircesine kalçasına çarparken tekrar tekrar inledi.

O, çok da cesaretlendirmeye ihtiyaç duyan bir adam değildi. Bu sefer ileri hamle yaptığında, genç kadının tüm bedeni battaniyenin üzerinde sarsıldı. Ona zevkten çığlıklar attırırken, dalga dalga derinliklerine ilerledi. Logan vücudundaki her bir kas, her bir lifle gittikçe daha derine, daha sert ittiriyor, kadının ona yapışmasına neden oluyordu. O anda Brontë'nin tüm dünyası Logan'ın kendisine hücum eden kalçalarından, sırtındaki battaniyenin üzerindeki ince kumdan, adam yeniden derinlerine abandığında vücuduna çarpan teninden ve bedenlerinin her sarsıntısıyla hoplayan göğüslerinden ibaretti. Gözleri kapanmış, başı arkaya yatmış, hisleri içinde kaybolmuştu. Logan üzerinde şiddetle nefes alıyordu. Yaptığı her hamleyle genç kadının boğazından hafif ve keyifli sesler çıkmaya başladığında, nefesleri memnun bir hışırtı halini aldı.

Yakalanması zor orgazm hissi yine artıyordu. Brontë her hamle daha derin, daha şiddetli ve daha güçlü olsun diye kalçalarını onunkilerle aynı anda hareket ettirerek buna odaklandı ve adamın aletinin içine her itilişiyle birlikte boşalmaya biraz daha yaklaştı.

Logan ağırlık merkezini değiştirerek genç kadının kalçalarını düzeltti ve bir sonraki dayayışında Brontë'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu... farklıydı. Bilincinin kıyılarında dolaşan neredeyse-ama-tam-değil orgazm hissi ön tarafta birden alevlendi ve Logan kendini yeniden öne ittiğinde aynı şeyi

tekrar yaşadı. Buna karşılık vajinası adamın aletinin etrafını sardı ve Logan da derin bir nefes alırken inledi.

"N... neydi bu?"

Logan'ın elleri onun kalçalarını kavrayarak aynı açıya ayarladı ve tekrar içine girdi. Brontë buna karşılık feryat ettiğinde ona bakarak sırıttı; bakışı aynı anda hem ahlaksız hem de zafer kazanmış gibiydi. "G noktası."

Oh, Tanrım. Brontë daha önce hiç kimsenin bunu bulduğunu sanmıyordu. Ve, ah Tanrım, bunu gerçekten sevmişti. Tırnakları tekrar genç adamın sırtına battı. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Logan vahşice abanarak bedenlerini battaniyelerin üzerinde kaydırdı ve orgazmın yakınlarında dans eden Brontë bir çığlık attı. Ayaklarını adamın kalçalarından çekti ve Logan daha derinlere temas ederken kalçalarını yukarı kaldırabilmek için yere bastı. Kalçaları onunkilerle aynı anda çılgın gibi çalışırken o da genç adama karşı aynı şiddetle hamle yaptı. Bu nokta arkadaydı ve Logan'ın kısa, hızlı saplayışları oraya sürterek genç kadının tüm bedeninin olabilecek en inanılmaz zevkle kavis çizmesine neden oluyordu. Brontë çok yaklaşmıştı ve sonra...

Orgazm her yanını şiddetle etkisi altına aldığında çığlık attı. Kadınlığı genç adamın etrafına sımsıkı kapandı ve onun, geri çekilmeden önce boğuk bir küfür savurduğunu duydu. Brontë kalçalarını yeniden yere bıraktığında Logan da aletini eliyle bir-iki kere sıvazladı ve boşalırken fışkıran sıcak tohumlar, Brontë'nin tenine saçıldı.

İşi bittiğinde derin bir nefes verip yarı baygın ve hülyalı bir şekilde gökyüzüne bakan genç kadının yanına, battaniyenin üzerine uzandı.

Bu inanılmazdı. Müthişti. Brontë plajda olduğunu tamamen unutmuştu, gerçi battaniyenin üzerine kaçmış kumların bunu ona kısa sürede hatırlatacağını seziyordu. "Teşekkür ederim," dedi alçak bir sesle.

"Teşekkür ederim mi?" Logan hâlâ kesik kesik soluyordu. "Geri çekildiğim için mi?"

"Hayır," dedi Brontë dalgın dalgın. Gerçi bunu yapmış olması da çok nazikti. "Bana G noktasının nerede olduğunu gösterdiğin için. Hiçbir fikrim yoktu. Sanırım artık G noktasız seks yüzünden mahvolacağım."

Logan kısa ve güçlü bir sesle güldü. "Bundan o kadar da emin olmazdım."

"Peki, tamam, G noktası etkisini yakalayacaksa bundan sonrakiler gerçekten çok iyi sevişmeler olmak zorunda kalacaklar." Oturdu ve hâlâ onun spermiyle kaplı olan yapış yapış karnına bakarak yüzünü buruşturdu. "Sanırım kısa bir dalış yapıp çıkacağım."

"Muhtemelen soğuktur."

"'Bu dünyada cesaretin olmadan hiçbir şey yapamazsın,'" diye alıntı yaptı Brontë.

"Bu bir meydan okuma mı?" diye sordu Logan sırıtarak. Ayağa kalktı ve avının üstüne atılmak üzere olan bir yırtıcıymış gibi bakarak ellerini kıvırdı. "Soğuk su için yeterince cesur olmadığımı mı söylüyorsun?"

Brontë, "Hiç de değil," dedi ve okyanusa doğru döndü.

Logan öne doğru bir adım attığında tiz bir feryat koparak ondan kaçtı. Birkaç saniye sonra genç adamın bir kolu beline sarılmış, onu soğuk suya daldırıyordu. Brontë çığlık atarak ona yapıştı ve ikisi de tükürükler saçarak kahkahalar atana kadar kadını da kendisiyle birlikte çekti.

"Al sana cesaret," dedi Logan ona kıkırdarken.

Onun bu halinden keyif alan Brontë de güldü.

Hızla durulandılar, ateşin üzerine kum döktüler ve karanlıkta otele doğru yöneldiler. Merdiven boşlukları aynen bıraktıkları gibi şilte, yastıklar ve battaniyelerle eksiksizdi. Daha önce sürünerek yatağa gittiklerinde giyiniklerdi. Bu kez Brontë yavaşça yatağa girdiğinde çıplak ve biraz ıslaktı, arkasından gelen adam da öyleydi. Battaniyeyi vücudunun üzerine çektiğinde Logan kaşık pozisyonu alıp arkasından sıkıca sarıldı ve bir eli sahiplenici bir şekilde belinin üzerinden kayarak göğsünde durdu.

Sanki onu bağrına basıyor gibiydi.

Ve Brontë belki, yalnızca belki, Logan'ın kendisi için bundan sonraki seks sonrası sarılmaları da anlamsız kılarak mahvedeceğini düşündü. Çünkü uykuya sürüklenirken onun sert, güçlü bedenine bastırılmış olmak, elinin göğsünü kavramış hali gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu.

Beşinci Bölüm

Logan, Brontë'den önce uyandı. Vücudunun iç saati sabah altıya kurulmuştu. Bu tabii New York saatine göreydi ve onun nerede olduğunun bir önemi yoktu. Üstelik sertleşmiş bir alet ve bir önceki gece plajda Brontë'yle yaptığı seksin hoş anılarıyla uyanmıştı. Kollarında olmaya hevesli ve G noktası bulunduğunda aklı çıkan karmakarışık saçlarıyla tatlı Brontë. Ya yüzündeki o hayret ifadesi? İşte bu Logan'ın kendini yatakta bir kral gibi hissetmesini sağlamıştı.

Brontë adamın birlikte olduğu en yetenekli kadın değildi –Logan, Ukraynalı balerinin bu yeri her zaman elinde tutacağını seziyordu– ama en açık ve en dürüst olanıydı. Herhangi bir şey saklamaktan aciz ifadesi Logan'a ona nereden zevk vereceğini tam olarak göstermişti ve irileşmiş gözleriyle verdiği karşılıkları, nefes kesen iniltileri inanılmaz bir uyarıcı olmuştu. Çok coşkulu, sahiciydi ve bu adamla olmaktan keyif almıştı.

Bu adamla. "Müdür" Logan'la. Birbirine sürtecek iki kuruşu var mı bilmiyordu ve bunu umursamamıştı. Sadece onunla se-

vişmek istemişti. Ve Logan, bunu eski sevgililerinin hiçbiri için kesin olarak söyleyemezdi. Onu istemişler miydi? Bu adamı? Yoksa yalnızca banka hesabının gücüne ve onlar için neler yapabileceğine mi kapılmışlardı? Bunu söylemek hiçbir zaman kolay değildi ve bu, neredeyse her ilişkisini mahvetmişti.

Ve geçmişte sevdiğini düşündüğü tek kadın da –Danica– sığ ve paradan başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen biri olduğunu ispatlamıştı.

Altlarındaki merdiven boşluğunun kapısından süzülen güneş ışığı, yanında uyuyan Brontë'yi görmesine yetecek kadar aydınlık sağladı. Genç kadın yataktaki yerini değiştirerek yuvarlandı ve yanağını Logan'ın omzuna yasladı. Eli otomatik olarak onun aletine gitti ve genç adamın sabah sertliğini hızla ağrılı bir hale dönüştürdü. Brontë uykusunda ne kadar sık ona uzandığını fark etmiş miydi acaba? Yoksa bu hesaplanmış bir hareket miydi? Logan tamamen hareketsiz kalarak Brontë'nin düzenli aralıklı soluklarını dinledi.

Genç kadının ağzından hafif bir horultu kaçtı.

Logan rahat bir nefes verdi. Bu gerçekti. Brontë gerçekti. O, paranoyak orospu çocuğunun tekiydi, değil mi? Uyuyan bir kız aletine uzanıyordu ve o otomatik olarak onun bir art niyeti olduğunu düşünüyordu. Genç kadının zihin okuyamaması iyi bir şeydi. Brontë kadar saf biri muhtemelen bundan rahatsız olurdu. Babası ve babasının annesine davranış şekli, Logan'ın zihnini kirletmişti.

Logan battaniyeyi santim santim onun üzerinden çekti. Genç kadın sanki sıcaklık ararmış gibi ona sokulsa da uyumaya devam etti. Parmaklarıyla omzundan bir yol çizip özenle vücudu boyunca aşağı inerek elini kalçasında durdurdu. Genç kadının cildi yumuşak ve pürüzsüz, kalçaları dolgundu

ve yusyuvarlak poposu ağzının suyunu akıtmıştı.

Brontë boğazının gerisinden hafif ve kesik bir şekilde inleyerek sırtüstü döndü. Mükemmel. Logan o daha uyanmadan onun bacaklarını ayırıp içine kayabilir ve aletini bu acıdan kurtarabilirdi.

Kahretsin. Peki ya sonra? Yine geri mi çekilecekti? Önceki gece bu tam bir işkence olmuştu. Prezervatife ihtiyaçları vardı. Logan yatağın kenarından sessizce kalkıp merdivenlerden aşağı indi, deniz ayakkabılarını ayağına geçirdi, sonra da sessizce kapıyı açtı. Çıplaklığını görmezden gelerek lobiye doğru yöneldi. Herhangi bir kurtarıcının bu kadar erken gelebileceğinden şüpheliydi. Otelin yerindeki su, döşemede çamurlu izler ve artık kalıntılar bırakarak geri çekilmişti. Logan yardımın yakında burada olacağını tahmin etti. O ve Brontë bir iki günlük hoş bir kaçamak yaşamışlardı ama bu daha uzun süremezdi.

Logan dükkândan bir paket prezervatif aldı, bir şişe su içip bir gofreti mideye indirdi ve merdiven boşluğuna geri döndü. Brontë hâlâ uyuyordu, bu yüzden ayakkabılarını merdivenlerin başında çıkardı, eline bir prezervatif aldı ve hissettirmeden yatağa, onun yanına girdi.

Yanındaki genç kadın yumuşak ve sıcacıktı, Logan döndüğünde sanki onu özlemiş gibi ufacık, varla yok arası, keyifli bir ses çıkardı. Bu Logan'ın hoşuna gitti. Öne eğilerek önce boynunu, sonra da omzunu öptü. Bunlar teni taciz eden, iz bırakan hafif dişlemelerdi. Bir yandan kolunu öperek dudaklarıyla ilerledi ve genç kadının üstüne doğru uzandı, göğsünü avuçlayıp başparmağını ucunda hareket ettirerek tek bir dokunuşla meme ucunun sertleşmesini sağladı.

Brontë'nin buna cevabı hafif bir inleme oldu.

Logan'ın aleti granit kadar sertti ve Brontë yatakta kıpırdadığında bacaklarına sürtündü. Logan onu tamamen kendine çekmek, aletini tenine bastırdığını hissetmek istedi ama şu anda genç kadının bilinçsiz tepkilerinden fazlasıyla haz alıyordu. Brontë'nin boynunu öpmeye devam ederken başparmağı yine ileri geri daireler çizerek göğsünün sertleşmiş ucunda dolaştı.

Logan eğlenerek genç kadının uykusunun kesinlikle çok ağır olduğunu düşündü. Hafifçe omzunu dişleyince kadın yuvarlanarak sırtüstü döndü ve Logan eğilerek sertleşmiş meme ucunu ağzına aldı.

Brontë tekrar inledi ve elleri genç adamın saçlarına giderek tırnaklarını kafa derisine batırdı. "Mmm, Logan."

Logan diliyle göğüs ucuna hafifçe vurdu. "Seni uyandırmak için ne yapmak gerektiğini merak ediyordum."

"Bu güzel bir yol," dedi Brontë dalgın bir şekilde. Parmakları genç adamın saçlarıyla oynuyordu.

"Son çare olarak daha... ısrarcı taktiklere başvurmam gerekmeden uyanman yazık oldu."

"Ya?" Brontë bir elini genç adamın karnından aşağı kaydırarak parmaklarıyla penisinin üzerinde oynadı. Genç adamın aleti onun hafif temasına karşılık aniden hareketlendi. "Aklında ne vardı?"

"Yüzümü bacaklarının arasına gömüp sen boşalana kadar vajinanı yalamak."

Genç kadının nefesi ciğerlerinde ürperdi.

Logan tekrar göğsünü dişledi. Kadın fazla sessizdi. "Ne düşünüyorsun?"

Brontë, "Biraz daha uyumuş olmam gerektiğini düşünüyorum," dedi ve kendine güldü. "Bütün iyi şeyleri kaçırdım."

Logan onun karnını öperek göbek deliğini yaladı. "İkna edilebilirim."

"Ya?"

Logan ağzını daha da aşağı, kalçalarının kıvrımına indirerek bir elini kadının bacak arasına yerleştirdi. Brontë'nin buna cevaben titrediğini hissetti. Sanki dokunuşu onu sadece beklentisiyle bile çılgına çevirmişti. "Mesela... rica edebilirsin."

"Tüm gereken bu mu?" Brontë kesik bir kahkaha daha attı, sonra parmaklarını yine adamın saçlarına daldırdı. "*Lütfen*, Logan. Sana karşı çok uslu olacağım."

Onun kesik, seksi sesi genç adamın toplarının gerilmesine ve penisinin ihtiyaçla zonklamasına neden oldu. Kahretsin. Brontë bu işte iyiydi. Logan söz verdiği gibi başını eğdi ve yüzünü onun yumuşacık etine gömdü. Genç kadının tüm vücudunun hazırlıksız yakalanarak kasıldığını hissetti ve dili vajinasının şişkin dudaklarının arasına şiddetle indiğinde genç kadın şaşkın bir çığlık attı.

"Hiç zaman kaybetmiyorsun, değil mi?" dedi Brontë, sesi gergin çıkıyordu.

Belki de onun için fazla mahremdi? Yine de Logan ona zevk vermek istiyordu. Kadına yavaşça sokuldu. "Tadın harika." Öyleydi de. Biraz seks, biraz Brontë ve biraz da deniz tuzu gibi. Dilinde ondan daha fazla olsun istiyordu. Bu yüzden bir parmağıyla dudaklarını araladı ve klitorisini sarıp sarmalamak için ağzını aşağı kaydırdı.

"Oh." Genç kadının parmakları onun saçlarına dolanarak hafifçe çekti. "Logan, bilmiyorum. Ben..." Genç adam dilinin ucunu tek bir noktada sertleştirerek tomurcuğun etrafında daireler çizerek klitorisini yalamaya devam ettikçe Brontë'nin itirazları azaldı.

"Durmamı istiyor musun?" Logan sözcüklerin onun teninin üzerinde oynaşmasına izin verdi. "Rahatsız mısın?" Son kelimesinin bitiminde sıcacık nefesini genç kadının etine üfledi.

Brontë cevap olarak inlerken kalçalarının ürperdiğini hissetti. "Boş ver," dedi ona nefes nefese. "Devam et."

Güzel. Kendini rahatlamaya ve bunun keyfini çıkarmaya bakıyordu. Merdiven boşluğunun daha aydınlık olmaması çok yazıktı, Logan onun yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu. Şimdi yalnızca onun çıkardığı seslere ve bedenine yaslanmış vücudunun hissettirdiklerine göre hareket etmesi gerekecekti.

Diliyle klitorisine dokunmaya devam etti ve bir parmağını kadının girişine sürttü. Gördüğü ilgiden keyif alırcasına kaygan ve ıslaktı. Logan bir parmağını içeri kaydırdı ve dil darbeleriyle aynı anda itmeye başladı.

Kadının parmağının etrafında sıkılaştığını hissedebiliyordu, boğazından kaçan hıçkırığa benzer inlemeyi duydu. Bunun karşılığında acı verecek derece sertleşmiş ve şiddetle ihtiyaç halindeki aleti zonkladı. Fakat Logan genç kadının hazır olmasını istiyordu.

İlk parmağıyla birlikte ikincisini de onun içine iterek içinde daireler çizdi. Brontë dardı ve Logan onun bir önceki gece, kısa bir ana ihtiyaç duyduğunu hatırladı. Bugün, onun içinden geri çekilmeyecekti. Derinlerine dalacak ve o boşalırken etrafında sıkılaşmasına izin verecekti çünkü hiçbir şey bundan daha iyi hissettiremezdi.

Ona yeniden diliyle dokundu. Bu kez daha hızlıydı ve genç kadın kaskatı kesilmişti. "Logan," diye bağırdı. "Çok yaklaştım."

Bunun üzerinde Logan onun itiraz çığlıklarını duymazdan gelerek uzaklaştı ve bir prezervatif açtı. Brontë'nin elleri ona

uzanarak açgözlü ve istekli hareketlerle sıvazlayıp aletini ve göğsünü okşadı.

Ve sonunda prezervatif takıldığında, kendini kadının sonuna kadar açılmış bacaklarının arasına oturtarak içine sapladı.

Brontë, feryat ederek adamın ona yaşatmaya başlattığı bu zevk ve acı karışımının içinde tırnaklarını onun omzuna geçirdi. Duyguları öyle şiddetliydi ki hırsını ondan çıkarması gerekiyordu ve Logan da genç kadının verdiklerini memnuniyetle kabul edecekti.

Logan içine hücum etmeye başladı, sert olup olmadığını ya da ritminin akıcılığını umursamıyordu. Hareketleri sert ve ilkeldi. Her güçlü itişinde Brontë ona daha sıkı sarılarak adını haykırıyordu. Logan onun verdiği tepkilere odaklanıp boşalmak için doğru anı bekledi çünkü o kadar yakındı ki acı veriyordu.

Ve işte. Brontë onu içinde kavradı ve sesi vahşi bir nefesle kesilirken kasları adamın etrafında daha da kasıldı. Bu muhteşem bir histi ve Logan içindeki haz dalga dalga yükselirken bedeninin tepki verdiğini hissetti. Vahşi bir şekilde içine boşalırken sertçe girmeye devam etti ve sonunda tükendiğinde yatağa, kadının yanına yığıldı.

Kendi nefes alış verişi de yüzeysel ve düzensiz olan Brontë hemen dönüp ona sımsıkı sarıldı. Logan'ı şaşırtarak eğildi ve onu dudaklarından öptü. "Günaydın."

"Günaydın," dedi Logan da.

"Sen bütün sevgililerini böyle mi uyandırırsın?"

Öyle yapmazdı ama bunu paylaşmak hoşuna gidecekmiş gibi gelmiyordu. "Sen tüm ön sevişme boyunca hep uyur musun?"

"Yalnızca hiç iyi değilse," dedi Brontë ve genç adam uzanıp

onu iki yanından gıdıklamaya başlayınca bir kahkaha tufanına kapıldı. "Tamam, tamam, sen kazandın. Bayağı iyiydi."

"Sana yeteneklerimi ispatlamam gerekiyor mu?" Logan kendini ona satışırken ve gülümserken buldu.

"Biraz ikna edilmeye ihtiyacım olabilir," dedi Brontë bir parmağını onun göğsünden aşağı doğru sürükleyerek.

"Öyleyse işe koyulmalıyım," dedi Logan onu tekrar öpmek için yanaşırken.

Brontë'nin bir kasırganın ona neler getirebileceğini kırk yıl düşünse aklına bir ilişki gelmezdi. Tamamen çıplak bir şekilde hediyelik eşya dükkânının yazlık elbiselerini karıştırarak kasırgada bütünüyle mahvolmamış bir tane arıyordu. Islanıp buruşuk yığınlar olarak kurumuş ama yine de temiz görünen birkaç elbise vardı ve Brontë arayıp kendi bedenine göre olanlara bakındı.

Gözü ışıltılar saçan elmas kolyeye takıldı ve başını iki yana salladı. Logan bunu ona vermeyi düşünerek delilik etmişti. Düşünceli, tatlı ama deli. Bu, neredeyse tek gecelik bir ilişki yaşadığı birine harcamak için fazla bir miktardı. Sonuçta durum buydu, değil mi?

Bahamalar'a gelen uçaktayken, Sharon hiç durmaksızın seksi ada çılgınlıklarından ve bunlardan birini yaşamak için nasıl da sabırsızlandığından bahsetmişti. Bu da sadece kısa bir an için Brontë'ye kendisinin de böyle bir şey yaşamakta sakınca görmeyeceğini düşündürmüştü. Kansas City'ye dönmeden önce hayatına biraz tat katacak, küçük bir eğlence sadece.

Yine de Logan gibi biriyle karşılaşmayı ummamıştı. Hele tüm tatil köyünün yalnızca ikisine kalmasını hiç beklememişti. Logan, Brontë'nin normalde beğendiği erkeklerden farklıydı. Bir kere, düzenli bir işi var gibi görünüyordu. Brontë kendini hep "iki kariyer arasında" ya da "bir geçiş aşamasında" erkeklerle buluyor gibiydi ki bu da "işsiz" demenin alternatif bir yoluydu. Ayrıca Logan biraz... ille de bir isim koymak gerekiyorsa, dominanttı. Genç kadın daha çok işleri oluruna bırakan, gevşek erkeklere alışkındı. Ve Brontë "gevşek" kelimesinin Logan'ın sözlüğünde yer almadığından oldukça emindi.

Fakat itiraf etmeliydi ki Logan'ın çekiciliğinin bir parçası da buydu. O ne istediğini bilip peşinden gidiyordu. Oturup bir başkasının harekete geçmesini beklemiyor, kendi yapıyordu. Onları asansörden çıkaran, erzak bulan ve S.O.S. işaretini yapan o olmuştu.

Brontë bir elbise seçti ve diğerlerini bir kenara atarak lobiye doğru baktı. Logan kahvaltılık bulabilir mi diye bakınmaya gitmiş ve onu hediyelik eşya dükkânında bırakmıştı. Nedense, Brontë adamın geniş omuzlarını yeniden görmek için can atıyordu. O etraftayken kendini güvende hissediyordu. Biriyle sıkışıp kalması gerekseydi her zaman Logan gibi koruyucu bir alfa erkeği seçerdi.

Elbette koruyucusuyla yatmayı gerçekten de beklememişti. Ancak şimdi bunu yaptıklarına göre? Bundan en ufak bir pişmanlık bile duymuyordu. Seks inanılmazdı.

Çiçekli yazlık elbiselerden birini giyip etiketlerini yırtarken, *hayır,* diye düzeltti. İnanılmazdan da iyiydi. Onun gözünde diğer erkekleri mahvetmişti. Onunlayken, çıktığı diğer bütün erkeklerle olduğundan daha fazla orgazm yaşamıştı.

Normalde onu yatağa itip karşılıklı hareket etmeden önce oral yapmasını isterlerdi ama Logan şimdiden onun üzerinde aşağılara kaymıştı... ve Brontë bundan çok keyif almıştı.

Kendisinin de onun aşağılarına inmekten keyif almayacağı söylenemezdi. Bir an gözlerinin önünde beliren görüntüyle duraksadı; Logan'ı gafil avlayarak bir koltuğa arka üstü itiyor, pantolonunun fermuarını açıyordu... sonra birbirine uymayan bir çift parmak arası terliğe basıp kaydığında sırıttı. O anda Logan'ın üstünde aşağılara kayma fikri oldukça hoş gelmişti ve adil olan da misilleme yapmaktı. Zevkli bir şekilde gerinerek kırık pencereden dışarı çıktı ve otelin ana lobisine dönüp etrafına bakındı.

"Logan?"

Ondan hiçbir iz yoktu. Bu garipti. Belki de onu almadan keşfe çıkmıştı. Brontë yıkılmış lobide dolaştı.

"Logan?"

Karnı kaygıyla kasılmaya başladı, sonra da guruldadı. Açlıktan ölüyordu. Dönüp tekrar hediyelik eşya dükkânına baktı ama biraz daha gofret yeme düşüncesi midesini bulandırdı. Çikolatadan –hatta M&M's'ten bile– bıkmaya başlaması biraz üzücüydü. Birinci katın uzak ucuna, restoranlardan birine doğru yöneldi ve tekrar Logan'ın adını seslendi.

"Buradayım," dedi Logan'ın sesi uzaklardan.

Brontë restoranın içine doğru gitti ve şaşkınlıkla kalakaldı. Odanın ortasındaki masalardan biri düzeltilmiş, üstüne su lekeleri dolu bir masa örtüsü serilmişti. Sofra takımı yerleştirilmiş ve masanın altına iki sandalye sokulmuştu. Brontë izlerken Logan bir çift mumun üzerine eğilerek çakmağıyla yaktı.

Genç kadın yaklaşırken yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı ve boğazından gergin bir kıkırdama kaçtı. "Bu da ne?"

Herhangi birinin onun için yaptığı en güzel şey olması dışında tabii.

Logan ona bakarak gülümsedi, yüzünde kendine güvenen bir ifade vardı. "Kız arkadaşımı yemeğe çıkarmak isteyeceğimi düşündüm. Ya da bu durumda kahvaltıya." Genç kadının eline uzandı ve onu sandalyelerden birine götürerek sandalyeyi onun için gösterişli bir şekilde geri çekti.

Brontë otururken deli gibi sırıtmasını durdurmayı başaramamıştı, özellikle de Logan öne eğilip elini öptüğünde. "Umarım çikolata değildir."

"Değil. İlk olarak, beğeneceğini düşündüğüm, çok iyi bir yılın ürünü var elimizde." Kolunun üzerine bir şişe yatırıp şarapmış gibi ona doğru uzattı.

Bu, bir şişe suydu.

Brontë ellerini çırparak bir kahkaha attı. "Nefis görünüyor."

"Öyle." Logan masaya bir şarap kadehi koydu ve çaba gerektirmeyen bir zarafetle doldurmaya başladı. "Bu elimizde bulunanların en iyilerinden ve özel kokusunu seveceğinizi düşünüyorum."

O doldurmayı bitirdiğinde Brontë kadehini kaldırdı ve kokluyormuş gibi yaptı. "Çok iyi." Logan'a değerlendiren bir ifadeyle baktı. "Biliyor musun, bunda iyisin."

"Masalara servis yapmakta mı? Bu bir hakaret mi?"

Brontë işine atılan taşı görmezden gelip komik bir ses çıkararak güldü. "Şaraplar konusunda demek istemiştim." Parmaklarını şişeye doğru oynattı. "Size nasıl klas olunacağını müdürlük okulunda mı öğretiyorlar?"

Logan ona tuhaf bir şekilde baktı. "Öyle bir şey. Sıradaki yemeği getireyim mi?"

Brontë asil bir şekilde elini salladı. "Lütfen, buyurun."

Logan onu şaşırtarak üstü kapalı gümüş bir tabak getirip masanın ortasına yerleştirdi ve gösterişli bir tavırla kapağını kaldırdı.

Bir meyve sepeti, hem de oldukça taze görünen meyveler. Brontë keyiften nefes nefese konuştu. "Bunu nereden buldun? Her şeyi aldığımızı sanıyordum!"

"Fenerler için pil ararken kapıcı odasında buldum bunu. Güzel bir kahvaltı olur diye düşündüm."

Öyleydi de. Brontë sade, basit meyvenin ne kadar güzel gelebileceğini fark etmemişti. Karınları doyana kadar elma, portakal ve muz yiyip bir de ananasla mango kestiler. Parmaklarından akan meyve sularını yaladılar, birinci sınıf bir şarapmış gibi su içtiler ve harika zaman geçirdiler. Brontë masanın karşısından Logan'a sırıtmasını engelleyemiyordu. Tüm bu kurgu tek kelimeyle... harikaydı. Logan harikaydı.

Ve birden onu ödüllendirmek istedi.

Yüzünde şeytani bir sırıtışla su dolu şarap kadehini bırakıp peçetesini masaya attı. Logan'ın koyu kaşlarından biri sanki onu sorgular gibi havaya kalktı.

"Tatlıya meraklı mısın?" diye sordu mırıltıya benzer alçak bir sesle. "Aklımda bir şey var."

"Bana böyle teklif edildiğinde nasıl karşı koyabilirim ki?"

Brontë hafif bir sesle, "Koyamazsın," dedikten sonra sandalyesinden masanın altına doğru kaydı.

Logan sustu. Brontë masanın altından ona doğru emekleyerken bacaklarının sandalyede yer değiştirmesini izledi. "Brontë?"

Logan'ın yanına vardığında topuklarının üzerine oturdu ve ellerini onun pantolonunun üstüne koydu. Ne yazık ki bugün yine pantolon giymişti. Hatta sudan şişmiş ve berbat olmuş olsa da kemeri bile üzerindeydi. Brontë kemerin tokasını çekerek yavaşça açmaya başladı. "Yalnızca sana teşekkür etme yolum," dedi. "Kendime küçük bir ödül vermeyi düşündüm, hepsi bu."

Logan inledi ve Brontë onun dizlerinin kıpırdanarak biraz açıldığını hissetti. Eli masanın altına uzandı ve genç kadının çenesini avcuna alarak başparmağıyla yanağını okşadı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı tepesinden.

"Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilim," diye belirtti kadın. "Yine de bunu yapmak istiyorum. Şimdi oturup arkana yaslan ve rahatla."

Logan da öyle yaptı ve elleri sandalyenin kollarına giderek sımsıkı tuttu. Güzel.

"Aristoteles bir zamanlar şöyle demiş: 'Görevden keyif almak işi mükemmelleştirir.'" Öne eğilerek pantolonunun düğmesini çözmeyi bitirdi, sonra da fermuarı yavaşça aşağı çekti. Altında iç çamaşırı yoktu, yalnızca çıplak ten. Bu iyiydi. Brontë onun çoktan sertleşmiş aletini kavradı ve sıcacık teninin kendi cildinde yarattığı histen keyif alarak giysiden kurtardı. Önceki gece yataktalarken onunla gerçekten oynama şansı bulamamıştı ve şimdi yavaş yavaş keşfetme sırası ondaydı. "Mmm, şu an gördüğüm şey mükemmeliyet."

Logan kalın ve sertti, aletinin başı genişti ve ucundan şimdiden sıvı sızıyordu. Ellerinde olması Brontë'ye de iyi hissettiriyordu. Sert ve kabarmıştı, tenine değen teni sımsıcaktı. Çevresini parmaklarıyla sararak ölçtü ve diğer uçta birbirlerine zar zor değdiklerini fark etti. Güzel.

Alçak bir sesle bir parmağını adamın aleti boyunca ilerleterek, "Bunu seviyorum," dedi. Genç adam onun dokunuşuyla aniden çekildi ve Brontë boğazından yükselen bir kıkırdamayı bastıramadı. Onu bu kadar etkileyebilmek çok eğlenceliydi. Öne eğildi ve dilini hafifçe aletinin baş tarafına sürterek tenindeki ıslaklığın tuzlu damlalarının tadına baktı. Çok lezzetli. Çok ateşli.

Yukarıdaki Logan inledi ve Brontë onun masanın kenarlarını tuttuğunu hissetti. "Brontë."

Adını, dişlerini sıkıp tıslayarak söylemiş gibiydi. Brontë gülümsedi, eliyle aletini kavradı ve parmaklarıyla dibinde daireler çizip öne eğilerek onu ağzının derinliklerine aldı. Logan yine inledi ve Brontë ağzıyla onun kalın uzunluğu üzerinde çalışmaya başladı, onu derin derin emerken dilini de yan tarafına sürtüyor ve duyarlılığı artırmak için eliyle de altından sıvazlıyordu.

Aletini emmek Brontë'yi de heyecanlandırmıştı. Bacaklarının arasındaki kayganlığını ve tüm vücudunda atan nabzının ateşinin aşağıda, kalçalarında toplandığını hissedebiliyordu. Yaptığı her hareketle onların da sallanmasını istedi. Her şeyden çok da Logan'a zevk vermek, kontrolünü kaybettirmek ve boşalmasını sağlamak istedi.

"Ağzın muhteşem," dedi adam güçlükle. Brontë bir elin masanın altına kaydığını ve saçına dolandığını hissederken, Logan onun başıyla meşgul olmaya başladı. Bronte birden adamın kendi suratını becerdiğini fark etti ve bundan biraz utandı ama aynı zamanda çok da tahrik ediciydi. Genç adamın aletinin etrafında inlerken ve onun itişlerinin kuvvetiyle hareket ederken, boğazının arka tarafına kadar sapladığın-

da inildedi. Çok derindeydi, bütün ağzını dolduruyordu. Hareketleri de vahşiydi, sanki neredeyse kendini kontrol edemiyordu. Brontë kendi cinsel organının da ihtiyaçtan sızladığını hissederken parmaklarını heyecanla onun pantolonuna batırarak kıvırdı.

"Gelmek üzereyim," diye uyardı Logan onu. "Eğer sen..."

Brontë öne eğildi ve daha sert emerek ona bir sorun olmadığını anlattı.

Tüm gereken buydu. Logan onun adını fısıldadı. Saçlarını doladığını eli kasılıyor, diğeri de masaya vuruyorken ağzına boşalıp sıcak menisiyle onu boğazının derinlerine dek ıslattı. Onun işi biterken Brontë elinde olmadan sarsıldı ve yutkunup geri çekildi. Başını da masanın altına vurmuştu, bundan oldukça emindi. Ve ikisinin de bunu fark etmediğinden de oldukça emindi.

"Brontë," diye inledi Logan. "Tanrım, ağzın." Hâlâ davul sesi gibi gelen o hafif, ritmik vuruşla masayı dövüyordu. Müzik gibi miydi?

Onun tepkisinden hoşlanan Brontë gülümsedi.

Genç adamın elleri onu masa örtüsünün altından çekti ve Brontë o ritmik sesin devam ettiğini fark etti. Kafası karışarak Logan'a baktı: Biraz afallamış bir ifadesi vardı, saçı karmakarışık olmuş ve bronzlaşmış alnının üzerine dağılmıştı, hâlâ tutkusundan kalan hafif buğulu bir hali vardı.

Logan odaklandı ve sonra gözleri kısıldı. Yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Helikopter."

"Kurtarma mı?" Brontë yalpalayıp öne doğru eğilerek durdu. Vücudu hâlâ ihtiyaçla zonkluyordu. Şu kurtarmanın zamanlaması ne berbattı.

Logan öne eğildi ve onu dudaklarından öptü. "Hadi. Eşyalarımızı alalım ve kim gelmiş bakalım."

Merdiven boşluğu çatıya kadar olan yol boyunca devam ediyordu. Basamaklara yayılmış kalıntılara rağmen ve Brontë bazı basamakların gerekenden fazla çatırdadığından epey emin olduğu halde tepeye ulaşmayı başardılar. Yukarı çıktıklarında Brontë birçok şeyi aynı anda gördü.

Tatil köyünün çatısında bir helikopter pisti bulunuyordu. Bu çok kullanışlıydı. İnişe doğru yaklaşan bir de helikopter vardı. Brontë'nin elbisesini bacaklarının etrafında uçuşturacak ve karmakarışık saçlarını yüzünün etrafında dertop edecek kadar yakındı.

Brontë yukarıdan baktığında etrafındaki kilometrelerce mesafeyi görebiliyordu; adanın görünüşüyle nefesi kesildi. Uzakta, hendeklerin içinde yoldan çıkmış arabalar vardı. Her tarafta köklerinden sökülmüş ağaçlar görülüyordu. Uzaktaki bir marinada tekneler ters dönmüştü. Otelin çatısının uzak köşesine doğru bakınca binanın çökmüş gibi göründüğünü fark etti. Kaldıkları doğu kanadının başına gelenler o kadar kötü değildi. Brontë asansörleri öbür tarafta olmadığı için şükretti.

"Hadi," diye bağırdı Logan helikopterin sağır edici *pata pata pata* sesleri arasından. Sahiplenici bir şekilde bir elini onun omzuna attı, genç kadın da elbisesinin havalanmasını engellemek için iki elini yanlarında tuttu. Logan eğildi ve bağırarak, "Sanırım helikopteri tanıyorum," gibi bir şey söyledi.

İleri doğru koştuklarında, Brontë'yi şaşırtarak helikopterden atlayan bir adam pistin öbür tarafından onlarla buluş-

mak için koştu. Üzerinde haki bir gömlek ve şort, gözlerinde aynalı güneş gözlükleri vardı ve sanki bu gördüğü en komik şeymiş gibi gülüyordu. Selam vermek için dostça elini kaldırdı ve Logan ona bir beşlik çakıp elini sıktıktan sonra sarılmak için kendine çektiğinde Brontë şaşkına döndü.

Bu daha çok... arkadaşçaydı.

Güneş gözlüklü adam ona yukarıdan aşağıya, oldukça anlamlı bir bakış atıp Logan'a döndü. "Tahmin etmeliydim," diye bağırdı helikopterin pervaneleri arasından. "Birkaç gün boyunca zor durumda kısılıp kalmış bir adam için fazlasıyla mutlu görünüyordun ama sanırım refakatin güzeldi, değil mi?"

"Bu Brontë," dedi ona Logan. "Benim de içinde olduğum asansörde mahsur kaldı."

"Mahsur kalmak için iyi bir asansör seçmişsin," diye onayladı adam dostça, sonra elini Brontë'ye uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum."

Brontë onun elini sıkarken büyük, güçlü kuvvetli ve nasırlarla kaplı olduğunu fark etti. Kollarının koyu teninde yukarı aşağı çapraz çizgiler ve küçük yara izleri vardı. Yeni gelen adam vahşi ve biraz da tehlikeli görünüyordu. *Yakışıklı,* diye düşündü Brontë ama Logan ona daha çekici geliyordu. Yine de Logan'ın tatil köyünün pilotuyla bu kadar iyi arkadaş olması garipti. Belki de bir tatil köyü müdürünün helikopterle etrafta çok fazla dolaşması gerekiyordu. Genç adamın işinin ne gerektirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sizi gördüğümüze çok sevindik," dedi Bronte yeni gelen adama, helikoptere doğru ilerlerlerken. "Eğer bu özel helikopterli bir otelse, sanırım mahsur kalmak için doğru oteli seçmişim."

Helikoptere bindiler ve adam onu kemerle bağladı. Koltuklar lüks deriden ve inanılmaz güzeldi. Bu Brontë'nin bir kurtarma helikopterinden bekleyeceği bir şey değildi. Neredeyse lüks görünüyordu. Biri ona mikrofonlu bir kulaklık uzattı ve genç kadın bunu taktı. Tanrı'ya şükür, artık birbirine bağırmak yoktu. Helikopterin pervanelerinin vuuu vuuu vuuu sesi öyle güçlüydü ki karnında titreşim yapıyordu ama en azından artık kulak zarlarında patlama isteği yaratmıyordu.

Ancak yeni adam, tekrar kokpite dönerken kadına kafası karışmış bir bakış attı. Oturduğu yer... pilotun yanıydı. Garip. "Bu berbat tatil köyünün bir helikopteri var mı, Logan?" diye sordu adam.

Logan'ın kulaklıklardan gelen sesi kesindi. "Yok."

"Hıh." Yeni gelen sırıttı, sonra Brontë'ye döndü. "Bu arada, ben Jonathan."

Anlamlı gelmeyen bir şey vardı. "Sen otel için çalışmıyor musun, Jonathan?" diye sordu Brontë.

Adam sanki o çok komik bir şey söylemiş gibi güldü ve kaşları çatılmış olan Logan'ın omzuna vurdu. "Tabii ki hayır. Ve eğer biri sorarsa bu bir Kızıl Haç helikopteri. Ya da Sahil Güvenlik. Ya da öyle bir şey işte."

"Değil mi?"

Logan anlamlı bir bakışla gözlerini genç kadına dikti. "Bunu sonra konuşuruz, Brontë."

Bu davranışı sanki onu susturmaya çalışıyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Brontë ona boyun eğmez bir tavırla baktı, çenesi kasılmıştı. "Neler oluyor?" Jonathan'a döndü. "Sen tam olarak kimsin?"

"Sadece eski bir dost," dedi ona bembeyaz bir gülümseme

atarak. "Ve nedense Logan'ın başının dertte olduğunu düşünüyorum, öyle değil mi?"

Bu tam olarak neler döndüğüne bağlıydı. Brontë, Logan'ın sıkılmış çenesini, pantolonunu inceledi. Dövmesini saklayan, öylesine giydiği gömleği. Şu anda içinde oturdukları Kızıl Haç ya da Sahil Güvenlik'e ait olmayan lüks helikopter. Onun kafasının karışmasından fazlasıyla eğleniyormuş gibi bakarak gülen adam.

Bir şeyler yerine oturmuyordu.

Brontë, Logan'a meraklı bir bakış attı. "Sen buranın müdürü değilsin, değil mi?"

"Değilim." Konuşması kesik ve hoşnutsuzdu.

"Öyleyse kimsin?"

Logan hiçbir şey söylemedi.

Jonathan onun omzunun üzerinden sırıttı. "O sahibi, bebeğim."

O ne? Brontë ihanete uğramış bir ifadeyle Logan'a baktı. Anlam veremiyordu. Ama bir yandan... her şey daha anlamlıydı. Ona teklif ettiği pahalı kolye. Otelin nasıl işlediğiyle ilgili bilgisizliği. Hepsi. Logan bir müdür değildi. Kim olduğu hakkında yalan söylerken onunla bir güzel eğlenmeye karar veren zengin bir piçti.

Bir de onunla *yatmış* olduğunu düşününce!

Her şey tamamen yalandı. Tıpkı annesi gibi o da aptal gibi bir adamın nazik sözlerine kanmış ve kalbinin kendinden geçmesine izin vermişti. Logan da tıpkı babası gibi arkasını dönmüş ve ona ihanet etmişti.

Altıncı Bölüm

Brontë dönüş yolu boyunca helikopterde hiç konuşmadı. Onun yerine sessiz kalıp içten içe köpürdü.

Kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Kocaman bir aptal. Logan ona doğruyu nasıl söylemezdi? Brontë ona o kadar az anlam mı ifade ediyordu ki kimliğini ondan saklamıştı? Adı bile gerçekten Logan Hawkings miydi? Brontë geçen birkaç günde onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenemiyordu.

Ve onunla yatmıştı! Ah, Tanrım. Yüzünü ellerinin arasına saklamak istedi ama bu, o anda hissettiklerini fazlasıyla açığa vururdu. Onun yerine en dost canlısı garson gülümsemesini takındı ve önceki gece Logan'la nasıl kucaklaştığını ya da adama deli divane olduğu için ve o sabah ona düşünceli bir kahvaltı sürprizi yaptı diye masanın altında onu nasıl ağzına aldığını düşünmemeye çalıştı.

Logan gibi biriyle mahsur kaldığı için çok şanslı olduğunu düşünmüştü. Yakışıklı, sorumluluk alan, zeki, seksi ve güçlü.

İyi bari, artık bu listeye birkaç sıfat daha ekleyebilirdi. "Yalancı" ve "pislik" ve "güvenilmez" gibi kelimeler.

Logan'ın içten içe ona nasıl gülmüş olabileceğini düşündü acı acı. Onun oteli nasıl idare ettiğinden her bahsettiğinde sessizce gülüyor olmalıydı. Bir garson. Brontë'nin, gözü işinden korkar da onunla yatmaz diye mi müdür olduğunu sanmasına izin vermişti? Hıh.

Tamam, Brontë bunun bir hafta sonu çılgınlığı olmasını istemişti, değil mi? Görev tamamlanmıştı. Adamı bir daha görmezse bu fazla erken gerçekleşmiş olacaktı, o kadar.

Birkaç saat sonra tanıdık gelmeyen bir çatıya indiler ve helikopterin pervaneleri durmak için yavaşlarken hepsi kemerlerini çözmeye başladı. Diğerleri kulaklıklarını çıkardıklarında Brontë de çıkardı ve Logan helikopterden dışarı atlarken sormadan edemedi. "Neredeyiz biz?"

Logan cevap vermedi, sadece helikopterden inmesine yardım etmek için ona bir elini uzattı. Brontë elini tuttu ve aşağı adım attığında onun cevap vermesini bekledi. Adam bunu yapmayınca Jonathan'a dönerek soruyu tekrarladı.

Adam sırıttı. "Yazlık evlerimden birindeyiz. İşleri yoluna koyana dek burada kalabilirsiniz."

Yazlık evlerinden biri mi? *Biri*? Brontë durduğu kocaman çatıda etrafına bakındı. Burası muhtemelen kendi dairesinin olduğu binadan daha büyüktü. Logan ve arkadaşının tam olarak ne kadar paraları vardı? Merdivenlerden aşağı, evin içine doğru onları takip ederken gözlerini kısarak arkalarından baktı.

İçeri girdiğinde şüpheleri doğrulandı. Ev devasa bir konaktı. En ufak bir leke bile görmemiş bembeyaz duvarlar, pahalı aydınlatmalar ve çerçeveli sanat eserleriyle, ustalıkla dekore edilmişti. Kirli sandaletleri mermer döşemele-

re çarptı ve pahalı halılar ile mobilyalar karşısında ağzının açık kalmasını engellemek için çabalaması gerekti. Bir çeşit müze sergi salonu gibi görünüyordu. Tabii buranın birinin evi olduğu kısmı hariç ki bu çok tuhaftı.

Jonathan onlara uzun bir koridor boyunca yol gösterdikten sonra kapılardan birini işaret etti. "Burada kalabilirsin, Brontë. Bu evde birkaç misafir odam var, o yüzden eğer beğenmezsen odanı değiştirebiliriz."

"Güzel olacağına eminim," dedi Brontë ona nazik garson gülümsemesiyle. Burada gerekenden daha uzun kalmayı planlamıyordu. Tabii adamın bunu bilmesine gerek yoktu.

"O benimle kalıyor," dedi Logan kesin bir sesle.

Onun bu kendine güvenen ses tonu karşısında genç kadının gözleri kısıldı. "Kendi odamı istiyorum."

Logan ona baktı ve başını hafifçe iki yana salladı. "Benimle kalıyorsun."

"Öyle mi?"

Jonathan ona değer biçen bir ifadeyle baktı. "Bu durumda sanırım Logan'la kalabilirsin." Arkadaşına doğru başını salladı. "Her zamanki odan."

Logan homurdanarak onayladı.

Öyleyse karar verilmiş miydi? Öylece? Brontë dişlerini gıcırdattı. "Bunun hangi oda olduğunu bana göstermek ister misiniz, zahmet olmazsa? Bir duşun çok hoşuma gideceğini düşünüyorum da."

Jonathan onun zar zor içinde tuttuğu öfkesini fark etmiş gibi sırıttı. "Bu şerefi âşık çocuğa bırakayım. Birkaç telefon etmem gerekiyor. Hazır olduğunuzda aşağı kata inmekten çekinmeyin." Ellerini cebine sokup ıslık çalarak ve bu yere karşı yılların alışkanlığını gösteren kaygısız bir güvenle uzaklaştı, koridorun

diğer ucundaki uzun mermer merdivenlerden aşağı yöneldi.

Brontë, Logan'a bakmak için döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yapman gereken bazı ciddi açıklamalar var."

"Biliyorum ve bunu daha sonra konuşacağız. Söz veriyorum," dedi ve bir elini onun omzuna koyarak koridor boyunca başka bir kapı grubuna doğru yönlendirdi.

Brontë açıklamasını beklese de adam bir kapının önünde durup yalnızca, "Bu bizim odamız," dedi. Kapıyı itip açtığında, Brontë önündeki odaya ağzı açık bakakaldı. Yerler kalın, kırmızı pelüş halıyla kaplıydı. Kocaman bir yüzme havuzuna bakan cumbalı bir pencere ile heybetli, ahşap, dört direkli bir yatak odaya hâkimdi. Yatağın üzerine Raphael öncesi bir resim asılmıştı. Tüm bu yer buram buram zenginlik kokuyordu.

Ve Logan'ın bir "her zamanki" odası vardı. Iyy. Brontë'ye söylediği her şey yalandı. İyi de ona işi hakkında yalan söylemesindeki amaç neydi ki? Bunun ipe sapa gelir yanı yoktu. Logan için, ona doğruyu söyleyeceği kadar anlam ifade etmemiş olması duygularını incitmişti.

"Rahatına bak," dedi Logan ona. "Bazı şeyleri konuşmak için Jonathan'la görüşmem, sonra da asistanımı aramam gerek. Uzun süredir ortalarda yoktum."

Brontë kaskatı kesilip inanamayan gözlerle ona baktı. "Konuşacağımızı sanıyordum."

"Bu bekleyebilir."

"Hayır, bekleyemez. Bana yalan söyledin."

"Yalanın sonu senin yararına oldu."

Brontë soluksuz kaldı. "Yararıma mı? Ne zamandır birine yalan söylemek onun yararına oluyor?"

"Ben varlıklıyım," dedi Logan. "Sanırım bu birçok şeyi

telafi edecektir. Bir duş al, kendini daha iyi hissedeceksin. Jonathan'la konuşmam gerek."

Onu öpmek için öne eğildi ama hâlâ içi içini yiyen Brontë başını çevirdi. Kapının kapandığını duyana kadar da onun gittiğini ve devasa odada yalnız bırakıldığını fark etmedi.

Logan, onun olduğunu düşündüğü kişi değildi. Parası vardı ve bu durumun, onun düşüncelerini Brontë'ninkilerden daha önemli kıldığını düşündüğü açıktı.

Yalanın sonu senin yararına oldu.

Brontë bunu söylediği için onu yumruklamak istedi. Öfkeyle sandaletlerini çıkarıp attı ve kollarını kavuşturarak aşağıdaki havuza bakmak için pencereye yöneldi. Kasırgadan sonra kırık şezlonglarla dolu olmayan bir havuz görmek tuhaftı. Jonathan'ın havuzu tabii ki gök mavisi suyla doluydu. Uzak ucunda birtakım kayalardan dökülen büyük bir şelale göze çarpıyordu ve Brontë onun yanında hafif rüzgârla titreyen, beyaz keten bir çadır gördü. Altında da minderli, ahşap bahçe mobilyaları vardı.

Ahşap bahçe mobilyası. Brontë bundaki ve beyaz keten çadırdaki saçmalığa kahkahalarla gülmek istedi. Korkunç bir şelalesi olan bir havuza sahip olmaya da. İçinde durduğu odada etrafına bakındı. Halı beş santim kalınlığında olmalıydı. Muazzam yatağa ve pahalı görünen örtüsüne, altındaki plakayla bir kopya değil de orijinal olduğunu belli eden tabloya baktı, ardından banyoya yönelerek ışığını yaktı.

Banyo kadının dairesinden daha büyüktü. Mermer gömme bir küvet, camlı bir duş kabini ve üç lavabo vardı. Bir tarafta aynalarla dolu bir duvar. Bir klozet ve bir bide*. Doğal olarak.

Bu sadece çok para değildi. Bu saçma, aptalca bir paraydı.

* Bide, özellikle Batı Avrupa ülkelerinde banyolarda bulunan ve harici üreme organlarını yıkamak amacı ile kullanılan klozettir. Görünüş itibarı ile alafranga tuvalete benzer. (y.n.)

Ve işte Brontë de buradaydı; bir adada zengin bir adamla asansörde sıkışıp kalmış bir lokanta garsonuydu sadece.

Hayır, diye düzeltti, adanın sahibi olan zengin bir adamla.

Yatağa bakarak kaşlarını çattı. Yanındaki antika komodinde bir telefon duruyordu. O tarafa gitti ve telefonu kaldırarak düşünmeye başladı. Cüzdanını çıkardı. Kredi kartı zarar görmemişti, içindeki birkaç dolar banknotu iyice ıslanmıştı ama iş görürlerdi.

Böylece bilgi servisini aradı ve yerel bir taksi şirketinin numarasını aldı. "Beni havaalanına götürecek bir taksi gönderebilir misiniz, lütfen."

"Sorun değil. Bulunduğunuz adres nedir?"

"Hiçbir fikrim yok. Numaramdan bakamaz mısınız?"

Hattın diğer ucundaki kadın kabul etti ve kısa bir an sonra, "Adresi aldım," dedi. "On beş dakika sonra biri sizi almaya gelecek."

Brontë telefonu kapattı ve odanın diğer tarafına giderek yeniden ayakkabılarını giydi. Hiçbir bağlanma olmaksızın arkasında bırakabileceği bir hafta sonu çılgınlığı istemişti. Eh, istediğini almıştı işte. Logan küçük ada çılgınlıklarını artık anakaradayken de sürdürmek istemiş olabilirdi ama bunu ona yalan söylemeden ve endişelerini görmezden gelmeden önce düşünmeliydi.

Zihninde Logan'ı adada, arkasında bıraktı. Oyuncu, eğlenceli Logan'dan hoşlanmıştı. Müdür Logan'dan. *Bu zengin piç Logan'a hiç meraklı değilim*, diye düşündü üzüntüyle. Gerçek Logan'a.

Logan, Jonathan'ın çalışma odasını kullanarak bir gün daha bekleyemeyecek kadar önemli telefon görüşmeleri yaptı. Asis-

tanını arayıp sabaha kadar eline ulaştırılacak yeni bir telefon isteyerek kredi kartlarını iptal edilmesini buyurdu. Sonra birkaç iş ortağını arayarak gerçekten hayatta olduğunu ve toplantı tarihlerinin yeniden ayarlanacağını haber verdi.

Aramaları bittiğinde telefonu kapattı ve son konuşmasının bir yerlerinde Jonathan'ın yeniden odaya girmiş olduğunu gördü. Bir şişe viski getirmişti, onu aralarına koyarak Logan'ın tam karşısına oturdu. "Bir içkiye ihtiyacın var mı? Sanki bir kadeh iyi gelirmiş gibi duruyor."

Logan elini sallayarak teklifi reddetti. "Şu anda bana iyi gelebilecek tek içki su. Alkol dehidrasyona sebep oluyor."

Jonathan gözlerini devirdi. "Hiç gevşemiyorsun, değil mi? Sen ağzını açar açmaz küçük kız arkadaşının çığlık atarak kaçmaması hayret verici."

Komik. Brontë hiç onun dik başlı bir pislik olduğunu düşünmemişti. Jonathan'a kaşlarını çattı. Yakışıklı, zengin ve her zaman alaycı playboy, bu kayıtsız tavırlarıyla Logan'ın sinirini bozuyordu. İyi bir arkadaştı ve dostuna yardım etmek için dağları yerinden oynatırdı –ya da şirketleri mahvederdi– ama bazen çenesini kapamayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Asansörde mahsur kaldık."

Jonathan oflayarak içkisini bir yudumda bitirdi. "Böyle mi adada kaldın? Mekânın şu boktan müdürü senin orada olduğunu birine söylemeyi ihmal mi etti, diye merak ediyordum."

"Onu tahliyeden birkaç saat önce kovdum." Yani hayır, Logan hiç kimsenin onları aramaya gelmemesine pek de şaşırmamıştı. "Hâlâ orada olduğumu nasıl anladın?"

"Ah, Hunter'ın asistanı bir konu hakkında seninle bağlantı kurmaya çalışıyormuş ve birkaç gün boyunca sana ulaşa-

mayınca bu işi onun üzerine salmış. Hunter'ın bir helikopteri olmadığı için de beni aradı." Jonathan omuzlarını silkti. "Senin nerede olduğunu bulmak zor değildi."

Hah. Logan, Hunter'ı bir daha gördüğünde ona teşekkür etmesi gerektiğini düşündü. "Kurtardığın için teşekkürler."

Jonathan sırıttı. "Arkandan gelmem gerektiğini düşündüm. Bu, bir başkası için birkaç gün alabilirdi."

Seaturtle Cay Tatil Köyü'nde iyileştirilmesi gerekenler listesine eklenecek önemli bir şey daha: tahliye planları. Logan gördüklerinden hiç etkilenmemişti. O ve Brontë ciddi bir tehlikede olabilirlerdi. Lanet olasıca işe yaramaz müdür. İyi ki de kovmuştu.

"Peki... gelelim kıza. Adı Brontë mi demiştin?"

Logan başıyla dalgın dalgın onaylayarak onun rüzgârdan darmadağın olmuş saçlarını ve parlak gülümsemesini düşündü. Masanın altında emeklemesini, aletinin etrafındaki dudaklarını.

"Tatlı kızmış. Seninle birlikte diye farz ediyorum?"

Logan'ın gözleri kısıldı ve içinden bir sahiplenme dalgası yükseldi. "Neden?"

Jonathan bir elini kaldırdı. "Sakin ol oğlum. Sadece onun her zamanki tipin olmadığıyla ilgili görüşümü belirtecektim."

Logan'ın çenesi kasıldı. Bu da başka bir Danica yorumu muydu? "Benim her zamanki tipim hakkında tam olarak ne biliyorsun ki?"

"Öncelikle daha dost canlısıdırlar. Kız senin mekânın sahibi olduğunu öğrendiğinde seni çiğneyip tükürmeye hazırmış gibi görünüyordu. Ona yalan mı söyledin?"

"Takım elbisemi gördü ve benim müdür olduğum sonu-

cuna vardı. Ben de bu varsayımı düzeltmemeye karar verdim. Daha kolay gözükmüştü."

"Peki, sanırım o bir altın avcısı değil," diye yorum yaptı Jonathan. "Çünkü oldukça kızmış görünüyordu."

"Atlatacaktır. Yalan onun yararınaydı."

"Oha, adamım, bu çok soğuktu. Umarım bunu ona da söylememişsindir."

Logan kısılmış gözlerini Jonathan'ın üzerine dikti. Etrafında her zaman emrine amade kadınlar varmış gibiydi. Bu her şeyden daha zahmetli göründüğünden, Logan'ın özellikle hayran olduğu bir yetenek değildi. Karşısına beklenmedik bir iş çıktığında incinmiş hisleri yatıştırma durumu. Ancak o bile böyle söylüyorsa Brontë gücenmiş olmalıydı, adam haklı olabilirdi. "O, diğer kadınlar gibi değil. Kimliğimi koruduğumu anlayacak ve bunu sorun etmeyecektir."

Bunun son derece keyifli bir deneyim olduğunu da kabul etmeliydi. Bir kadınla birlikte olmak ve onun, Logan ona ne alabilir diye düşünüp düşünmemesinden endişelenmemek. Bu, insanı özgür kılan bir şeydi ve Brontë'yle karşılaşana dek eksikliğini yaşadığının bile farkında değildi.

"Öyle diyorsan öyledir. Onu benden daha iyi tanıyorsun sonuçta. Ne işle meşgul demiştin?"

"Hiçbir şey."

Jonathan kaşlarını çattı, sonra kendine yeni bir içki koymak için öne eğildi. "Ne demek hiçbir şey?"

"Hiçbir iş yapmıyor. Bir sock-hop lokantada garson." Bunu düşününce dudak büzmemek için kendini zor tuttu. "Üniversite boyunca orada çalışmış sonra da bırakmamış."

"Ah. Kimliğini neden bir sır olarak saklamak istediğini an-

lamaya başlıyorum. Sana, ona istediği yaşam tarzının sağlayıcısı gözüyle bakmasından mı korktun?"

Logan surat asarak bunu bir an için düşündü. Aslında Brontë'yi hiç de böyle görmemişti. En küçük şeylerden bile öyle mutlu oluyordu ki... Mesela o sabahki kahvaltı. Hatta zenginlikten rahatsız oluyor gibi bir hali vardı. Jonathan'ın plaj evinde, etrafına tamamen dehşete düşmüş gibi bakıyordu. Logan onun bu hayat tarzına alışmasının biraz zaman alacağını anladı.

Brontë'yi New York'taki lüks çatı dairesine götürdüğünü hayal etti. Ona en kaliteli ipek iç çamaşırları giydirdiğini, sonra kadın ona ne kadar mutlu olduğunu gösterirken onu soyduğunu. Arkadaşlarıyla tanıştırdığını ve yüzünde beliren pırıl pırıl gülümsemeyi gördüğünü. Yatağa girerken onun yuvarlanıp kendisine sokulduğunu ve uyurken bile elinin otomatik olarak uzanıp aletini kavradığını.

Logan, Brontë'nin hayatında olduğu düşüncesinden oldukça hoşlanmıştı. Gösterişsiz, mütevazı Brontë kollarında, arabasında onu sokulmuş, evinde... yatağında. Bu görüntü çok hoşuna gitmişti. Ve o bir garsondu, yani Logan'ın emrine amade olmak için bir kariyerden vazgeçmesi gibi bir durum yoktu. Logan'ın dudakları içten içe bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Öyle biri değil, Jonathan. O farklı. Güven bana."

"Sen öyle diyorsan. Sana dik dik bakmadığı o birkaç dakikalık anlarda iyi bir kız gibi görünüyordu." Arkadaşı omuzlarını silkerek içki şişesini aldı ve pencerenin kenarındaki dolaba doğru hareketlendi.

"Bunu telafi edeceğim," diye karar verdi Logan birkaç dakika sonra. Belki genç kadını deniz kenarındaki başka bir ta-

til köyüne götürürdü. Gerçek bir tatil köyüne; Seaturtle Cay gibi düşük bir viraneye değil.

Fakat Jonathan hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Dudakları seğirdi ve dönüp Logan'a baktı. "Onun kin tutmayacağını mı söylemiştin?"

Logan kafasını salladı.

"Ve onun diğer birçok kadından farklı olduğunu?"

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun, Jonathan?"

Playboy sırıttı ve parmağıyla pencereyi işaret etti. "O kesinlikle farklı, hakkını vermeliyim. Sanırım zenginliğin hakkındaki haberler öyle baskın gelmiş ki kaçma ihtiyacı duymuş. Sevgilin az önce bir taksiyle kaçtı."

Logan ayağa fırlayıp pencereye gitti. Gerçekten de bir taksi evden uzaklaşarak doğuya doğru gidiyordu. Kahretsin. Brontë ondan kaçmıştı ama neden? Logan anlamıyordu. "Onun nereye gittiğini düşünüyorsun?"

"Senden uzağa?"

Jonathan'a baktı. Saçmalık. Onun tatlı, neşeli Brontë'si? Kaçıyor? Bir yanlışlık olmalıydı. "Gidip şoförüne onları takip etmesini söyle."

Jonathan inanamayan gözlerle baktı. "Şaka yapıyorsun, herhalde? O özgür bir kadın. Gitmeye hakkı var. Neden onu arayıp özür dilemiyorsun?"

Lanet olsun, Logan'ın özür dileyecek bir şeyi yoktu. Kaşlarını çatarak telefonu eline aldı, sonra yine bıraktı. "Bende numarası yok."

Jonathan omuz silkti ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Öyleyse özel dedektifini ara ve onu bulmasını söyle. Etrafta dolaşan çok fazla Brontë olamaz, öyle değil mi?"

Logan taksinin gözden kayboluşunu haşin gözlerle izledi. Adada birlikte geçirdikleri vakit mükemmeldi. Şimdi karaya döndüklerinde Brontë neden ondan kaçıyordu ki? Bu ona yalan söylediği için bir ceza mıydı? Bir çeşit meydan okuma mıydı? Peşinden koşulmasını mı istiyordu?

Logan Hawkings'in bir meydan okuma karşısında asla geri çekilmediğini bilmiyordu tabii. Üstelik bir veda bile etmeden gitmesi? Bu kesinlikle bir meydan okumaydı. Logan'a adada başladıkları ilişkilerini devam ettirmekle ilgilenmediğini söylüyordu.

Yalnız bunun, kendisini benim gözünde daha çekici hale getirdiğini muhtemelen fark etmedi, diye düşündü Logan. Onun parasının peşinde olmadığına dair daha fazla kanıta ihtiyacı vardıysa bile işte bu oydu. Brontë onu bir hiçken istemişti. Şimdi Brontë'yi yeniden bulması ve ona, Logan'ı isteyeceğini ispatlaması gerekiyordu, zengin ya da fakirmiş fark etmeden.

Ve istediğinde oldukça ikna edici olabiliyordu.

Brontë pazartesi günü lokantaya girdiğinde Sharon küçük bir mutluluk cıyaklamasıyla yanına geldi. "Döndün!"

Brontë bıkkın bir ifadeyle, "Döndüm," dedi ve onun coşkulu sarılışına gönülsüz bir şekilde karşılık verdi. "Sen de eve sorunsuz döndün mü?"

"Evet! Pasaportumun barda olduğunu biliyor muydun? Aptal kafam. Neyse, nazik bir adam onu buldu ve ben bir otobüse binmeden önce geri verdi. Sonunda yolculuğun geri kalanını Miami Beach'te, düşük fiyatlı bir otelde geçirerek tamamladım. Bedavaydı ama çok iyi değildi." Omuzlarını silkti.

"Aslında seni aramaya çalıştım. Hiç açmadın, seni bulamadım ve orada oyalanamadım. Hangi otobüse bindin?"

Brontë, Sharon peşinden gelirken dinlenme odasına ilerledi, dolabını açtı ve çantasını içine fırlattı. "Bir otobüse binmedim. Elektrikler kesilince asansörde mahsur kaldım."

Sharon'ın gözleri irileşti. "Elektrikler mi kesildi?"

"Şanssızlık gerçekte dost olmayanları ortaya çıkarır." Aristoteles bu konuda kesinlikle haklıydı. Sharon, Brontë'nin geri dönüp dönmediğini görmek için orada beklememişti bile. Ne arkadaş ama!

Brontë dolabından fırfırlı beyaz önlüğünü çıkardı ve beline bağladı. "Doğru. Neredeyse bir gün boyunca orada mahsur kaldım."

"Tek başına mı?"

Brontë bir an tereddüt etti. "Hayır, bir de adam vardı."

Sharon'ın şaşkın bakışları bir anda değişerek çapkınlaştı. "Seksi miydi?" Bir an durdu ve sırıttı. "Kızarıyorsun. *Seksiydi*, değil mi? Takıldınız mı?"

"Ada kaçamağı," dedi Brontë sesinin her zamanki gibi çıkmasına özen göstererek. "Tıpkı konuştuğumuz gibi."

"Ne kadar da romantik!" Sharon not defterini göğsüne bastırarak tavana baktı. "Demek sadece ikiniz, büyük bir tatil köyünde yapayalnız..."

"Kasırgayı da unutma," dedi Brontë kuru kuru. "Neyse, sadece gelip geçici bir şeydi. Bitti. Sona erdi. Telefon numarasını bile sormadım." Varsayımlardan kaçmakla fazla meşguldü.

Sharon ona bilmiş bir bakış attı ve uzanıp Brontë'nin dolabını kapattı. "Av köpeği, ha? Belki de yalnızca bir kasırganın ortasındayken iyi görünüyordu?"

"Yakışıklı olduğunu söyledim." Brontë öğle saati geldiği için çoktan kıpır kıpır olmuş lokantanın ön tarafına yöneldi. Burası temalı bir lokantaydı, sock-hop stilinde. Malt içkiler ve hamburger servis ediyorlar, ellilerin şarkılarını çalıyorlardı. Çok avam. Garson kıyafeti de retroydu. Bazen eğlenceliydi. Bazen de değil. Bugün de, tüm öğleden sonrayı çok meraklı bir Sharon'la dirsek dirseğe geçirmesi anlamına geldiği için küçük ve sıkışık lokantadan başka herhangi bir yerde olmayı tercih edeceği o günlerden biriydi.

"Eğer o kadar seksi ve azgın bir boğa gibiyse neden zahmet edip de numarasını almadın?" Sharon'ın gözleri irileşti ve Brontë'yi barın arkasına doğru izledi. "Yatakta mı kötüydü? Bu yüzden mi kaçtın?"

"Ben kaçmadım," dedi Brontë dişlerini gıcırdatarak. "Ayrıca bu seni hiç ilgilendirmez."

Sharon zafer kazanmış bir tavırla, "Yatakta kötüymüş," dedi ve ona el sallayarak ağır ağır bir masaya doğru gitti.

Brontë, Sharon'ı görmezden gelmeye kararlı bir şekilde önlüğüne fazlasıyla özenle bir not defteri ve tükenmezkalem taktı. Sharon'ın sadece onun canını sıkmaya çalıştığına karar verdi. Hem onun ağzının payını tam olarak nasıl verecekti ki? *Aslında Logan çok seksiydi ve yatakta harikaydı. Neden mi kaçtım? Çünkü tam bir para babası ve bunu bana söylemedi. Sanki bana yalan söylemiş gibi hissettim.*

Sharon bunu anlamayacaktı. "Para babası" kısmını duyduğu an beyni bütün fonksiyonlarını durduracaktı. Sonra da Brontë'ye ya Logan'la takılmaya devam etmesi ya da numarasını kendisine vermesi için ısrar edecekti. Ve Brontë ikisini de yapmak istediğinden emin değildi. Böyle bir para, yalnızca sorun yaratırdı.

Stratejik geri çekilişini düşünmek için bütün bir hafta sonu olmuştu. Havaalanına kadar olan yol boyunca, sonra da dönüş uçağında bir yarısı köşeyi dönüp Logan'ın onu beklediğini görmeyi ummuştu. Şöyle ki, Logan onun hislerini... aslında, bundan emin değildi. Bir yarısı adamın onun gitmesine izin vermesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış, diğer yarısı ise rahatlamıştı.

Brontë eve vardığında onu internette araştırmış, tatil köyünün sahibi olmakla kalmadığını öğrenmişti. Üstüne bir de havaalanı vardı. Ve Vegas'ta bir oteli. Ve İngiltere'de bir şatosu. Ve Fiji'de şahsi bir adası. Ve Brontë'nin ne yaptıklarını bile bilmediği bir düzine şirketi daha.

Logan Hawkings yalnızca zengin değildi. Tiksindirici derecede zengindi. Milyarder bir zengindi.

Ve bu Brontë'yi inanılmaz derecede korkutmuştu. Aslında Logan'ın ona yalan söylemiş olması iyiydi, yoksa kendisi kaçmış olurdu. Böyle erkekler birinin hayatını mahvetme yetkinliğine sahipti. Brontë'ye göre bu biraz fazla güç anlamına geliyordu.

Tabii ki yakışıklı ve flörtözdü... adadayken. Orada yalnızca ikisi vardı. Jonathan'ın havalı (ki görünüşe göre Logan'ın on altı ikametgâhıyla karşılaştırıldığında küçük olan) evine vardıkları andan itibaren her şey değişmişti. Logan, bir otel müdüründen tonlarca parası olan yabancı bir yaratığa dönüşmüştü. Ve Brontë bununla nasıl başa çıkacağını bilememişti.

Böylece kaçmıştı.

Böylesi daha iyi, demişti kendi kendine. Logan gibi insanlar Brontë gibilerden çok farklı çevrelerde dolaşırlardı. Ayrıca o Brontë gibi biriyle gerçekten ilgilenmezdi. İşinin ne olduğunu öğrendiğinde Logan'ın dudaklarının nasıl kıvrıldığını

hayal edebiliyordu. Bir garson kaçamak yapmak için iyiydi ama hepsi buydu. Ayrıca Logan ona uzun süreli bir ilişki istemediğini de söylemişti. Yeterince adil.

Birisi boş bir su bardağını havaya kaldırdığında Brontë bir sürahi kaparak masaya doğru yöneldi.

O bir garsondu ve küçük, basit bir hayatı vardı. Onun gibi birinin Logan Hawkings gibi bir adamın hayatında işi yoktu.

Logan, New York'a döner dönmez Brontë'yle ilgili bilgi almak üzere özel dedektifini aradı.

"Onu buldum," dedi özel dedektif telefonda. "Bilgiyi şahsi e-posta adresinize gönderiyorum. Bir sorunuz olursa haber verin."

Logan ona, "Harika iş çıkardın," dedi ve telefonu kapattı. E-postasında yenile ikonuna basıp penceresinden New York semalarına bakarak bekledi. Muhteşem bir geceydi. Muhteşem bir hava.

Oysa o çok huzursuzdu.

Brontë'yi ve adayı suçladı. Önceki gece rüyasında onu görerek uyanmış ve kendini acı verici bir ereksiyonla, yatakta yalnız bulmuştu. Ofisine giden asansöre bindiğinde, otomatik olarak, karanlıkta sutyen ve külotuyla yere kıvrılmış Brontë'yi ve kaçarken kalçasını nasıl suratına sürttüğünü düşünmüştü. Biri güldüğünde aklına Brontë'nin gergin kıkırdaması gelmişti.

Logan... onu özlemişti.

Bu anlamsız ve biraz da aptalcaydı, tabii ki. Onu sadece birkaç gündür tanıyordu. Başka kadınlarla daha fazla zaman geçirmişti. Fakat Brontë'de çok rahat ve hoşa giden bir yan vardı.

Logan'dan yarenliğinden başka bir şey talep etmemişti. Ona yatırımları ya da mülkleri hakkında art niyetli sorular sormamıştı. Rahatlatıcı olmuştu. Çok sevimli. Büyüleyici. Seksi.

Ve kaçmıştı.

E-posta çınladı ve Logan sandalyesinde döndü. Takviminde yanıp sönmeye başlayan toplantı davetini görmezden gelerek e-postanın eklerini açtı.

Özel dedektifi kusursuzdu, hakkını vermeliydi. Ekte Brontë'nin birçok kişisel belgesinin taranmış kopyaları vardı. Ehliyeti düz, ipeksi kahverengi saçlı bir kadını gösteriyordu ama kocaman, ışıl ışıl gülümsemesi onun Brontë'siydi. *Brontë Dawson,* yazıyordu ve ev adresi de vardı. Yaş yirmi dört. Kansas City, Missouri. Logan, genç kadının fotoğrafını inceledikten sonra kredi kartı raporuyla devam etti. Bazı kredi kartı borçları, birkaç tane gecikmiş ödeme ama çok kötü bir şey yoktu. Gayet normal bir alt tabaka Amerikalı. Sonra iş geçmişine ilerledi. Şu anda Josie'nin Lokantası'nda çalışıyordu. Özel dedektif uzaktan birkaç fotoğraf bile çekip e-postaya eklemişti. Brontë'nin fırfırlı önlüklü kısa pembe garson giysisi içindeki fotoğrafı Logan'ın nefesini kesti. Genç kadının başı dimdikti ve birinin söylediği bir şeye gülüyor gibi görünüyordu. Bu bir erkek miydi? Logan'ın içinde bir kıskançlık dalgası köpürmeye başladı.

Sonraki belge lokantanın kısa bir geçmişi ve finansal dökümüydü. Mekân, iflasın birkaç ay uzağındaydı. Logan bu bilgi kırıntısını ihtiyaç olursa diye bir köşeye koydu.

Bir fatura –bunu ilgilenmesi için sekreterine yolladı– ve Brontë'nin ev arkadaşlarıyla birlikte daha önce yaşadığı adreslerin bir listesi vardı. Kadın isimleri. Güzel. Birlikte yaşadığı bir erkek arkadaşı yoktu. Gerçi Logan olacağını düşünmemişti. Genç kadın onun finansal durumu hakkındaki yalanından bu

kadar çok rahatsız olurken kendi ilişki durumu hakkında yalan söyleyecek bir tip gibi görünmemişti ona.

Logan'ın gözü telefon numarasına takıldı. Aradı ve çalışını dinledi.

"Efendim?"

Genç kadının sesi yumuşak ve hoştu, tıpkı hatırladığı gibi. "Benim, Brontë."

Logan onun derin bir nefes aldığını duydu. "Beni arama. Lütfen."

"Sadece..."

"Sen bir yalancısın." Brontë telefonu kapattı.

Tamam. Logan telefona baktı. Arayıp onu görmesi için ona yalvarmayacaktı. Bu onun tarzı değildi ama onunla konuşmak da istiyordu. Adadaki gibi bağlantı kurup kuramayacaklarını görmek. Genç kadının onu görmekten kaçınamayacağı bir yol bulması gerekiyordu.

Logan özel detektifin ona gönderdiği bilgileri karıştırarak lokantanın finansal bilgisi üzerinde durdu. Ve gülümsedi.

"Efendim?" Brontë telefonunu açarken esneyerek yatağın yanındaki saate baktı. İzin gününün sabahında yedi buçuğu gösteriyordu. Bu telefon acil bir durum olsa iyi olurdu.

"Hey, Bron, benim." Sharon'ın sesi. "Buna inanmayacaksın."

Uyanmaya çalışarak gözlerini ovuşturdu. "Ne oldu?"

"Lokanta satılmış."

"Satılmış mı?" Brontë doğrulup oturdu, kalbi küt küt atıyordu. "Hâlâ işimiz var mı?"

"Bildiğim kadarıyla. Fakat yeni yönetim, bu sabah dokuza bir toplantı koymuş ve herkesin katılmasını istiyorlar."

"Tamamdır. Orada olacağım."

Brontë bir kot pantolon ve tişört giyerek arabasını lokantaya doğru sürdü. Lokanta satılmış mı? Bir garson olmanın düzenli bir iş çeşidi olmadığını biliyordu ama şu anda bir kariyer değişikliği yapabilecek birikimi yoktu. Ayrıca özgeçmişinizde masalara servis yapmaktan başka bir şey yoksa insanlar sizi başka şeyler için işe alma eğiliminde de olmuyorlardı. Felsefe diplomasının, insanı Kansas City'de çok fazla yere götürmediği ortaya çıkmıştı. Çok uzun süre garsonluk yapmayı planlamamıştı ama şimdi işini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olunca midesi düğümlenmişti. Bir maaş çekine ihtiyacı vardı.

Lokantaya vardığında camdaki plaka KAPALI'ya çevrilmişti, kahvaltı saati yoğunluğu göz önüne alındığında bu alışılmadık bir şeydi ama belki de yeni patron bunu umursamıyordu. Brontë içeri süzüldüğünde, lokantanın dip tarafındaki bölmelerde oturan bir grup çalışanı fark etti.

Garson arkadaşları Sharon, Angie ve Marj'a endişeli bir bakış atarak, "Merhaba," dedi. Aşçılar başka bir masada oturuyorlardı ve eski müdür hiçbir yerde görünmüyordu. "Bir şey kaçırdım mı?"

"Henüz değil," dedi Angie ağzına bir parça sakız atıp gergin bir tavırla çiğneyerek. "Sence yeni patron bizi kadrodan çıkartır mı?"

"Elbette hayır," dedi Brontë.

Marj endişeli bir ifadeyle, "Öyleyse bizi neden buraya çağırdı?" diye sordu. Brontë bilmiyordu. "Belki de yalnızca bizimle şahsen tanışmak istemiştir?"

Sharon dudaklarını şapırdattı. "Onu iyice görebildim. Yakından ve kişisel olarak tanışmak isteyeceğim biri. Hırrr. Çok seksi."

"O senin yeni patronun," diye tersledi Marj. "Hormonlarını dizginle."

"Onu gördün mü?" diye sordu Brontë. "İyi birine benziyor muydu?"

"İyi olması umurumda değil," dedi Sharon sırıtarak. Eliyle buruşmuş önlüğünü düzeltti. "Yakışıklı olduğunu söyledim sana, öyle değil mi? Bence benden hoşlandı. Buraya bakıp duruyor."

Brontë arkasını dönüp mutfağa bakacaktı ki Sharon gür atkuyruğuna asıldı.

"Sakın bakma!" diye tısladı. "Çok açık ediyorsun."

Brontë saçını Sharon'ın elinden kurtardı. "O, mutfakta mı?"

"Evet. Ah, işte buraya geliyor."

Bir çift takım elbiseli adam mutfaktan çıktı. Biri, takım elbiseli ve elinde bir çanta taşıyan daha yaşlı bir adamdı. Daha genç olan uzun boylu ve kalemle çizilmiş gibiydi, özel bir çaba gösterilmemiş saçı mükemmeldi. Onu gördüğünde Brontë'nin yüzündeki bütün kan çekildi.

Logan.

İki adamı incelerken gözleri kısıldı. Sharon'a doğru eğildi. "Yeni mal sahibi hangisi demiştin?"

Sharon homurdandı. "Yaşlı bunak değil. Ateşli olan. Mekânı satın aldı. Bir tür yatırımcı gibi görünüyor. İşyerlerini satın alıp onları kâr elde edecek şekilde iyileştirmeyi seviyor."

Tıpkı otele yaptığı gibi. Fakat bu aptal küçük lokanta Logan Hawkings gibi birinin radarına girmek için fazla ufaktı. Burada şahsen bulunmasının tek bir sebebi olabilirdi. Brontë'nin çenesi kasıldı. Burayı sırf telefonu suratına kapattığı için satın almıştı.

Ve şimdi Brontë tuzağa düşmüştü.

Şu *pislik.*

Yedinci Bölüm

Genç kadın onu gördüğüne memnun olmuş gibi görünmüyordu.

Logan bunu bekliyordu. Brontë telefonu yüzüne kapattığında onun bir çeşit kin güttüğünü tahmin etmişti. Bu iki lokmalık lokantayı satın almasının sebebi buydu. Sorunun ne olduğunu öğrenmek istemişti ki onu düzeltebilsin.

Sonra da Logan tenini öperken kıkırdayarak ve onu soyarken Platon'dan alıntılar yaparak kollarına ve yatağına geri dönmesini istemişti.

Oysa Brontë kollarını göğsünde kavuşturmuş diğer garson kadınlarla oturuyor ve kızgın görünüyordu. Gerçi kızgınken bile çok güzeldi. Düz, kahverengi saçları karışık bir bağ olarak ensesinde toplanmıştı ve kaygan bir dudak parlatıcısı sürmüştü. Logan bununla tadının nasıl olduğunu merak etti. Düz, mavi bir tişört ve spor ayakkabılar giymişti ama Logan'a, gündelik kıyafetleriyle bile özel dikilmiş giysiler içindeki kadınlardan daha çekici geliyordu.

"Bay Hawkings, Josie'nin Lokantası'nın yeni sahibi," diye

söze başladı işe aldığı danışman. "İlerleyen birkaç haftada, en fazla kârın nereden elde edilebileceğini belirlemek için işin her yönünü dikkatle inceliyor olacağız. Bu; satın alma, pişirme, çalışma saatleri ve düşünebileceğiniz diğer her şey demek. Bay Hawkings yalnızca size bu işe nasıl özveriyle yaklaştığını göstermek için burada."

Logan izlerken Brontë'nin dudakları ince bir çizgi halini aldı.

Bunun üzerine Logan durdu, takım elbisesini düzeltti ve hepsine serinkanlı bir bakış attı. "Her birinizle tek tek tanışmak isterim, böylece işiniz konusunda korkacak bir şeyiniz olmadığını görürsünüz." Eline bir tabela aldı ve listenin en tepesindeki ismi görmezden gelerek gerçekten ilgilendiği tek ismi söyledi. "Brontë Dawson'la başlayacağım."

Brontë istemeye istemeye ayağa kalktı, çenesi kasılmıştı.

"Lütfen beni takip edin." Logan eliyle mutfağı işaret etti.

Brontë kapıdan geçip arkasından çarpsın diye bıraktı ve Logan gülümseme isteğine direndi.

Logan bir dakika sonra peşinden gitti ve odanın tam ortasına konulmuş açılır-kapanır sandalyeyi işaret etti. "Lütfen, otur."

Brontë kapıya baktı, sonra sanki konuşmalarını hiç kimsenin duyamayacağından emin olmaya çalışıyormuş gibi içeri doğru birkaç adım attı. "Maskaralığı bırakabilirsin, Logan. İkimiz de neden burada olduğunu biliyoruz."

"Ya?" Logan ifadesini bozmadan bir kaşını kaldırarak ona baktı.

"Bunu benden öç almak için yapıyorsun."

Ondan öç almak mı? Hiçbir şey gerçeklikten bu kadar uzak olamazdı. Ancak Logan ifadesini tarafsız tuttu. "Belki de işimin küçük ve batmakta olan şirketleri satın alıp onları kâr getirir hâle dönüştürmekte uzmanlaşmak olduğunun farkında değilsin?"

Bir an için Brontë kendinden emin değilmiş gibi göründü. "Burayı o yüzden mi satın aldın? Battığı için mi?"

"Hayır," dedi genç adam sesinin hafif ve şakacı çıkmasını sağlayarak. "Bunu satın aldım çünkü bunun seninle tekrar konuşabilmek için tek yol olduğunu biliyordum."

"Demek haklıydım. Bu sen ve benle ilgili." Brontë ona keskin bir bakış attı. "Burada ortaya çıkman fazla büyük bir tesadüf gibi görünmüştü."

"Beni yakaladın," dedi Logan ve genç kadın gerileyecek mi yoksa yerinde mi duracak diye merak ederek ona doğru bir adım attı.

Brontë ellerini kalçalarına koyarak ona kafa tutan bir bakışla baktı. "Cidden seni yakaladım, öyle değil mi?" Ses tonu yarı kur yapar, yarı meydan okur gibiydi. "Sorun şu ki senden daha fazlasını istediğimi sanıyor gibi bir halin var."

"İstiyorsun bence," dedi genç adam kısık ve baştan çıkarıcı bir ses tonuyla. Ona yaklaştığında Brontë gerilememişti. Şimdi öyle yakınlardı ki elini uzatıp ona dokunabilirdi ama kadın onu istediğini belli edene kadar bunu yapmayacaktı. "Sanırım asıl sorun bana çok kızgın olman."

"Sana kızgın olmak mı?" Brontë küçük, keskin bir kahkaha attı. "Sana nasıl kızgın olabilirim? Senin kim olduğunu bile bilmiyorum. Hatırlıyor musun?"

Ona gerçekten *çok kızgındı*. İlginç. "Bana kızgın değilsen neden telefonlarımdan kaçıyorsun?"

Brontë cilveli bir şekilde gülümsedi sonra kıkırdadı. Tiz, gergin kıkırdaması epey uzun sürdü. "Çünkü o adaya birisiyle takılmak için gitmiştim. Sen bir ada çılgınlığından başka bir şey değildin. Adanın dışında bir şey devam ettirmekle ilgilenmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor olmalısın. Sen bir yalancısın."

"Öyle miyim?"

"Bana kim olduğunu söylemedin." Brontë kollarını yeniden göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Günlerce otel hakkında konuşup durmama izin verdin, hepsi sırf senin müdür olduğunu düşündüğüm içindi. Ama değilmişsin. Sen otelin sahibiymişsin. Ve bunu benimle paylaşmaya zahmet bile etmedin. Sadece bunu benden sakladın ve arkamdan güldün."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" Şimdi sesi boğuktu. "Benim için önemsiz olduğun için sana yalan söylediğimi mi? Gerçekten mi?"

"Senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi Brontë yalnızca biraz titreyen, alçak bir sesle. "Seni tanımıyorum, hatırladın mı? Bunu gayet açık belli ettin."

"Kimliğimi senden gizlemek için nedenlerim vardı Brontë ve nedenlerimin hiçbiri sana gülmeyi içermiyor."

Brontë ona kırgın bir bakış daha attı ve Logan bu sırrın onu ne kadar incittiğini fark etmeye başladı. Bu onun için gerçekten de böylesine büyük bir sorun muydu? Logan kendini koruyordu ama görünüşe göre bu, genç kadının duygularına mal olmuştu.

Ve Logan'ın bunu düzeltmesi gerekiyordu.

Logan ona doğru yaklaştı ve parmaklarını yanağına sürdü. Brontë onun elini vurarak uzaklaştırdı ama Logan bunu hak ettiğini düşündü.

"Şimdi kim olduğumu biliyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

"Tüm dünya senin kim olduğunu biliyor gibi görünüyor,"

dedi Brontë acı acı. "Bu konuda hiçbir fikri olmayan tek aptal benmişim."

"Aptal falan değilsin," dedi ona Logan. "Kendin hakkında böyle konuşma. *Wall Street Journal* okumadığın ya da gazetelerdeki iş sayfalarını takip etmediğin sürece yüzümün sana tanıdık geleceğinden şüpheliyim. Hatta öyle olsa bile emin değilim. Yalnızca çok paran olması senin ünlü biri olduğun anlamına gelmez." Omuzlarını silkti. "Ama sana nasıl karşılık verdiklerini değiştirir."

Genç kadının omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. "Ya?"

"Tanıştığım çoğu kadın kim olduğumdan çok cüzdanımla ilgileniyor. Tanrı bilir ne kadar uzun süre asansörde mahsur kalacağımı düşündüm. Bana baktığında yalnızca dolar işaretleri gören biriyle olmak istemedim."

Brontë kollarını bir kez daha göğsünde kavuşturdu. "Bana daha fazla inanmalıydın."

"Seni tanımıyordum," diye nazikçe düzeltti Logan onu kendi kelimeleriyle vurarak. "Birlikte günler geçirdik ve hâlâ birbirimizi yeterince iyi tanımıyoruz gibi hissediyorum. Geçirdiğimiz zaman var ya? Yeterli değildi. Seninle daha fazla zamanım olsun istiyorum, Brontë. Senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum, senin de benim hakkımda öğrenmeni."

Brontë düşünürken dudaklarını çiğneyerek ona baktı. Sonra başını iki yana salladı. "Bunların tüm kızlara söylediğin ikna edici sözler olmadığını nasıl bilebilirim?"

Logan telefonunu çıkarıp ona uzattı. "Asistanımı ara. Geçen yıl kaç kadınla çıktığımı sana söyleyecektir. Sonra da ona kaç kadını bir daha görmek istediğimi sor. Cevap hiç."

Brontë arada kaldı. "O senin buluşma hayatını nasıl bilecek ki?"

"Rezervasyonlarımı o ayarlıyor," dedi Logan ağzının kıvrılmasına neden olan ufacık bir gülümsemeyle. "Benim şahsi işlerimi de bilir çünkü bu da onun işi."

Brontë bir dakika telefona baktı, sonra gözlerini yine ona çevirdi. "Neden ben? İstediğin herkese sahip olabilirsin. Neden Kansas City'li bir garsonla vakit harcıyorsun?"

"Çünkü sen bana alelade bir adam gibi davranıyorsun," dedi Logan. Bu sefer, yanağını okşamak için öne eğildiğinde genç kadın geri çekilmedi. "Çünkü gülümsememi sağlıyorsun. Çünkü duruma uygun mükemmel alıntıyı bulduğunda yüzün aydınlanıyor ve ben bunu görmeye bayılıyorum. Çünkü sen akıllısın, eğlencelisin, gerçekçisin ve bu güzel bir kadında zor rastlanabilecek bir kombinasyon. Çünkü benim hiç kimse olduğumu düşünüyordun ve yine de benimle çıplak yüzmek için sutyenini çıkarıp attın."

Brontë'nin yanakları kızardı. "Bir ada çılgınlığı yapmaya çalışıyordum, çok teşekkür ederim."

"Ama artık adadan çıktık," dedi Logan. "Ve ben hâlâ seninle çılgınlık yapmakla ilgileniyorum."

"Logan, bilmiyorum. Sen, olduğunu düşündüğüm adam değilsin. Senin senede yüz bin dolar maaşı olan herhangi bir erkek olduğunu düşünürken gözüm korkmamıştı. Şimdi birçok işte iki yüz milyon dolarları olan bir erkeksin."

"Aslında daha çok iki milyar gibi."

Brontë kusacak gibi göründü.

"Teknik olarak."

"Ve bu lokantayı yalnızca benimle tekrar karşılaşmak için mi satın aldın?" Genç kadının sesi ciyaklayan bir seviyeye çıkmıştı.

"Bu mekânı ister misin? Senin olsun."

Brontë başını hızla iki yana sallayarak ellerini havaya kaldırdı. "Hayır, kesinlikle olmaz. Onu istemiyorum. Gerçi sırf seninle çıkmamı istiyorsun diye arkadaşlarımın işlerini kaybetmelerini de istemiyorum"

"Arkadaşların güvende. İşe müdahale etmeyi planlamıyorum. İyileştirmek tamam ama kapatmak söz konusu değil. Seni bu şekilde incitmem."

Brontë gözle görülür bir rahatlamayla derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim."

Nedense bu hareketi genç adamın canını sıktı. Sanki onu geri çevirmesinin işini etkilemeyeceğini söylediğinde Brontë ona inanmamış gibiydi. "Bana teşekkür etme. Bunun kararımla hiçbir ilgisi yok. Ben bir canavar değilim."

"Yani seni bir daha hiç görmek istemediğimi söyleseydim intikam almak için lokantayı kapatmazdın."

"Kapatmazdım. Hatta anlayabilirdim bile, Brontë."

Genç kadın ona bakışlarıyla meydan okudu. "Şimdiye kadar bunda pek iyi değildin."

Demek dürüst olma zamanıydı. Logan onun elini avcuna alarak dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarını nazikçe öptü. "Daha önce aramızda olanları sevdim. Sen yanımdayken uyanmayı sevdim. Kollarımı sana sarmayı sevdim." Dudakları neşeyle kıvrıldı. "Plajda çırılçıplak oynamanı seyretmeyi sevdim."

"Adamım, tabii ki çıplaklığa odaklan..."

"Seninle sadece konuşmayı da sevdim ve seninle gülmeyi de. Yalnızca normal Brontë'nin yanındaki normal Logan olmayı, M&M's ve çöpten kurtarılmış krakerlerden oluşan normal bir akşam yemeği yemeyi."

Bu kez genç kadının dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bakışları Logan'ın dudaklarına kaydı ve Logan da onun elini, öpmeye hazır bir şekilde yakında tutmaya devam etti.

"Bana bir şans daha verecek misin, Brontë? Seni daha iyi tanımam için bir şans?"

Brontë yavaşça başıyla onayladı. "Ama aramızdakilerin normal olmasını istiyorum. Sırf bana yaklaşmak için şirketler satın almak yok."

Logan ona sırıttı ve tekrar parmak boğumlarını öptükten sonra avcunu çevirerek dudaklarıyla dokunup geçti. "Daha fazla şirket satın almak yok. Anladım."

Brontë öne eğildi ve onun bir öpücük bekler gibi boynunu arkaya attığını gören Logan bir zafer patlaması hissetti. Her yanını şehvet kaplarken öne eğilip onun dudaklarını talep ederek kollarını etrafına sardı ve kadını sıkıca kendine çekti. Ağzı onun ağzını fethetti, dilleri birbirlerine kaydı ve ayrıldıklarında nefes nefese kalan Brontë ona baktı.

"Logan, ben..."

Logan onun yapmak üzere olduğu her türlü itirazı öpücükle uzaklaştırmak için yine öne eğildi. Birbirlerinden tekrar ayrıldıklarında Brontë kafası karışmış bir şekilde ona baktı.

"Seni özledim," deyiverdi, sonra da kızardı. "Vay canına, bu kulağa çok aptalca geldi."

"Bence değil." Logan kendini ona sırıtırken buldu. "Bu Platon muydu?"

Brontë gözlerini devirdi ama tüm yüzüne yayılan ışıl ışıl bir gülümsemeyi engellemeyi başaramadı. "Sana kalsa hepsi Platon." Bir eliyle saçlarını düzeltip ona küçük, acemi bir gülümseme fırlattı. "Yani, hım, sen de Kansas City'de mi yaşıyorsun? Makalelerin New York şehrinde yaşadığını yazdıklarını sanmıştım."

"Öyle."

Brontë'nin kafa karışıklığı yüzüne yansıdı. "Öyleyse birbirimizi nasıl göreceğiz?"

"Benimle geri döneceğini düşünmüştüm," dedi Logan ona. "Birkaç hafta benimle kal. Hâlâ birbirimize uyuyor muyuz bakalım."

Genç kadının ağzı sessiz bir itirazla hareketlendi.

Logan ilerleyerek onu kollarının arasında sımsıkı sardı. Ağzı bir kez daha onunkinin üzerine kapanarak birçok şey vaat eden sert, acımasız bir öpücükle esir aldı. Genç kadını serbest bıraktığında Brontë sendeledi ve destek almak için ona yapıştı.

"Benimle geleceğini söyle."

"Bilmiyorum. Ben..."

Logan onu, tüm vücudunu yalayıp geçen sıcak dalgalar gönderen ritmik ve anlamlı bir şekilde bir daha öptüğünde kelimeler boğazına takıldı. Genç adam bu kez onu bıraktığında aynı emri tekrarladı.

"Benimle geleceğini söyle, Brontë."

"Ben..."

Logan itiraz savar öpücüğü için tekrar eğildi.

"Tamam," dedi kadın çabucak bir elini onun göğsüne koyarak. "Beni tekrar ikna etmene gerek yok. Bu yalnızca tatil versiyon 2.0 ya da onun gibi bir şey olacak." Brontë ona kuşkulu bir ifadeyle baktı, hâlâ öpüşmelerinden dolayı sersem gibiydi. "Manhattan'da güzel, ölçülü, küçük bir dairen olduğunu sanmıyorum?"

"Birkaç tane güzel, ölçülü, küçük apartmanım var."

Brontë gözlerini devirdi. "Sormadım say. Peki, bunu ne zaman yapıyoruz?"

Logan'ın bakışları saatine çevrildi. "Şimdi?"

"Şimdi mi? Diğer çalışanlarla da görüşme yapman gerekmiyor mu?"

"Danışman bununla ilgilenir. Onu bunun için işe aldım. Senin ve benim başka planlarımız var."

Brontë ona bakakaldı. Şaşkınlık ve dehşet karışımı bir ifadesi vardı. "İnsanların sana, 'hayır' demeleri konusunda pek iyi değilsin, öyle değil mi?"

Logan onu tekrar yakınına çekti, elleri genç kadının sırtının alt taraflarındaydı. "Senin 'evet' dediğini duymayı tercih ederim."

Genç adamın niyeti gayet açık olduğundan Brontë'nin nefesi tıkandı. Ellerini onun takım elbisesinin yakalarına kaydırıp ceketine asılarak genç adamı dudaklarına doğru çekti. "Ben kesinlikle daha çok bir 'evet' kızıyım."

"Öyleyse bu bir evet mi?" Logan daha da eğildi.

"Daha fazla kanıta ihtiyacın mı var?" Brontë bir elini onun kravatından aşağı doğru kaydırdı ve parmak uçlarının dokunup geçişiyle birlikte genç adamın tüm sinir uçları uyandı. "Sana senden hoşlandığımı söyledim. Birbirimize uygun muyuz tam olarak emin değilim ama bunun nereye gittiğini görmeye niyetliyim. 'Şans cesur olandan yanadır' ve bunun gibi şeyler işte."

Logan'ın eli kayarak onun kalçasını avuçladı. "Bana böyle Platon Platon konuşmana bayılıyorum."

"Vergilius, bebeğim, Vergilius." Ve onu kravatından yakalayıp arkadaki derin dondurucuya doğru çekmeye başladı. "Benimle gel. Şu, 'şans cesur olandan yanadır' olayını hemen şimdi test etmek istiyorum."

Logan onun kendisini kravatıyla yönlendirmesine izin verdi. Soğuk hava deposuna girdiler ve ceketi ile giysilerinin üzerinden anında soğuğu hissetti.

"Burası soğukmuş."

"Ben seni ısıtırım," diye sataştı Brontë. "Buraya gel." Onu hafifçe iterek donmuş hamburger köftelerinin olduğu büyük kutuya doğru zorladı.

Yakında bir sandık devrildi ve Logan üzerine oturarak genç kadını da kendisiyle birlikte aşağı çekti. "Bunu burada yapmak istediğine emin misin, Brontë? Seni bir kez öpmeye başlarsam durmayacağım."

Brontë kollarını onun boynuna doladı ve bir an için bunu değerlendiriyormuş gibi yaptı. "Birinin mutfağa kadar peşimizden geleceğini mi düşünüyorsun?" Parmakları hafifçe adamın kulağında oynaşarak onun dikkatini dağıttı.

"İşlerine değer veriyorlarsa hayır," dedi Logan. "Rahatsız edilmeyeceğimizi danışmana çok açık ifade ettim."

Brontë tutkulu bir sesle, "Öyleyse endişelenecek hiçbir şeyimiz yok," dedi ve onu öpmek için öne eğildi.

Logan öpücüğün beklentisiyle başını arkaya attı ama Brontë dudakları onunkilerle buluşmadan hemen önce durdu. "Bana söyleyecek başka bir şeyin yok, değil mi? Gizli bir evlilik? Arka bahçede cesetler?"

"Korkarım, endişe verici derecede düzüm," dedi kuru bir sesle. "Çocuk yok. Eş yok. Arka bahçede ceset yok." Elleri Brontë'nin kotunun arkasına giderek yuvarlak poposunu aşağı yukarı okşadı. Onun kıvrımlarını seviyordu. Genç kadın çok seksi ve canlıydı.

Brontë, "Bu anlaşmanın en sonuna geldim gibi görünüyor,"

diyerek ona takıldı ve dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Kulağa korkunç derecede sıkıcı geliyorsun."

"Korkunç, korkunç derecede sıkıcı," diye onayladı Logan. O dağınık toplu saçlarını kavradı ve dudaklarını kendininkine çekti. Brontë hafif, alaycı bir öpücüğe niyetliydi ama Logan bunu kaygan, ıslak ve derin bir hale dönüştürdü. Onu ne kadar çok istediğini göstermeye kararlıydı.

Brontë hafif bir şekilde inledi. "Ağzın külotumu sırılsıklam yapıyor."

Tanrım, bu erotikti işte. Logan inledi. "Yine mi Platon?" diye sordu öpücükler arasından.

"Brontë Dawson," dedi genç kadın boğuk bir sesle. "Uzun boylu, sıkıcı erkeklere zaafı varmış diye duydum."

"Sıkıcı bir erkek olmak için şanslı bir gün." Brontë'nin altdudağını ağzına alıp emdiğinde duyduğu inlemenin ve kendisi sandığın üzerinde, genç kadın da bacaklarını ayırmış kucağında otururken ona doğru yaptığı kavisin keyfini çıkardı.

Brontë kalçalarını onunkilere doğru sallayarak kaya gibi sert ereksiyonu üzerine hafifçe sürtündü. "Prezervatif getirdiğini sanmıyorum?"

Logan'ın yanında her zaman, gerekirse diye, bir tane olurdu. "Hadi yine iyiyiz." Elleri genç kadının önüne kayarak tişörtünün üzerinden göğüslerini avuçladı, başparmaklarıyla sertleşmiş uçları okşuyordu. Öyle dik, mükemmel kıvrımlı, küçük göğüsleri vardı ki. Logan onlara bayılıyordu ve genç kadının, vücuduna bir şeyini değiştirmeyecek kadar güveniyor olmasını da ayrı seviyordu.

Brontë'nin zevkten nefes nefese kalması çok güzel... ve küçük, soğuk odada inanılmaz derecede yüksek sesliydi.

Logan onu yine sertçe öptü. "Çalışma arkadaşlarına yeni patronunla tam olarak ne yaptığını yayımlamak istemiyorsak sessiz olmamız gerek."

Genç kadın, öpücükler arasından, "Bunu çoktan tahmin ettiklerini sanıyorum," dedi ve Logan'ın parmakları hâlâ göğüs uçları üzerinde kaymaya devam ederken inledi. "Sanırım bunu o kadar da umursamıyorum. Yalnızca seni istiyorum."

Sözleri genç adamın aletinin ihtiyaçla sancımasına neden oldu. Logan onun ağzına doğru inleyerek ellerinin kotuna kaymasına izin verdi ve tepkisini görmeyi bekleyerek orada bir an duraksadı. Ne de olsa bir soğuk hava deposundaydılar. Brontë buna başka bir zaman devam etmek isteseydi onu suçlamazdı.

Fakat o, Logan'ın ellerini yana çekti ve kotunun düğmelerini açarak öpüşmeye devam ederlerken, kalçalarından aşağı itti. Dudakları genç adamın hissettiği çaresizliğin aynısıyla onunkilerin üzerinde hareket ediyordu.

Biraz sonra öpüşmeyi keserek adamın kucağından aşağı kaydı ve kotunu çıkartıp yere attı. Açık saçık külotu poposunun kıvrımlarını kavrıyordu ve Logan, bir elini onun pürüzsüz kalçalarının çıplak teninde dolaştırmaya karşı koyamadı. Öyle güzeldi ki. Öyle seksi.

Alçak ve boğuk bir sesle, "Seni istiyorum, Brontë," dedi.

"Ben de seni istiyorum, Logan," diye fısıldayan Brontë ona yaklaşıp bacaklarını ayırarak kalçalarının üzerine otururdu. "Seviş benimle."

O kucağına tekrar oturmadan Logan kemerini açıp pantolonunun fermuarını indirmişti. Boxer'ını çıkararak aletini ona acı veren kısıtlamalardan kurtardı. Soğuk havanın ısırışı canlandırıcıydı ama rahatsız edecek kadar da soğuk değildi. En azından, şimdilik.

Ancak genç kadın daha da yaklaşıp kucağına kaydığında, ılık kalçaları onu sarıp alev alev yanan kasığı aletini kavradığı zaman Logan inledi. Brontë çok iyi hissettiriyordu. Onunla olmayı bu kadar çabuk özlemesi çok garipti. Birçok kadını alabilir ve terk edebilirdi. İlişkiler zaman kaybıydı ve çabaya değmezdi ama Brontë farklıydı.

Prezervatifi cüzdanından çıkararak yırtıp açtı ve bunu takabilmek için sıcak, enfes kadını kucağında biraz kaydırdı. Buna karşılık o da göğüslerini adamın yüzüne bastırdığında Logan tişörtünün kumaşı üzerinden bir göğüs ucunu dişledi.

Genç kadın inlediğinde çıkardığı ses, aletinin zonklamasına neden oldu.

Ve sonunda prezervatif takılmıştı. Tanrı'ya şükür. Logan'ın onun içinde olmaya ihtiyacı vardı, acilen. Bir parmağını onun kadınlığının yarığından yukarı kaydırdı. Şimdiden ıslanmıştı ve onu bekliyordu. Bir iniltiyle külotunun kumaşını yana iterek onun o kaygan vajinasını ortaya çıkardı. Bir parmağını merkezi boyunca sürterek, inletene kadar kadının tepkilerini izledi, yumruk yaptığı elleri yakasını çekiştiriyordu.

"Lütfen."

Logan onun içindeki yerine daldı.

Brontë'den yumuşak bir feryat koparken, Logan da onun aletinin etrafında yarattığı sımsıkı ve sıcak hisle nefesini tuttu. Genç kadın çok iyi hissettiriyordu. "Brontë," diye mırıldandı, elleri kalçalarına giderek onu yukarı kaldırıyor, sonra yeniden aşağı indiriyordu. "Benim Brontë'm."

Brontë, "Senin," diye fısıldadı bir yandan kalçalarıyla onun yönlendirmesine uyarken. Logan'ın üzerine binip hızlı hareketlerle onu sürmeye başladı ve o şiddetle içine vururken, Bronte

itişlerinin etkisini kendi kalça hareketleriyle artırdı, her girişiyle nefesi kesilerek gözleri zevkten sımsıkı kapanıyordu. "Seninim, Logan."

Logan kendini tutamayıp inleyerek boşaldı. Çabuk, vahşi bir düzüşmeydi. Logan, kendi rahatlaması sel olup taşsa da kadının boşalmadığını fark etmişti. Fakat Brontë onu sadece öpüp vücudunu sürttü, kendisi artık itmiyor olsa da sallanmaya devam ediyordu. Sorun olmadığını, boşalmış olmasa da kendisinin de keyif aldığını söyledi.

Ancak Logan bunu onun için de güzelleştirecekti. Bir elini aralarına kaydırarak kıvrımların ıslak yuvasını bulana kadar karnından aşağı doğru okşadı. Sonra başparmağını klitorisini bulana kadar itti ve ovmaya başladı.

Genç kadın karşısında kaskatı kesildi, adam parmaklarını içine batırınca da gözleri irileşti. Logan'ın diğer eli onun ensesine giderek kavurucu bir öpücük için kendine doğru çekti ve başparmağıyla klitorisini hızla ovmaya başlayıp onu sınırın kenarına getirirken çığlıklarını susturdu.

Brontë de çok dayanamamıştı. Gergin vücudu neredeyse hemen sarsılmaya başladı, Logan'ın adını inleyişi onun öpücükleri tarafından yutuldu. Vajinası, etrafında kasılarak onu bir mengene gibi sıkıştırdı.

Sonunda bitap ve doyuma ulaşmış bir halde genç adamın üzerine yıkıldı.

Logan onun alnına bir öpücük kondurdu, kadın da parmaklarını belli belirsiz bir şekilde adamın çenesinde dolaştırdı.

"Yeni müdürüme bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu yarı uykulu ve tatmin olmuş bir sesle.

"Söyle bakalım."

"Bu yiyecekleri atmayı tavsiye ediyorum," diye mırıldandı. "Az önce burada ne yaptığımızı biliyorken bunu birine servis edebilir miyim, bilmiyorum."

Logan kıkırdadı. "Bunu göz önünde bulunduracağım ama sen bunu servis etmek için burada olmayacaksın, Brontë. Sen benimle birlikte olacaksın."

"Seninle gitmemeliyim ama nasılsa gideceğim. Bir hafta boyunca seninle olmak için ayrılırsam diğerleri hiç durmaksızın konuşurlar."

Logan ona bunun bir haftadan uzun süreceğini söylemek istedi ama Brontë hâlâ kararsızken onu ürkütmenin bir anlamı yoktu. "Birileri sorarsa, onlara holdingimde eğitim aldığını söyleyebilirsin."

"Onların bu tarz bir eğitimi onaylayacaklarını sanmıyorum," dedi genç kadın çarpık bir gülümsemeyle.

"Sana bir şey söylemeye cüret edemezler," dedi Logan. "Tabii eğer..."

"Logan," dedi Brontë uyaran bir ses tonuyla.

Logan elini onun sırtından aşağı kaydırarak, "Birkaç iş toplantısında şirketini temsil etmek için holdinge gidiyorsun," dedi. "Birkaç dostça, samimi iş toplantısı."

Ve geceler boyunca yatağına girecekti.

Restorandan dışarı çıkmak Brontë'nin hayal ettiğinden daha utanç vericiydi. Mutfaktan ayrıldıklarında yanakları parlak kırmızıydı. Logan bir eliyle saçlarını tarayıp kıyafetlerini düzeltmişti ve iyi görünüyordu. Peki ya o? Ağzı genç adamın öpücüklerinden kızarmıştı ve açık saçları omuzla-

rından aşağı dökülüyordu. Kotunun da fırlatıp attığı yerde kirlendiğinden neredeyse emindi ama bunun önemli olmadığını düşündü.

Herkes onlara ne yaptıklarını tam olarak biliyormuş gibi bakıyordu. Sharon, Brontë'ye oldukça şüpheci bir bakış atıyor, diğer garson kadınlar da anlaşılması güç gözlerle bakıyorlardı ve yalnızca danışman sanki olağandışı hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu.

Danışman, Logan'a döndü. "Listede sıradaki çalışan Marj Davis."

Logan gergin bir şekilde duran kadına neredeyse hiç bakmadan kravatını düzeltti. "Yetişmem gereken başka bir randevum var. Bundan sonrasını idare edebileceğinize güvenebilir miyim?"

Brontë yanaklarının bir sıra Noel ışığı gibi aydınlandığından emin olarak tırnaklarını inceledi. Marj'ın yüzüne dikkatle baktı ama Marj her şeye rağmen Logan'la görüşme yapmayacağı için rahatlamış görünüyordu.

Yine de Sharon hâlâ gözlerini dikmiş Brontë'ye bakıyordu.

"Her şey kontrol altında, Bay Hawkings," dedi danışman. "Sabah size tam raporumu gönderirim."

"Mükemmel," dedi Logan bir kol düğmesini düzeltip kapıya yönelirken. Bir an durup Brontë'ye baktı, sonra yeniden onu izleyen gruba döndü. "Bayan Dawson'ı yanımda götürüyorum."

Hadi bakalım. Diğer garson kadınların kafalarının karıştığını gösteren bakışları, yerini çokbilmiş bir ifadeye bıraktı. Brontë hepsine çekingen bir şekilde el salladı ve Logan kapıyı açar açmaz oraya doğru fırladı. Herkes az önce patronla seviştiğini biliyordu. Herkes. Utanç yanaklarına iğne gibi batıyordu.

"Güzel," dedi Logan'a sokağa adım atar atmaz. "Bu, geri döndüğüm zaman işleri oldukça garip bir hale sokacak."

Logan sanki onun ne demek istediğini daha şimdi fark ediyormuş gibi kaşlarını çattı. "Danışmanın onlarla konuşmasını sağlamalı mıyım?"

"Ne? Hayır!" Tanrım, böyle bir konuşmanın nasıl gideceğini hayal edebiliyordu. "Sadece bunu unutalım gitsin. Geri dönmeden önce, birkaç gün unutulup gitmesine izin veririm. Müdürle çizelgemi boşaltması için konuşurum."

"Boşaltıyorum." Logan bir elini beline koyarak onu, beklemekte olan siyah bir sedana doğru yönlendirdi.

Brontë durup Logan'a baktı. "Ne kadarlığına?"

"Belirsiz. Seni yanımda istiyorum."

Genç kadının ağzı açıldı, sonra yine kapandı. Bir tatil yapmak için çok heyecanlanmamış mıydı? Birkaç günlüğüne uzaklaşmak için? Bu sadece biraz daha uzatılmış bir tatildi aslında. "Geri döndüğümde hâlâ işim olacak mı?"

"Olacak," diye onayladı Logan.

Tabii onunla Logan arasındaki şey yürümezse bu durum işe dönüşünü iki kat garipleştirecekti. Brontë bunu düşünmemeye çalıştı. *"Mutlu bir yaşam zihnin sakinliğine bağlıdır,"* diye hatırlattı kendine. Bu felsefe Cicero için işlediyse onun için de işe yarardı.

Logan sedanın kapısına doğru ilerledi ve Brontë için kapıyı açarak binmesini işaret etti. Brontë arabayı inceledi. Siyah, parlak ve yepyeni. Para diye bağırıyordu. Kesinlikle onun sürüş tarzına uygun değildi. Çantasından kendi anahtarlarını çıkardı ve şıngırdattı. "Ben buraya arabayla geldim."

Logan elini uzattı, avcu yukarı bakıyordu.

Brontë ona meraklı bir bakış attı. "Daireme kadar sen mi kullanmak istiyorsun?"

"Hayır." Logan yüzünü buruşturarak saatine baktı, açıkça arada kalmıştı. "Yalan söylemiyordum, Brontë. Şehre dönmemi gerektiren bir toplantım var. Dairene geri dönecek zamanımız yok. Birinin arabanı güvenle geri götürmesini sağlayabilirim."

Brontë'nin ağzı açık kaldı. "Seninle mi gitmemi istiyorsun? Hemen şimdi? Yanımda hiçbir şeyim yok."

Logan'ın dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı ve yüzüne bir Oakley gözlüğü yerleştirdi. "Gitmem gerek ama senin yine gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim. Yani, evet, benimle gelmeni istiyorum."

"Kıyafetlere ihtiyacım olacak," diye uyardı onu Brontë.

"Kredi kartlarım var."

Evet, onun da vardı ama şu anda limitlerini oldukça aşmıştı. Brontë kollarını kavuşturdu ve Logan'ı inceledi. "Yani bana bir uçak bileti alacak, bir otele yerleştirecek, kıyafetler satın alacak ve maaş ödeyeceksin, tüm bunlar da seninle vakit geçirebileyim diye?"

"Bu doğru."

"Bu tüm gücün senin ellerinde olmasını sağlıyor, sence de öyle değil mi?"

Logan'ın ona gülümseyişi vahşiydi. "Ben bulunduğum yere kontrolü başkalarına bırakarak gelmedim."

Evet, ama bu bir ilişki için tam olarak ne anlama geliyordu? "Bir metres olmaktan hoşlanmam."

"Bunların gerekli harcamalar olduğunu düşün, yeni... felsefe danışmanım için."

Brontë ofladı.

Logan gülümsedi ve bir an için kendine güvenen, uzak milyarder gibi görünmedi. Muzip, küçük bir oğlan çocuğu gibi göründü. Brontë'nin kalbi eridi, sadece biraz.

"Tamam," diyerek homurdandı ve öne doğru bir adım atıp anahtarları ona uzattı. "Ama giysilerimi de sen seçmeye başlarsan, giderim."

Logan anahtarları cebine atarken, "Kadın bedenleri hakkında hiçbir şey bilmem," dedi. "Bu konuda güvendesin."

Brontë sedanın içine süzülünce lüks, siyah deri koltukları fark etti. Camlar oldukça karartılmıştı, içerisi kusursuzdu. Siyah takım elbiseli ve güneş gözlüklü bir adam şoför koltuğundan ona başıyla selam verdi.

Logan da genç kadının yanına süzülerek kapıyı kapattı.

"Nereye?" Şoför aynadan baktı, gözleri Logan'daydı.

"Havaalanı." Logan bir elini Brontë'nin dizine koydu. Hareket samimi ve sahipleniciydi. Genç kadına baktı ve o kurnaz gülümseme dudaklarına geri döndü. "Hiç özel bir uçağa bindin mi?"

"Hiç. Sende bir tane var mı?"

"Aslında, iki tane."

"Doğal olarak," dedi genç kadın. "Dur, tahmin edeyim. İki tane, birinin yağ değişimine ihtiyacı olursa diye?"

Logan kıkırdadı.

Bu bir hayır değildi. Brontë güldü ve başını iki yana salladı. Oluru yoktu.

Kısa süre sonra havaalanına varmışlardı ve şimdi de büyük bir uçağa doğru pistin karşısına geçiyorlardı. Brontë onun küçük bir uçağının olacağını düşünmüştü ama bu her zamanki ebatta bir uçak gibi görünüyordu. Yalnızca tek bir kişi için miydi?

İçerisi daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Kalın, bej bir halı yeri kaplıyordu. Uçağın bir yanında bir çeşit lavabolu bar vardı. Sağ tarafta devasa iki deri koltuk, bir masa ile ona uygun iki sandalyenin karşısında duruyordu. Duvara geniş bir düz ekran televizyon yerleştirilmişti ve uçağın arka tarafının tamamı geçişi engelleyen bir kapıyla kapatılmıştı. Brontë çantasına sımsıkı sarılarak içeriye aptal aptal baktı. Bu, onun alışmış olduğunun öyle dışındaydı ki.

Logan parmaklarını yine onun beline sürterek, "Otur," dedi. "Eğer yorgunsan, havalandıktan sonra yatak odasında biraz kestirebilirsin."

"Yatak odası mı?" Brontë kulaklarına inanamayarak ona baktı. "Bu şeyin içinde bir yatak odan mı var?"

Logan omuzlarını silkti. "Bazen gece geç saatlerde uçmam gerekebiliyor. Bu, işleri kolaylaştırıyor."

Şaka yapmıyordu. Brontë fazla gözü korkmuş görünmemeye çalışarak koltuklardan birine oturdu.

Sekizinci Bölüm

Tık dudaklar yanağına sürtündü. "Geldik."

Brontë arabada uyuyakalmış olmaktan utanarak kıpırdandı. "Öyle mi?"

"Evet. Yalnızca seni yukarı kata yerleştirecek kadar zamanımız var, sonra toplantıma geçmeliyim."

Brontë arabadan inen Logan'ı takip ederken, esneyip gözlerini kırpıştırarak uyanmaya çalıştı. Geniş bir kaldırımda duruyordu, caddede her iki tarafta da yukarıdan aşağıya arabalar dizilmişti. Etrafındaki her yerde uzun, şık binalar vardı. Yakınında bir tente vardı ve bir adam altında durmuş bekliyordu.

Logan arabaya eğildi ve camdan içeri konuştu. "Burada bekle. Uzun kalmayacağım." Yeniden Brontë'ye dönerek onu kolundan tuttu ve kapıcının bulunduğu binaya doğru yönlendirmeye başladı. "Sana evimi göstereceğim, böylece rahat edebilirsin."

Brontë, "Gitmek zorunda mısın?" diye sordu ve kapıcı onlara kapıyı açarken huzursuz bir ifadeyle adama baktı.

Logan kapıcıyı görmezden gelerek lobiye, sonra da asansöre doğru yöneldi. "Bu daha önce iki kere tarihini değiştirdiğim

bir toplantı. Yeniden değiştirmeyeceğim." Asansör çınladığında içine girdiler ve Logan kırk dördüncü katın düğmesine bastı. "Geri döndüğümde akşam yemeği için dışarı çıkabiliriz."

Brontë başıyla onayladı ve asansörün kapıları tekrar açılıp devasa bir tasarım çanta taşıyan, kırmızı takım giymiş yaşlı bir kadın içeri adım attığında genç adama daha da yaklaştı. Logan'ı gördüğünde gülümsese de bakışları Brontë'nin kotuna ve paçoz tişörtüne takıldığında küçümsemeye dönüşmüştü.

Brontë kollarını göğsünde kavuşturdu. İşte şimdi kendini garip hissediyordu. Bir eliyle uykudan dağılmış saçlarını düzeltti.

Kadın on kat sonra asansörden indi ve Logan, Brontë'ye meraklı bir bakış attı. "Rahatsız mı oldun?"

"Yoo," diye yalan söyledi heceyi uzatarak. "Bu binadaki herkesin bir aylık kiraya benim bir senede kazandığımdan daha fazlasını ödediğini düşünüyordum sadece. Bir kızı tedirgin edecek ne var ki?"

"Diğer insanların ne düşündüğü hakkında endişelenme," dedi Logan ona dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Sen olduğun halinle muhteşemsin."

"Senin için söylemesi kolay."

"Öyle, evet."

Onun gerginliğini bu kadar kolayca dağıtmayı nasıl başarmıştı? Brontë gülümsemesini durduramadan başını iki yana salladı. "Benim için buna alışmak biraz zaman alacak sadece."

Kapılar kırk dördüncü katta açıldı ve dışarı çıktılar. Brontë koridora bakarken yalnızca tek bir kapı gördüğüne şaşırdı. "Senin dairen bu mu?"

"Bu kattaki tek daire bu zaten." Logan ilerledi ve cüzdanından elektronik bir kart çıkararak kilide soktu.

"Tüm bir kat senin mi? Tek bir kişi için?"

Logan kıkırdadı. "Bir stüdyom olmasını mı tercih ederdin?"

"Stüdyolar samimidir," diye belirtti Brontë kendini huzursuz hissederek. Bir insan neden tüm bir kata ihtiyaç duyardı ki?

"Ben daha fazla yaşam alanım olmasını tercih ediyorum. Stüdyo daire, bir milyarder için doğru bir imaj oluşturmuyor." Kapı bir klik sesiyle açıldı ve Logan eliyle ona içeri girmesini işaret etti.

Brontë içeri girdi ve etrafındakiler onu biraz serseme çevirdi. Logan'ın parası olduğunu biliyordu. Çok, çok parası. Fakat bunu zihninde canlandırmak zordu. Jet bile, ne kadar saçma olursa olsun, durumun kafasına yerleşmesini tam olarak sağlayamamıştı. Yine de genç adamın dairesine adım attığında ne kadar tuhaf bir dünyaya girdiğini fark etti. Bu, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Öncelikle burası çok büyüktü. New York'taki dairelerin dolap büyüklüğünde olduğuna dair bir espri yok muydu? Bu adamın oturma odası onun Kansas City'deki dairesinin üç katı büyüklüğündeydi. Brontë huşu içinde etrafına bakındı. Oturma odası görülmeye değer bir yerdi. Odanın, ortasındaki avizeyi vurgulayan zarif taç şekilli, kubbeli bir tavanı vardı. Brontë'nin durduğu yere göre dairesinin güney tarafının tamamı, şehre bakan pencerelerden oluşuyordu. Camlarla Brontë'nin arasına, kadının hayatında gördüğü en muhteşem meşe döşemelerin üzerine serilmiş lüks İran kilimlerinin üstüne, tasarımcı elinden çıkmış kanepeler yerleştirilmişti. Hemen yanında mermer raflı bir şömine vardı, üzerinde de Brontë'nin bir yerlerdeki bir müzede olması gerektiğine emin olduğu bir tablo asılıydı.

Genç kadın anahtarlarını ve cüzdanını kayıtsızca yanındaki küçük bir sehpanın üzerine atan Logan'a bakmak için döndü. "Yaşadığın yer burası mı?"

Genç adam dönüp ona bakarken yüzünde yine o Brontë'nin içini eriten sevimli yarım ağız gülümseme vardı. "Şehirde olduğumda evet."

Bu tamamen anlaşılmaz, boş bir cevaptı, Brontë bunun üstüne milyonlarca soru daha sorabilirdi ama burnunu sokarmış gibi görünmek istemediği için bunu yapmadı. "Bu yer kaç odalı?"

Logan omuz silkti. "Hatırlamıyorum. Dört misafir odası mı? Beş?"

"Çok doğal," diye takıldı Brontë. "Zaten her bekâr erkeğin en azından beş misafir odasına ihtiyacı vardır."

Logan ilerledi ve kollarını onun beline dolayarak kendine çekti. "Rahatsız mısın?"

"İyi olacağım," diye yalan söyledi genç kadın. Logan kaçamak cevaplar konusunda iyi olduğuna göre, kendisinin de bunu yapabileceğini varsaydı. "Ne kadarlığına yoksun?"

Logan saatine baktı. "Üç saat, trafiğe bağlı tabii. Bir şeye ihtiyacın olursa telefonda dokuzu tuşla. Bu seni asistanıma yönlendirir, o da sana ihtiyacın olan her şeyi getirir."

"Anladım."

"Akşam yemeğinde ne istersin? Rezervasyon yaptıracağım."

Hiç bilmiyordu. Brontë daha önce hayatında hiç New York'a gelmemişti, bu yüzden de etrafta ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Sen seç."

Logan başıyla onayladı ve bir kez daha saatine baktı. "Çıkmam lazım, yoksa geç kalacağım." Yine ona bakarak tereddüt etti.

Brontë ceketini düzelterek onu, "İyi olacağım," diye rahatlattı. "Ciddiyim. Televizyonunun kumandasının nasıl çalıştığını anlamam muhtemelen üç saat sürecek zaten. Ya da televizyonun nerede olduğunu keşfetmem. Ben bunu öğrenmeden sen dönmüş olursun."

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara," dedi Logan ve onu öpmek için öne doğru eğildi. "Ya da beni düşünürsen ara. Aslında sen her şekilde beni düşün. Ben senin burada evimde beni beklediğini aklımdan çıkaramayacağımı biliyorum."

Brontë'nin, Logan'da hiçbir zaman sıkılmayacağı özellik buydu. Genç adamın dudakları onunkileri buldu, öpücük çok hafif ve tatlı bir şekilde başladı. Dili içeri girmek isteyerek genç kadının ağzının kenarlarına sürtündü ve o da ağzını açtı. Logan onun dizlerinin bağını çözen sahiplenici bir tavırla ağzının içine kaydı. Sonunda öpücüğü bitirdiğinde Brontë sersemlemiş, nefes nefese kalmıştı ve onun bir toplantısı olduğu için fazlasıyla üzgündü.

Logan ona son bir öpücük daha verdi. "Yakında dönmüş olacağım."

Genç adam ondan ayrıldığında, titreyen bacakları yüzünden neredeyse sendeliyordu. "Burada olacağım." Logan oradan ayrılırken ona hafifçe el salladı ve kapı kapandığında derin bir iç çekip sanki başka bir gezegene atılmış gibi etrafına bakındı.

Ama madem yalnızdı, o da etrafı keşfedip odaları saymaya karar verdi. Yanlış saymadıysa beş yatak odası, altı banyo, içinde bilardo masası olan bir oyun odası, üzerinde ağaçları ve çimleriyle şehir manzaralı bir taraça, bir medya odası ve bir çalışma odası vardı. Brontë sevinçle bir milyarderin ne tür kitapları olacağını merak ederek çalışma odasında durdu.

Tabii ki genç adamın raflarında dizili olan fazlasıyla düzgün duran kitapların yalnızca sahte kapaklar olduklarını anladığında hayal kırıklığına uğramıştı. Ya odayı eline ne geçerse onunla dolduran bir dekoratörü vardı ya da Logan hiç kitap okumuyordu.

Yine de banyolar çok heyecan vericiydi. Ana banyoda, Brontë'nin denemek için ölüp bittiği püskürtücüleri olan mermer bir gömme küvetle cam bölmeli bir duş vardı. Banyoda da pencereler sıralanmıştı ve uzaktaki Central Park'a tepeden bakıyordu. Parkı görmek istedi ama bugün değil.

Logan'ın saçma dairesinde dolaşmasının ardından Brontë'nin canı sıkıldı. Güzel bir kitapla bir süre taraçada oturmak çok hoşuna giderdi ama evde hiç kitap yoktu. Böylece bunun yerine medya odasına yöneldi. Logan'ın bir köşede bir masayla bir dizüstü bilgisayarı vardı ve bilgisayarda dolaşmak çok cazip gözükse de bundan kaçındı. Bilgisayarlar kişisel şeylerdi. Onun yerine büyük deri koltuklardan birine oturdu ve yanındaki masanın üzerinde duran altı kumandadan hangisinin televizyonu açtığını anlamaya çalıştı.

Sonunda pes ettiğinde ana yatak odasına geri döndü ve burayı inceledi. Yatak düzgün bir şekilde yapılmıştı ve Logan'ın bir çift ayakkabısı bir tarafta yatağın altına sokulmuştu. Ya Logan çok düzenli bir insandı ya da gelip evi temizleyen bir hizmetçisi vardı. Brontë ikinci seçeneğin doğru olduğunu farz etti. Merakına yenik düşerek genç adamın dolabını açtı ve giysilerini inceledi. Kuru temizleme askılarındaki sıra sıra takım elbise önünde asılı duruyordu ve her birinin üzerindeki etiket bir öncekinden daha da etkileyiciydi. Armani, Versace, Domenico Vacca ve Brontë'nin daha önce hiç duy-

madığı ama onlar kadar pahalı olduğundan neredeyse emin olduğu diğerleri.

Evet. Adamın çorapları muhtemelen onun tüm gardırobundan daha fazla tutuyordu. Bundan biraz rahatsız olarak ayakkabılarını çıkarıp yatağın üzerine uzandı. Bu, o anda dokunabileceği tek güvenli şey gibi görünüyordu.

Daha sonra uyandığında güneşin batmış olduğunu ve Logan'ın yatakta, yanında uzandığını fark etti. Hâlâ takım elbisesiyle olan genç adam onu daha yakına çekip arkasından sarıldı. Brontë içini çekerek yana yuvarlandı ve ona daha da sokuldu.

Logan alçak bir sesle, "Yoruldun mu?" diye sordu.

Brontë, "Daha çok sıkıldım," diyerek esnedi. "Altı tane uzaktan kumandan olduğunu biliyor muydun? Ve hiçbirinin televizyonu açmadığını?"

"O, sesle çalışıyor," dedi Logan kıkırdayarak. "Nasıl çalıştığını sana gösterebilirim."

"Ona dokunmaya korkuyorum. Aslında buradaki neredeyse her şeye dokunmaya korkuyorum."

"Neden?"

"Çok pahalı. Hepsi."

Logan ofladı. "Burada olduğun sürece benim evim senin evindir."

Ama hepsi buydu. Burası onun evi değildi. Onun evinde, yırtık yastığının üzerine koli bandı yapıştırılmış büyük, rahat bir koltuk ve birbiriyle uyumsuz üç minder vardı. Bir tarafı çöktüğü için öbür tarafında uyuduğu bir şilte vardı. Bahçe satışlarından aldığı birbirine uymayan tabaklar ve birkaç resim vardı. Bir şey kırılırsa önemli değildi. Burada, bir hiz-

metçinin gelip de yüce Logan Hawkings'in pahalı eşyalarına dokunmaya cüret ettiği için eline vuracağından ödü koptuğu için, herhangi bir şeyin üzerinde parmak izini bırakmaya bile korkuyordu.

Logan tenini hafif hafif ısırarak boynunu öpmeye başladı. "Burada olmak istemiyor musun?"

Brontë içini çekti, dokunuşu bütün vücudu boyunca sıçrayan hisleri harekete geçiriyor, göğüs uçlarını sertleştiriyordu. "Hayır. Burada olmak istiyorum. Sadece bir sergi salonu gibi görünmeseydi daha iyi hissederdim gibi geliyor. Burayı kirletip batıracak yavru köpeğe falan ihtiyacın var."

Logan kıkırdadığında sesi genç kadının saçının içinde boğuldu. "Sana sahibim."

"Ya, teşekkürler." Brontë elini kaydırarak onun saçlarına doladı ve adamın dudaklarının teninde bıraktığı hissin keyfini çıkararak gözlerini kapattı. "Döndüğüne sevindim. Toplantın iyi gitti mi?"

"Yeterince iyi," dedi Logan. "Yarın gece gideceğimiz bir kokteyl partisi var. Bazı arkadaşlarımla tanışmanı istiyorum."

Brontë bu düşünceyle kaskatı kesildi. "Bunun için uygun kıyafetim yok."

"Asistanıma bedenini söyle. Senin için bir şey seçebilir."

"Kendi giysilerimi kendim satın almak isterim, teşekkür ederim."

Logan ona bakarak yatağa oturdu. "Yemek için de üstünü değiştirmelisin sanırım."

Brontë homurdandı. "Logan, giyecek hiçbir şeyim yok."

"Yolda bir mağazada durup bir şey seçebiliriz."

Brontë bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Bacakları bir-

birine dolanmış bir halde, yalnızca yatakta uzanmak çok güzeldi. Logan'ın eli karnından aşağı kayıp tişörtünün altına sızmaya başladığında ona daha da sokuldu. "Bu gece sadece yatakta kalamaz mıyız? Bir pizza falan getirtebilirsin herhalde."

Logan'ın başparmağı onun göbek deliği üzerinde dolaştı. "Çin yemeği?"

"Kulağa enfes geliyor." Brontë öne eğilerek onun çenesini hafifçe ısırdı. Kirli sakallarının sürtünmesinden keyif almıştı.

Logan telefonunu çıkardı. "Asistanımı..."

Brontë telefonu ondan uzaklaştırarak çenesini öpmeye devam etti. "Ya da biz kendimiz sipariş verebiliriz. Bilirsin işte, normal insanlar gibi. Her şey için asistanını aramana gerek yok."

"Sen kazandın," dedi Logan öne doğru uzanıp genç kadının ağzını yakalarken. "Sen sipariş ver, ben de ödeyeyim, tamam mı?"

"Anlaştık." Ama Brontë kalkmadı. Onun yerine parmaklarını gömleğine dolayarak giysi katmanlarının üzerinden tenini hissedebilmeyi diledi. Dudakları onunkilerin üzerine sürtünerek hafifçe öptü ve genç adam dudaklarını araladığında hafif hafif üst dudağını emmeye başladı.

Logan alçak sesle inledi, elleri genç kadının vücudunu okşamaya başlamıştı. "Tam olarak ne kadar açsın?"

Brontë kıpırdanarak kalçalarını onun bacaklarının arasına geçirdi. "Mmm, henüz o kadar da aç değilim."

"Güzel," dedi Logan ve genç kadının kolunu başının üzerine kaldırdı. Tişörtü yukarı kalkıp göbeğini açıkta bıraktığında genç adam eğilerek ortaya çıkmış tenini öptü. "Bütün toplantı boyunca seni düşündüm."

"Ya?" Brontë'nin sesi titrek, arzuyla gerilmişti.

"Senin evimde, yatağımda olduğunu düşünmek hoşuma gitti. Gerçi gündüz düşlerimde çıplaktın ama."

Brontë güldü. "Benim gündüz düşlerimde de kütüphanende gerçek kitaplar vardı."

Logan ona sırıttı, sonra yine göbeğini öptü. "Gerçek kitap istiyorsan, git satın al. İstediğin kadar satın al."

Brontë gözlerini devirdi. Bu adam hiç durmadan onu alışverişe götürmeyi deniyordu. "Ben buraya alışveriş yapmaya gelmedim. Buraya senin için geldim."

"Öyle yaptın," dedi Logan boğuk bir sesle ve onun tişörtünü yukarı kaldırarak sutyenini ortaya çıkardı. Kumaşın üzerinden bir göğsü avuçlayarak başparmağını ucunun üzerinde gezdirdi. "Bence bu çok... tahrik edici."

Brontë, "Bence senin dokunuşun çok tahrik edici," diyerek karşılık verdi ve ellerini gömleğinde gezdirdi. Kravatına asılarak yavaşça düğümü çözdü. "Gerçi üzerinde çok fazla giysi var ama."

Logan onun sutyenini sıyırıp göğsünün altına doğru çekerek birini dışarı çıkartmıştı. "Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirdim," diye mırıldandı.

Ortaya çıkan göğüs ucunu emmek için öne eğildiğinde Brontë bir çığlık attı. Dudakları yumuşak teninde dolaşarak, onun yatakta kıvranmasına neden olan uyarıcı hareketlerle göğsünün ucundaki renkli yuvarlakta daireler çizdi. Dişleri göğüs ucunu hafifçe sıyırıyor, hemen ardından ağzı onu tekrar yatıştırıyordu.

Brontë'nin elleri genç adamın saçına giderek Logan tüm dikkatini göğüslerine verirken ona asıldı. Logan'ın elleriyse onu tamamen sırtüstü yatırıncaya kadar vücudunda dolaşıp

tenini okşadı ve ardından sutyenin diğer tarafını da aşağı çekerek iki göğsünü birden açığa çıkarttı. Ardından, küçük bir dişlemeyle bir göğüsten ayrılıp dikkatini diğerine vererek aynı çıldırtıcı itinayla ilgilenmeye başladı.

Genç adamın, Brontë'nin göğüsleri üzerindeki dudaklarının verdiği his kadını ihtiyaçtan delirtiyordu. Kesik kesik nefes alıyor, tüm vücudu heyecanlanıp tahrik olarak zonkluyordu. Logan'ın dizi bacaklarını birbirlerinden ayırmak için bastırınca ağzından küçük bir inilti kaçırarak ona doğru sürtündü.

"Seni istiyorum, Logan," diye fısıldadı. "Teninin benimkine değdiğini hissetmeye ihtiyacım var."

Logan'ın elleri onun kotuna gitti. "Önce sen."

Saniyeler içinde kotunu açıp kalçalarından aşağı indirme safhasına geçmişlerdi bile. İçinde külot olmadığını gören Logan inledi. "Bir şey unutmuşsun sanırım."

"Öncesinde sevgilimle bir derin dondurucu bir randevum vardı da atmak zorunda kaldım."

Logan onun bacağının iç tarafını öptü. "Şanslı herif."

Onun yumuşak sözleri karşısında Brontë boğazı düğümlenerek, "Öyle," diye onayladı. Adam bacağını öpmeye devam ederken kıvrılmayı sürdürüyordu. O öperek karnına doğru bir yol izlerken Brontë de tişörtünü ve sutyenini başının üzerinden sıyırıp çıkardı. "Ayrıca hâlâ fazlasıyla giyinik durumda."

Logan ona sırıtarak Venüs tepesine bir öpücük kondurdu. Genç kadının nefesi kesildi ve Logan'ın bakışları onun üzerindeyken, dilinin yavaşça ilerleyerek içine giden kıvrımların arasına kayışını büyülenmişçesine izledi. Her yanı arzuyla sarsılıyor, ürpermesine sebep oluyordu.

Brontë, "Seni çıplak bir şekilde üzerimde istiyorum," diye

mırıldandı ama genç adam onun sözlerini duymazdan gelip parmaklarıyla vajinasını açarak onu ihtiyaçtan çıldırtan, kontrollü ve telaşsız bir tavırla yalamaya devam etti. Dili klitorisinin üzerinde tekrar tekrar daireler çizerken genç kadın kalçaları sarsılarak inledi. Brontë altında kıvrım kıvrım kıvranmasına rağmen Logan ölçülü ve yavaş hareketlere devam etti, ne hızlanıyor ne de yavaşlıyordu ve bu telaşsız işkence adam iki parmağını derinliklerine sapladığında kadından bir feryat kopmasına sebep oldu.

Brontë ani bir orgazmdan sonra kendine geldiğinde gülerek ve kesik kesik nefes alarak eğilip onu öptü. "'Suçlu zevklerin getirdiği haz da kısa olur.'"

Logan dudaklarında bir gülümsemeyle onu inceledi. "Tekniklerimi eleştirmek için Platon'u mu kullanıyorsun?"

Brontë onun bu kendini beğenmiş ifadesine güldü ve onu omuzlarından itti. "Hiç de değil. Yalnızca daha uzun sürmediği için üzgünüm." Öne eğilerek onun kulakmemesini ısırdı. "Ve bunun Euripides olduğundan oldukça eminim."

"Ah. Nerede o eski Euripidesler."

"Mmm." Brontë bir elini onun göğsünde dolaştırdı. "Üzerinde hâlâ çok fazla giysi var."

Logan ona sırıtarak sırtüstü yuvarlandı. Aleti, pantolonunda sert bir çadır oluşturmuştu.

Öyle enfes görünüyordu ki Brontë hemen üzerine doğru yuvarlanarak bacaklarını ayırıp oturdu. Muzip bir tavırla ona sırıttı. "İşte şimdi tam istediğim yerdesin." Kravatını çözüp bir kenara fırlattı, sonra da pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. "Ve çıplak olmanı istiyorum."

Logan inleyerek kalçalarını onun ıslak kadınlığına doğru

ittirip aletini net bir şekilde ona doğru sürdü. "Sanırım üstümde olmandan hoşlanıyorum."

"Öyle mi, şimdi mi?" diye takılarak göğüs kaslarını ortaya çıkardı ve göğsündeki tüyleri gördüğünde zevkten içini çekti. Onu çıplak görmesinin üzerinden sonsuz zaman geçmiş gibi hissettirmişti. O sabah derin dondurucudaki hızlı posta güzeldi ama yetmemişti. Genç adamın kıyafetine asılıp göğsünü açığa çıkardı ve Logan onun altında yine kalçalarını sallarken parmaklarını adamın göğsünde üzerinde dolaştırdı. "Sana bakmaya bayılıyorum."

Logan, "Bu karşılıklı," dedi ve ellerini göğüslerini avuçlamak için ileri uzattı.

Brontë'nin nefesi ani bir zevk dalgasıyla kesilse de adamın ellerini itekledi. "Soyun."

Bunun üzerine Logan doğruldu ve genç kadın bacaklarını ayırmış üzerinde otururken onu öpmek için eğildi. Brontë ellerini gömleğinin altına kaydırdı ve onu çıkartmayı başardılar. Genç adamın gövdesi sonunda açığa çıkmıştı, çok güzeldi ve Tanrım, Brontë onun tenine bakmaya bayılıyordu.

Brontë kalçalarını küçük bir sallamayla hareket ettirdi. Bu, kasti bir tacizdi. "Şimdi bu pantolondan kurtulmamız gerek."

Logan, Brontë'yi, şaşırtıcı bir hareketle yatağın üzerine attıktan sonra ayağa kalkarak kemerini çözüp yana fırlattı. Onu hemen pantolonu ve boxer'ı izledi. Artık çırılçıplak yatıyordu. Genç kadını hayrete düşürerek onu tuttu ve yine üzerine alıp kalçalarını dimdik, gergin penisinin üzerine yerleştirdi. "Burada olman hoşuma gidiyor," dedi ve yeniden ileri doğru hamle yaptı.

Bu sefer Brontë onun aletinin, klitorisine sürtünüp geçe-

rek kadınlığının kaygan dudakları arasına süzüldüğünü hissedebildi ve bu duyumsamayla inledi. Logan yine onun göğüslerini avuçlayınca Brontë onun ellerini orada tutarak gözlerini kapattı ve vücudunun kendisininkine değmesinden doğan hissin keyfini çıkardı. "Haklısın," diye fısıldadı. "Gerçekten buna değer."

"Bir prezervatife ihtiyacımız var," dedi Logan, göğüs uçlarını çimdikleyerek. "Komodinde."

Brontë onun üzerinden eğilip komodinin çekmecesine uzandı ve Logan yüzünün tam önünde sallanan göğsünü hafifçe dişleyince güldü. Prezervatifi açtı ve ona meydan okuyan bir bakış attı. "Bu şeref benim olabilir mi?"

"Lütfen olsun," derken Logan'ın sesindeki saygı boğazının derinlerindeki alçak bir inlemeyle bozuldu.

Brontë kenara kaydı ve aletini eline alarak birkaç uyarıcı sıkışla onunla ilgilendi. Yumruğunun içinde dikleştiğinde öne eğilerek hızlıca kafasını yaladı ve o kaygan boşalma öncesi sıvının tadına baktı.

"Taciz," diye hırıldadı Logan.

Brontë, "Taciz edilmek hoşuna gidiyor," diye karşılık verip prezervatifi çabucak taktı. Kendi arzusu da artmıştı, yeniden tahrik olmuş ve muhtaç hissediyordu. Onu çaresizce içinde istiyordu, taciz etmekle işi kalmamıştı.

Bacaklarını yeniden iki yana açıp Logan'ın üzerine oturdu. Aletini kavrayıp kadınlığının girişine doğru bastırdığında, adamın elleri kalçalarına giderek onu sabit tuttu. Brontë onun için acı çekiyordu, ona öylesine ihtiyacı vardı ki. Fakat üstte olmaya alışkın olmadığından, onu gitgide daha derine almak için kalçalarını hafifçe yuvarlayarak küçük, dikkat-

li hareketlerle onu kendine gömdü. Logan'ın onun belinde duran elleri o tam olarak üzerine oturup aletini tamamen içine alana kadar ona aşağı doğru yol gösterdi.

Bu nefis, kendinden geçirici bir histi. Her sinir ucu canlanmış hissediyordu ve bu açıdan adamın içindeki hissiyatı kocamandı. Brontë dudağını ısırdı ve kalçalarını biraz çevirmeyi denedi.

Logan altında inledi.

Bu, cesaret vericiydi. Brontë kalçalarını daha da döndürerek hareketi tekrarladı, Logan da onunla sallanmaya başladığında memnun olmuştu. Üzerinde hareket etti ve kalçalarını içindeki kendisini deli eden o noktaya sürteceği şekilde sallayarak bir ritim tutturdu. Genç adamın hareketleri de onunkileri yansıtıyordu. Az sonra Brontë tempoyu artırmaya başladı, daha çok, daha hızlı, daha sert istiyordu.

Şimdi Logan'ın kalçaları onunkilere daha sert vuruyordu. Genç kadın aşağı inerken o sertçe yukarı doğru hamle yapıyor, her darbede Brontë'nin tüm bedenine bir başka duygu seli yolluyordu. Logan bunu her yaptığında Brontë'den bir çığlık kopuyordu. Adamın elleri Brontë'nin göğüslerine gidip o üzerinde sallanırken göğüs uçlarını taciz etmeye başladığında genç kadın kontrolünü kaybetti. Logan'ı vahşice sürmeye ve kendini duyularına teslim etmeye devam etti, ta ki tüm bedeni kasılıp orgazmıyla sarsılmaya başlayana kadar.

"Brontë," diye inledi Logan ve kadın kalçalarını kavrayan ellerini yeniden hissetti, içine doğru gelirken onu kendine doğru bastırıyordu. Bir an sonra Logan bir küfür savurup titrediğinde, Brontë onun da boşaldığını anladı.

Nefesini toparlayabilmek için onun üzerine yığılarak par-

maklarını genç adamın göğsündeki tüylere doladı. Bir erkeğin ona bu kadar iyi hissettirebilmesi çok saçmaydı. Şu anda tüm vücudu tek ve büyük bir zevk yumağıydı.

Logan kollarını kadına dolayarak onu üzerinde tuttu.

Ne var ki, genç kadının karnı guruldayarak o anı mahvetmişti.

Logan kıkırdayarak saçına bir öpücük kondurdu. "Neden sen duşa dalmıyorsun, ben de yemek siparişi vereyim?"

"Bir kızla nasıl güzel konuşulacağını iyi biliyorsun."

Akşamın geri kalanını evde geçirdiler. Brontë giymek için Logan'ın tişörtlerinden birini ödünç aldı. Çin yemeği mükemmeldi ve sonunda, ellerinde dışarıdan söyledikleri yemekleriyle birlikte, medya odasında bir film izlediler. Brontë kanepede onun yanına kıvrılmak istese de medya odasında yalnızca büyük, içi tıka basa dolu, arkaya yatan koltuklar olması buna engel oldu. Logan onun için bir kanepe koyacağına söz verince Brontë gözlerini devirdi.

Yemekten sonra yine seviştiler ve Brontë uyumak için onun kollarının arasına kıvrıldı. Genel olarak kötü bir gün değildi. Brontë, Logan'ın kollarında olduğunda başka her şeyi unutuyordu.

Brontë ertesi sabah uyandığında, Logan'ın o gün dışarıda olacağını öğrendi. Logan onu kapıda dakikalarca öptü, sonra içini çekti. "Gün boyunca toplantılarım var ama bu gece seni almak için vaktinde dönmüş olacağım."

"Anlaşıldı. Birkaç pantolon aldıktan sonra yakınlarda bulabileceğim bir kitapçı var mı?"

Logan kıkırdadı. "Bütün New York ayaklarının altında ve sen bir kitapçı mı istiyorsun?"

"Hemen hemen." Brontë kollarını onun boynuna doladı. "Ama bu, pantolondan sonra ikinci sırada."

Logan yine öne eğilerek onu öptü. "Bak sana ne diyeceğim. Yaklaşık bir saat sonra sana yanında giysilerle asistanımı göndereyim. Şehri gezerken eşlik de edebilir."

Brontë bir refakatçiye ihtiyacı olduğundan emin değildi ama kendi ayaklarının üzerinde duruncaya kadar bu akıllıca olabilirdi. "Peki." Bir bacağını Logan'ınkine dolayarak hayal gücüne bir şey bırakmayacak şekilde ona yapıştı. "Bugün beni düşüneceksin, değil mi?"

Logan, elleri kadının kendi tişörtü altında çıplak olan poposunu avuçlarken inledi. "Denesem bile durduramazdım."

"Tabii ki hayır. Bilge bir adam bir zamanlar, 'Yasak olan için uğraşırız,' demiş."

"Biraz daha Plato mu?"

Brontë gözlerini devirdi. "Sana herkes Platon. Bu Ovidius'tu."

"Bir kitapçı bulabilirsen bana biraz Platon al. Duyduğuma göre enteresan biriymiş." Logan eğilip onu bir kez daha öptü, sonra istemeye istemeye geri çekildi. "Eve dönerken ararım."

Bu çok... evcimen hissettirdi. Fakat Brontë başıyla onayladı, kapıyı onun arkasından kapatırken yüzünde bir gülümseme belirtisi vardı. Birbirlerine öyle iyi uyuyorlardı ki bu neredeyse korkutucuydu. Korkutucu ama keyifli. Gerçek olmak için fazla mı iyiydi? Brontë bunu onun arkadaşlarıyla tanıştığında göreceğini varsaydı.

Bunu düşünmek bile midesinin düğümlenmesine neden olmuştu. O bir garsondu. Logan ise bir milyarder. Arkadaşları Brontë'nin onun parasının peşinde olduğunu düşüneceklerdi, oysa gerçekte parası onu tepeden tırnağa rahatsız ediyordu.

Para iyiydi ama bir ilişki kurmak için bir sebep değildi. Tabii bunu söylediğinde birinin ona inanacağından şüpheliydi.

Brontë hızlı bir duş aldı. Zil çaldığında saçlarını havluyla henüz kurulamış, ıslak bir atkuyruğu yapmıştı. Kirli kotunu üzerine çekip sıçrayarak kapıya doğru gitti. "Geliyorum."

Kapıyı açtığında karşısında elinde bir Saks Beşinci Cadde torbası taşıyan, kendi yaşlarında bir kadın duruyordu. Boyu Brontë kadardı ama görünüşü baştan aşağıya farklıydı. Brontë'nin kalçası dışında hiçbir yeri etli değilken, kapıdaki kadın sımsıkı bir topuz ve kasvetli kahverengi bir takım içine doldurulmuş kıvrımlarla yumuşacık gibi görünüyordu. Makyajı olabildiğince az, teni solgundu ve Brontë kapıyı açar açmaz çıkarttığı, fazla büyük güneş gözlükleri takıyordu.

Brontë'ye dostça ve etkili bir gülümsemeyle bakarak içeri girdi. "Sen Brontë Dawson olmalısın." Bir elini uzattı. "Benim adım Audrey Petty, Logan'ın asistanıyım. Benden bugün buraya uğramamı ve yardım edebilir miyim diye bakmamı istedi."

Brontë onun elini coşkulu bir biçimde sıktı. "Selam. Evet. Ben Logan'ın kız arkadaşıyım."

Audrey'nin yüzündeki profesyonel bakış değişmedi. Gülümsemesi yüzüne resmedilmiş olabilirdi. "Peki, Logan birkaç giysiyle birlikte buraya uğramamı istedi, böylece bugün alışverişe gidebilirmişsin. Görünüşe göre sana eşyalarını toplayacak fırsat vermemiş, değil mi?"

"Bu doğru." Brontë kendini biraz işe yaramaz hissederek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu kadar sıkıntıya sebep olduğum için üzgünüm."

Kadın ona tuhaf bir bakış attı. "Sıkıntı mı? Logan bir keresinde benden arabayla ta Pennsylvania'ya gidip kat plan-

larını almamı istemişti çünkü onların fakslanmış hallerini beğenmiyordu. Birini alışverişe çıkarmak mı? Bu en ufak bir sıkıntı bile değil."

Bunu duyan Brontë biraz rahatladı, Audrey onu geçip getirdiği torbanın içindekileri paketlerinden çıkarmaya başladığında rahatlaması daha da arttı. "Logan seni sık sık tuhaf görevlere koşturur mu?"

"Tuhaf mı değil mi bilmiyorum," dedi Audrey. "Ama bazen benden onun için iyilikler yapmamı ister. Onun asistanı olarak bu benim işim tabii. Diğer iş ihtiyaçları içinse bir sekreteri var."

Brontë bakakaldı. "Dur bir dakika. Hem asistanı, hem sekreteri mi var?"

Audrey döndü ve kafası karışık bir ifadeyle ona baktı. "Tabii ki. Şimdi, Logan bana senin bedenin hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi. O yüzden ben de her bedende birkaç pantolon ve bir kazak aldım. Uymayanları geri götürürüz olur biter. Bazı genel bedenlerde birkaç külot ve sutyen de aldım. Ayakkabın yoksa tekrar dışarı çıkıp birkaç tane alabilirim."

"Böyle iyi," dedi Brontë kazaklardan birine dokunmak için uzanırken. Simsiyah, kaşmirden ve son derece yumuşaktı. "Aslında bu, normalde giydiklerimden daha güzel. Bana bir tişört ve kot pantolon getirsen de olurdu."

"İşimi kaybetmek istemiyorsam hayır," dedi Audrey neşeyle. "Logan'ı tanırım, seninle ilgili ucuza kaçtığımı düşünseydi, kafamı keserdi."

Gerçi Logan daha önce Brontë'nin ne giydiğini umursuyor gibi görünmemişti. Genç kadın doğru bedendeki kazağı aldı ve en yakındaki pantolonla külotu kaptı. "Bunlar işe yarar."

"Süper. Sen gidip üzerini değiştir, ben de diğer her şeyi toplayayım, sonra işe koyulabiliriz. Önümüzde satın alınacak bir sürü şey var."

Brontë, Audrey'ye ürkmüş bir bakış attı. "Öyle mi?"

Audrey, "Logan'ın talimatları şöyle, aynen alıntı yapıyorum." diyerek Blackberry'sini çıkardı ve ekrandan okumaya başladı. "Onun birkaç haftayı karşılayacak kadar giysi ile birkaç gece kıyafeti aldığına emin ol. Programlarımın tarihlerini biliyorsun." Audrey başını ekrandan kaldırarak baktı. "Gerçekten de biliyorum, olağanüstü." Yine aşağı bakarak okumaya devam etti. "Ayrıca onu Manhattan'ın en iyi kitapçısına götür. Kütüphanemin yeniden doldurulmaya ihtiyacı var." Audrey başını kaldırarak hayretle Brontë'ye baktı. "Onun bir kütüphanesi mi var?"

Brontë, "Pek sayılmaz," diye itiraf etti. Dudakları aşk sarhoşu bir sersem gibi gülümsememek için gösterdiği çabayla kıvrıldı. "Ve benim gerçekten de bu kadar çok kıyafete ihtiyacım yok. Bir iki tane yeter."

Audrey başını iki yana salladı ve telefonunu gösterdi. "Ben talimatlarımı aldım ve ne yazık ki seninkilerden üstünler."

Brontë karşı çıkmadı. Yalnızca giysileri aldı ve üstünü değiştirmeye gitti. Birkaç dakika sonra tamamen giyinmiş olarak tekrar ortaya çıktı. Kıyafet şık ama yine de gündelikti. Fiyat etiketleri çıkarıldığı için kaça mal olduklarını bilmiyordu ama tüm bunların Audrey'ye tam olarak ne kadara patladığı üzerine korkunç önsezileri vardı. "Giysiler için teşekkürler. Sana borcum ne kadar?"

Audrey ona baktı. "Çok komik."

"Sana bir çek yazabilirim."

Kadın ona bakakaldı. "Bir milyarderle çıktığını farkında mısın, yoksa değil misin? Etrafa saçacak biraz parası var. Bu onun cüzdanından çıkıyor, benimkinden değil."

Brontë kızardı. "Sırf parası olması benim için saçma sapan meblağlar harcamasını isteyeceğim anlamına gelmiyor. Ben yetişkin bir kadınım. Kendi kıyafetlerimi kendim satın alabilirim."

Audrey'nin bir kaşı havaya kalktı. Biraz sonra, "Şey, bu Logan'ın etrafındaki kadınlardan pek sık duymaya alışkın olduğum bir şey değil, hah," dedi. Başını iki yana salladı. "Neyse. Bugün alışveriş Logan'dan. Bunu eve geldiğinde onunla tartışabilirsin. Yine de benimle olduğun sürece kullandığımız kart onunki olacak."

Yeterince adildi. Brontë bugün Audrey'yi memnun etmek için önemsiz bir alışverişe çıkacak, sonra ihtiyacı olursa daha fazlası için geri dönecekti. "Kulağa güzel geliyor. Nereye gidiyoruz?"

"Beşinci Cadde ve Madison Caddesi," dedi Audrey anında. "En iyi mağazaların olduğu yer orası. Özel bir tercihin var mı?"

"Mantıklı ve rahat kıyafetlerin olduğu bir yer?"

Audrey bir dakika boyunca ona baktı. "Ah, tatlım. Hayır. Bu geceki parti için alacağımız elbiseyle başlayacağız. Ben Bergdorf's ya da Saks düşünüyorum. Ve ayakkabılar. Kesinlikle birkaç ayakkabıya ihtiyacımız olacak. Bu biraz pahalı olabilir, o yüzden yalnızca gözlerini kapamanı ve parayı kimin ödediğini hatırlamanı istiyorum, tamam mı?"

Brontë kollarını kavuşturdu. "Audrey, bu beni... gerçekten çok rahatsız ediyor. Bir başkasının parasını bu şekilde harcayabilir miyim, bilmiyorum."

"Yapamayacağını biliyorum," dedi Audrey ona sakinleştirici, hafif bir şekilde vurarak. "İşte bu yüzden idare bende. Bu arada bunun hoş bir değişiklik olduğunu söyleyebilir miyim? Genellikle onun kız arkadaşlarını Centurion kartından uzaklaştırmak zorunda kalırım."

"Geçen yıl çok fazla randevusu olmadığını sanıyordum?"

"Olmadı. Ben onunla birkaç yıldan beri birlikteyim." Audrey ona düzgün, etkili bir gülümseme daha attı. "Gidelim mi?"

Dışarı çıktılar ve alışveriş semtine olan birkaç sokaklık mesafeyi yürürlerken Audrey hiç durmaksızın konuştu. Brontë onun ardı arkası gelmeyen sohbetlerine dikkatini vermeye çalışıyordu ama New York'un atmosferini içine çekmekle fazlasıyla meşguldü. Her tarafında gökdelenler yükseliyor ve caddeler yayalarla dolup taşıyordu, yol kenarlarında arabalar sıralanmıştı. Apartmanların ön tarafında tenteler vardı ve hemen yakınında, birisi bir arabayı kenara çekti. Her yerde taksiler vardı.

Brontë daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bu çılgınca ve... hayat doluydu. Şehir insanlar ve iş hayatıyla capcanlıydı. Bu, hünerli ve harikulade bir karınca yuvasının merkezinde olmak gibiydi. Brontë bu kadar çok insanın neden burada yaşamayı sevdiğini görebiliyordu. Etrafı sonsuz uzun binalarla çevriliyken, sokakta durmak gerçekten de evrenin merkezindeymiş gibi hissettiriyordu.

Yürürlerken Audrey diğer yayalara ya da trafiğe neredeyse hiç dikkat etmeden çene çalmaya devam etti. Brontë'ye söylediğine göre üç buçuk yıldır Logan için çalışıyordu. Adil bir patrondu, bazen bütün zamanını talep etse de. Ayrıca Audrey, gelip geçici kız arkadaşlar için hediyeler alması ya da

Logan'ın özel yaşamı için takvimini düzenlemesi istenmiş olsa da çok fazla kadın için alışveriş yapmadığını itiraf etmişti ve bu da Brontë'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

En azından Audrey, "Özellikle de Danica'dan sonra," diye ekleyene kadar öyleydi.

Danica mı? Brontë midesinde kötü bir düğümlenme hissederek yutkundu. "Danica kim?"

Audrey dudağını kemirdi, mahcup görünüyordu. "Hiçbir şey söylememem gerekirdi. Sadece... bu geceki parti var ya? Sen orada olacaksın ve listedeki diğer davetliler de. Hepsi Danica'yı biliyorlar ve o ortaya çıkmasa bile biri mutlaka konusunu açacaktır."

Brontë dişlerini gıcırdattı ve kendi kendine tekrarladı. "Danica kim?"

Asistan içini çekti. "Gerçekten sana söylememeliydim. Benim öncelikli sadakatim Logan'a ve bu da sadakatsizlik gibi geliyor. Spekülasyon benim işim değil..."

"Audrey," diye sözünü kesti Brontë. "Danica kim ve onun hakkında ne bilmem gerekiyor?"

Diğer kadın, ellerini ovuşturdu; arada kaldığı çok açıktı. Kısa bir süre sonra, "Danica Logan'ın nişanlısı. Eski nişanlısı," dedi.

Brontë ona bakakaldı. Logan nişanlı mıydı? Bundan ona hiç bahsetmemişti. "Tam olarak ne kadar eski bir nişanlı?"

"Aralarında olanı yaklaşık iki yıl kadar önce bozdular. O zamandan beri Logan ciddi olarak kimseyle çıkmadı."

Brontë'nin midesi rahatsız bir şekilde kasıldı. Logan'ın bir nişanlısı *olmuştu*. Geçmiş zaman. Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Logan neredeyse evliydi. Bu çıkmaktan biraz daha farklıydı. "Neden ayrıldılar?"

Audrey omuz silkti. "Yorum yapamam. Bu Logan'ı ilgilendirir ve benimle paylaştığı bir şey değil. Fakat çirkinleştiğini biliyorum. Konuşmuyorlar. İşte bu yüzden bu geceki partide yıldız gibi parlamalısın. İhtimaller onun orada olacağı yönünde ve ona seni eleştirecek hiçbir sebep veremezsin."

Brontë rahatsız bir şekilde yutkundu. "Ben bir garsonum. Bir milyarderle çıkıyorum. Sence bu beni yerini dibine sokması için yeterli bir sebep değil mi zaten?"

"Öyle. Sadece ona daha da fazlasını vermek istemezsin."

"'Aklı olan düşmanlarından öğrenir.'"

Audrey ona bakmak için durdu. "Ha?"

"Ah. Hımm. Aristophanes. Boş ver."

Audrey o sırada önünden geçmekte oldukları mağazayı gösterdi. "Buradan başlayabiliriz. Bazı seçkileri gerçekten çok iyi. Sofistike ve zengin. Sokak kadını gibi bağıran hiçbir şey yok." Asistan, Brontë'nin giysilerine baktı ve ekledi: "Senin bununla ilgili bir sorunun olacağını düşündüğümden değil ama hiç bilemezsin. Bazı kadınlar, çok fazla para harcıyorlarsa kıyafetlerin de aynı oranda parlaması gerektiğini düşünürler. Ama aslında tam tersi."

"Bunu aklımda tutacağım," diye mırıldandı Brontë.

Mağaza, mermer döşemeleri ve çalan yumuşak müziğiyle bir filmden fırlamış gibiydi. Audrey yolu gösterirken rafların arasında dolaştılar. Tam olarak nereye gittiğini biliyor gibiydi ve Brontë onun idareyi ele almasından memnundu.

Yürürlerken gözüne boyun kısmında zarif bir büzgü olan hoş bir bluz çarptı. Tamam. Birkaç hafta –belki daha fazla, belki daha az– Logan'la birlikte kalacaksa, onu utandırmayacak giysilere ihtiyacı vardı. Durdu ve soluk ipeksi kumaşa

hayran olarak bluzu inceledikten sonra etiketini çevirdi. Nefesi ciğerlerine geri kaçmıştı.

Bu bluz, onun Kansas City'deki dairesinin iki aylık kirasından daha pahalıydı.

Brontë çaresizlik içinde parmak izlerinin herhangi bir leke bırakmamış olduğunu umarak onu rafa geri koydu ve irileşmiş gözlerle Audrey'yi takip etti.

Asistan bir elbise rafında seçim yapmaya başladı. "Çok güzel, koyu renkli saçların ve soluk bir tenin var. Hoş bir mücevher tonunda muhtemelen harika görüneceksin. Belki mavi? Ya da yeşil? Bir tercihin var mı?" Brontë'ye baktı ve yüzündeki ifadeyi fark etti. "Sorun ne?"

Brontë elini yakındaki bir etikete uzattı ve ürkerek geri çekti. "Buradaki fiyatlarla kendimi gerçekten rahat hissetmiyorum."

Audrey ona sabrı tükenmiş bir bakış attı. "Sen hâlâ orada mısın?" Başını iki yana salladı ve giysi rafına geri dönerek elbiseleri inceledi. "Sen bir milyarderle çıkıyorsun. Eğer tarzın buysa evde kot ve tişört giymende hiçbir sıkıntı yok ama ya dışarı çıkarken? İnsanlar onun ne giydiğine bakacaklar, sonra da senin ne giydiğine. Bir imaj iletmelisin. Ya Logan'ın katıldığı törenler? Bunlar sık sık sosyete sayfalarına çıkıyorlar. Son istediğin şey birinin görkemli, zengin, yakışıklı Logan Hawkings'le ikinci el dükkânı kız arkadaşını göstermesi olur. Anlıyor musun?"

Brontë hiçbir şey söylemedi.

Audrey ona umutsuz bir bakış daha attı. "Logan'ı aramam gerekli mi? Çünkü seni uygun bir şekilde giydirmeyi başaramazsak, başı belaya girecek olan benim, Brontë. Asistanı olarak onun iyi görünmesini sağlamak benim işim. Ve sen iyi görünürsen, o da iyi görünür. Ayrıca ben işimi gerçekten seviyorum ve onu kaybetmek hiç hoşuma gitmez."

"Bu tamamen duygusal bir şantaj."

"Evet, öyle." Audrey raftan bir elbise çekti ve Brontë'nin göğsüne doğru tuttu. "Şimdi... yeşil mi, mavi mi?"

Brontë birkaç saat sonra, on altı alışveriş torbasıyla birlikte Logan'ın dairesine döndü. O bir kere boyun eğdikten sonra Audrey kararlı bir alışverişçi olmuştu ve şimdi Brontë'nin birçok tasarımcı ayakkabısı, uygun mücevherleri, dört tasarımcı çantası, iki portföy çantası, dört kokteyl elbisesi (başlangıç olarak, demişti Audrey) ve bir sürü günlük giysi takımı vardı. Audrey onun içten dışa modaya uygun bir şekilde güzel olmasında kararlı olduğundan, Brontë'nin şimdi Agent Provocateur'den La Perla'ya, torbalar dolusu tasarımcı iç çamaşırları da vardı.

Logan'ın onları beğeneceğini bildiğinden iç çamaşırlarını oldukça sevdiğini itiraf etmeliydi. Yine de geri kalanı, şey... rahatsız ediciydi. Fakat Audrey'nin başını derde sokmak ya da Logan'ı utandırmak istemediğinden baskıya boyun eğmiş ve onları satın almıştı. Her şeyi yavaşlatıyor gibi göründüğünden fiyat etiketlerine bakmayı kesmişti ve o gün kıyafetlere harcadıkları meblağ onu hasta etmişti.

Tüm düşünüp durduğu bunun bir senelik kirasını ödeyebileceğiydi. Dört kişilik bir aileyi bir yıl boyunca doyurabileceği. Küçük bir araba alabileceği. Onun yerine sadece kazaklar ve etekler ve onlara uyan küpeler vardı. Ayakkabılarına harcadıkları toplam paraya bakınca bunların altın kaplama olmaları ve giyer giymez ayaklarına masaj yapmaları gerektiğini düşünerek küçük bir kahkaha attı.

Brontë ve Logan, gardıropla ilgili bir şey konuşmamışlardı ve bu konuda haddini bilmezlik etmek istemiyordu. O yüzden diğer odalardan birindeki gardırobu doldurdu. Eşyaları ortadan kalktığında uzun ve rahat bir banyo yaptı, saçını şık olduğunu umduğu bir biçimde ensesinden yukarı doğru topladı ve makyajını yapmaya başladı.

Yarım saat sonra hazır ve endişeliydi. Brontë aynada yansımasını inceledi. O gece için seçtiği tasarım elbise koyu bir şarap rengindeydi. Kıvrımlarını sımsıkı saran buruşuk bir jarseden yapılmıştı ve şık bir drapeyle vücut yapısını ortaya koyuyordu. Sırtı beline kadar inen alçak ve cüretkâr bir degaje kesimdi ve bu, kendisini birazcık dedikodu konusu gibi hissetmesine neden oluyordu. Brontë elbiseyi sallantılı gümüş küpeler ve açık Manolo Blahnik marka ince topuk ayakkabılarla (Audrey ısrar ettiği için) tamamladı ve son resme baktı.

Fena değil. Hiç kendi gibi değildi ama kötü de gözükmüyordu.

Brontë ayakkabılarını çıkardı ve oturma odasındaki kanepelerden birinin kenarına oturarak endişeyle Logan'ın dönmesini bekledi. Kapıya bakmak işe yaramayınca pencereye doğru ilerledi ve ufuk çizgisinin yavaşça aydınlanışını izledi. Bu şehir onu büyülemişti.

Güneş bina kalabalığının arkasında batarken ön kapıda bir tıkırtı duydu. Tam arkasını dönerken Logan içeri girdi. Elinde bir çiçek buketi vardı.

Genç adam onu gördüğünde olduğu yerde kaldı, bakışları onun vücudunda yukarı aşağı gezindi. Yüzünden bir sırıtış geçti. "Harika görünüyorsun, Brontë."

Brontë ona gülümsedi. "Pahalı görünüyorsun, demek istedin herhalde."

"Öyle, ama bu geceki parti için mükemmel." Dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve gözleri onaylayan bir ifadeyle yeniden onun vücudunda dolaştı. "Sen mükemmelsin."

Brontë onun bu dikkatli incelemesi altında kıpkırmızı kesildi ama gizliden gizliye memnun da olmuştu. Her şeye rağmen Audrey haklıydı. Asistanının bir zammı hak ettiğini ima etmeyi aklının bir köşesine not etti. "Bu kadar geç saate kadar çalışacağını bilmiyordum," diye söze başladı. Logan ona hayran hayran bakmaya devam ederken eli ayağına dolaşıyordu.

Genç adam yüzünü buruşturdu ve çiçekleri ona uzattı. "Özrümü kabul et. Geç vakte kadar süren birkaç toplantım vardı. Gerçi beni beklerken böyle inanılmaz muhteşemlikte olduğunu bilmiyordum..." Logan öne eğilerek onun boynuna bir öpücük kondururken eli çıplak sırtından aşağı kaydı. "Bu kısmı seviyorum."

Brontë çiçekleri aldı ve onun elinden kaçtı. "Parti kaçta başlıyor?"

"Yaklaşık yarım saat önce."

Genç kadının gözleri irileşti ve ona endişeli bir bakış attı. "Yani geç mi kaldık? Lütfen bana bunun yemekli bir parti olmadığını söyle."

Logan başını iki yana sallayarak yatak odasına doğru hareketlendi. "Yalnızca bir tanışma toplantısı," diye seslendi ona. "Bazı yakın arkadaşlar ve iş ortakları. Endişelenecek bir şey yok."

Kulağa pek de endişelenecek bir şey yokmuş gibi gelmiyordu. Tüm bu "iş ortakları" kısmı tam da Brontë'nin endişelendiği şeydi.

Logan ona bakarken gözleri parladı. "Sanırım elbisenin bir şeye ihtiyacı var."

"Öyle mi?" Brontë eğilip kumaşa baktı, sonra da elbisesinin sırtını –ya da olmayan sırtını– görmek için döndü. "Ben de oldukça iyi göründüğümü düşünmüştüm."

Logan ceketinin cebine uzandı ve uzun, mavi bir kadife kutu çıkararak ona doğru uzattı. "Bakalım beğenecek misin?"

Brontë'nin dili damağına yapışmış gibiydi. "Ah, Logan. Bunu yapmamalıydın. Gerçekten. Ne kadar para harcadıysan, bu çok fazla."

"Bak ona," dedi Logan göz kırparak. "Hediyelik eşya dükkânındaki gibi bir tane bulmaya çalıştım. Artık param olduğunu bildiğine göre sana bu tür şeyler verebilirim."

Brontë ona şüpheci bir bakış atsa da kutuyu açtı. Ve nefesi kesildi.

Kutudaki kolye hediyelik eşya dükkânındakinden kat kat daha pahalıydı. Oradaki zarif bir elmas zincirdi. Oysa bu, damla mücevherlerden oluşan kalın bir halkaydı. Uyumlu küpeler de değerli taşlarla süslenmişti. Genç kadının üniversite eğitim masraflarından daha fazlaya mal olmuş gibi görünüyordu. Muhteşemdi. Ve bu da Brontë'yi inanılmaz derecede rahatsız etmişti.

Kutuyu pat diye kapatarak ona geri vermeye çalıştı. "Bunu alamam, Logan."

"Onu takmanı istiyorum, Brontë. O üzerindeyken çok güzel görüneceksin."

"Bu çok fazla. Zaten üzerimde, olması gerekenden çok daha pahalı şeyler var. Çok fazla para harcıyorsun, Logan. Bundan hoşlanmıyorum."

Logan onun itirazlarını duymazdan gelerek kutuyu tekrar açtı ve gerdanlığı içinden çıkarttı. "Arkanı dön."

Brontë'nin boğazından hüsran dolu bir ses yükselmişti ama Logan'ın gururlu gülümsemesi ve gerdanlığın muhteşem ışıltısıyla yitip gitti. "Her zaman istediğini elde eder misin?"

Logan yüzünde memnun bir ifadeyle, "Her zaman," dedi. "Arkanı dön."

Brontë onun söylediğini yaptı ve Logan boynunun etrafına sardığı kolyenin kancasını takarken bir elini kolyenin üzerine koydu. Kolye ağırdı ve aşağı çekiyordu. "Teşekkür ederim, sanırım."

"Rica ederim." Logan eğilerek ona yaklaştı ve kulağını hafifçe dişledi. "Sanırım."

Yarım saat sonra, tanıdık gelmeyen bir binanın önünde Logan'ın arabasından indiler. Brontë onlara yolu açan kapıcıya gergin bir şekilde gülümsedi ama midesindeki kötü duyguyu engelleyemiyordu. Bu sanki tüm lise dönemini yeniden yaşamak gibiydi. Hayır, daha da kötü. Bu, zorla sahneye itildiği ve çalan şarkının sözlerini bilmediği o kâbuslar gibiydi. Aklında bin türlü endişeli düşünce dolaşıyordu. Ya birisi hayatını kazanmak için ne yaptığını sorarsa? Yalan mı söylemeliydi? Çekingen mi davranmalıydı? Gerçekler Logan'ı utandırır mıydı? Ya bir şeyler yemeleri gerekirse ve hangi çatalı kullanacağı hakkında bir fikri olmazsa? Tatlı yerken salata çatalı kullandığında dehşete düşen yüzlerin düşüncesiyle ağzından küçük bir kıkırdama kaçırdı.

Logan asansöre binip çıkacakları katı beklerken, "İyi misin?" diye sordu. Yakışıklı bedenine tam oturacak şekilde dikilmiş, neredeyse görünmez çizgileri olan harika bir takım el-

bise giymişti. İçinde eşit derecede koyu gri bir gömlek vardı, yakası hafifçe açıktı ve kravat takmamıştı. Onun standartlarına göre bu süper resmi bir olay değildi.

"Ben iyiyim," dedi Brontë ona. "Sadece gerginim."

"Biliyorum."

Genç kadın ona baktı. "Nasıl biliyorsun?"

"Gergin olduğunda yaptığın şu tuhaf kıkırdaman var." Ona bakan gözleri neşeyle parladı. "Hem o, hem de kolumu öldürecek kadar sıkı tutuyorsun."

Brontë kızararak onun kolunu bıraktı. "Üzgünüm."

"Olma." Logan bir kolunu onun omuzlarına sardı ve onu kendine doğru çekti. Ağzı genç kadının boynunda ve çenesinde hareket ederek tenine fısıltılı öpücükler kondurmaya başladı. "Son derece nefis görünüyorsun. Bu partiye gidiyor olmasaydık, asansörü durdurup elbisenin altına ne giydiğini görmeye ikna olabilirdim."

"Merakının tadını kaçıracağım," dedi cilveli bir şekilde. "Hiçbir şey."

Logan onun kalçalarını kendisininkilere doğru çekerek inledi. "Bronzlaşma izi de mi yok?"

"Hayır. Plajdaki günümü tamamen çıplak geçirdim." Brontë kollarını onun boynuna doladı ve sırıttı. "Doğru hatırlıyorsam iyi bir refakatçim de vardı."

"En iyisi." Logan öne eğilerek hafifçe dudaklarından öptü.

Asansör çınladı ve kapılar açıldı. Önlerinde duran insan denizi, birbirlerine sarılmış Logan Hawkings'le kız arkadaşının görüntüsü karşısında, bir kahkaha ve hafif alkış dalgasıyla kabardı. Logan sadece gülümseyerek Brontë'yi bıraktı ve asansörü onun için açık tutmak üzere bir elini uzattı. "Çok komik," dedi yanında el çırpan birkaç kişiye.

Küçük düşen Brontë asansörden dışarı çıkarken eli otomatik olarak boynundaki pahalı kolyeye gitti. Yapmak istediği giriş bu değildi. İyi görünmek istemişti ama sırtı açık elbisesine rağmen dekora karışıp gitmekten de rahatsız olmazdı. Yine de bu umut pencereden uçup gitmişti işte. Bir milyarderle öpüşürken ortaya çıkmıştı ve bu, kadınların bazılarının onun olduğu tarafa doğru çevrilmiş bakışlarına göre hüküm verirse, affedilmez bir suçtu.

Bu uzun bir gece olacaktı.

Bir el beline gitti ve Brontë hafifçe sıçradı ama bunun Logan olduğunu gördüğünde rahatladı. "Hadi. Gidip ev sahibimize merhaba demeliyiz."

Brontë başıyla onaylayarak onun partide yol göstermesine izin verdi. Herkesi zihnine not ediyordu. Tavandan sarkan ışık dizileri ve şık dekorla salon çok görkemliydi. Odanın tam ortasında bir tür gökdelen gibi görünen buzdan bir heykel vardı ve köşedeki bir orkestra hafif bir müzik çalıyordu. Hiç kimse dans etmiyordu. Onun yerine herkes takım elbise ya da kokteyl elbiseleri giymiş, ellerinde şarap kadehleriyle birbirine bağlı, küçük gruplar halinde sohbet ediyordu.

Sohbet etmek ve içmek. Tamam. Bunu yapabilirdi. *"Tanrılar bile gereklilik karşısında mücadele edemez."*

Gri saçlı bir adam ile gümüş saçlı eşine yaklaştılar. İkisi de siyahlara bürünmüşlerdi, kadının boynu kalın bir elmas gerdanlıkla parlıyordu. Logan'ı gördüklerinde ikisinin de yüzleri aydınlandı ve ona doğru döndüler.

"Brontë," dedi Logan. "En yeni iş ortağım Doyle Bullet ve karısı Rita'yla tanışmanı istiyorum."

İsmi duyan Brontë'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Bildiği

tek Doyle Bullet, bazen haberlerde adı geçen, nüfuzlu bir iş adamı ve petrol zenginiydi. Elini öne uzattı. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Ben Brontë Dawson."

Rita gülümseyerek onun elini tuttu. "Seninle tanışmak ne hoş. Ayrıca ne kadar da sıra dışı bir isim."

"Teşekkür ederim," dedi Rita'nın parmak uçlarının elini neredeyse hiç sıkmadığını fark ederek. "Özellikle bir Brontë'den gelmiyor. Daha doğrusu herhangi birinden ya da hepsinden. Bir Brontë seçin, herhangi bir Brontë." Ağzından tiz sesli bir kıkırdama kaçmıştı.

Logan ona anlamlı bir bakış attı.

Ah, lanet olsun. Yine o gergin kahkahasını atmıştı. Utanarak hızla Doyle'un elini sıktı.

"Bu gece bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Logan rahatça. "Ve böyle geç haber vermeme rağmen bir arkadaşımı getirmeme izin verdiğiniz için de."

"Tabii ki," dedi Rita cömertçe, önce Brontë'ye sonra da Logan'a gülümseyerek. "Bana izin verir misiniz? Yemek şirketinden gelenlerin her şeyi kontrol altında tuttuklarından emin olmak istiyorum."

Brontë ve Logan'ı Doyle'la baş başa bırakıp uzaklaştı.

Doyle, Logan'a döndü. "Dow'un bugün nasıl kapandığını gördüğünü sanmıyorum. Tam bir katliamdı."

"Ya?" Logan yanından geçen bir garsondan kayıtsızca iki bardak kaptı ve birini Brontë'ye uzattı. "Ne oldu?"

"Haberler daha fazla bankacılık skandalı bildiriyor elbette," dedi Doyle kıkırdayarak. Sonra Brontë'ye döndü. "Yatırımlarla ilgileniyor musun, canım?"

Brontë güvende olduğundan emin olmak için boynun-

daki kolyeye dokunma arzusuna direnerek şarap kadehini sımsıkı tuttu. "Hayır. İlgilenmiyorum. Üzgünüm."

Doyle ona dostça gülümsedi. "Peki, ama bunu bir düşün. Hiç para riske atmazsan hiç para kazanamazsın."

"Tabii," dedi genç kadın bozularak. Durum gerçekten de iyiye gitmiyordu.

"Logan, seni yaşlı kurt. Ne zaman geri döndün?" Bir adamın neşeli sesi Brontë'nin arkasından gürleyerek onun yerinden sıçramasına neden oldu.

Arkasını döndü ve şaşkınlıkla Logan'ın iri sarışın bir adamla el sıkışıp birbirlerinin sırtına dostça vurduklarını gördü.

"Cade," dedi Logan aynı rahat ses tonuyla. "Kız arkadaşımla tanışmanı istiyorum. Brontë, bu Cade."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Brontë alçak bir sesle.

"Cade aynı zamanda benim iş ortaklarımdan biri," dedi Logan rahat bir tavırla.

"Ben 'arkadaş' terimini tercih ediyorum," dedi Cade sırıtarak. "Bilirsin işte, normal insanlar gibi."

Brontë, Cade'in sözleriyle kendini anında daha rahat hissederek güldü.

"Söylediğim gibi, Logan..." Doyle'un tiz sesi biraz yükseldi. "Bu öğleden sonraki toplantı hakkında seninle biraz daha konuşmak istiyordum."

"Tabii," dedi Logan ve Cade'e baktı. "Brontë'yi birkaç kişiyle tanıştırmanın sakıncası var mı? Bu konuşmanın onun için hiç ilginç olmayacağına eminim."

"Zevk duyarım," dedi Cade genç kadına kolunu uzatarak. "Gidelim mi?"

Brontë, "Elbette," dedi ve elini onun koluna koyup yönlendirmesine izin verdi. Logan'a gönülsüzce el sallayıp Cade'in onu partiye karışmak üzere uzaklaştırmasına müsaade etti. Sonra refakatçisine baktı. Oldukça dost canlısı görünüyordu ve yüzünde nazik bir ifade vardı. *Yakışıklı*, diye düşündü, eğer o gözle bakacak olursa; ama Logan'ın vakur, kendine hâkim, iyi görünüşünün yanında herkes sönük kalıyordu. "Logan'ı nereden tanıyorsun?"

"Mazimiz eskiye uzanıyor," dedi Cade rahatça. "Üniversite. Dartmouth. Birlikte işletme okuduk. Aynı kardeşlik*, her şey aynı."

Brontë bu düşünceyle gülümsedi. "Aynı kardeşlik mi? Logan'da pek de parti çocuğu tipi varmış gibi görünmedi bana."

"Değildir. O zamanlar bile içkilerimizin üzerinden bize bakar, ertesi sabah sınavımız olduğunu hatırlatırdı. Korkarım, her zaman fazlasıyla sorumluluk sahibi biri oldu. Herkesi hizada tutmaya çalışıyor."

Brontë güldü. "İşte bu kulağa tam Logan gibi geliyor."

"Ya sen Logan'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu Cade ona. "Bu tarz şeylere bir kız arkadaşını getirmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Korkarım, biz uygunsuz koşullar altında tanıştık. Seaturtle Cay Tatil Köyü'ne yaptığı yolculuğu duydun mu?" Adamın ilgili bakışı üzerine ona detayları aktardı: Asansörde karşılaşmalarını ve orada nasıl da neredeyse bir gün boyunca mahsur kaldıklarını, kasırga etraflarında esip gürlerken merdiven boşluğuna büzülüp geçirdikleri gecelerini, plajda geçirdikleri günü ve Jonathan'ın tam zamanında kurtarmaya gelişini. Sonrasında incinen

* ABD üniversitelerinde görülen, sadece erkeklerden oluşanına "fraternity", kızlardan oluşanına ise "sorority" adı verilen kardeşlik dernekleri. (ç.n.)

duyguları dolayısıyla kendi evine dönüşünü bilerek atladı. Bu paylaşmak için biraz fazla özel gibi görünmüştü.

"O zaman siz ikinizi bir araya getirdiği için Latonya Kasırgası'nın hakkını teslim edebiliriz sanırım. Logan oldukça mutlu görünüyor."

Brontë içkisinden bir yudum alarak kibarca gülümsedi. "Öyle mi?"

"Öyle." Cade eğlenmiş görünüyordu. "Duyduğuma göre döndüğünden beri işe çok fazla gitmiyormuş, biz de bunun nedeni üzerinde tahminler yürütüyorduk. Ben cevabı buldum gibi görünüyor."

"Biz mi?" Brontë sormadan duramadı. "Biz kim?"

"Logan'ın en yakın arkadaşları. Birkaçıyla tanışmak ister misin?"

"Lütfen." Bu, genç kadının merakını uyandırmıştı.

"Hunter bu gece burada değil. Bu tarz davetlere hiç katılmaz. Fakat o ve Logan çok yakındırlar. Bir ara onunla tanışacağına eminim. Griffin orada, buzdan heykelin yanında. Gözlüklü olan."

Brontë dönerek gözlüklü adamın yerini bulana kadar kalabalığı inceledi. Adam uzun boylu ve zayıftı, neredeyse sırık gibiydi. Yüzü yakışıklıydı, tarzı ve tavrı bu çevrede rahat olduğunu ima ediyordu. Yüzündeki ifade katışıksız aristokrat bezginliğine ihanet ediyordu.

"Şey görünüyor... iyi," diye yalan söyledi Brontë.

"Ah, Griffin mi? O tam bir züppedir," dedi Cade rahat bir tavırla. "Aileden zengin. Çok eskiden beri. Ağzında gümüş kaşıkla ve her an hazır bekleyen bir polo midillisiyle büyümüş. Olağanüstü zekidir. Yine de tanısan iyi çocuktur."

"Eminim," dedi Brontë yorumsuz bir sesle.

"Buna karşın yabancılara sıcak davranmaz, işte bu yüzden sizi tanıştırmak yerine burada durmuş onun hakkında konuşuyorum. Eğer bir komitede olsaydın ya da bir üniversite projesi için fon tartışmak isteseydin kulakların patlayıncaya kadar konuşacağını hayal edebiliyorum. Çoğumuz biraz özel çevrelerde dolaşıyoruz, anlıyorsundur."

Brontë çöküşe geçen bir hisle, *tamam, anlamaya başladım*, diye düşündü. Logan'ın tüm arkadaşları paralı ve başarılı mıydı? Brontë onun bu dünyasına nasıl uyum sağlayacaktı?

"Bu gece Reese de burada. Griffin'in solunda, koluna asılan bir kadınla duran adamı görüyor musun?"

Brontë salonu taradı ve yapılı, koyu saçlı, çapkın görünüşlü adamı buldu. İki muhteşem kadın onun söylediği bir şeye gülüyorlardı. Brontë izlerken, adam elini uzatarak arkadaşlarından birinin omzuna düşmüş bir saç lülesini çok samimi bir hareketle kenara çekti.

Sonra Brontë'nin bakışını hissetmiş gibi ona baktı ve göz kırptı.

Buna karşılık Brontë kızararak tekrar Cade'e döndü. "Sanırım onu buldum."

"Reese biraz kadın düşkünüdür, bu yüzden ondan uzakta, burada duruyoruz. Seni Reese'in yanına götürürsem Logan muhtemelen bölgesini korumak için hücum edecektir."

Bu o kadar da kötü bir şey olmaz, diye düşündü Brontë içkisinden bir yudum daha alarak. "Ya sen? Sen bu resmin neresinde yer alıyorsun? Bana profesörü ve playboyu gösterdin. Tüm bu muntazam küçük kategorilerin içinde sen nereye uyuyorsun?"

Cade bembeyaz dişlerini göstererek ona sırıttı. "Korkarım, ben içimden Lancelot'um. Hizmet vermekten daha çok

hoşuma giden bir şey yok. Dünyanın en büyük Erkek İzcisi'ne bakıyorsun. Bana yolun karşısına geçmesi gereken yaşlı bir kadın göster, ben de sana ona yardım etmek için ayakları birbirine dolanacak bir adam göstereyim."

Brontë başını iki yana sallayarak güldü. "Kendinle ilgili çizdiğin bu resim oldukça ilginç."

Cade omuz silkti. "Üzerine düşününce, çoğu insanın temel tiplere uyduğu sonucuna varıyorsun aslında."

"Ya? Beni nerede görüyorsun?"

"Senin hakkında henüz yeterince bilgim yok." Cade kısa bir an onu inceledi. "Ne iş yapıyorsun?"

Bunu soracağı belliydi. Brontë yüzünü buruşturmadı ve ciddiyetini korudu. "Ben bir garsonum. Bu bir şeyleri değiştirir mi?"

Genç adamın bir kaşı havaya kalktı ama başıyla onayladı. "Hâlâ izlenimimi oluşturmaktayım. Yine de sen bir Ginger'dan çok, bir Mary Ann'sin.*"

"Bununla tartışamam ama ne yazık ki bu parti Ginger'larla dolu gibi."

"Bu tip danslı eğlenceler her zaman birçok Ginger çeker," dedi Cade sevimli bir şekilde. "Şansıma buketteki tek Mary Ann'i ben aldım. Daha güzel bir sohbet."

Ne kadar da tatlıydı. Brontë ona gülümsemeden edemedi. Şarabından bir yudum daha aldı, sonra da her kelimesini hayran hayran dinleyen küçük bir grubu idare eden Logan'ın geniş sırtını işaret etti. "Ya Logan? O ne?"

Cade sırıttı. "O patron elbette. Herkesin olmak istediği gibi."

* 1964-1967 tarihleri arasında ABD televizyonlarında yayınlanan, bir gemi kazası sonrasında bilinmeyen bir adaya düşen yedi kişinin etrafında dönen *Gilligan Adası* adlı dizideki iki karaktere atıfta bulunuluyor. Ginger parlak bir Hollywood yıldızıyken, Mary Ann ise pratik, sağduyulu, tipik bir komşu kızıdır. (ç.n.)

"Hımm. 'Yüz koyunu olan birinin elli kurtla savaşması gerekir.'"

Cade ona etkilenmiş bir bakış attı. "Kim söylemiş bunu?"

Brontë'nin yanına bir başka adam yaklaştı ve genç kadın şaşkınlıkla bunun Griffin olduğunu fark etti. Züppe olan. Genç adam Cade'e hınzır bir şekilde gülümseyerek, "Plutarkhos," dedi. "Logan'ın yeni arkadaşını bu gece tamamen kendine ayırıyorsun. İncindim, özellikle de gelip onun sana Yunan felsefesinden alıntı yaptığını duyunca."

Genç kadın selamlaşmak için elini uzattı. "Ben Brontë."

"Tabii ki öylesin," diye mırıldandı Griffin. Sesi terbiyeli ve yumuşaktı. Brontë'nin elini alıp dudaklarına götürerek öptü. "Anne mi, Charlotte mu yoksa Emily mi?"

"İstediğini seç," dedi Brontë rahatça.

"Logan'ın oradan oraya gezmesi gerekirken ona ben refakat ediyorum," dedi Cade. "Brontë borsa sohbetinden keyif alıyor gibi görünmüyordu, ben de onu kurtardım."

"Akıllıca bir seçim," diye onayladı Griffin. "Demek Plutarkhos'tan alıntı yapıyorsun. Onun çalışmalarının büyük bir hayranı mısın?"

"Aslında öyle miyim bilmiyorum. *Paralel Yaşamlar*'ından keyif almış olsam da..." dedi ve Griffin'in ifadesini incelemek için başını biraz yana yatırdı. "... bunların daha çok onun kendi felsefesinden yola çıkan peşin hükümler olduğunu düşünüyorum ki Herodot'u tam olarak da bunu yaptığını söyleyerek eleştirdiğini düşünürsek epey ironik."

Cade kendi kendine güldü. "İşte burası ikinizin de beni kaybettiğiniz kısım. Siz ikiniz ölü Yunan adamlar hakkında tartışırken ben bardağımı doldurmaya gitmeyi düşünüyorum. Biraz daha şarap ister misin, Brontë?"

"Lütfen," dedi genç kadın ona gülümseyerek. "Bu güzel olur."

"Peki, Logan nasıl oldu da sonunda felsefe alıntıları yapan bir kadınla oldu? Çıktığı çoğu kadının, değil antik tarih, bir moda dergisinden fazlasını okuyabilecek tipe benzemediklerini söylersem beni affet."

"Peki," diye söz başladı Brontë, Griffin'e gülümseyerek. "Bir kasırgada bir asansörde mahsur kaldık."

Parti gece boyunca devam etti ve Brontë, Logan'ın tesadüfi bakışlarını yakaladı ama genç adam onunla konuşmak için her durduğunda ya da çalıntı bir an için onu her yakınına çektiğinde başka biri ortaya çıktı ve onu genç kadının elinden aldı. Brontë bunu keyifle karşıladı. Ne kadar çok insanın Logan'la konuşmak istediğini ve onun her kelimesini hayranlıkla dinliyor gibi göründüklerini izlemek büyüleyiciydi. Bu onun partisi değildi ama yıldızı oydu.

Cade tüm kibarlığıyla bütün gece Brontë'nin yanında kalıp sohbet ederek onu rahatlattı ve insanlarla tanıştırdı. Brontë, Logan'ın o yanında değilken birisinin onunla ilgilendiğinden emin olmak için partiden önce Cade'le konuşmuş olduğundan şüphelense de bunu umursamadı. Cade cana yakındı ve onu rahatsız edici sorulardan koruyordu. Griffin'in de son derece hoş ve bilgili olduğu ortaya çıkmıştı ve Brontë onun yerel bir üniversitede yaptığı felsefe buluşmasına katılmak için düzenli bir davet almıştı.

Playboy Reese'le bile kısa bir anlığına karşılaşmıştı. Adam yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle ona yaklaşmış, elini öpmüş ve Cade onu Logan'ın kız arkadaşı olarak tanış-

tırdığında geri çekilmişti. Ona sanki "bir dahaki sefere" der gibi istemeye istemeye sırıtmış ve mankenlerden oluşan bir gruba doğru ilerlemişti.

Cade eski bir arkadaşıyla görüşmek için izin isteyince, Brontë bu fırsattan yararlanıp balkona çıktı. İçtiği tüm o şaraptan başı dönüyordu ve gerginlikten çok az yemek yemişti. Yine de temiz hava yardımcı oldu ve genç kadın gece havasını içine çekerek neredeyse boş olan balkonun korkuluğuna dayandı. Balkonun diğer ucundaki biri sigarasını bitirdi ve partiye geri döndü. Fakat Brontë manzarayı hayrete benzer bir duygu içinde izleyerek orada kaldı. Bu kesinlikle Kansas City değildi. New York büyülü bir yere benziyordu. Onda genç kadını heyecanlandıran bir şey vardı. Burası bir şeylerin olup bittiği yerdi ve Brontë bunu sevmişti.

Tatlı, neredeyse melodik bir ses omzunun üzerinden, "Hey, merhaba," dedi.

Brontë arkasını döndü ve önünde duran kadına hafifçe gülümsedi. Kadın ona tanıdık gelmemişti. Yine de muhteşemdi. Uzun, soluk sarı saçları gece melteminde dalgalanıyordu, alnında kalın bir perçem vardı. Vücudu dar, beyaz bir bandaj elbiseyle sarılmıştı ve platform sandaletlerle Brontë'ye tepeden bakıyordu.

Brontë'ye tepeden tırnağa değer biçen bir bakış attı. "Seninle konuşma şansı yakalayabilecek miyim diye merak ediyordum. Seni iyi koruyorlar, öyle değil mi?"

Brontë kibarca gülümsedi. "İyi korumak derken neyi kastediyorsunuz?"

Kadın bir elini salladı. "Onun şu küçük dostları. Milyarderler çetesi ya da kendilerine ne isim veriyorlarsa artık. Logan bu partide benim gibi insanlardan uzak durmanı sağla-

mak istediği için arkadaşlarını seni gölge gibi takip etmekle görevlendirmiş olsa gerek."

Gerçek dank etti. Brontë büyük bir çabayla yüzündeki gülümsemeyi korudu. "Sen Danica olmalısın. Burada olacağın bana söylenmişti."

Kadın bir an etkilenmiş göründü. "Logan tarafından söylenmemiştir sanırım." Bakışları elmas kaplı boynuna kaydı. "Güzel kolye. Hediye mi?"

Brontë hiçbir şey söylemedi.

Danica başını kaldırdı. "Bizim nişanlı olduğumuzu anlattı mı sana? Tahminimce hayır. Duygusal olarak çok kapalıdır. Bunun için babasını suçlayabileceğini düşünüyorum. Yaşlı adam tam bir pislikti ama bir noktada Logan'ın kendi sorumluluğunu alması gerek. Hayattaki her şey bir iş anlaşması değildir. Tabii Logan bu dersi almadı daha. Her şeyin bir fiyatı olduğunu düşünüyor. Yaşlı adam, onu bu şekilde eğitti."

Bu, Brontë'nin Logan'la olan tecrübelerine rahatsız edici derecede yakın görünüyordu. Sırf genç kadın onunla konuşsun diye lokantayı satın almamış mıydı? Parasını bir güç gibi kullanıyordu ve bunu yaparak istediğini de elde ediyordu. Brontë cevap vermeden uzun bir an boyunca Danica'yı inceledi. Kadın muhteşemdi, şıktı, Brontë'nin olmadığı her şeydi. "Bundan, senin ve Logan'ın ilişkinizi arkadaşça bitirmediğiniz anlamını mı çıkarmalıyım?"

Danica üzgün göründü. "Ben dostça bitirmek istedim. Ayrılmamız benim seçimim değildi, biliyorsun. O beni terk etti."

"Neden?" Kelime dudaklarından kaçar kaçmaz Brontë onu geri almak istedi ama artık olan olmuştu.

Danica'nın güzel gülümsemesi sertleşti. "Logan herkesin onlar için yarattığı küçük zarif kutunun içinde kalmasını sever.

Kutudan kaçmaya çalışırsan seni yine onun içine itmeye çalışır. Ve bu bir işe yaramazsa seninle işi biter. O merhametsizdir." Danica karanlık gökyüzüne baktı, sonra gözlerini yeniden Brontë'ye çevirdi. "O benim küçük ve mükemmel ev hanımı eş olmamı istedi. Onun için müsait olduğum sürece programım önemli değildi. Ve onun dışında bir hayatım olması için uğraştığımda ya da özgürlüğümü savunduğumda beni tepetaklak etti." Danica omuz silkti. "Sonra bildiğim tek şey paylaştığımız daireden çıkarıldığım ve tüm eşyalarımın depoya konulduğu. Beni çöpe atmadan önce uyarmadı bile."

Brontë'nin midesi acıyla büzüldü. Bu doğru değildi. Olamazdı. Logan böyle değildi. Danica sadece onu kurtlandırmaya çalışıyordu. "Bana bunu neden anlatıyorsun?"

Danica onun koluna dokundu, yüzünde merhametli bir bakış vardı. "Çünkü sen iyi bir kıza benziyorsun. Ve Logan senin boyunu aşar. Sen tam onun tipisin."

"Öyle miyim?"

"Tabii ki. Nazik ve biraz utangaç görünüyorsun. Çekingen. Bu Logan'ın sevdiği tarz, bilirsin. Bir kızı hiçliğin ortasından çekip çıkarır ve onu, yanında istediği kadın kalıbına sokar. Bir hayatın yoksa bu seni onun için mükemmel kılar çünkü sana her an emrine amade olarak ihtiyacı vardır. O harika bir adamdır... bir süreliğine. Ona karşı çıkana kadar seni dünyadaki en mutlu kadın yapar. Ama bağımsız olmayı denersen seni paketleyip göndermesine hazır ol. Benim gibi hazırlıksız yakalanmanı istemem. Onu sevdiğimi, onun da beni sevdiğini düşünmüştüm. Sonuçta onun nasıl sevileceğini bilmediği ortaya çıktı. O sadece işlerinde nasıl başarılı olacağını bilir."

Brontë hiçbir şey söylemeden öteki kadına bakakaldı. Ne söyleyebilirdi ki? Bunun doğru olması mümkün müydü? Bu, kulağa Logan gibi gelmiyordu; soğuk, duygusuz. Fakat yine de...

O merhametsizdi.

Hayattaki her şey bir iş anlaşması değildir. Tabii Logan bu dersi almadı daha.

"Logan böyle değil," diye karşı çıktı Brontë.

"Değil mi? Ona onu sevdiğini söyledin mi?"

Brontë hiçbir şey söylemedi.

"Bunu dene. Nasıl karşılık verdiğini gör. Bu sana bilmen gereken her şeyi söyleyecektir." Sanki kendi sözlerine katılıyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. "Ben yaptım ve beni tamamen görmezden geldi. Logan nasıl sevileceğini bilmiyor. Onun tüm bildiği nasıl para kazanılacağı."

"Uyardığın için teşekkürler," dedi Brontë alçak sesle.

"Kötü haberleri getiren kişi ben olmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama muhtemel kalp kırıklığı için hazır olman en iyisi." Danica balkon kapısına bir bakış attı. "Ve eğer biri sorarsa bu konuşmayı hiç yapmadık, anladın mı?" Brontë'nin eline hafifçe vurdu ve partiye geri döndü.

Danica'nın acı sözleriyle başı dönen Brontë yine önündeki gökyüzüne baktı. Binalar akşamla birlikte aydınlanmıştı, aşağıdaki caddede ışıklar oynaşıyordu. Yine de içerideki partiye kıyasla dışarısı şaşırtıcı derecede sakindi ve Brontë bunun çok huzur verici olduğunu düşündü.

Düşüncelerini toplamak için mükemmeldi.

Danica yalan söylüyor olmalıydı. Logan'la neden ayrıldıkları konusunda öyle inanılmaz derecede muğlaktı ki ona güvenilmezdi. Yine de söylediklerinin bir kısmında doğruluk

payı var gibiydi. Brontë, Logan'ı terk ettiğinde Logan onun peşinden gitmiş ve sırf onunla konuşmak istediği için lokantanın sahibi olmuştu. O, kendisine hayır denmesine alışkın bir adam değildi.

Ancak yine de... Brontë ondan hoşlanıyordu. Onu kafasında Danica'nın resmettiği zalim diktatör gibi canlandırmaya çalıştı ama bunun yerine tüm düşünebildiği eve geç geldiğinde ona çiçek getiren Logan oldu. Yatakta onun yanına kıvrılan, onu arkasından saran Logan. Plajda onunla birlikte çıplak olan Logan.

Brontë buna inanmak istemiyordu. Şimdiden adama âşık olmuştu ve onun, karakterini çözdüğü kişi olmadığını düşünmek istemiyordu. Bu düşünceyle midesi bulanan Brontë korkuluklara sımsıkı tutundu ve başının üstündeki simsiyah gökyüzüne baktı.

Bu Logan'ın sevdiği tarz, bilirsin. Bir kızı hiçliğin ortasından çekip çıkarır ve onu, yanında istediği kadın kalıbına sokar.

Genç adamın onunla da yaşadığı da bu muydu? Aynı şeyi Danica'ya da mı yapmıştı? Onu istediği kadın şekline sokmuş ve Danica onun oyuncağı olmaktan bıkınca kadını başından atmış mıydı?

Logan nasıl seveceğini bilmiyor.

Durum buysa, Brontë yanlış adama âşık olmuştu.

Büyük, sıcak eller omuzlarını sardı ve onu kendisine bastırmadan hemen önce Brontë, Logan'ın tıraş losyonunun kokusunu aldı. "Burada üşümüşsün."

"Fark etmedim," dedi alçak sesle.

Logan onun çıplak kollarını ovalarken her yanına zevk ürpertileri yolladı. "Her şey yolunda mı?"

Brontë ona gülümsedi. "Evet. Yalnızca içerisi biraz üzerime geldi ve gerekenden daha fazla içki içtim. Bunun zihnimi berraklaştırmaya yardım edeceğini düşündüm."

Logan onun omzuna bir öpücük kondurdu ve Brontë buna karşılık göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti. "Eve gitmek ister misin? Bu elbiseyi üzerinden soyup çıkarmak için ölüyorum."

Brontë kendini ona doğru bastırarak vücudunu adama göre şekillendirdi. "Kulağa güzel geliyor."

"Diğer odada iki yüz kişi olmasaydı seni balkona yatırır ve şuracıkta benim yapardım."

Brontë zihnindeki görüntünün yoğunluğuyla titredi. İçinde bir ateş dalgası kabararak bacaklarının arasında toplandı. Ağzından bir inilti koptu. "Logan."

"Bu elbisenin içinde çok güzelsin, Brontë, ama seni onsuz görmek için daha fazla bekleyemiyorum. Buradaki herkes eve benimle gideceğin için kıskançlıktan çatlıyor. Gülümsemen ve kahkahan öyle sıcak ki seni her duyduklarında salonun yarısı dönüp bakıyordu."

Brontë ona çarpık bir gülümseme fırlattı. "Bence bu senin hayal gücün."

"Bu gerçek. Neden Cade'den senin yanında kalmasını istedim sanıyorsun?"

Brontë'nin gülümsemesi kesildi. *Seni iyi koruyorlar, öyle değil mi?* "Sanırım. Hadi, eve gidelim. Yoruldum."

Kendilerini partiden dışarı attılar ve az sonra limuzindeydiler. Şoför onları New York caddelerinde gezdiriyordu. Brontë'nin uykusu geldiğinde başını Logan'ın omzuna yasladı ve genç adam elini beline dolayıp onu kendine çektiğinde hafif bir zevk sesi çıkardı.

"Partiden keyif aldın mı?" diye sordu Logan yumuşak bir sesle. Ağzı genç kadının kulağından bir nefes uzaklıktaydı.

Brontë bir an için cevabını düşündükten sonra, "Danica'yla tanıştım," dedi.

Logan yanında kaskatı kesildi. "Ya?"

"Beni senin hakkında uyarmak istemiş. Ve her şeyi nasıl bir iş gibi ele aldığın hakkında."

Logan ağzında bir lanet geveledi.

"Eskiden nişanlı olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

"Bunun önemli olduğunu düşünmedim. Yalnızca bir iki gün nişanlı kaldık. Hiç tarih belirlemedik. Bu iki yıl kadar önceydi." Logan güldü ve sesi kulağa kederli geldi. "Görünüşe göre o bu konuda hâlâ kızgın."

"Beni seninle ilgili uyarmaya çalıştı. Benden bıktığın anda beni bir çöp gibi fırlatıp atacağını söyledi."

Logan onu kendine doğru çekti, sonra kadının bir bacağını kucağının üzerinden geçirip onu limuzinin arka koltuğunda üzerine yüzü kendisine dönük oturacak şekilde çevirdi. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Brontë."

"Bana doğru olmayan birçok şey söylediğinden şüpheleniyorum," diye itiraf etti. Danica'nın onun damarına basmaktan başka bir amacı yoktu. Yine de gerçek kadar acıtan hiçbir şey olamazdı; bu yüzden de aklını karıştırmak için yalanlarına yeterli miktarda doğrular kattığından şüpheleniyordu. "Siz ikiniz neden ayrıldınız?"

"Danica'nın benimle ben olduğum için değil, param için birlikte olduğuna dair şüphelerim vardı. Ondan bir evlilik sözleşmesi imzalamasını istedim. Reddetti ve bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatmış oldu."

Brontë bir an için düşündükten sonra öne eğildi ve kollarını Logan'ın boynuna doladı. Dudakları onunkinden bir nefes uzaktaydı. "Bana bağımsız olmaya çalıştığını ve senin de bundan hoşlanmadığını anlattı."

Logan ona bir kez daha keyifsiz bir şekilde sırıttı. "Danica'nın bağımsızlık tanımı ben olmadan arkadaşlarıyla birlikte tatile gitmekti. Tekrar tekrar ve benim paramla. Ben birlikte bir yolculuk yapmayı önerdiğimde de beni ona nefes aldırmamakla suçladı."

"Kız tam bir kazanan çıktı," diye homurdandı Brontë.

Logan eğildi ve onu yavaşça öptü. "O sana hiç benzemiyor, eğer endişelendiğin buysa. Ve bizim ilişkimiz de onunla olan ilişkime hiç benzemiyor. Yalanlarının seni etkilemesine izin verme."

"Vermeyeceğim," dedi Brontë ve onun üzerinde otururken kalçalarını oynatıp ereksiyonuna doğru bastırdı. "Ama bana söylemeliydin."

Logan inledi ve bir düğmeye basmak için kapıya uzandı. Genç kadının arkasında, şoför koltuğuyla arka koltuğu birbirinden ayıran cam yükselerek onları şoförün gözlerinden korudu. "O artık hayatımda değil dediğimde bana inan. Bir süredir de yoktu. Yalnızca sen varsın." Logan'ın eli genç kadının saçına gitti ve düşmek üzere olan gevşek bağı kavradı. "Yalnızca sen."

Brontë'nin her yanına sıcak bastı ve dudaklarını onun tenine sürtmek, dilini onun ayrılmış dudaklarının arasına sokmak için öne eğildi. "Seni istiyorum, Logan."

Logan onun ağzının içinde inledi. "Eve varır varmaz benim olacaksın, Brontë."

Bu sonsuza kadar beklemek gibi görünüyordu. Brontë

kalçalarını sıkarak onu pantolonu üzerinden sımsıkı kavrayıp ereksiyonun yaptığı baskıyı hissetti. Vücuduna sımsıkı oturan elbisesi bacaklarının üst kısmına kadar çıkmıştı ve genç kadın birkaç santim sonra tamamen onun gözleri önünde olacaktı. İç çamaşırlarının olmaması konusunda da yalan söylemiyordu ve şu anda bunun için oldukça müteşekkirdi.

Brontë'nin eli aralarına kayarak genç adamın aletini okşadı. "Eve gidene kadar beklemek istemiyorum, Logan. Seni şimdi istiyorum." Belki bu konuşan şaraptı veya Danica'nın tenini deşen acı sözleriydi... ya da bu adama karşı duyduğu ümitsiz ihtiyaçtı ama ona, boğulan bir kadın havaya nasıl hasretse işte öyle ihtiyaç duyuyordu. "Beklemek istemiyorum."

Logan kendini kadının eline doğru itti, dudakları da çaresizce onunkinin üzerinde kayıyordu. "Prezervatifim yok, Brontë."

Genç kadın sabırsız öpücükler arasından, "Ben hap kullanıyorum," dedi ve sonra eliyle tekrar onun aletini ovarak uzunluğu boyunca okşadı. "Lütfen, Logan. Bana şimdi sahip ol."

Genç adamın eli aralarına kaydığında Brontë onun pantolonunun düğmelerini açmasını bekleyerek hareketsiz kaldı. Fakat bunun yerine elinin, ihtiyaçtan şimdiden ıslanmış kadınlığının üzerine gittiğini hissetti. "Ah, Brontë," diye mırıldandı Logan. "Tenin ipek gibi. Şimdiden ıslak ve benim için hazır mısın?"

Brontë dudağını ısırıp başıyla onayladı ve genç adamın elleri ihtiyaçtan kıvranan etinde dans ederken alnını onunkine yasladı.

Parmakları klitorisine sürtündüğünde bir çığlık attı ama sesi genç adamın ağzında kaybolmuştu. Logan onu öptü, dili sürekli ve çıldırtıcı bir hareketle kadının ağzının derinliklerine doğru hamle yapıyordu. Brontë'nin kalçaları genç

adamın dilinin darbelerini yansıtarak yükselip alçalırken Logan'ın parmakları da klitorisiyle meşgul olmaya devam ediyordu. Kadının bedeni arkaya doğru kıvrılıp orgazma ulaşıyordu ki Logan elini çekip pantolonunu açmaya başlayarak onu inletti. Brontë'nin parmakları yardım etmek için hareketlenip onu kıyafetinden kurtarmak ve içine almak için çılgın gibi uğraşmaya başladı.

Az sonra Logan onun kalçalarını yalnızca birazcık kaldırdı ve Brontë adamın aletini kadınlığının sıcak kaynağında hissetti. Genç adam onun derinlerine dalarken Brontë, Logan'ın onu tamamen dolduruşu karşısında gözleri irileşerek derin bir nefes aldı. Ağzından bir inilti daha kaçtı ve onun üzerinde deli gibi sallanmaya başladı. Hareketleri en az onunkiler kadar sarsıntılıydı. Sert, hızlı ve çılgın Logan, ihtiyaçla vahşileşmiş bir şekilde onu pompaladı. Brontë adamın üzerinde kendini tamamen kaptırmış haldeydi ve kalçaları onunkilere çarparken inlemeleri de adamın ağzının içinde kayboluyordu.

Brontë, her yanına yayılan orgazmın yoğunluğuyla neredeyse şiddet doluydu ve tüm vücudu titrerken bu hisle çığlık attı. Logan içine bir kez daha şiddetle çarptı, dudakları onunkini sertçe kapladı ve sonra Brontë onun da içine boşaldığını hissetti.

Elleri genç adamın boynuna dolandı ve hâlâ kucağında, bacakları iki yana açık, nefesi düzensiz otururken ona sımsıkı sarıldı. Logan onundu. Danica yanılıyordu. Amansız, kıskanç ve hatalıydı. Pat diye, "Seni seviyorum," deyiverdi. O daha durduramadan kelimeler ağzından kaçmıştı.

Logan'ın kolları beline sarıldı ve onu kucağında sımsıkı tuttu.

Fakat karşılığında hiçbir şey söylemedi.

Ve Brontë'nin kalbinin küçük bir parçası öldü.

Dokuzuncu Bölüm

Logan ağzındaki puronun etrafından, "Kardeşlik'in bu toplantısı açılmıştır," dedi. Kart destesini sağındaki Hunter'a uzattı. "Dağıt."

Yara izli adam kartları aldı ve Logan'a tedbirli bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Bu, Logan'ın canına minnetti. Ruh hali o anda biraz karanlıksa, arkadaşlarının bunu bilip bilmemesi hiç umurunda olmazdı. Hepsi boktan durumlarda olabilirlerdi, canları cehennemeydi. O anda bir masa dolusu huysuz pislik işine geliyordu çünkü o da onlardan biriydi.

Brontë son iki gündür üzgün, neşesizdi ve Logan bununla ilgili olarak ne yapacağını bilmiyordu. Lanet Danica. Logan, Brontë'yle yaptığı konuşmaya rağmen, hâlâ Danica'nın ona pençelerini geçirmiş olduğundan şüpheleniyordu. O gece aralarında bir şey değişmişti. Sevişmeleri her zamanki gibi yoğundu ama Brontë'nin gülümsemesi bir şekilde solmuş gibiydi ve Logan bazen odaya girdiğinde, genç kadının gözlerinin ağlıyormuş gibi kızarmış olduğuna yemin edebilirdi. Brontë hep bir sorun olmadığını söylüyordu ama Logan anlayabiliyordu.

Brontë ona onu sevdiğini söylemiş, Logan da ona sarılmıştı. Aşkını ilan eden tiplerden değildi işte. Evlilik sözleşmesi imzalanmadan ve onun duygularından emin olmadan önce yapamıyordu. Bu yoldan daha önce de geçmişti ve tekrar tuzağa düşmeyecekti. Babası da yola gelmez bir akbabaydı. Ölmeden hemen önce Danica'nın evlilik sözleşmesini imzalamaya isteksiz oluşuna bu kadar üzüldüğü için Logan'la alay etmişti. Logan ona karşı olan duygularını tüm heyecanıyla dile getirdikten sonra ne bekliyordu ki? Kadın tabii ki imzalamayacaktı, diye küçümseyerek gülmüştü babası. Logan kadına ona olan aşkını ilan etmişti. Kadın onu tamamen köşeye kıstırmıştı. Hawkings erkekleri aşklarını ilan etmezlerdi.

Logan bu hatayı bir kez daha yapmayacaktı. Bu yüzden de Brontë ona duygularını açtığında hiçbir şey söylememişti; onun bu itirafıyla içinde bir memnuniyet patlaması yaşamış olsa bile. Genç kadın onu seviyordu. Onun güzel, tatlı Brontë'si onu seviyordu.

Brontë son derece makuldü –bu ondaki birçok cazip şeyden biriydi– ama Logan onun mutsuzluğuyla ilgili ne yapacağını bilmiyordu. Sağduyusu bunu görmezden gelmesini söylüyordu ama onun sıkıntısı Logan'ı rahatsız ediyordu. Hele bunu saklamaya çalışması daha da fazla rahatsız ediyordu. İşte keyifsiz hali bundandı.

Kapı açıldı ve son gelen Cade içeri girdi. "Üzgünüm, geciktim," dedi. "Ofiste takıldım. Birisi bana da kart dağıtır mı?"

Logan ağzındaki puroyu masanın üzerindeki kül tablasına atarak, "Zamanlamana sıçayım," dedi. "Şimdi başlayabiliriz."

İçkiler ve çipler ona doğru geçirildi. Cade onu dikkatle inceliyordu ama Hunter kartları dağıtırken hiçbir şey söylemedi.

Biraz sonra tekrar Logan'a bakıp, "Geçen gün Brontë'yle tanıştığıma sevindim," dedi.

Logan cevap olarak homurdandı.

"Sevimli kız," dedi Griffin artırmayı başlatmak için pota bir çip atarak. "Çok ilginç bir eğitim. Senin normal kuş beyinlilerinden bir adım önde, Logan."

"O bir garson," diye homurdandı. "Ona çok bağlanma."

Bu kez pota çiplerini atarken kaşlarını kaldıran Reese oldu. "İşinin herhangi bir şeyle ne alakası var?"

Logan hiçbir şey söylemedi.

Fakat Cade'in keskin bakışı, anladığını ima ediyordu. "O ikinci bir Danica değil. Senin paranın peşinde olduğunu bilemezsin."

"Olmadığını da bilemez," dedi Hunter cansız bir sesle kartlarını kapatarak.

"Bunu şu anda konuşmak zorunda mıyız?" diye sordu Logan.

"Yani, belli ki bu ruh halini etkiliyor," diye belirtti Reese. "Sorun onun bir garson olması mı? Yoksa ondan seni hayal kırıklığına uğratacağından endişelenecek kadar çok mu hoşlanıyorsun?"

Logan'ın tepesi attı. Kendini sakin kalmak için zorladı, purosunu aldı ve kartlarına baktı. "O Danica gibi değil."

"Diyorsun? O bir kadın, öyle değil mi? Bu onun senin cüzdanınla ilgilendiği anlamına gelir. Gerçeklerle yüzleş, Logan."

Logan, Reese'i görmezden geldi ve purosunu sımsıkı tuttu. Sinirlenmeyecekti. Ne de olsa onlar arkadaşlarıydı.

"Peki, senin için sadece tek gecelik bir ilişkiyse, onunla işin bittiğinde bana haber ver," diye başladı Reese. "Çünkü o küçük kırmızı elbisenin içindeki kıçını gördüm ve..."

Logan masanın diğer tarafından onu yakalamak için sıçradığında sözleri acı bir bağırışla kesildi.

Aniden bir kaos başladı. Adamlar ayağa fırladı ve uzanan birkaç el onu Reese'in yakasından çekti. Adam bilmiş bir tavırla pis pis sırıttı, Logan'ın canını sıkmaktan keyif almıştı. Cade aralarına girerek kısık gözlerle iki adama baktı. "Kardeşlik'te kavga yok, hatırladınız mı? Bunu dışarı taşımamız gerekiyor mu?"

"Ben iyiyim," dedi Logan ellerini esnetip geri adım atarak. Gözünün önündeki perde kalkıyordu ama şimdi kendine daha çok kızgındı. Reese'i yumruklamaya bu kadar yaklaştığı ve onun üzerine atlayarak aklından geçenleri gün gibi açık ettiği için kızgındı.

Hunter'ın eli Logan'ın omzuna gitti. "Gel," dedi. "Biraz yürüyelim." Diğerlerine baktı. "Siz oynamaya devam edin. Logan ve ben kısa sürede döneceğiz."

Logan'ın aklından Hunter'a çekip gitmesini söylemek geçti ama masadan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Reese'e kızgın bir bakış daha atıp fırtına gibi uzaklaşarak mahzenin merdivenlerinden yukarı yöneldi.

O ve Hunter barın çatısına çıkana kadar konuşmadılar. Hunter yeni bir puro çıkarıp Logan'a uzattı ama o reddetti. Yara izli adam bir çakmak çıkardı, puronun ucunu kesti ve sanki arkadaşlarının ikisi az önce bir kavgaya tutuşmamış gibi kayıtsızca yaktı. "Peki. Reese'in sadece seni kışkırtmaya çalıştığını fark ettin mi?"

"Şimdi fark ediyorum," dedi Logan hırlayarak. *Sıçtığımın ego manyağı.*

"Seni bir kadınla ilgili hiç bu kadar gergin görmemiştim. Danica'yla bile, üstelik ikimiz de onun iz bıraktığını biliyoruz."

Logan hiçbir şey söylemedi. Hunter onu diğerlerinden daha iyi tanıyordu. Sessiz, yaralı milyarder lise ve üniversitede

Logan'ın en iyi arkadaşı olmuştu. Logan liderlik etmiş ve Hunter da onu takip etmişti. Aralarında sıkı bir bağ vardı. Logan'ın çatıyı terk edip Brontë'nin üzgün gözlerini görmek için eve yönelmesini engelleyen de bu dostluktu.

"Cade'e katılıyorum. Bir değeri varsa," dedi Hunter sakince. "Brontë kulağa Danica gibi gelmiyor. Griffin onu beğeniyor. Griffin herkesi beğenmez. Brontë'nin çok zeki olduğunu ve bir sohbeti sürdürebildiğini söyledi. Griffin, mankenlerinin kaç tanesi hakkında böyle bir şey söylemişti?"

"Ona bir kolye satın aldım. Onu istemedi."

"Ama onu kabul etti, değil mi?" Hunter'ın gözlerinde kuşkucu bir bakış vardı.

Lanet olsun. Logan gece karanlığındaki gökyüzüne baktı. Brontë'nin tatlı gülümsemesini düşündü. Onu öpmek için öne eğildiğinde dudaklarının kıvrılışını. Tatil köyünün sahibi olduğunu öğrendiğindeki öfkesini.

Fakat bunun sadece mükemmel bir aktris tarafından ortaya konan ustaca bir oyun olmadığını nereden bilebilirdi? Her şeye rağmen Danica onu parmağında oynatmıştı ve o Brontë'nin yarısı kadar bile akıllı değildi. "Kesin olarak bilmem gerek," dedi Hunter'a.

"Öyleyse sına onu," dedi arkadaşı. "Emin olmanın tek yolu bu."

Ertesi akşam Logan kolunun altına bir zarf sıkıştırıp dairesine giren koridorda ilerledi. İçini tuhaf bir beklenti hissi sarmıştı, tıpkı kârlı bir iş anlaşmasından ötürü yaşadığı adrenalin patlaması gibiydi. Bu da öyle sayılırdı.

Brontë'nin onun mu yoksa parasının mı peşinde olduğunu böyle görecekti. Hunter bir sınav önermişti ve Logan da bunun parlak bir plan olduğunu düşünmüştü. Brontë'ye damdan düşer gibi değerli bir şey, onun için önemli olacak bir şey verecek ve tepkisini izleyecekti.

Hediyesinden memnun olursa ya da fazlasını isterse Logan genç kadının bunu kendisinden daha fazla istediğini anlayacaktı. Hediyesini reddederse genç kadının onun hakkında ne hissettiği konusunda daha emin hissedecekti. Brontë onun zengin olduğunu öğrendiğinde üzülmüştü... ama onunla New York'a gitmekte gönüllü olmakta da fazla hızlı davranmıştı. Ve Logan kendine ne zaman Brontë'nin öyle olmadığını söylese, Danica'nın yüzü tekrar gözlerinin önüne geliyordu. Onu tamamen aptal yerine koyan Danica.

Ve belki, sadece belki, Brontë sınavı geçerse Logan da onun hakkındaki duygularını söylemek için kendini rahat hissederdi.

Logan daireye girdiğinde Brontë'yi kanepelerden birine kıvrılmış, göğsünde açık bir kitapla uyurken bulduğuna sevindi.

O çok güzeldi. Uzun, kestane rengi saçları yüzünün çevresine yayılmıştı, küçük burnu yukarıya kalkıktı ve dudakları uyurken hafifçe aralanmıştı. Üzerinde en sevdiği tişörtle kotu vardı: Audrey, Logan'a ne kadar güzel kıyafetler satın almış olsa da Brontë'yi bunlardan ayrılmaya ikna edemediğinden yakınmıştı. Logan onu kot pantolon içinde görmeyi seviyordu, bunu itiraf etmeliydi. Poposu bunu çok hoş bir şekilde dolduruyordu ve tişört de göğüslerinin yuvarlaklığını mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Logan kitabı onun göğsünden çekti ve genç kadının gözleri yavaşça açıldı.

Brontë gözlerini kırpıştırdı ve ona odaklandı, sonra uykulu bir ifadeyle gülümsedi. "Eve erken geldin, değil mi?"

"Öyle. Kalan toplantılarımı iptal ettim." Kadına bunun, o gün ondan başka hiçbir şeye konsantre olamamasından kaynaklandığını söylemedi. Önceki gece vahşice sevişmişlerdi ama Brontë boşaldığında son derece sessizdi. Artık seks yaparlarken aşk sözcükleri fısıldamıyordu.

Ve bir nedenden ötürü Logan, bu sözleri yine söylediğini duymak istiyordu.

Genç kadının yanağına düşen bir tutam saçı kenara çekti. "Sana bir hediyem var."

Brontë kaşlarını çatıp kanepede oturdu, bir ayağını altına aldı ve elini saçında gezdirdi. "Hediye mi? Neden?"

Logan kayıtsız görünmek için kendini zorladı ve zarfı ona uzattı. "Sebebi yok. Sadece sana bir şey vermek istedim."

"Bana zaten yeterince şey verdin, Logan." Yine de itaatkâr bir şekilde zarfı aldı ve kancasını açarak içindeki sözleşmeyi çıkardı. Kafası karışarak ona baktı, sonra tekrar Logan'a döndü. "Nedir bu?"

"Lokantanın kâğıtları. Aslında üç tane var. Biri Kansas City'de, diğer ikisi ise Dallas ve Atlanta'da. Onlar senin."

Brontë kucağındaki kâğıtlara baktı, sonra bakışlarını yine ona çevirdi. "Neden?"

Tepkisi Logan'a hiçbir şey anlatmıyordu. "Neden derken ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki neden bana bir lokanta veriyorsun? Amaç ne?"

"Bu bir hediye. Gelir. İstersen kârlarıyla yaşarsın ya da zinciri güçlendirmek için çalışırsın. Şimdiye kadar öğrendiklerini gözden geçirip yenilemeler önerebilsin diye danışmanla bir toplantı ayarladım. Sen..."

Brontë bir elini kaldırıp onu durdurmak için başını hafifçe salladı. "Logan, anlamıyorum."

"Bu pahalı bir hediye," diye belirtti genç adam. Onun inatçı karşılıklarından cesareti kırılmıştı. "Çoğu insan, teşekkür ederim, derdi."

"Sanırım kafam karıştı. Neden bir lokanta isteyeceğimi düşündün ki?"

"Hayatta bir yere gelebilesin diye."

Brontë kaskatı kesildi. "Demek istediğin, bir garsondan başka bir şey olabileyim diye yani?"

"Onun gibi bir şey," dedi Logan.

Kâğıtlar göğsüne çarptı. Brontë ayağa fırladı. "Lokanta senin olsun."

Onu istememişti. Onun parasını istemiyordu. Logan'ın içinde büyük bir sevinç yükseldi ve onun ayağa kalkıp odanın diğer tarafına yürümesini izledi. "Onu istemiyor musun?"

Brontë ona cevap vermedi.

O... kızgın mıydı? Logan ayağa kalktı ve koridorun aşağısına doğru onun peşinden gitti. Brontë misafir odalarından birine fırtına gibi daldı ve Logan onun peşinden gittiğinde kadının gardıroplardan birini boşalttığını fark etti. Gergin omuzları, öfkeli hareketleri dikkatini çekti.

Ve açık bir valizi olduğu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"İstediğim kadar kalabileceğimi söylemiştin," dedi Brontë gergin bir sesle. "İstediğim kadarı bu işte. Burada işim bitti."

"Neden?" Logan'ın sesi sertti. Öfke hızla her yanını sardı. Brontë'nin bu yaptığı tamamen mantıksızdı. "Sana bir hediye vermeye çalıştığım için mi bana kızgınsın?"

"Hayır," diye bağırdı genç kadın onunla yüzleşmek için arkasını dönerek. "Sana kızgınım çünkü senin için yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsun. Bir garson olmamdan utanıyor musun? Bu yüzden mi beni bir çeşit lokanta zenginine dönüştürmeye çalışıyorsun?"

"Ne? Hayır. Saçmalama."

"Öyleyse ne demeye bu kadar kırıcı bir şey yapıyorsun ki?" Gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Brontë," dedi Logan. Sesi yumuşaktı. Onu kollarına almak için hareketlendi ama genç kadın gerildi ve uzaklaştı. Demek Logan bir hata yapmıştı. "Duygularını incittiysem üzgünüm. Senden utanmıyorum."

"Öyleyse neden bana bir lokanta veriyorsun? Onu istediğimi hiç söylemedim."

"Bu bir sınavdı," diye itiraf etti Logan.

"Bir sınav mı?" Karşılık verirken sesi bir oktav yükselmişti. "Bir sınav mı? Ne tür bir sınav?"

Logan bu konuda sessiz kaldı.

Brontë'nin gözleri irileşti. "Ah, Tanrım. Senin paranın peşinde olduğumu düşünüyorsun. Danica gibi. Bu mu? Onu isteyecek miyim diye beni sınadın."

Logan'ın çenesi kasıldı. O çok akıllıydı. "Öyle değil."

"Kesinlikle öyle," dedi Brontë acı acı.

"Seni seviyorum, Brontë."

"Şimdi seviyorsun," dedi duyulur bir şekilde. "Şimdi senin paranı istemediğimi anladığın için. Peki, flaş haber Logan. Aşkını bir ödül olarak elinde bekletemezsin. Birini ya seversin ya da sevmezsin. Bunda paranın hiçbir rolü yoktur."

"Para her zaman rol oynar, Brontë. Bu adil değil..."

Brontë, "Adil olmayan sensin," dedi ve valizini hırçın bir tavırla kapattı. "Ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama Danica haklıydı."

"Danica'nın bununla hiçbir ilgisi yok..."

"Yok mu? Bana senin her şeye bir iş anlaşması gibi yaklaştığını söyledi. Ve aptal ben, onun yanıldığını düşündüm." Gözyaşları yanaklarından süzülürken Logan'ın midesine bir bıçak saplıyordu. "Her şeye rağmen sonunda onun haklı olduğu ortaya çıktı."

Şifonyere doğru gitti ve mavi kadife bir kutu çıkardı: Kolye kutusu. Ona baktı ve dudakları neredeyse iğrenerek büzülürken onu Logan'a uzattı. "Al bunu."

"O senin."

Brontë başını iki yana salladı. "Onu istemiyorum. Sana istemediğimi söyledim ve sen onu zorla üzerime taktın." Kutuyu tekrar uzattığında Logan elini uzatmayınca onu sanki bir çöp gibi yatağın üzerine fırlattı ve valizinin sapını çekti.

"Brontë," dedi Logan valizi onun elinden almaya çalışarak. "Bu konu hakkında konuşmamız gerek..."

"Hayır," dedi Brontë ve sesi biraz titredi. "Konuşmamız gerekmiyor. Sen söyleyeceğini söyledin. Hoşça kal, Logan."

Brontë onu iterek geçti ve valizini arkasından çekerek ön kapıya doğru yöneldi.

"Brontë..."

"Hayır," diye tekrarladı Brontë. "Bunu çirkinleştirme, Logan."

Ve arkasını dönerek gitti. Logan onun gidişini izlerken zihni telaşla kaynıyordu. Brontë şu anda nedenlerini dinlemek istemeyecekti. Öfkeliydi –*ve öyle olmaya hakkı da var*, diye düşündü Logan– ama genç adam pes etmeyecekti. Bir şe-

kilde onu kendisiyle tekrar konuşturmayı başaracaktı. Hikâyenin kendi tarafını açıklayacaktı ve bunları konuşacaklardı. Öpüşecek ve barışacaklardı.

İşte o zaman Logan, Brontë'ye onu olması gerektiği gibi –hiç şüphe olmaksızın– sevdiğini söyleyebilecekti.

Genç kadının boşalttığı odaya geri döndü ve atılmış kolye kutusuna baktı. *Sana onu istemediğimi söyledim ve sen onu zorla üzerime taktın.*

Logan sonunda kırılana kadar onu zorlamış gibi görünüyordu. Lanet olsun. Bunu düzeltmenin bir yolu olmalıydı.

Onuncu Bölüm

Brontë etrafındaki insanları görmezden gelerek sokaktan aşağı doğru fırladı. Arkasından çektiği küçük tekerlekli valizi onu yavaşlatıyordu ama bunu umursamadı. Ilık gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve kalbinin olduğu yerde ateşten bir boşluk varmış gibi hissediyordu.

Logan onun *hayatta bir yere gelmesini* istemişti.

Bu kelimeler midesini bulandırıyordu. Logan kadının olduğu kişiyi sevmiyordu. Onun bir alay konusu olduğunu düşünüyordu. Hatta daha kötüsü, utanılacak biri olduğunu.

Tamam, bütün bunların canı cehenneme, Logan'ın da canı cehenneme, diye düşündü yanaklarındaki gözyaşlarını elinin tersiyle silerek. Sokağın aşağısında bir metro istasyonu belirdi ve Brontë oraya doğru yöneldi; bir amaca ihtiyacı vardı. Gidecek bir yer. Herhangi bir yer.

Tabii ki istasyona vardığında metro kartını makineye okuttu ve gidecek hiçbir yeri olmadığını fark etti. Kaşlarını çatarak banklardan birine oturdu ve metro aktarmalarını gösteren ya-

kındaki bir haritaya dehşetle baktı. Logan'ın onun için yarattığı küçük kozasına sarınmış halde öyle mutluydu ki ziyaret etmek için öylesine heyecanlandığı şehri gezmeye zahmet bile etmemişti. Ne Özgürlük Anıtı, ne Guggenheim, hiçbir şey. Tüm yaptığı alışverişe gitmek ve bir partiye katılmaktı.

Ve Logan'ın yatağında aklı başından gidecek kadar zevk alarak saatler geçirmek, diye düzeltti kendini.

Logan'ın *onu* istememesi hariç. Gerçek halini. Garson Brontë utanç vericiydi. Logan'ın, halkın gözündeki milyarderliğini kaybetmemesi ya da onun gibi bir şey için Brontë'nin küçük iş sahibi biri olmasına ihtiyacı vardı. Genç kadın tiksinerek içini çekti ve bankın diğer ucuna bir başkası oturduğunda valizini daha yakınına aldı.

İşte yine tamamen zor durumda sıkışıp kalmıştı. Fakat bu sefer bir asansör veya bir kasırga ya da ona eşlik edecek yakışıklı bir adam yoktu. Bu sefer, New York şehrinde, gidecek hiçbir yeri ve konuşacak hiç kimsesi olmadan, kalbi yüzlerce parçaya bölünmüş bir halde kalakalmıştı.

Her zaman doğruca havaalanına gidebilirdi. Bu küçük tatile bir son verir, yenilgiyi kabullenir ve eve dönerdi. Tabii o zaman yeni bir iş bulması gerekecekti. Ne de olsa Logan onun yeni patronuydu. Brontë onun her an kapıdan içeri girip onunla yeniden konuşması için ısrar edebileceğini bilerek lokantada kalamazdı. Yani. Yeni iş. Yazık olacaktı. Brontë çalışma arkadaşlarını seviyordu.

Ümitsizlik her yanını kaplamak üzereydi. Sevdiği adamı kaybetmişti, işini kaybetmişti ve yabancı bir şehirde sıkışıp kalmıştı. Hiç daha beter bir durumda olmuş muydu acaba? Gözlerine yaşlar doldu.

İstasyonun diğer ucunda müzik çalmaya başladı ve Brontë otomatik olarak başını kaldırıp oraya baktı. Bir adam, bir sütunun yanında durmuştu, keman kutusu açıktı ve tatlı şarkısı tünelde yankılanıyordu. Birisi yanından geçerken neredeyse bakmadan bir dolar attı ama Brontë büyülenmişti.

Şu anda New York'ta oturuyordu ve daha şehri keşfetmemişti bile. *Aristoteles'ten alıntı yapmak gerekirse, "Macera, yaşanmaya değer,"* dedi kendi kendine. Neden eve gitmeden önce New York şehrinde görmek istediği yerleri ziyaret etmesindi ki? Aklına bir fikir geldi ve telefonunu çıkararak rehberdeki numaraların arasında dolaştı. Yeni bir numarayı çevirdi.

"Audrey Petty," diye yanıt verdi kadın hemen.

"Audrey? Benim, Brontë."

"Brontë?" Bir an için kadının kafası karışmış gibi oldu. "Beni neden arıyorsun?"

"Kalacak bir yere ihtiyacım var," dedi Brontë. Gözleri metro haritasının üzerindeydi. "Logan'ı terk ettim."

Bunu yalnızca yüksek sesle söylemek bile göğsünün sıkışmasına neden oldu. Baş döndürücü bir ilişkileri olmuştu. Brontë hızla ve şiddetli bir şekilde âşık olmuştu. Logan Hawkings'in atlatılması zor bir erkek olacağını fark etti. İçinin sızladığını, ince ince parçalandığını hissetti. Bir yarısı dönüp onun açıklamasını dinlemek, acısını dindirmesine izin vermek ve kollarına atlamak istiyordu. Sadece yine onun yanına kıvrılmak için her şeyi yapardı.

Fakat Logan onu sevmemişti, değil mi? Brontë adama onu sevdiğini söylemişti, o ise nazikçe onun sırtını sıvazlamıştı.

"Sen... ha?" diye duraksadı Audrey. "Dur biraz. Sen onu *terk ettin* ve beni mi arıyorsun? Onun asistanını?"

Brontë'nin ağzından ağlamaklı küçük bir kahkaha kaçtı. "Bu şehirde tanıdığım tek kişi sensin."

"Ah." Audrey sessizleşti. Sonra sanki nasıl hareket edeceğine karar vermiş gibi içini çekti. "Neredesin sen?"

"Metroda."

"Evet ama nerede?"

Brontë kendini biraz aptal hissederek bankın üzerinde büzüldü. Metro haritası ona karmakarışık ve anlaşılmaz çizgiler topluluğu gibi geliyordu ve o hayatında otobüsten başka bir şeye binmemişti. "Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Logan'ın apartmanının yanında."

"Tamam. Bunun hangi istasyon olduğunu tahmin edebileceğimden oldukça eminim. Sen sadece orada bekle, seni almak için uğrayacağım. Konuşuruz."

"Teşekkürler, Audrey," dedi Brontë alçak sesle. "Minnettarım."

"Hiç şüphen olmasın," dedi asistan ve telefonu kapattı.

Kemancı hüzünlü bir melodi çalmaya başladı ve her kederli notayla birlikte Brontë'nin de içi parçalandı.

Logan onu sevmemişti. Brontë ona istediği her şeyi –zamanını, ilgisini, sevgisini–vermişti ama o yine de Brontë'nin yeterince iyi olmadığını düşünmüştü. İçini yeni bir hüzün dalgası kapladı ve kendi hislerinden cesareti kırılarak gözlerini kuruladı.

Ağlamak hiçbir işe yaramıyordu. Üzgün ve incinmişti –tamam, daha çok yıkılmıştı– ama aynı zamanda kendine de kızgındı. İlişkilerinin gidişatını Logan'ın kontrolüne bırakmış ve sonunda mahvolmuştu. Tekrar onun gibi biriyle çıkacak olursa aynı aptalca hatayı ikinci kez yapmayacaktı.

Audrey kısa süre sonra ortaya çıktı, şık bir gemici ceketi içindeki yuvarlak bir yumak gibiydi. Brontë burnunu çekerek onun hep harika giyindiğini fark etti. "Merhaba, Audrey."

"Merhaba," dedi kadın hemen ona küçük bir paket mendil uzatarak. "Dağılmış görünüyorsun."

Gözleri yaşlı Brontë, başıyla onayladı. "Bunu pek de iyi karşılamış gibi görünmüyorum."

"Hayır," dedi Audrey, biraz sıkıntılıydı. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Sanırım sana taziyelerimi sunuyor olmalıyım ama daha çok hayretler içindeyim. Ondan ayrıldın mı? Onun bir milyarder olduğunun farkında mısın? Hem de gerçekten çok yakışıklı bir milyarder? Bu gerçekten de o kadar kötü bir şey mi?"

Brontë burnunu çekti. "Bana bir iş vermeye çalıştı." Yüzü buruştu. "Böylece 'hayatta bir yere gelebilirmişim.'"

"Ah, acıttı."

"Ona onu sevdiğimi söyledim ve o buna aldırmadı."

"İki kez ah. Tamam, parasının cazibesinin duygusal sersemliği karşısında nasıl biraz kabak tadı verdiğini görebiliyorum." Audrey, Brontë'nin valizine baktı. "Birer kahve kapıp bunu konuşmak falan mı istedin?"

"Sanırım." Brontë nemli gözlerini Audrey'ye çevirdi. "Sonra da bir otel bulmam gerek sanırım."

"Bu çevredeki çoğu otelin kaç para olduğunu biliyor musun acaba?

Brontë midesi burularak başını iki yana salladı.

Audrey içini çekti. "Dinle, Brontë. Seni gerçekten seviyorum ve sana kanepemi vermeyi çok isterdim ama Logan bunu öğrenirse küplere biner. İyiliksever biri gibi seni bir yere götürmek-

ten rahatsızlık duymam ama bu konuda taraf olamam. Yani kimin tarafında olmam gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Brontë berbat bir halde. "Yardımın için gerçekten minnettarım, Audrey. Başının derde girmesini istemem."

Asistanın yüzü aydınlandı. "Yine de..." Parmaklarını şaklattı. "Bir oda arkadaşına ihtiyacı olan birini tanıyorum. Uzun kalmayı planlıyor muydun?"

"Gerçekten karar vermemiştim," dedi Brontë. Metro istasyonuna bakındı, sonra tekrar Audrey'ye döndü. "Kafamı boşaltmak için birkaç boş gün geçirmemin sakıncası olmaz." *Sürünerek eve dönmeden önce*, diye düşündü.

"Ona bu ayın kirasının yarısını ödersen birkaç hafta kalabileceğini düşünüyorum. Bunun bir oteldeki birkaç günden daha ucuza geleceğini garanti ederim."

"Kim bu kişi?"

Audrey'nin gülümsemesi pırıl pırıldı. "Kız kardeşim Gretchen. Onu aramamı ister misin?"

Brontë birikim hesaplarını ve kara gün ya da hayatta-bir-kez-karşına-çıkacak türden bir fırsat için kenara ayırdığı parayı düşündü. Bir ayın yarı kirasını karşılayabileceğini varsaydı. Kendine zaman ayırabilir, New York'u görebilir ve hayatına fırtına gibi giren ve kalbini tamamen ele geçiren adam hakkındaki her şeyi unutmaya çalışabilirdi.

Başıyla Audrey'ye işaret etti. "Müsait olup olmadığını öğrenebilir misin?"

SoHo'ya giden metroya bindiler. Şehrin bu kısmı, Audrey'nin gözlerini devirdiği bölgelerden biriydi. "Ne klişe."

Brontë valizine daha da sıkı sarılarak irileşmiş gözlerle metroda etrafına bakındı. Sanki... kalabalıktı. Belki de sadece o buna alışkın değildi. "Anlamıyorum. Neden klişe?"

"SoHo bütün sanatçıların yaşadığı yerdir."

Ah. "Öyleyse kız kardeşin de mi bir sanatçı?"

"Öyle olduğunu hayal etmeyi seviyor," dedi Audrey sırıtarak. "Sanatçı mizacı, evet. Sanat, hayır. O bir hayalet yazar."

"Ah, vay canına. Bu çok etkileyici."

Audrey omuz silkti. "Bazı günler bunu seviyor gibi görünüyor. Bazı günler de nefret ediyor gibi. Sanırım bu kiminle çalıştığına bağlı." Metrodaki hoparlör inecekleri durağı anons ettiğinde sırıtarak kapıyı gösterdi. "Bu bizimki."

Eski bir apartmana doğru birkaç sokak yürüdüler. Audrey basamakları zıplayarak çıktı ve zili çaldı.

"Kim o?"

"Kız kardeşin. Kapıyı aç. Sana bir ev arkadaşı getirdim."

Kapıdan bir vızıltı sesi geldi ve Audrey kapının kolunu tutarak Brontë'ye geçmesini işaret etti. Brontë valizi her adımda daha da ağırlaşırken Audrey'nin peşinden dört kat yukarı çıktı. Merdivenlerin en üstüne varana kadar dairelerden birinin kapısı da açılmıştı ve tıpkı Audrey'ye benzeyen bir kadın merakla onlara bakıyordu. Aynı boylardaydı, epey yuvarlak kıvrımlı ve tombuldu. Audrey'nin uysal kestane rengi saçlarına karşın bu kadınınkiler ateşli bir turuncumsu kırmızıydı ve ona uygun kaşları ile solgun, çilli bir teni vardı.

"Bana nasıl bir ev arkadaşı buldun?" Öteki kadın şüpheyle onlara bakarak kollarını göğsünde birleştirdi.

Audrey sevinçten gözleri parlayarak kolunu Brontë'nin omuzlarına dolayıp onu yakınına çekti. "Brontë, bu benim kız kardeşim Gretchen. Gretchen, Brontë."

Gretchen bir kaşını kaldırarak Brontë'yi inceledi. "Bronty... brontosaurus'taki gibi mi?"

"Charlotte Brontë gibi," diye cevap verdi Brontë.

"Biliyordum. Sana takılıyordum sadece." Gretchen burnunun üzerindeki köşeli, kalın çerçeveli inek öğrenci gözlüklerini düzeltti. Teslim tarihi gelmiş bir yazar için ideal bir örnekti. Saçı karmakarışık bir topuz halinde toplanmıştı, yüzü makyajsızdı ve üzerinde bir yoga pantolonuyla ona bir beden büyük gelen uzun kollu, siyah bir tişört vardı. "Demek ev arkadaşım olmak istiyorsun? Daha yeri görmedin bile."

"Brontë erkek arkadaşından yeni ayrıldı ve birkaç haftalığına kalacak bir yere ihtiyacı var."

Gretchen kız kardeşine sıkkın bir bakış attı. "Benim sürekli bir ev arkadaşına ihtiyacım var, geçici birine değil."

"Evet, ama Brontë bu ayın kirasının yarısını ödemeye niyetli ve benimle de kalamaz çünkü ayrıldığı erkek arkadaşı benim patronum oluyor."

Gretchen'ın gözleri irileşti ve Brontë'ye sanki deliymiş gibi baktı. "O zengin değil mi?"

"Fazla zengin," dedi Brontë savunmaya geçerek. "Kendini bir şey sanıyor."

Yazar gözlüklerinin arkasından göz kırptı. "Hah. Peki, gel de eve bir göz at."

Daire küçüktü ama pencere kenarlarındaki bitkiler ve oturma odasındaki kitap raflarıyla çok hoştu. Diğer ucunda üstü kâğıtlar ve kitaplarla kaplı bir bilgisayar masası duruyordu, mutfak tezgâhlarının üzerini de kitaplar kaplıyordu. Brontë burayı anında sevmişti. "Kaç yatak odası var?"

"İki," dedi Gretchen yanından geçip koridorun sonundaki kapıyı açarak. "Çok büyük değil."

Bu yetersiz bir tanımdı. Oda, Brontë'nin evindeki gardırop kadardı ama duvara dayanmış dar bir yatakla küçük bir şifonyer vardı ki aslında ihtiyacı olan şey de buydu. "Bana uyar," dedi. "Gerçi muhtemelen yalnızca ay sonuna kadar kalacağım. Kansas City'de bir dairem var zaten."

Gretchen omuzlarını silkti. "Öyleyse sana ihtiyaçlarımı sıralamayacağım ama seni bir konuda uyarmalıyım."

"Öyle mi?"

"Bir evcil hayvanım var. Adı Igor."

"Tam bir gudubet," dedi Audrey kesin bir tavırla.

"Hiç de değil!" Gretchen yatak odasının kapısını açtı ve yatağın köşesinden küçük bir öbeği kaldırarak Brontë'ye uzattı. "O sadece bir kedi."

Igor, Brontë'ye devasa gözlerini kırptı. Gretchen'ın kedisi görünüşe göre tüysüzdü. Brontë'nin dürüst olması gerekirse çıplak bir sıçana benziyordu. Yaratığın uzun, sırık gibi bacakları ve buruş buruş, gri bir cildi vardı. Kocaman üçgen kulakları küçücük, sivri yüzünden çıkıntı yapıyordu. Igor, irileşmiş mavi gözleriyle Brontë'ye bakıp miyavladı.

Brontë onun bu haline güldü.

"Peki, bu bir önceki potansiyel ev arkadaşımın tepkisinden daha iyiydi," dedi Gretchen. "Aramıza hoş geldin."

Brontë geçici dairesinde battaniyelerinin altına kıvrıldı. Yatak dar ve rahatsızdı, bir yayı beline batıyordu ve duvarın diğer tarafından birinin konuşmasını duyabildiğine oldukça emindi.

Yataktan çıktı ve yavaşça odasının küçük penceresine doğru yürüyerek bir gıcırtıyla açtı. Pencere aşağıdaki caddenin

seslerini odanın içine taşımaya yetecek kadar, yalnızca birkaç santim açıldı.

Daire muhteşem değildi ama Gretchen iyi biri gibi görünüyordu ve Brontë hâlâ New York'tan tuhaf bir şekilde büyüleniyordu. Burada, bu dairede olmak biraz da gerçeklerden saklanıyormuş gibi hissettiriyordu. Eve dönerse, patronla yatıp sonra da ondan ayrıldığı gerçeğiyle yüzleşmesi gerekecekti. Ama şimdi? Hiçbir işine yaramayan bir yığın pahalı kıyafet, sayılamayacak kadar çok kitap, tüysüz bir kedi ve gecenin ikisinde bile bilgisayarının başında oturmuş yazdığı kitap üzerinde çılgınca çalışan bir yazarla bu küçücük dairede saklanabilirdi. Bu hâlâ biraz kaçış gibi hissettiriyordu.

Elmas kolyeyi de arkasında bırakmıştı. Onu kira parası için satabileceğini düşünmüştü ama bu oldukça... acı verici olurdu. Ve haksız. Ve bir şekilde yanlış da. Bu onların ilişkilerinin simgesi gibiydi ve Brontë onu satamazdı. Satamazdı işte.

Brontë, Logan onu arıyor mudur diye merak etti. Kalbinde keskin bir sızıyla dizlerini kendine çekti. Önceki gece inanılmaz, mutluluk verici bir seks turundan sonra, nefis bir tatminle onun kollarının arasına kıvrılmıştı. Genç adam onu daha da kendine çekmiş ve sıkı sıkı sarılmıştı. O uykuya sürüklenirken Logan'ın parmakları teninde oynaşıyordu ve Brontë daha önce hiç bu kadar sevgiyle dokunulmadığını hissetmişti.

Tek bir günün bakış açısını bu kadar değiştirebilmesi çok garipti. Yeni yaşlar gözlerini yaktı ve Brontë gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı. Logan onu istememişti. Tam olarak değil. Yataktaki halini istemişti. Ve şimdi o yatağın dışında olmak Brontë'yi... yoksun hissettiriyordu.

Ah Logan, diye düşündü üzgün üzgün. *Neden sana âşık olmak zorundaydım ki? Sen zor atlatılacak biri olacaksın.*

Oysa kendine bu sözleri söylerken bile gerçeği biliyordu. Bazı erkekler vardı, onları asla atlatamazdın ve Brontë, Logan Hawkings'in de onlardan biri olabileceğinden şüpheleniyordu.

Brontë ertesi sabah Logan'a uzanarak uyandı ama gerçek kafasına dank ettiğinde kalbi sıkıştı: Logan orada değildi.

Güne başlamak için aman ne kadar güzel bir yol. Üzüntüyü bir kenara itti ve yataktan çıkarak mutfağa yöneldi. Belki de bugün dışarı çıkıp şehri keşfederdi. Aklını Logan'dan uzaklaştıracak yeni bir şeye odaklanmaya ihtiyacı vardı. Keşfetmek de başka herhangi bir şey kadar iş görürdü. Tabii yalnız olacaktı ve bu biraz iç karartıcıydı ama bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu.

Gretchen dairenin mutfak olarak tasarlanmış küçük bölümünde oturmuş bir kâse kahvaltılık gevrek yiyordu. Üzerinde beyaz bir tişörtle siyah pantolon vardı. Önceki gecenin aksine bugün makyajlıydı ve saçı yukarıdan bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Tüysüz ve acayip kedi de pantolonunun bacaklarına sürtünerek ilgi çekmeye çalışıyordu.

"Bu sabah dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu Brontë dostça bir sesle.

"Evet." Gretchen kâsesini aldı ve eviyeye gitti. "İşe gidiyorum."

Brontë küçük mutfak masasına oturdu. "İş mi? Ben senin bir hayalet yazar olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Kafesi olan bir arkadaşım var. Gelirimi artırmak ve ona yardım etmek için baristalık yapıyorum."

Brontë gülümsedi. "Keşke arkadaşın eleman arıyor olsaydı. Ben de gelirimi artırsam fena olmazdı."

Gretchen kaşığını eviyeye atıp kâsesini yere koyarken ofladı.

Igor anında koşup oraya giderek sütü yalamaya başlamıştı bile. "O her zaman birilerini işe alır. Yine de seni uyarmam gerek, bana kayıt dışı ödeme yapıyor. Muhtemelen sana da aynısını yapacaktır."

"Önemli değil. Yapacak bir şeye ihtiyacım var."

Öteki kadın ona anlayışlı bir bakış attı. "Eski sevgilini aklından atmaya çalışıyorsun, öyle mi?"

"O kadar mı belli ediyorum?"

"Hayır, tabii ki," dedi Gretchen. "Ben insanları çözmekte oldukça iyiyimdir. Gözlerinin ağlamaktan kıpkırmızı ve şiş oluşundan muhtemelen onu özlediğini anladığım gibi."

Brontë kızararak yüzüne dokundu. "Anladım. Yine de eğer sen de arkadaşlığımı istersen, para ve dikkatimin dağılması işime yarar."

"Tabii ki. Cooper senin varlığına bayılacaktır. Çalışabileceğin beyaz bir tişörtün var mı?"

"Sanırım." Muhtemelen Gucci ya da onun kadar pahalı ve saçma bir şeydi. Brontë kısa bir an Logan'ı düşündü. Onun için aldığı tasarımcı kıyafetlerini giyip içecek dağıtmasından nefret etmez miydi? "Bana on dakika ver de giyineyim."

Logan, tam bir hafta boyunca Kansas City'deki lokantada bıraktığı danışmanı aradı. Cevap her gün aynıydı. Brontë işe geri dönmemişti. Aramamıştı da.

Logan'ı aramadığı da kesindi. Bu da genç adamı deli ediyordu.

Logan bıkkınlık içinde bir eliyle yüzünü sıvazladı. Brontë burada değilken o kadar iyi uyuyamıyordu. Boş yatağında bir şeyler yanlış geliyordu, sanki hayati önemi olan bir şey eksik

gibiydi. Brontë'nin kütüphaneye onun için bıraktığı kitap yığınına rastladı. Gerçek kitaplar; Logan uğraşamayacak kadar meşgul olduğu için raflara dizilmiş olan sahte kitaplar değil. Brontë raflarından birindeki sahte kapakları boşaltmış ve orayı gerçek kitaplarla doldurmaya başlamıştı. Logan yığının en üstünde, kabına sarı not kâğıdı yapıştırılmış bir kitap buldu.

Kâğıdın üzerinde gülen bir surat vardı. *Kitap mı? Platon.*

Bunu görmek içini sızlattı. Brontë'nin alışverişe gittiğinde onu düşündüğü çok açıktı. Onu sevgiyle düşünüyordu.

Ve Logan ondan şüphe eden götün tekiydi. Adada birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra bile hâlâ Brontë'nin onu parası için değil de kendisi olduğu için sevdiğine tam inanmamıştı. Brontë gittiğinde Logan'ın ona satın aldığı kolyeyi bırakmış, yanına yalnızca kıyafetlerini almıştı. Logan, çıplak kalacak olmasa onları da bırakacağından şüphelendi.

Brontë gerçekten de onun parasını istememişti. Yalnızca onu istemişti. Oysa şimdi onu da istemiyordu. Logan kendini tam bir sersem gibi hissediyordu. Ve kadını geri istiyordu; çünkü kendini açıklaması gerekiyordu. Onun için açıkça çok incitici olan bir şeyi neden yaptığını açıklamayı denemeliydi.

Fakat Brontë hiçbir yerde yoktu.

Logan özel dedektifini tekrar aradı. "Herhangi bir iz?"

"Hiçbir şey. Havaalanından alınmış bilet yok. Kansas City'ye geri döndüyse uçarak gitmedi. Belki de bir arkadaşının arabasıyla gitmiştir."

Ancak Brontë, şehirde Logan ve onun arkadaşlarından başka hiç kimseyi tanımıyordu. Logan endişeyle dişlerini sıktı. Eğer onun başına bir şey gelirse delirirdi.

Onun dönmesine ihtiyacı vardı. Hayatında artık gerçek gelen tek şey oydu.

Bir Hafta Sonra

Brontë, Cooper ve Gretchen'a gülümseyerek soya sütlü mocha'yı çırpmayı bitirdiğinde, "Artık günün bitmesine hazırım," dedi. "Bahşiş kutumuz nasıl görünüyor?"

Gretchen tezgâhın üzerinden eğilerek bahşiş kutusuna bir göz attı. "Bu gece bir pizza ısmarlayacak kadar şişkin. Tam bir kız filmi de seyredebiliriz. Havanda mısın?"

"Evet," dedi Brontë başıyla onaylayarak. "*Özel Bir Kadın* olmadığı sürece. New York tarzı bir şey olsun."

"*Aşk Masalı**?" diye takıldı Gretchen.

Brontë ona bir bakış fırlattı. "Çok komik."

"*Canavar*?" diye önerdi Cooper. "Bende DVD'si var. Gidip getirebilirim."

"O pek kız filmi sayılmaz, Cooper," dedi Gretchen bir el havlusunu omzuna atarak. "Ve sen de bir kız sayılmazsın."

Cooper onun sataşmasıyla kızardı ve yeni bir müşteri sıraya girdiğinde kasaya yöneldi. Brontë, Cooper'ın yeni müşterilere gülümsemeden önce Gretchen'a attığı hayran bakışı görünce yüzünü buruşturdu. Cooper's Cuppa'daki bir haftalık çalışma sonunda iki şey onun için çok açıktı: Birincisi, Cooper'ın hayatında karşılaştığı en iyi adamlardan biri olduğu ve ikincisi, onun Gretchen'a karşılıksız bir aşk beslediği.

Gretchen'ın görmezden gelmeye kararlı gibi gözüktüğü bir aşk.

"*300 Spartalı*'ya ne dersin?" diye sordu Gretchen bir kahve

* Orijinal adı *Maid in Manhattan* olan, başrollerini Jennifer Lopez ile Ralph Fiennes'ın oynadığı 2002 yılı, ABD yapımı film. Manhattan'da bir otelde hizmetçi olarak çalışan genç bir kadınla zengin bir senatör adayının tesadüfen tanışmaları sonucu aralarında gelişen aşkı anlatır. (ç.n.)

kupası çekip havluyla kurularken. "Yağ sürülmüş kas yığınları dolu olduğunu düşünürsek, teknik olarak o da kız filmi sayılır."

"Bana uyar," dedi Brontë. "Audrey'yi de davet etmek ister misin?"

Gretchen başını iki yana salladı. "Gelemez. Birisi onu gizli bir projeyle meşgul ediyor."

"Öyle mi?" Bu düşünceyle kalbi hızlansa da Brontë ilgisiz gibi göründü. "Ne tür bir proje?"

Kızıl kafa hiçbir şey söylemeden kupaları kurulamaya devam etti.

"Gretchen?"

"Çok heyecanlanma. Sadece iş raporları. Görünüşe göre patronu bu aralar birçok toplantıyı atlıyor, bu yüzden Audrey'nin de kayıtları dinleyip o herhangi bir şeyi kaçırmasın diye özetlerini çıkarması gerekiyor." Brontë'ye içine işleyen bir bakış attı. "Bundan fazla anlam çıkarma sakın."

"Çıkarmam," diye söz verdi Brontë ama aklı çoktan son sürat çalışıyordu bile. Logan neden toplantıları kaçırıyordu? O iyi miydi? İçinde yükselen endişeyi bastırdı ve kendini odaklanmaya zorladı. "Öyleyse, bu akşam bir film izliyor muyuz?"

"Hı hı," dedi Gretchen. "Ama önce bir yerde durup bir bağış almam gerek."

"Bağış mı?"

"Evet. Kullanılmış kitaplar alıp bunları yerel bir huzurevine götürüyorum."

"Ah, Gretchen, bu çok tatlı."

Gretchen, Brontë'nin iltifatını önemsemeden bir elini salladı. "O kadar da tatlı değil. Hayalet yazarlığını yaptığım kitapların yazar kopyalarından çok sayıda göndermeye başladıklarında ben de bu işe koyuldum. Kitapları istemediğim

için onları ninemin huzurevine bağışladım. İlk gittiğimde, orada kalan yaşlıların ne kadar azının dışarı çıktığını fark etmemiştim, onlara bu yüzden kitap götürüyorum. Bütün gün öylece oturup duvara bakmayı hayal bile edemiyorum."

Brontë gülümsedi. "Peki, eğer bu kendini biraz daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu fikre bayıldım ve yardım etmek istiyorum."

"İyi, çünkü Audrey beni sattı. Geç saate kadar çalışıyor, bu demek oluyor ki sen ve ben gidip bir emlakçıdan birkaç koli alacağız."

Ekranda bir sipariş yandı ve Brontë içeceği hazırlamak için karıştırıcıya doğru gitti. "Kız kardeşin işine çok bağlı."

"Eh. O ruhsuz piç için çalışmayı seviyor."

Gretchen'ın bu saygısız tarzı Brontë'nin tüyleri diken diken etti. "O ruhsuz bir piç değil."

"Dedi gururlu artık lokanta sahibi," diye dalga geçti Gretchen.

Brontë kızararak karıştırıcıyı çalıştırmak için arkasını döndü, böylece bu konuda daha fazla şey duymayacaktı. Belki de Gretchen'la hikâyesini bu kadar detaylı paylaşmamalıydı. Kadınla birlikte yaşamak zevkliydi ve o eğlenceli biriydi ama iğneli bir espri anlayışı ve Logan Hawkings'le ilgili her şeye sıfır toleransı vardı. Görünüşe göre Logan, Audrey'yi çok meşgul ediyordu ve Gretchen da buna içerliyordu.

Brontë içindeki acıyı saklamak için mücadele etti ve karıştırılmış içeceği gülümseyerek bir müşteriye uzattı. Acısı birkaç gün sonunda körelerek Logan aklına geldiği an gözyaşlarını tetikleyen, sabit bir sızıya dönüşmüştü. Ve onun şanssızlığına, neredeyse her şey Logan'ı hatırlatıyordu. Önceki gece Gretchen'la birlikte bir şeyler içmeye çıktıklarında

bardakilerden biri kasırga kokteyli ısmarlayınca Brontë neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Akşam vardiyasında çalışan kızlar Cooper's Cuppa'ya geldiler ve Brontë'yle Gretchen tezgâhtan ayrılarak önlüklerini çıkarıp bahşişlerini saymak için arka odaya yöneldiler. Brontë önlüğünü dolabına tıkarken Gretchen telefonunu çıkardı ve kısa mesajlarını kontrol edip iç çekti. "Audrey'nin alması gereken kitaplar için adres geldi. Birkaç sokak boyunca kitap sürüklemeye hazır mısın? Audrey iki kutu var diyor."

Brontë kaslarını esnetiyor gibi yaptı. "Hazırım."

"Öyleyse gidelim. Mekân boş olmalı. Audrey anahtar paspasın altında diyor."

Şehirdeki eve biri girmişti.

Hunter Buchanan sesleri duyduğunda devasa evinin antresinde durdu. Onu habersiz yakalamasınlar ve durup yüzüne bakmasınlar diye alışkanlıkla gölgeler içindeki bir kısıma yöneldi. Yara izli, çirkin bir piç olarak geçen on beş yıldan sonra bile suratını gören insanların yüzlerindeki ifadelerden rahatsız oluyordu. Onlar gidene kadar gölgelerin içine karışmak çok daha kolaydı. Kulaklarını orada olanların kimliğini anlamak için dört açarak bekledi. Oraya uğramasını beklediği yegâne insanlar, bir bağış için kitaplarından bazılarını almak için ısrar eden Logan'ın asistanıyla, evde bırakılmış eşyaların kalanlarını toplamaya gelecek olan nakliyecilerdi.

Evin boş olacağını düşünmüştü, bu da onu incelemesi için mükemmel bir zaman olacaktı. İki kadın şöyle dursun, başka herhangi birinin gelebileceğini fark etmemişti.

Sürüklenen ayak sesleri vardı, sonra da yere çarpan bir kutunun gürültüsü.

"Burası neresi?" diye sordu yumuşak ve alçak bir kadın sesi. "Çok hoş."

"Ölü bir ünlünün evi ya da öyle bir şey işte. Umurumda değil." Diğer kadının sesi neşe ve kahkaha dolu gibiydi ama tarzı keskindi. "Umurumda olan tek şey bu lanet olası kutuları SoHo'ya nasıl geri götüreceğimiz. Kahretsin, Audrey'nin aklından ne geçiyordu acaba?"

"Bir taksi mi çağırsak?"

Kadın, Hunter'ın gölgeler içindeki saklandığı yerine yaklaştı ve adam kendisini fark etmeden geçip gitmelerini bekleyerek hiç kıpırdamadan durdu.

Kızıl kafa ondan sadece birkaç adım ötede duruyordu, başı öne eğikti. Hunter onun yüzünü göremiyordu ama kadın kıvrımlı ve uzun boyluydu, adamın durduğu yerden bakılınca kalçası mükemmel bir kalp biçimindeydi ve saçları da alevli bir turuncu tonuydu. Diğer kız –iri gözlü, hoş bir kumral– iki kutuyu dengeledi ve diğer kadının talimatlarını bekledi.

"Taksiyi bilemiyorum," dedi kızıl kafa. "Bizi resmen sömürür ve ben hâlâ o pizza siparişini verebilmek istiyorum."

"Yani?" diye sordu koyu saçlı olan.

Kızıl kafa, sert bir sesle, "Brontë," dedi, "kız kardeşim hakkında anlaman gereken bir şey var. O, hayattaki en pratik yaratık değildir."

"Değil mi?"

"Değil. Ve madem onu aramam ve hizaya sokmak için yakasına yapışmam gerekiyor, bak o zaman nasıl yapıyorum." Telefonu kulağına götürdü. Birkaç saniye sonra yenilgiye uğ-

ramış bir ses çıkardı. "Telesekreter. Ona inanamıyorum. İki kutu var demişti. Ciltli kitaplarla dolu beş kutu değil. Bizim vücut geliştirici olduğumuzu falan mı sanıyor?"

Kumral kadın kollarındaki iki kutuyu düzeltirken, "O kadar da kötü değil," diye yatıştırdı onu. "Halledebileceğimize eminim."

Kızıl kafa, Hunter'ın dikkatini çekerek, "Bu Logan Hawkings' in suçu," diye haykırdı. "Dünyanın yalnızca ona ait olduğunu düşünüyor, öyle değil mi?"

Öteki kadının yüzündeki bakış hüzünlüydü. "Sanırım."

"Sen ona hâlâ âşıksın, değil mi?"

Kumral kadın üzgün gözlerini arkadaşına çevirdi. "'Nefret ediyorum ve onu seviyorum. Belki neden böyle yaptığımı soruyorsun. Bilmiyorum ama böyle hissediyorum ve can çekişiyorum.'"

"Ah, bana böyle alıntılar yapmayı bırak. Dramatize ediyorsun. O bir pislik. Onu atlatacaksın."

Kızıl kafa döndü ve Hunter onun yüzünü ilk kez iyice gördü. Çiller serpiştirilmiş yuvarlak yanaklarıyla sıra dışı bir görüntüsü vardı. Dikdörtgen, okul tipi camların arkasına saklanmış olmalarına rağmen dokunaklı gözleri yüzüne hâkimdi. Çenesi küçük bir noktayla bitiyordu ve kadın büyüleyici görünüyordu. Zeki. Sıkılmış. "Beni zengin, çekici alfa erkeklerden koru. Kendilerini bir peri masalının kahramanları sanıyorlar. Pek bilmiyorlar ama onlar daha çok masalın kötü adamları."

"Bu hiç adil değil, Gretchen," diye itiraz etti adı Brontë olan.

"Hayat adil değil," dedi Gretchen neşeli, haşin bir sesle. "Saç ürünleri ya da tasarımcı etiketlerine ihtiyacı olan birindense kendi yansımasına âşık olmayan bir erkeğim olmasını

tercih ederim." Kadın eğildi ve o kalp biçimli kalçası tekrar görüşüne girdiğinde Hunter'ın aleti ihtiyaçla hareketlendi.

"Yani sen başı yerde ve parlak-zırhlı-şövalye kompleksi olan bir pizzacı erkeği mi tercih ediyorsun?"

"Evet," dedi Gretchen üstüne basa basa ve küçük sivri yüzünde bir gamze belirdi. "Görünüşü beyninin yarısı kadar bile önemli değil."

İşte böyle söyledi. Hunter, kadınların bir erkekte istediklerini söyledikleri şeylerin adamın fiziksel görünüşü nahoşsa kısa sürede unutulacağını tecrübelerinden biliyordu. Yine de bu kadından büyülenmişti. Küstah ve zekiydi, biraz da alaycıydı, sanki o da tıpkı Hunter gibi dünyadan bıkmıştı. Hunter iki kadının gülüşüp tartışarak Logan'ın asistanı için bıraktığı bağış kutularıyla boş evin girişinden ayrılmalarını izledi.

Kadının adı Gretchen'dı. Gretchen. Bir Gretchen tanıyan herhangi birisini bulabilmek için kafa patlattı. Sevimli ve sıra dışı bir yüzü ve sivri bir dili olan güzel bir kızıl. Hunter onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu...

Yüzünün sol tarafından aşağı inen pürüzlü yara izlerine dokundu ve kaşlarını çattı. Bu kadın da onu dünyanın geri kalanı gibi tiksindirici mi bulacaktı? Muhtemelen. Fakat bunu umursamayabileceğini de söylemişti. Bir suratın onu arkasındaki beyin kadar ilgilendirmediğini de.

Hunter onun doğru söyleyip söylemediğini merak ediyordu.

Ama kadın az önce kapıdan çıkıp gittiği için ve Hunter onu bir daha muhtemelen hiç görmeyecek olduğundan bunun bir önemi yoktu.

Artık kapalı olan kapıya bakarken zihninin gerilerinde yarı gömülü bir anı harekete geçti. Diğer kadının alışılmadık bir adı vardı. Brontë. Bu ismi bu geceden önce bir yerlerde duymuştu.

Logan. Doğru, onun yeni kız arkadaşının adı Brontë'ydi. Bu öyle çok sık rastlanan bir isim olamazdı ve kumral kadın bir şeye oldukça üzülmüş görünüyordu.

Hunter aklı hâlâ sıra dışı kızıldayken Logan'ın numarasını çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Logan. "Bir toplantıya girmek üzereyim."

"Bir 'Gretchen' ya da bir 'Brontë' tanıyor musun?" diye sordu Hunter. "İsim bana tanıdık geliyor."

Hattın diğer ucundaki sesten çıt çıkmadı. "Brontë mi?" diye sordu Logan bir süre sonra. "Onu gördün mü? Nerede o?"

Hunter, bir yanı kadınların geri dönmelerini umarak, diğer yanı ise bunu yapmadıkları için rahatlayarak kapıya baktı. "Az önce Gretchen adlı bir kızılla buradan ayrıldı. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"*Benim* Brontë'm hakkında mı?" Logan'ın sesi bir hırıltı gibi çıkmıştı.

"Hayır. Gretchen. Kızıl saçlı olan. Ben onu istiyorum."

"Oh." Uzun bir iç çekiş. "Üzgünüm, adamım. Son zamanlarda pek kendimde değilim de. O beni terk etti ve onu bulmaya çalışırken aklımı kaçırıyordum." Logan'ın sesi gergin ve yorgun geliyordu. "Sen neredesin?"

"Yukarı Doğu Kıyısı'ndaki evde." Önceki sahibi vefat ettiği için oldukça ünlü bir yapımcı –Reese'in de arkadaşıydı– evi satın almak istemişti ve Hunter her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için kendi gözleriyle görmek istemişti. Ayrıca canı sıkılmıştı ve yerinde duramıyordu. Üstelik epey de yalnızdı.

Gerçi artık yalnız değildi. Kızılı düşünmeden edemiyordu. Büyük gözlükleri, atik, yerinde cevaplarıyla ve inanılmaz kıvrımlı kalçasıyla Gretchen.

"Asistanın kutuları almak için uğramadı," dedi Hunter biraz sonra. "Onun yerine bu Gretchen geldi ve senin Brontë'n de onunla birlikteydi."

"Gitmem gerek," dedi Logan. "Audrey'yi arayıp kimi gönderdiğini öğreneceğim."

"Bana şu Gretchen adlı kadın hakkında bilgi yolla," diye hatırlattı Hunter. *Onu istiyorum.*

"Yollayacağım. Ve teşekkürler." Logan'ın cesareti kırılmış gibi gelen sesi artık zafer kazanmış gibi çıkıyordu. "Sana borçluyum."

"Öylesin," diye onayladı Hunter. "Bana onun arkadaşı hakkında bilgi getir ve ödeşmiş olalım."

İşler birden biraz daha... ilginç hale gelmişti. Hunter boş eve bakarak aklı üç dakika önce orada olan sıra dışı kızılla dolu halde kendi kendine gülümsedi.

On Birinci Bölüm

Cooper, Brontë ve Gretchen işe geldiklerinde, "Hem iyi hem kötü haberlerim var," dedi. Brontë dolabından önlüğünü çıkarttı ve takmaya başlarken kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Bize önce iyi haberleri söyle tabii ki," dedi Gretchen. "Biraz gaz vermeden önce yıkmanın bir anlamı yok."

Cooper sevinçten gözleri parlayarak onlara bakarken, gözleri hayranlıkla Gretchen'ın üzerinde kaldı. "Artık ikinizi de maaş bordrosuna bağlamayı karşılayabilirim."

"Peki, kötü haber ne?" diye sordu Gretchen, Brontë'ye bakarak.

"Yeni bir patron var. Artık hesap vermem gereken biri var."

Gretchen kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

Brontë'nin midesinde rahatsız edici bir his hareketlenmeye başladı. Ah, hayır.

"Mekânı sattım."

"Vay! Ben buranın satılık olduğunu bile bilmiyordum." Gretchen irileşmiş gözleriyle ona baktı. "Tebrikler, sanırım?"

"Resmi olarak satılık değildi ama birisi bana ulaştı ve reddedemeyeceğim bir teklif sundu."

Ah, *hayır*.

Brontë arka odanın kapısına baktı, sonra itip açarak küçük kafenin esas oturma bölümüne girdi. Özel dikim, gri bir spor ceket içindeki tanıdık bir çift omuz gördüğünde, midesinde tatsız bir burulma oldu. Logan. Genç adam döndü ve Brontë boşluğa düşüyor gibi hissettiğinde kalbi de bir anlığına atmayı bıraktı.

"Brontë." Logan'ın gözleri bu gerçekten Brontë mi diye değerlendirirmişçesine onun vücudunda dolaştı.

"Burada ne arıyorsun, Logan?"

Genç adamın bakışı Brontë'nin bu karşılığıyla soğuk bir hal almış gibiydi. "Buranın sahibi benim."

Yine mi! Bu adam onu deli edecekti. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Konuşmamız gerek." Logan durdu, sonra ilerleyerek Brontë'nin koluna uzandı.

Brontë hızla yana adım atarak onun tutuşundan kaçtı ve önlüğünü çıkarmaya koyuldu. Logan çalıştığı bir yerin daha sahibi olmuşsa bu, bırakmak zorunda olduğu bir diğer yer daha demekti. Tanrım, bu gittikçe saçma bir hal alıyordu. "Ben seninle konuşmak istemiyorum."

"O zaman şöyle diyeyim: Benim seninle konuşmam gerek." Kadına doğru ilerlerken sesi alçalıp boğuklaştı. Öyle yaklaşmıştı ki Brontë'nin vücudu bu yakınlıkla titredi ama kıpırdamadan durmak için kendini zorluyordu. Güçlü kalmak için.

"Lütfen, Brontë."

Brontë'nin dizlerinin bağını çözen ve kararlılığının yağ gibi

eriyip gitmesine neden olan, işte bu yumuşak, alçak "lütfen"-di. Başını kaldırıp adamın yüzüne baktı, gözlerinin altındaki halkaları fark etti ve başıyla keskin bir onay verdi. Dönüp Cooper'la Gretchen'a baktı. Cooper merakla onu izliyordu ama Gretchen kollarını kavuşturmuş, Brontë adına sinir olmuş gibi görünüyordu.

"Konuşmamız için bize bir dakika verebilir misiniz?" diye sordu Brontë.

"Ofisimi kullanın," diye atıldı Cooper cebinden anahtarı çıkarıp Brontë'ye uzatarak.

Brontë anahtarı aldı ve kilere doğru döndü.

Gretchen öne çıkarken gözlerinde endişe vardı. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin, Brontë?"

"Sorun yok," dedi Gretchen'a ve minnetle elini sıktı. Onu sadece kısa bir süredir tanıyordu ama Audrey'nin kardeşi şimdiden onun için harika ve destekleyici bir arkadaş olmuştu.

Gretchen, Logan'a doğru yan yan bakarak, "Bize ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağız," dedi.

Brontë başıyla onayladı ve Logan'ın peşinden gelip gelmediğini görmek için arkasına bile bakmadan Cooper'ın ofisinin kapısına gitti. Eğer konuşmak istiyorsa, bir zahmet, peşinden gelecekti. Kapının kilidini sakince açmaya çalışırken parmakları titriyordu ve anahtarı kilitte döndürüp kapıyı açması sanki sonsuza dek sürdü. Nihayet kapı açıldığında içeri girip ışığı yaktı. Logan hemen arkasından geldi ve Brontë kimse dinleyemesin diye ardından kapıyı kapattı.

Logan hemen elini uzatarak o daha geri çekilemeden yanağını hafif bir dokunuşla okşadı. Bakışları genç kadının üzerinde dolaşıp yüzünü ve bedenini inceledi. "Her şey yolunda mı? Sen iyi misin? Senin için endişelendim."

Brontë vücudundaki her bir sinir ucu genç adamın kollarına dönmesi için ona haykırıyor olsa da yana doğru adım atarak onun dokunuşundan uzaklaştı. "Ben iyiyim, Logan. Kendime bakabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Logan'ın eli aşağı düştü. Bu, yenilgiye uğramış bir hareket gibi görünüyordu. "Sen Kansas City'ye dönmeyince endişelendim yalnızca. Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu."

Yani kendisini kontrol eden dalkavukları mı vardı? Brontë buna şaşırmamıştı, özellikle de son defasında onu bulmak için mümkün olan tüm kaynaklarını nasıl kullandığını göz önünde bulundurduğunda. New York'ta kalmış olmasının bir sebebi de buydu. "Tatilimi biraz uzatmaya karar verdim. Kafa izni kullanmak istedim."

"Seni geri istiyorum." Bu sözler sakindi ama içinde heyecan da vardı.

Brontë kollarını göğsünde kavuşturarak yere baktı. Onun bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu. Bunu yaparsa oradaki heyecanı görebilirdi ve bu da onu zayıf düşürürdü. O, güçlü olmak istiyordu. Güçlü olmaya *ihtiyacı vardı*. "Sana geri dönmüyorum, Logan. Sen beni istemiyorsun. Sen garson olmayan ve hangi salata çatalını kullanacağını bilen bir kız istiyorsun. O ben değilim."

"Bu umurumda bile değil. Ben seni istiyorum. Sen gittiğinde ışıklar kapanmış gibi hissettim. Her yemekte yanlış çatalla yesen de umurumda değil. Hayatının geri kalanında garsonluk yapsan da umurumda değil. Ben sadece seni yanımda istiyorum, Brontë." Logan yine ona doğru uzandı ama daha dokunamadan, sanki birden onun sınırlarına saygı göstерme-

yi hatırlamış gibi eli aşağı düştü. "Seni özlüyorum. Gülümsemeni özlüyorum. Elinin avcumda olmasını özlüyorum. Gergin olduğundaki kahkahanı özlüyorum. Tanrım, keşke şu an onu duyabilsem." Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O kasırga başıma gelen en iyi şeydi çünkü hayatıma seni soktu."

Brontë o gergin kahkahasını kaçırma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ama bu his geçene kadar tırnaklarını avuçlarına batırdı. "Eğer ben o kadar harikaysam neden 'hayatta bir yere gelebilmemi' istediğini söyledin bana?" Kelimeler şimdi bile incitiyordu.

Genç adam içini çekti ve çıkan ses Brontë'nin başını kaldırıp ona bakmasına neden oldu. Logan'ın yakışıklı yüzü solgun görünüyordu. Normalde kendine güvenli ve son derece kontrollü görünürdü ama şu anda yalnızca... kederli gözüküyordu.

İyi, diye düşündü Brontë aklında küçük bir sızıyla.

"Ben iyi bir adam değilim, Brontë. Olmama gerek de yok, çoğu zaman, param nedeniyle..." Logan'ın bakışları onunkilerle buluştu. "Bir keresinde sana nişanlımın benimle yalnızca param için ilgilendiğini anlatmıştım. Senden önce yanıma yaklaşmasına izin verdiğim tek kişi oydu. Genellikle kadınlar ilk bakışta anlaşılan paramın büyüsüne kapılırlar ve birileri incinmeden önce işleri öylesine bitirivermek kolay olur. Aynı hatayı yine yapıyor olmaktan korktum ve kendimi sana kaptırıyordum. Seni sınamak, nasıl karşılık vereceğini görmek istedim. Olay şu ki..." Genç adam bir elini yüzünde dolaştırdı. "Sınavı geçtin, elbette. Fakat ben senin de hislerin olduğunu ve benim küçük sınavım hakkında ne düşüneceğini unutmuştum. Özür dilerim. Çok kibirli ve aptaldım."

"Öyleydin," diye onayladı Brontë. "Neden senin paranın peşinde olacağımı düşündün ki?"

"Çoğu zaman herkes öyle yaptığı için olabilir mi acaba?" Logan başını iki yana salladı. "Sorun sen değilsin, Brontë. Benim. Bunu şimdi fark ediyorum. Ben herkesin bencil olduğuna inanan piçin tekiyim, özellikle de konu kadınlar olduğunda. Birlikte mahsur kaldığımızda sana gerçekte kim olduğumu söylemememin nedeni de bu. Sana lokantayı sunma nedenim de. Sende yanlış bir şey olduğu için değil. Hayatıma girmiş diğer bütün kadınlarda yanlış bir şey olduğu için. Cüzdanımı aşıp beni göremediler. Sen bunu yapabiliyorsun. İşte bu yüzden seni istiyorum."

Güzel sözler. Brontë bu sözler ve genç adamın yakaran bakışlarıyla kararlılığının zayıfladığını hissetti ama başını iki yana salladı. "Sana güvenemem, Logan. Yapabilirim sandım ama bu durum, senin düşündüğüm kişi olmadığını kanıtladı. Beni 'sınamak' zorunda olmamalıydın. Bana güvenebilmeliydin, ben de sana."

"Bana bir şans daha ver, Brontë. Benim için ne çok şey ifade ettiğini ispatlama şansı."

Brontë sessiz kaldı.

Logan ileri doğru hareket etti. Parmak uçları genç kadının çenesine dokundu ve gözleri kendisininkilerle buluşana kadar başını yukarı kaldırdı. "Limuzindeki o gece bana beni sevdiğini söyledin."

Brontë'nin boğazı düğümlendi ama değişmez bir şekilde onun bakışına karşılık verdi. "Yanılmışım."

Logan'ın gözleri sertleşti. "*Yanılmadın.*"

"Yanıldım," dedi Brontë, bu bir yalan olsa da. "Birisine bu kadar çabuk âşık olabileceğimi düşünerek aptallık ettim ve zaman da haklı olduğumu kanıtladı."

"Ben yanılmıyorum," dedi Logan ve genç kadının çenesinin altındaki parmakları onu okşamaya başladı. "Ben sana hâlâ âşığım."

Onun bu boğuk sözleriyle Brontë'nin boğazı kurudu. "Logan, lütfen."

"Adil dövüşmüyorum," dedi genç adam ona. "Biliyorum. Umurumda değil. Seni geri istiyorum. Adil olmak ya da daha iyi bir adam olmak zerre kadar umurumda değil. Sen yanımda ve yatağımda olana kadar dünyadaki en acımasız adam olacağım. Önemli olan tek şey sensin. Seni seviyorum."

"Sevgi kontrol değildir, Logan. Sevgi ortaklıktır. Arkadaşlıktır. Bir zamanlar bilge bir adam, 'Sevilmek istiyorsan, sevilesi ol,' demiş."

Logan'ın ağzı kurnaz bir hal aldı. "Bunun Platon olduğunu söylerdim ama olmadığını biliyorum. Bana bıraktığın kitabı okuyordum, bilirsin. 'Aşkın deliliği, cennetin lütuflarının en büyüğüdür.'"

Brontë'nin gözleri yaşlarla doldu. Logan felsefe mi okuyordu? Denemek ve onu daha iyi anlamak için? Göğsüne bir umut yayıldı ama sakin, dikkatli kalmak için kendini zorladı.

"Bilmiyorum, Logan. Bizim tam olarak normal bir ilişkimiz olmadı. Senin yanında nasıl davranmam gerektiğini hiç bilmiyorum. Kasırgada ne kadar rahatsam senin o sosyete partilerinde de ancak o kadar rahatım. İkisi de ödümü patlatıyor."

"Sen ne yapmak istersen, Brontë." Logan yaklaştığında dudakları onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı ve Brontë'nin nabzı hızlandı. Yalnızca bir iki santim ve sonra adamın dudakları onunkilerle buluşacaktı, aralaması için diliyle tatlı tatlı ikna edecek, ardından ağzına dalıp onu yine tepeden tırnağa fethedecekti...

Brontë bir adım gerileyerek onun tutuşundan kaçtı.

"Bu gece benimle eve gel, Brontë. Her şeye baştan başlayacağız." Logan'ın okşayan bakışları üzerinde dolaştı.

"Hayır."

Logan aniden durdu. Gözlerinde bir acı parıltısı oluştu ama bunu hızla maskeledi ve Brontë bu acıyı gördüğü için hem memnun oldu hem de üzüldü. Bu, onun sahiden çaba sarf ettiği anlamına geldiği için memnun olmuştu ama onu incitmek zorunda olduğu için de üzülmüştü.

"Öyleyse bu bir veda mı?" diye sordu Logan.

"Hayır," dedi Brontë yine çabucak. Zihninde düşünceler dönüp duruyordu. Logan hakkında ne hissettiğini irdelemek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Kendine çekidüzen vermek için daha fazla zamana. Yalnızca... kendisi olmak için daha fazla zamana. Bir anda aklına bir fikir geldi ve pırıl pırıl bir gülümsemeyle ona baktı. "Bence çıkmalıyız."

"Çıkmak mı?" Logan'ın kaşları sanki bu kavram ona yabancıymış gibi kırıştı.

"Evet," dedi genç kadın bu konuya ısınarak. "Çıkmak. Bilirsin işte, akşam yemeği ve bir film. Arkadaşlarla bowling oynamak. Pizza yemek için dışarı çıkmak ve görülecek yerleri gezmek. Sadece istediğimiz için birlikte vakit geçirmek. Bir randevu. Birçok randevu. Aramızda yaşandığını düşündüğüm şeyin gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacım var, Logan. Senin benimle birlikte olmak istediğini bilmeye ihtiyacım var. Bence çıkmalıyız."

"Seni istiyorum," dedi Logan. Ses tonu, hayal kırıklığıyla neredeyse bir homurdanma gibiydi. "Bir film seyretmeye gitmek bunu değiştirmeyecek. Seni seviyorum, Brontë."

"Ama benim çıkmaya ihtiyacım var, Logan," dedi Brontë

kesin bir tavırla. Cooper'ın masasına doğru gidip bir kartvizit aldı ve arkasına cep telefonunun numarasını yazarak ona uzattı. "Şatafatlı partiler yok, lokanta satın almalar yok. Kasırgalar yok. Sen ve ben, normal insanlar gibi usule uygun birkaç kez buluşacağız. Birbirimize gerçekten uygun muyuz yoksa kendimizi tüm bu çılgınlığa kapılmış mı bulduk görebiliriz."

Brontë hâlâ ona sırılsıklam âşık olduğundan şüpheleniyordu ama çıkmak, Logan'ın tamamen ona ait olacağı ve tanıdık sularda olacakları anlamına geliyordu. Süslü püslü sosyete partilerindeyken kendi sahasında değildi. Ya bir pizzacıda ya da sinemada. Rahatlayabilir ve sadece kendisi olabilirdi.

Logan kartı yavaşça aldı, sonra onu spor ceketinin cebine atıp elini de üstüne –kalbinin üstüne– koydu. Gözlerinde genç kadının kalbinin heyecandan hızlanmasına neden olan, meydan okur bir parıltı vardı. "Seni romantik randevularla kazanmamı istiyorsan, Brontë, bunu yapacağım."

"Harika," dedi Brontë coşkuyla ve genç adam onu öpmek için eğilince yine uzağa kaçtı. "Bir ara beni ara."

"Hadi dışarı çıkalım. Bu gece."

"Bu gece olmaz," dedi Brontë ilgisizce. "Çalışıyorum. Haberleşiriz." Son kelimeyi vurgulayarak söyleyip kapıya doğru döndü ve omzunun üzerinden ona baktı. "Ciddiyim, Logan. Normal insanlar gibi çıkmak istiyorum. Bir milyarder ve az önce satın aldığı bir garson gibi değil."

Onun dişlerinin gıcırdadığını gerçekten duyabiliyordu. "Bunun öyle olmadığını biliyorsun, Brontë."

O halde bunu kanıtla, diye düşündü genç kadın ama ona esrarengiz bir şekilde gülümseyerek ofisin kapısını açtı. "Öyleyse bir ara beni ararsın."

Brontë kiler boyunca ve sonra da kafenin içine kadar sakince yürümek için kendini zorladı. Rahat hareketlerle bar kapısını kaldırıp arkasına geçti, arkasından kapanması için bırakarak tezgâhın arkasındaki diğerlerinin yanında yerini aldı.

Hemen sıradaki müşterilere yaklaşırken Gretchen'a gülümsedi ve insanların siparişlerini almaya koyuldu. Birkaç dakika sonra Logan'ın uzun bedeninin tezgâhın önünden geçip kafeden çıkmasını izlerken kalbi adeta göğsünde kanat çırptı.

Logan ondan vaz mı geçmişti? Bu kadar çabuk mu?

Kafası karışarak, çok sabırlı bir kadının vermeye çalıştığı karmaşık bir siparişe odaklandı. Brontë ondan bunu iki kez tekrarlamasını istemek zorunda kaldı çünkü aklı yerinde değildi. Logan'la işleri yüzüne gözüne mi bulaştırmıştı? Genç adam onun uğraşmaya değmeyeceğine mi karar vermişti?

"Yedi doksan bir," dedi kadına siparişi tamamlarken. Tam o sırada cebindeki telefon titreşmeye başladı. Brontë yerinden sıçradı ve titreyen parmaklarla telefonu çıkararak kasadan uzaklaştı.

Ekrandaki *Logan Hawkings* yazısını görünce kalbi göğsünde çılgın gibi çarpmaya başladı. "E-efendim?" diye yanıtladı.

"Seni arıyorum," dedi Logan hırçın bir sesle. "Benimle dışarı çık."

Ağzından o vahşi, gergin kıkırdama kaçtı ve utanarak bir eliyle ağzını kapattı. Kendini topladığında boğazını temizledi. "Nereye gitmek istersin?"

"Akşam yemeğine. Bu gece. Gündelik bir yere."

"Sana söyledim. Bu gece çalışıyorum," dedi Brontë sakince ama sırıtmayı da kesemiyordu.

Logan trafik gürültüsü içinde neredeyse yitip giden, ha-

yal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı. Hâlâ dışarıda, caddede olmalıydı. "Öyleyse yarın gece."

"Yarın gece iyi olur," dedi genç kadın gülümseyerek. "Nerede buluşalım?"

Âşık olduğu adamla çıkacağı ilk buluşmaya hazırlanan Brontë, Audrey onu sürükleyip giysi alışverişine götürdüğü için şükrediyordu. Kendi parası hâlâ biraz azdı ve her ne kadar kafede çalışmak, zaman geçirmek için iyi bir yol olsa da New York'ta yaşamak pahalıydı. Brontë sürekli olarak paraya biraz sıkışık olduğunu fark etmişti. Bir buluşma için kıyafet almak kesinlikle söz konusu olamazdı.

Neyse ki Logan'ın dairesini terk ederken aldığı giysiler vardı. En sevdiği kotunu kaptı, gümüş bir kemerle eşleştirdi, üzerine oturan kayık yakalı siyah bir kazak ve ayağına da bileğine gelen botları geçirdi. Saçlarını düzgün bir atkuyruğu şeklinde topladı ve buna bir çift halka küpe ekleyerek bu bütünü Gretchen'a sundu.

"Nasıl görünüyorum?"

Gretchen başını dizüstü bilgisayarının ekranından kaldırdı ve gözlerini kısarak Brontë'ye baktı. "Logan'la mı çıkıyorsun?"

"Evet."

"Öyleyse umurumda değil," dedi Gretchen ve tekrar bilgisayarına döndü.

"Adil ol, Gretchen," dedi Brontë gülerek. "Yalnızca birbirimizi deneyeceğiz ve normal insanlar gibi iyi vakit geçirebiliyor muyuz, onu göreceğiz."

"Ah, lütfen," dedi Gretchen gözlerini devirerek. Yazmaya

devam etti. Saçları, vahşi bir kızıl topuz halinde tepesinde toplanmıştı. Tüysüz, buruşuk bir yarasaya benzeyen Igor bilgisayarının yanına kıvrılmıştı. Gretchen arada bir elini uzatıp kediyi seviyor, sonra yazmaya geri dönüyordu. "İkimiz de bunun yalnızca sadist bir tür ön sevişme olacağını ve senin ona hâlâ deli gibi âşık olduğunu biliyoruz. Sen sadece biraz da o senin müziğine göre dans etsin istiyorsun, o kadar."

Gretchen konunun kalbine inmeyi gerçekten de çok iyi biliyordu.

"O zaman... bu kıyafet azap verecek kadar uzamış bir ön sevişme için iyi görünüyor mu?"

Gretchen ona tekrar bir göz attı, sonra bakışları Brontë'nin göğüslerinde takılıp kaldı. "Sutyen takıyor musun?"

"Tabii ki."

"Büyük, çirkin babaanne korselerinden mi?"

"Hayır."

"Hımmm. Büyük, çirkin bir korseye ihtiyacın var. Bu, Logan'la çıplak kalmayacağını garanti eder."

Brontë bir elini kazağının üzerinde gezdirdi. "Öyleyse bunun iyi göründüğünü varsayacağım."

"İyi, iyi." Gretchen bir elini salladı, sonra yine Igor'un buruşuk derisini okşamaya döndü. Gözlerini ekranından ayırmıyordu. "Bu aptal projeyi bitirmeme iki bölüm kaldı, o yüzden bitene kadar bu bilgisayara zincirlenmiş olacağım. Gece geç saatlere kadar dışarıda kalman benim için gayet uygun. Merak ediyorsan diye söyledim yalnızca."

"Anladım."

"İyi eğlen."

"Eğleneceğim."

"Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma. Bu arada bu, çoğu şey anlamına geliyor."

Brontë el salladı, çantasını kaptı ve kapıdan dışarı çıktı.

Metro istasyonuna olan yürüyüş kısaydı. Metro ağı onun için hâlâ karmaşık olsa da birkaç durak biliyordu ve yakınlarında buluşmayı kararlaştırdıkları istasyonun da onlardan biri olmasından memnundu. Metrodan çıktıktan sonra seçtikleri restorana doğru yöneldi ve pahalı bir ceket içindeki tanıdık bir çift geniş omuz için gözlerini yayaların arasında dolaştırdı.

Lacivert, vücuda oturan, uzun kollu bir tişört giymiş uzun boylu adamı neredeyse atlıyordu ama sonra durarak şaşkınlıkla ona baktı. Logan. Kot pantolon ve alelade bir tişörtle. Genç adam her zamanki gibi rahat görünerek yanına doğru gelirken Brontë ona bakmaya devam etti ve Logan'ın eli onu kollarının arasına çekmek için beline gitti. Adamın kokusu Brontë'nin her yanını sardı ve bir öpücük için yüzünü otomatik olarak yukarı kaldırdı.

Fakat Logan ona sadece sıkıca sarılıp sonra bıraktı.

Brontë acayip bir şekilde hayal kırıklığına uğradı.

"İyi görünüyorsun," dedi ona ufak bir gülümsemeyle. "İş kıyafetlerin olmadan seni neredeyse tanıyamıyordum."

Logan küçük bir oğlan çocuğu yakışıklılığıyla ona sırıttı ve bu, genç kadının nabzının hızlanmasına neden oldu. "Uzun zaman olmuştu. Dolabımdaki her şeyin nasıl olduysa sihirli bir şekilde antrenman giysilerine ya da bir takım elbiseye dönüşmüş gibi göründüğünü kabul etmeliyim. Audrey bana birkaç şey aldı." Bir elini önüne kaydırdı ve poz verirmiş gibi çenesini kaldırdı. "Testi geçtim mi?"

"Geçtin," dedi Brontë ufak bir kahkahayla.

Logan, "Harika görünüyorsun," diyerek, üstüne oturan kazak ve kot içindeki bedenini gözleriyle yiyip bitirdi. "Her gün sana bakabilmeyi özlemiştim."

Brontë'nin nefesi hızlandı ve gergin bir kahkaha daha attı.

"Bunu da özlemiştim," dedi Logan sırıtarak.

Brontë gülümsemeyi kesemiyor gibiydi. Logan ona kolunu uzattığında adamın koluna girdi. "Nereye gidiyoruz?"

"Yiyecek bir şeyler alırız, sonra da bir film seyrederiz diye düşündüm."

"Hangi film?"

Logan bir an şaşkına dönmüş gibi göründü, sonra yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmak gerekirse ne gösterildiğini bilmiyorum. Audrey'den kontrol etmesini istemeyi unuttum." Telefonunu çıkardı.

Brontë elini onunkine koyarak onu durdurdu. "Ne varsa onu seyredebiliriz. Çok önemli değil."

Logan'ın yüzündeki ifade biraz mahcuptu. "Randevunun kendisi dışındaki her şeyi düşünmüşüm gibi görünüyor."

"Öyle mi?"

Yürümeye başladılar ve Logan akan kalabalığın içinde ona rehberlik etti.

"Öyle. Takvimimi boşalttım, Audrey'ye buluşma kıyafetleri aldırdım, restoranı seçtim, biraz Platon ezberledim; her zamanki şeyler işte. Hatta buraya gelirken normal bir erkek gibi metroya bindim." Logan yüzünü buruşturdu. "Bunu düzenli olarak yapmamayı tercih ederim. Yanımdaki adam sidik gibi kokuyordu."

Brontë aniden ona sarılma arzusu duyarak yine güldü. "Şey, çabanı takdir ediyorum."

Havdan sudan, Gretchen'ın Logan'dan bariz bir şekilde hoşlanmamasından ve Brontë'ye karşı korumacılığı hakkında, Cooper'ın kafesi ve Audrey'nin bir asistan olarak verimliliği gibi saçma şeyler üzerine sohbet ederek iki sokak yürüdüler. Basit, rahat bir konuşma. Brontë bunu çok sevmişti.

"İşte geldik," dedi Logan ve sarı ışıklı bir tabelası olan küçük bir pizza dükkânının dışında durdular. "Burada çabucak bir dilim götürürüz diye düşündüm."

Burası... kesinlikle Logan'ın sık sık takıldığı her zamanki yerlerden birine benzemiyordu. "Yemeklerini seviyor musun?"

"Ergenken severdim. Bu benim ilk işimdi, bilirsin işte."

Brontë hayretle ona baktı. "Burada mı çalıştın?"

"Çalıştım." Logan başını kaldırıp tabelaya baktı. Yüzünde yarı sevgi dolu, yarı üzgün bir ifade vardı. "Asi bir dönemden geçiyordum: İçki ve sigara içiyor, bütün gece dışarıda kalıyordum. Klasik ergen delikanlı hareketleri işte. Babam benimle başa çıkamadı. Tabii, ben de babamla hiç başa çıkamadım. Sonunda birkaç gün dersleri ekince okuldan uzaklaştırıldım. Babam da bana bir ders vermek istedi. Kendi iyiliğim için fazla kibirli olduğumu ve ailemin parası ya da konumundan korkmayacak birinden bir şeyler öğrenmem gerektiğini söyledi bana. Sonuçta beni buraya attı." Logan pizza dükkânını işaret etti.

"Bir aile dostu mu?" diye tahmin yürüttü Brontë onun yüzüne bakarak.

"Okuldan çok eski bir arkadaşı. Bu yeri kurmak için babamın ona borç vermiş olduğu ortaya çıktı, yani babama bir iyilik borcu vardı. Bu iyilik de beni buraya bir haftalığına eleman olarak almaktı. Andy de –buranın sahibinin adı bu– gerçek bir talim çavuşuydu. Bana yerleri yıkattı, tuvaletleri

ovdurdu ve hiç ara vermeden saatlerce eviye başına dikti. Bunun, hayatımın en uzun haftası olduğunu hatırlıyorum. Her dakikasından nefret ettim ama babam kalmazsam beni kovacağını söyledi. Ben de kaldım."

"Baban kulağa..." Brontë doğru kelimeyi bulmak için uğraştı, "ilginç geliyor."

"Babam tam bir göttü ama Andy konusunda da haklıydı. Adam kıçımı tekmeledi ve herhangi birinin hayatımda yapmadığı kadar çok çalıştırdı beni. Peki o haftanın sonunda ne oldu biliyor musun?"

"Baban insafa mı geldi?"

"Yok," dedi Logan yarım ağız bir gülümsemeyle. "Andy beni kovdu. Hayatında gördüğü en boktan eleman olduğumu ve üç yaşındaki bir çocuğun bile benden daha şevkli çalışacağını söyledi. Bu, benim gözlerimi açtı. Orada babamın parası ve konumundan etkilenmeyen biri vardı. O yalnızca bir çocuğun bulaşıkları yıkamasını istemişti ve sonunda bana kalmıştı; hayatında tek bir tabak bile yıkamamış ve başlamaya da niyeti olmayan birine. Ancak Andy'den çok babamdan korkuyordum, o yüzden benimle devam etmeye ikna ettim onu. Bu da daha çok çalışmak anlamına geliyordu. Bütün yaz burada çalıştım. Sıkı çalışmak ve bir işletmeyi idare etmek konusunda çok şey öğrendim. Andy'ye deli gibi saygı da duydum tabii." Başını kaldırıp yine sevgi dolu bir şekilde tabelaya baktı. "Aç mısın?"

Adamın anlattığı hikâyeden büyülenen Brontë başıyla onayladı. Bu, ona düşünecek birçok şey vermişti. "Tüm hayatın boyunca zengindin, değil mi?"

"Her zaman ama bu kolay da değildi." Logan içeri girdi

ve tezgâha doğru ilerleyip pizzalardan birini göstererek iki parmağını havaya kaldırdı.

Brontë onun devam etmesini bekledi.

"Babam zor bir adamdı."

"Çok da zor olmadığı kesin. Annen onu sevmiş olmalı."

Logan kasiyere bir yirmilik uzatırken ona ters bir ifadeyle baktı. "Annem, babamın parasını isteyen bir revü kızıydı. Kocası zengin olduğu için onun kötü davranışlarına katlandı, babam da karısı göz kamaştırıcı ve bana hamile olduğu için onu idare etti. Ben beş yaşındayken de annem öldü."

"Çok üzgünüm," Brontë tabağını aldı ve dükkânın arka tarafındaki küçük, rengi solmuş bir masaya giden Logan'ı takip etti.

"Ben de. Bu da yalnızca babamla ikimizin kaldığı anlamına geliyordu." Logan omuzlarını silkti. "O da iki yıl önce öldü."

Ve iki yıl önce Logan, Danica'yla da nişanını bozmuştu. Güven sorunları olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Brontë birçok duyguyla çevrilmiş halde pizzasından küçük bir ısırık aldı. "Bu pizza çok iyi," dedi konuyu değiştirip daha güvenli bir bölgeye çekerek. "Teşekkür ederim."

"Peki senin ilk işin neydi?" Logan onun cevabını beklerken bir ısırık aldı.

Brontë yüzünü buruşturdu. "Bebek bakıcılığı tabii ki."

"Hoşuna gitti mi?"

"Aslına bakarsan çocuğa göre değişiyordu. Bazıları harikaydı, bazıları da korkunç. Yine de onlar uyurken okuyacak bir sürü zamanım oluyordu."

Logan sırıttı. "İşi neden kabul ettiğini anlayabiliyorum."

"Çok şeffafım, öyle değil mi?" Brontë ona muzip bir şekilde gülümsedi.

"Sen de bir gün çocuk istiyor musun?"

Bu zor bir soruydu ama Brontë bunu bekliyordu. Ağzındakileri çiğnerken uzunca bir süre düşündü. Sonra peçetesiyle hafifçe ağzını sildi ve ona aklına gelebilecek tek cevabı verdi. "Bir gün, doğru kişiyle."

Logan başıyla onayladı.

"Ya sen?"

Logan'ın gözleri yine onun üzerindeydi. "Bir gün. Ben doğru insanı zaten buldum. Yalnızca onun hazır olmasını bekliyorum."

Brontë'nin gergin kahkahası ikisini de şaşırtmadı.

Bilet bulabildikleri tek film bir aksiyon filmiydi ama beyazperdedeki ne olursa olsun karanlıkta Logan'la oturmak çok hoştu. Sinema kalabalık olsa da Brontë keyif aldı ve filmin yarısını başı Logan'ın omzunda onun hamle yapmasını bekleyerek geçirdi. Ne de olsa randevu filmleri öpüşmek içindi, öyle değil mi? Fakat Logan bir harekette bulunması, yeniden metroya yürürlerken Brontë'nin kafası biraz karışmıştı. Randevuları çok güzel geçmişti. Logan hakkında birçok şey öğrenmişti ve bu gece onunla çok rahattı ama adam bunu platonik tutuyordu. Fazlasıyla platonik. Ve Brontë bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Ne de olsa daha önce çok yakınlaşmışlardı.

Aşırı derecede yakınlaşmışlardı.

Saat geç olduğu için Logan onunla birlikte Gretchen'ın evine kadar yürüdü ve birbirlerine bakarak girişte durdular.

Brontë, "Bana bir iyi geceler öpücüğü verecek misin?" diye sordu.

Logan yavaş, değer biçer bir ifadeyle ona baktı, sonra başını iki yana salladı. "Bu gece değil."

"Niye ya?" Brontë bunun kulağa ne kadar istekli geldiğini duyunca kızardı. "Yani demek istediğim... biz zaten sevgiliydik. Ben..."

"Brontë," dedi Logan yumuşak bir sesle onu susturarak. Ona doğru yaklaştı ve eli onun beline giderek biraz kendine doğru çekti. "Seni öpmek istemediğimden değil. Başlarsam durabileceğimi düşünmediğim için."

Adamın bu sözleriyle genç kadının vücudunun her tarafına ateş bastı. "Logan, ben..."

"Hayır, bitirmeme izin ver," dedi Logan. "Kendini benimle yeniden rahat hissetmek için buna ihtiyacın var. Para ya da güç olmadan randevulaşmak istiyorsun. Bunu anlıyorum. Ve şimdi bu fikre alışmak için biraz zamanım olduğundan, bu durum benim de hoşuma gitti. Yani işleri ağırdan alacağız." Brontë'nin elini avcuna aldı, sonra dudaklarına götürerek parmak boğumlarına hafif bir öpücük kondurdu. "Sen hazır olana kadar işleri bir üst seviyeye taşımayacağız ama ben senden yalnızca seks istemiyorum, Brontë. Birlikte yeniden yatağa girdiğimizde sen ve ben olacağız. Bağlılık falan, hepsi birlikte. O yüzden ne istediğini uzun uzun ve iyice düşün. Çünkü ben ne istediğimi biliyorum. Seni istiyorum."

Dümdüz ve tam hedefe. Brontë nefesinin kesildiğini hissederek onun ciddi yüzüne baktı. "Bunun için henüz hazır olup olmadığımı bilmiyorum," dedi ona dürüstçe.

Logan parmaklarına bir öpücük daha kondurup gülümsedi. "Öyleyse yeniden çıkarız. Yarın gece ne yapıyorsun?"

"Boş muyum diye iş programımı kontrol etmem gerek," diye söz başladı Brontë.

"Brontë," dedi Logan sabırla. "Yarın gece boş olabileceğini ikimiz de iyi biliyoruz. Oyun oynama."

Adam haklıydı. Brontë sadece kazanıp kazanamayacağını görmek için zorluyordu ve bu adama karşı haksızlıktı. "Boşum. O zaman ne yapmak istersin?"

"Seninle olmak."

Böyle giderse Brontë kızarmayı hiç bırakamayacaktı. Logan onun kendini... biraz heyecanlı ama garip bir şekilde de hoşnut hissetmesine neden oluyordu. Brontë adamın evreninin merkezi olmaktan oldukça hoşlanmıştı; şu anda bu evreni küçük ve basit randevulardan ibaret olsa bile. "Bowling oynamaya gitmek ister misin? Akşam yemeği?"

"Hiç Broadway'e gittin mi?"

Brontë'yi bir heyecan bastı. "Ah! Hayır, gitmedim ama bunun için ölüyorum. Bir gösteri izlemeye bayılırdım! Ama iyi bir şeye bilet bulmak için fazla geç değil mi?"

"Sen onu bana bırak. Yarın akşam yemeği için seni almaya geleceğim." Logan istemeye istemeye onun elini bıraktı. "Bu gece beni düşün, olur mu?"

"Düşüneceğim. İyi geceler, Logan."

Brontë onun apartmanının basamaklarından inişini ve metroya gitmek için sokaktan aşağı doğru ilerlemesini seyretti. Logan dönüp ona bakmadı ama sorun değildi. Genç kadının bedeni onun sözleriyle hâlâ sıcacıktı.

O zaman ne yapmak istersin?

Seninle olmak... Bu gece beni düşün.

Onu düşüneceğini kabul etmenin nedense bir düzine öpücükten daha mahrem hissettirmiş olması çok tuhaftı.

Brontë içeri girerek yukarıdaki daireye doğru yöneldi.

Gretchen, Brontë'nin onu saatler önce bıraktığı yerden kıpırdamamıştı, tek fark artık topuzuna takılmış bir sürü kurşun kalem olmasıydı, kedi de onun ayaklarının etrafına kıvrılmak için yer değiştirmişti. Gretchen sanki şaşırmış gibi Brontë'ye baktı, sonra bakışları saate döndü. "Ah. Ah. Geç olmuş." Gözlerini ovuşturdu ve bilgisayara ekranına baktı. "Şey, kahretsin. Sanırım zaman mefhumumu yitirmişim. Nasıl geçti?"

"İyi," dedi Brontë hülyalı bir iç çekişle. "Ve kötü. Ona hâlâ sırılsıklam âşığım."

Gretchen, Igor'u okşamak için eğilerek, "Bunu ona söyleme sakın," dedi. "Sanırım siz ikiniz yeniden ayrılana kadar ondan nefret etmeyi bırakacağım."

Brontë suratını buruşturdu. "Çok komik. Yarın gece yine çıkıyoruz."

"Bana uyar. Ben de yazdığım bu son bölümü düzeltme fırsatı bulmuş olurum. Korkunç durumda." Ekrana bakarak yüzünü buruşturdu. "İyi ki bu kitabın üzerinde gerçek ismim yazıyor olmayacak."

Brontë homurdandı. "Peki o zaman, ben yatmaya gidiyorum. Sabah görüşürüz."

Gretchen gözlerini ekrandan ayırmadı. "Görüşürüz."

Brontë yatağa gitti, tıpkı söz verdiği gibi bütün düşünceleri Logan'la doluydu.

Ertesi gece Logan, Brontë'yi popüler bir Broadway gösterisine götürdü ve genç kadın harika zaman geçirdi. En uzaktaki koltuklar yerine loca koltuklarından yer ayarlamasına tek kaşını bile kaldırmadı. Sonra bir şeyler içmeye çıktılar ve geceyi

konuşup gülüşerek geçirdiler. Brontë ona Orta Batı'daki çocukluğundan bahsetti, Logan da ona genç bir delikanlıyken yatılı okulda başından geçen maceraları anlattı. O gece ayrılırlarken Logan sadece ona sarılıp yanağından öptü.

Ertesi gece onu Rockefeller'da buz pateni yapmaya götürdü. Kadına iyi vakit geçirtmekte kararlıydı; bu New York'un sunduğu her turistik popüler noktaya gitmek anlamına gelse bile. Yine de bu durum Brontë'nin umurunda değildi. Onunla dışarıda olmanın, şehirdeki tüm meşhur yerleri görmenin katışıksız zevkine bayılmıştı. Buzun üzerinde yalpalarlarken ele ele tutuşmaya da. Tüm bu zaman boyunca güldü, hatta Logan'ın ciddi yüzünde bile bir gülümseme vardı.

Elbette o gece Logan onu apartmanın girişinde bırakmadan önce yalnızca yanağını okşayıp kısa bir öpücük kondurdu ve Brontë'nin kalbi tatmin olmamış bir arzuyla çarptı.

Logan'ın bunu kasten yaptığını biliyordu tabii. Eğer Brontë normal bir çift gibi birkaç buluşma istiyorsa bunu yavaştan alacaklardı. Aşırı derecede yavaştan. Ne de olsa bu onun planıydı. Yalnızca buluşarak bir iki hafta.

Ama maalesef plan onun için fazlasıyla geri tepiyordu. İki gün sonra Central Park'ta yürüyüşe çıkmalarına kadar Logan'ın her dokunuşu vücuduna bir arzu dalgası yolladı. Onun yakınlığıyla göğüs uçları öyle sertleşiyordu ki bunu saklamak için birkaç kat kıyafet giyiyordu. Ve Logan onun ensesine oldukça sevgi dolu bir hareketle sokulduğunda dizlerinin bağı çözüldü, anında ıslanmıştı.

Haftanın tam olarak böyle gitmesini planlamamıştı. Hiçbir şey söylemedi tabii ama parkta at arabasıyla gezerlerken, Logan'ın bacağına yapması gerekenden daha fazla sür-

tünmüş ya da genç adam ona sarıldığında kalçalarını imalı bir şekilde biraz itmiş olabilirdi. Teni ihtiyaçla sıcak ve kıpkırmızıydı ama Logan onu yalnızca dudaklarından hafifçe öptü.

Normal insanların böyle çıktıklarını sanıyorsa, diye düşündü alaycı bir şekilde, *gelecek buluşmada ya da bir sonrakinde üstüne atladığımda çok şaşıracak.* Aralarında gerçek bir kıvılcım olduğunu kanıtlamak için Logan'la yavaş yavaş ilerlemek istemişti. Nedense genç adam "yavaş"ı "buz gibi" olarak yorumlamıştı.

Yine de aslında şikâyet edemezdi. İş programı Logan'ı gürı içinde oldukça meşgul etmesine rağmen, gün içinde ona o akşam için planlarının ne olduğunu bildirmek ya da sadece onu düşündüğünü söylemek için rasgele kısa mesajlar yolluyordu. Brontë ona randevularını dört gözle beklediğini söylediğinde ona Platon'dan kalbini sevinçle kanatlandıran bir alıntı yollamıştı.

"... ve onlardan biri diğer yarısıyla, kendisinin gerçek yarısıyla karşılaştığında, bu ister bir gençlik aşkı ister başka bir tür aşk olsun, çift büyük bir aşk, arkadaşlık ve mahremiyet şaşkınlığı içinde kaybolur ve bana kalırsa biri diğerinin gözünün önünden bir an için bile ayrılmaz..."

Bu tek mesaj Brontë'nin başı döndürmüştü.

Hâlâ teslim tarihine yetişmeye çalışan ve her zamankinden de huysuz olan Gretchen, Brontë'nin fazla kolay etkilendiğinden yakınıyordu. Belki de bu doğruydu.

Fakat Brontë, bunun aşk olduğunu biliyordu. En azından onun açısından öyleydi. Aşk, arzu, ihtiyaç ve istek, hepsi devasa bir sinir bütünüydü. Ve Brontë bunun aşk olduğunu bilmekle beraber başka bir şeyi daha kesin olarak biliyordu.

Bunu ilk söyleyecek kişi kendisi olmayacaktı. Bu kez değil.

On İkinci Bölüm

Logan, Brontë'ye Cooper'dan pazartesi günü için izin almasını söyledi. Brontë de yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle izni istedi. Tabii Cooper'ın durumdan kafası karışmıştı. Logan kafeyi satın alma sürecinde olduğundan, Brontë de onunla çıktığı için gerçekten ondan izin alması gerekiyor muydu?

Evet, diye bildirdi Brontë. Gerekiyordu.

Elbette izni kaptı.

Logan limuzinle ortaya çıktığında ona öfkelenmeliydi ama genç adamın yüzünde öyle bir kötü-bir-şey-yaptığı-mı-biliyorum gülümsemesi vardı ki kızamadı. Onun yerine arabaya ve Logan'ın kıyafetlerine baktı ve pahalı arabaya rağmen onun kot ve dokuma bir kazak giydiğini fark etti. "Limuzin ne alaka?"

"Bugün gittiğimiz yere varmak için araba kullanmamız gerek."

Brontë kollarını kavuşturdu ama yüzüne bir gülümseme yerleşmesini engelleyemedi. "Öyle mi?"

"Öyle," diye onayladı Logan ve ona bir gözbağı verdi. "Bu senin için."

Brontë uzun kumaşı şüpheci bir tavırla ondan aldı. "Peki ama bu ne için?"

"Sürpriz randevumuz için." Logan gözbağını ondan aldı ve arkasını dönmesini işaret etti.

Brontë gülümsemesini bastırarak itaatkâr bir biçimde arkasını döndü. Adamın ellerinin başının arkasında hareket ettiğini hissedebiliyordu, bu basit dokunuşla bile her yanına zevk saçılmıştı. Genç adamın eli kolunu sıkıca tuttuğunda şaşkınlıktan nefesi kesilerek yerinden sıçradı.

"Seni ürküttüm mü?"

"Hayır. Ben... ben iyiyim." Göğüs uçları sertleşmişti gerçi. Utanç verici şekilde. "Bunu ne kadar takmam gerekiyor?"

Logan, "Oraya varana kadar," diyerek onu limuzine götürdü.

Ne kadar uzağa gittiklerini söylemek imkânsızdı, nereye doğru gittiklerini anlayabilmek için bir gösterge ya da sokak göremiyordu. Tüm dünyası arabanın içi, daha doğrusu, Logan'ın arka koltukta kendi bedeninin yanındaki geniş vücudu, kalçalarının yanında sımsıcak duran kalçası olmuştu. Tüm duyuları onun yakınlığıyla çevrelenmişti ve sadece tıraş losyonunun rasgele gelen hafif kokusu bile ihtiyaçtan çıldırmasına neden oluyordu.

Logan bir kolunu omuzlarına dolayıp onu kendine çektiğinde Brontë kendisini öpeceğini umarak başını arkaya yasladı. Bunun yerine genç adamın başparmağı dudaklarının çevresindeki hattı izledi. Bu şefkatli dokunuş her yanına heyecan basmasına sebep oldu ve Brontë göğsündeki ve

bacaklarının arasındaki sızıdan neredeyse nefes alamadı. Tanrım, Logan'a ihtiyacı vardı. Bu tam bir işkenceydi. Göğüsleri onun dokunuşu için yanıp tutuşuyor, bütün vücudu onun melodisine akortlu gibi hissediyordu. Görme yeteneği olmadan diğer bütün duyuları canlanmış gibiydi ve genç kadın arzuyla alev alıyordu.

Araba durdu ve Logan yanında kıpırdandı.

"Geldik mi?" Brontë'nin sesi nefes nefese ve boğuktu.

"Tam olarak değil," dedi Logan. Elini tuttu ve onu arabadan dışarı çıkardı. "Ama limuzinle en fazla buraya kadar gelinebiliyor."

Brontë onun yüzündeki ifadeyi görebilmeyi dileyerek başını arkaya attı. Etrafındaki sesleri dinledi: Birçok insan. Açık hava. Ama neresi? Şehri tanımıyordu. "Bunu ne zaman çıkarabilirim?"

"Şimdi," dedi Logan ve elleri genç kadının saçlarına gitti.

Düğümü çözdü ve Brontë gözbağını tutarak yüzünden aşağı çekti, gözleri gördüğü şeyleri yorumlamak için fal taşı gibi açılmıştı.

Her yerde insanlar vardı. Uzun ağaçlı bir park ve büyük tuğla bir duvar. Brontë hızla girişte duran tabelalardan birini inceledi. Biri de feribot ücretlerini gösteriyordu...

"Özgürlük Anıtı," dedi sevinçten soluğu kesilerek. Brontë, Logan'a dönerken gülümsemesini kontrol edemiyordu. "Gittiğimiz yer orası mı?"

"Öyle." Logan'ın onun verdiği karşılıktan memnun bir hali vardı. "Hadi, gel."

Bu, o zamana kadar yaptıkları en saçma turistik şeydi ama Brontë her anına bayıldı. Feribotla karşıdaki Ellis Adası'na ve

müzeye geçtiler. Arazide dolaşırlarken, kulaklıkları açık bir halde turu dinleyerek etrafta gezinirlerken Logan onun elini tuttu. Hediyelik eşya dükkânında durduklarında, Brontë bir Özgürlük Anıtı tişörtü ve evdeki arkadaşları için kartpostallar ve kalemler aldı. Alışverişi bitirdiğinde Liberty Adası'na devam ettiler. Heykel büyüleyiciydi ve Brontë zevkten irileşmiş gözlerle ona baktı.

"Bir fotoğraf ister misin?" diye sordu Logan. "Özgürlük Anıtı'nın önünde çekilmiş bir fotoğrafın olmasını istediğini hatırlar gibiyim."

Brontë pırıl pırıl bir gülümsemeyle ona başını salladı. "Birlikte çektirmek ister misin?"

"Tabii."

Pozlar ikisinin telefonunda da olabilsin diye makineleri değişmek için duraklayarak heykelin önünde fotoğraf çektirdiler. Çıkan pozlardan birindeki hallerini gören Brontë güldü. "Benim fotoğrafımda senin gözlerin kapalı çıkmış, Logan. Tekrar çekmemiz gerek."

"Öyleyse pozumuzu değiştirelim," dedi genç adam ve telefonu onun elinden alarak yukarı doğru bir görüntü çıksın diye aşağıda tuttu.

Ve eğilerek onu dudaklarından hafifçe öptü.

Brontë'nin vücuduna anında bir ateş yayıldı. Genç adama sıkıca tutundu, elleri onun yanaklarına gitti ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Brontë bunu öyle uzun zamandır istiyordu ki sonsuzluk gibi gelmişti ve Logan'ın dudakları aralandığında, bu fırsattan yararlanarak dilini onun ağzına kaydırıp hissettiği ihtiyacı anlamasını sağladı. Onun öpücüğüyle

Logan'ın boğazından bir inilti koptu. Biraz sonra, onun dili de genç kadınınkine sürtünüyordu. Brontë de kalçalarının alt tarafına bir sızı yerleşince karşılığında inledi.

Logan yavaşça onun dudaklarından uzaklaştı ve sırıttı. "Umalım da bu fotoğraf güzel çıkmış olsun."

Afallamış Brontë ona baktı ve telefonu geri almak için uzandı. Fotoğraf beceriksizce yan yatmıştı ve Özgürlük Heykeli karede yoktu bile. "Olmuş olmuş," diye mırıldandı, hâlâ kıpkırmızı ve sızı içindeydi.

"Hayır. Tekrar çekmemiz gerek," dedi Logan ve telefonu onun elinden alırken bir eli genç kadının beline gitti. Telefonun açısını ayarladı, düzeltti, sonra yine eğilip Brontë'yi öpmeye başladı. Bu seferki öpücük nazik başlamamıştı. Ağzı anında onunkini talep edince kadının vücuduna hızla şiddetli bir arzu yayıldı. Dudakları tekrar tekrar Brontë'nin dudaklarının üzerine eğilirken, dili de genç kadının dizlerinin bağını çözecek şekilde onunkini yalayıp geçiyordu.

Logan onu yeniden serbest bıraktığında Brontë neredeyse çöküp kalıyordu ve gözlerini telefona çevirdi. Titrek bir sesle ona sıkıca tutunarak, "Daha iyi mi?" diye sordu.

"Gözlerim yine kapalı," dedi yüzündeki zafer kazanmış ifadeyi saklayamadan. "Yine yapmamız gerek."

"Bunu bilerek yaptığını düşünmeye başlıyorum," diye karşı çıktı Brontë ama sözleri Logan'ın dudaklarına bahşettiği ateşli öpücükle yine yarıda kesildi. Ve ah, Tanrım, arzu vücuduna birçok farklı notayla vuruyordu ve tüm sinir uçları tek bir şeyi istiyor gibi görünüyordu. Onun vücudunu, kendisininkinin

üzerinde. İçinde. Acilen. Tüm bu çıkma ve hasret çekme işi şu anda büyük, acımasız bir taciz gibi gözüküyordu.

Bitmek bilmeyen sonsuz bir ön sevişme, diye düşündü Brontë. Adamın, ağzı üzerindeki dudaklarının verdiği hissin içinde kaybolmuştu. Logan geri çekildiğinde ağzından neredeyse alçak bir inilti kaçıyordu ama tuttu. Logan'ın bakışları, kendi suratında da mevcut bulunduğundan emin olduğu o ateşli bakışla yüzünde dolaştı. Brontë dudaklarını yaladı ve neredeyse yine inliyordu çünkü teninde onun tadını alabiliyordu.

Logan gözlerini telefona çevirdi, sonra onu genç kadına uzattı. "Mükemmel."

Sersemlemiş Brontë fotoğrafa baktı. Yanaklarına anında ateş bastı, fotoğrafta Logan'a sımsıkı sarılıyordu, ikisi birbirlerine dolanmışlardı ve uzakta da Heykel görünüyordu.

Bu fotoğrafa bayılmıştı.

Logan öne eğilince genç kadının nefesi kesildi. Brontë bir öpücük daha umarak ona baktı ama genç adamın ağzı kulağına gitti.

"Seni istiyorum," dedi ona. Ve kulakmemesini ısırdı.

İşte o zaman Brontë inledi; sesi alçak ve şehvet doluydu.

"Yalnız kalabileceğimiz bir yer bulalım mı?" diye sordu Logan ona, hâlâ hafifçe kulağını dişliyor ve kemiklerinin erimesine neden oluyordu. "Birbirimizi biraz daha iyi tanısak... en baştan."

"B... benim evim," dedi Brontë nefes nefese. "Seninki değil."

"Olur. Ya ev arkadaşın?"

"Bugün çalışıyor," dedi genç kadın ona ve birden Gretchen'ın

onu evden çıkaran bir tür işi olduğu için deli gibi şükretti. "Ev tamamen bizim."

Logan, "İyi," dedi. Sesi öyle tatmin ve vaat doluydu ki Brontë'nin dizlerinin bağı yine çözüldü.

Battery Park'a dönerken Brontë feribotta ona sıkıca sarıldı. Logan'ın kolları onu sarmıştı ve genç kadın adamın koynunda çok rahattı. Daireye dönüşü beklemek yavaş, nefis bir işkence oldu ama bu ona düşünecek zaman da vermişti.

Logan onu Anıt'ı görmesi için Liberty Adası'na götürmüştü. Brontë, New York'a gelirken uçakta yaptığı yorumu hatırladı. Logan'dan Anıt'ı görmeyi istemiş, bunun ne kadar klişe olduğu ama yine de yapmayı ne kadar çok istediği hakkında ona takılmıştı. Bu çok küçük ve gelişigüzel yapılan bir yorumdu ama Logan bunu hatırlamıştı. Brontë'nin etrafı gezmeyi sevdiğini ve şehri görmek istediğini hatırlamış ve her randevularında onu New York'ta bir tura çıkarmıştı. Temkinli olduğu zaman bile düşünceliydi.

Ve Brontë'nin kalbini tamamen çalmıştı.

Gretchen onu tekrar bu kadar çabuk pes etmemesi için uyarmıştı ama bu Logan'dı. *Onun* Logan'ı. Sıcak ve enfes ve yakışıklı ve düşünceli...

Ve tamamen varlıklı. Ve fakir bir Orta Batılı garson kız için tamamen yanlış.

Tamam, Brontë şimdi bunun için endişelenmeyecekti. Geçici olarak Gretchen'la paylaştığı dairesine dönüyorlardı ve sevişeceklerdi. Vücudu titredi ve Logan'a olan gereksinimiyle sızladı.

Gerçi Logan ona onu sevdiğini söylememişti.

Brontë de onu sevdiğini söylemeyecekti. *Bu*, dedi kendine, *yalnızca karşılıklı çıkar*. İki taraf da tatmin arıyordu. Gerçekten de işin içine duyguların katılması gerekmiyordu. Her şeye rağmen, normal bir ilişkinin doğal ilerleyişiydi yalnızca.

Bu, tamamen akla yatkın geldi.

Aslında ilişkileri hiçbir zaman o kadar da normal olmamıştı. Logan'la karşılaştıkları andan şimdiye dek, her şey yarı geriye ve yana doğru ilerlemişti.

Uzun vadede Logan'ın onun için doğru erkek olmadığını söyledi kendi kendine. Hiçbir milyarder kendini uzun süreli olarak bir garsonla göremezdi ve Brontë herkesin beklediği gibi bir servet avcısı olmak istemiyordu. Bu tür şeyler genellikle son derece uygunsuz olurdu.

Fakat ona sahip olduğu sürece bunun keyfini çıkarabilirdi. Ve çıkaracaktı da. Geleceği bir başka zaman düşünebilirdi.

Brontë arabada ona yaslanmışken Logan omuzlarını okşadı. Gretchen'ın evine kadar olan lanet olasıca yol fazla uzundu ve tüm bedeni Brontë'yi kucağına çekip külotunu yırtıp atma ve içine dalma gereksinimiyle zonkluyordu.

Lakin sabırlı olmalıydı. Genç kadın şimdilik karar aşamasındaydı çünkü yeniden rahat hissetmeye ihtiyacı vardı. Zaten bu yüzden Yukarı Doğu Kıyısı'ndaki kendi dairesine yönelmek yerine tüm şehri boydan boya geçip Gretchen'ın evine gidiyorlardı. Kontrol Brontë'deydi.

En azından Logan onu çırılçıplak soyana ve altında kıvrandırana kadar. Sonra Logan kontrolü ele alacak ve kendi

keyfini bile düşünmeden önce onun zevkten çığlık attığından emin olacaktı.

Apartman göründüğünde o kadar ferahladı ki neredeyse küfredecekti. Kapıyı açıp dışarı çıktı, sonra Brontë'ye kapıyı tuttu. Şoföre başıyla işaret verip gecenin geri kalanında hizmetine ihtiyacı olmadığını belirtti, sonra kolunu yine Brontë'nin beline doladı.

Genç kadın başını kaldırıp aletini sertleştiren yumuşak ve tutkudan sersemlemiş bir bakışla ona baktı. "Şoförün ne olacak?"

"Ona gece için izin verdim." Bakışları genç kadınınkilerle buluştu, neredeyse ona aksini söyleyip yanağını öperek –kendisinin ona yaptığı gibi– şiddetli bir sertleşmeyle evine göndermesi için meydan okuyordu.

Brontë anahtarlarını arayıp bulurken sabırlı olmak için kendini zorladı, sonra yukarı çıkan merdivenleri tırmandılar. Gretchen'ın katına vardıkları zaman kapıyı açtıklarında orada duruyor olursa Audrey'nin kardeşini öldüreceğinden oldukça emindi. Aleti öyle sertleşmişti ki ağrıyordu ve az önce Brontë'nin her basamakta eğilip bükülen mükemmel kalçasına bakarak dört kat çıkmıştı.

Daire onu rahatlatan bir şekilde karanlıktı. İçeri girdiklerinde Brontë bir ışık yaktı ve buruşuk gri bir hayvan odanın karşı tarafından ok gibi fırlayarak Logan'ı ürküttü. "O da neydi?"

Brontë onun tepkisinden eğlenmiş görünüyordu, kahkahası yüzündeki yumuşak arzuyu silmişti. "Bu Igor. O tüysüz bir kedi."

Logan tepeden tırnağa kulak ve kırışıklık gibi görünen hayvana baktı. O da iri mavi gözlerle ona baktı. "Korkunç."

"Alışmak biraz zaman alıyor," diye onayladı Brontë gülümseyerek.

"Onu Gretchen'ın odasına postalayabilir misin?"

"Yapabilirim," dedi genç kadın ve sesi yine nefes nefese çıktı. Yere eğilip parmaklarını şaklattı ve kedi ona doğru fırladı. Brontë onu kollarının arasına alıp yandaki bir odaya girerek gözden kayboldu ve kısa bir an sonra geri dönüp kapıyı arkasından kapattı. Yanakları kıpkırmızıydı, sanki koşmuş gibiydi... ya da tahrik olmuş gibi. Heyecan onu etkilemeye başlıyordu.

Güzel. Çünkü bu Logan'ı deli ediyordu. Geçen hafta boyunca da öyle olmuştu.

Brontë ona bakıyordu, gözleri yarı umutlu yarı gergin bir bakışla parlıyordu. Yüzündeki ifade öyle duygu doluydu ki bu Logan'ı delirtiyor ve ona adeta işkence ediyordu. Gözlerinde kırgınlık vardı, Logan'ın oraya koyduğu bir kırgınlık. Ve yeniden incinebileceğinden duyduğu hafif korku.

Bu anın geçip gitmesine ihtiyaçları vardı. Ve bunun nasıl yapılacağı hakkında Logan'ın bir fikri vardı.

Gözbağını tekrar cebinden çıkartıp ona uzattı. "Bana güveniyor musun, Brontë?"

Genç kadının gözleri önce gözbağına sonra da adama bakarken birazdan ne olacağını anlayarak irileşti. "Ben... Logan..."

"Hayır diyebilirsin," dedi Logan ona. "Kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum."

Brontë yutkunarak başıyla onayladı, sonra gözbağını titre-

yen parmaklarla onun elinden alıp gözlerine doğru kaldırırken bütün yüzü kıpkırmızı kesilmiş gibi oldu. "Beni bağlar mısın?"

Masum bir soruydu ama Logan'ın kanını ateşledi. Genç kadının arkasına ilerledi, gözbağının uçlarını ondan aldı ve başının arkasından bağladı. Brontë kaskatı kesilmiş, kazık gibi orada duruyordu, bunun üzerinde Logan eğildi ve boğuk bir sesle kulağına fısıldadı. "Fazla mı sıkı?"

Brontë yerinden sıçradı, neredeyse Logan'ın çenesine dirsek atıyordu. "H... hayır! İyi." Elleri ona doğru uzandı. "Yalnızca tüm bunlar biraz ürkütücü." Arkasını döndü ve elleriyle genç adamın ceketini kavrayarak onu hafifçe çekti. "Odama gidelim mi?"

"Yolu göstereyim," dedi Logan ve onu kucaklayarak genç kadının şaşkınlıkla çıkardığı boğuk sesin ve ona sıkı sıkı sarılış şeklinin keyfini çıkardı. Her yanını zaferle karışık bir arzu sardı. Onu geri kazanmıştı. Brontë kollarındaydı, Logan onunla sevişecek ve hiç tereddüdü olmadığını ona gösterecekti.

Kolları sahiplenici bir tavırla genç kadını sardı. Brontë yine onundu.

Güzel.

Öbür odanın kapısını iterek açtı. Brontë'nin odası. Odanın köşesinde boş, işlemesiz, demir bir başlığı olan tek kişilik bir ikiz yatakla üzerinde o haftaki randevularından kalan birkaç anı duran bir şifonyer vardı. Bir vazo –içinde Logan'ın ona verdiği çiçekler vardı– pencere eşiğinde duruyordu. Duvarlarda hiç resim yoktu ve oda neredeyse içinde kimse yaşamıyormuş gibi görünüyordu. Bunu fark etmek hoşuna gitti; Brontë

bu geceden sonra onun yanına dönecekti. Dairesi o yokken boş ve ıssızdı.

Logan kadını nazikçe yatağa yatırdı ve vücudunun kıvrımlarını, yüzünün güzelliğini, saçlarının uçlarının nasıl vahşice kıvrıldığını izledi. Genç adamın dokunuşunu beklerken dudağını ısırış şeklini... Parmaklarını özenle, neredeyse huşu içinde kot kumaş içindeki bacağı boyunca kaydırdı ve karşılığında ürperdiğini görmekten keyif aldı. Dönüp ev arkadaşının ortaya çıkma ihtimaline karşı Brontë'nin küçük odasının kapısını kapattı ve genç kadın bu sesle yerinden sıçradı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Logan ona.

Cevap gergin bir kahkaha oldu. "Ben iyiyim. Yalnızca biraz... gerginim."

"Sana böyle sahip olmanın cazibesinin bir kısmı da bu," diye mırıldandı Logan. Elleri genç kadının ayakkabılarından birine giderek onu ayağından çıkarttı ve karşılığında ayak parmaklarını oynatışına gülümsedi. "Sana dokunduğumda bana karşılık vermeni izlemek. Benim hareketlerimi heyecanla beklemeni izlemek. Bunların hepsi bana zevk veriyor."

"Peki sertleştin mi?" diye sordu Brontë nefes nefese.

Logan onun elini alıp aletinin üstüne koydu. Bu acele sıvazlama genç kadının dokunuşuyla neredeyse yüksek sesle inlemesine neden oldu. Aleti çelik gibiydi ve kendini kadının içine gömme gereksinimiyle sızlıyordu ama Logan kendini yavaşlatacaktı.

Brontë'nin elleri onu keşfedip hissederek penisi üzerinde hafifçe kaydı. Dudaklarını yaladı ve bu bilinçsiz hareket genç

adamın aletinin elinde aniden dikilmesine neden oldu. "Çok sertsin, Logan. Elimde çok büyüksün."

Ve o Logan onun elinin altında çok narindi. "Güzeller güzeli Brontë," diye mırıldandı Logan onu dudaklarından öpmek için öne eğilirken.

Genç adam öpücüğü kısa tuttuğunda Brontë küçük bir itiraz sesi çıkararak kendiliğinden yine ona uzanıp yanaklarını okşadı. "Seni istiyorum."

"Seninle oynamama müsaade et, Brontë. Bu bana çok büyük bir zevk verecek."

Genç kadın onun sözleriyle ürperdi ve başını sallayarak onayladı.

"Önce seni soymak istiyorum," dedi Logan alçak, baştan çıkarıcı bir sesle. Onu dokunuşuyla olduğu kadar sözleriyle de baştan çıkarmak istiyordu. Brontë'nin elleri sanki yardım etmek istermiş gibi otomatik olarak kotunun beline gitti ama Logan onun ellerini tuttu. "Bana bırak."

Brontë'nin belindeki elleri, sanki emin değilmişçesine titreyip iki yana çekildiler. "Tamam."

Logan eğildi ve onun kazağını yukarı çekerek kotunun üstündeki teninin birkaç santimini açığa çıkardı. Tenini öperek kadının kendi altında zevkten ürperişinin keyfini çıkardı. "Seni keşfederken ağırdan almayı planlıyorum, aşkım. Seninle işim bittiğinde seni almam için bana yalvarıyor olacaksın."

Brontë içini çekti. İki yanındaki ellerini sanki onları nereye koyacağını bilmiyormuş gibi önce sıktı, sonra rahat bıraktı.

"Yalnızca rahatla," dedi Logan ona küçük bir sırıtışla. Kadının bunu yapamayacağını biliyordu.

"Ah, tabii," dedi genç kadın küçük bir kahkahayla. "Senin için söylemesi kolay."

"Öyle," diye onayladı Logan kadının kotunun düğmelerini açıp fermuarını dayanılmaz bir yavaşlıkla indirirken. Ortaya çıkan soluk mavi saten parçayı gören aleti zonkladı. Dudakları aşağılara indi ve satenin üstünden genç kadının tenini ufak ufak dişleyerek, onun cevaben hafifçe sarsılmasından zevk aldı. "Bunlar çok güzel."

Brontë, "İç çamaşırlarım mı yoksa kalçalarım mı?" diye sataştı.

"İkisi de," diye dalga geçti o da. Genç kadının kotunun kalın kumaşını bacaklarından aşağı çekti ve başardığında, kotu yan tarafta yere fırlattı. Sonra çorapları çıktı; her biri onun tenini hafifçe yalayıp geçen parmaklar tarafından özenle çıkarılmıştı.

Şimdi de kazağı. Logan'ın seve seve açabileceği düğmeler yoktu. Yazık. Genç adam bir elini yumuşacık kumaşın altına kaydırarak kadının karnını okşadı.

Brontë gıdıklanarak kıpırdandı. "Bırak şunu."

"Sana dokunmayı mı bırakayım?" Parmak ucu genç kadının göbek deliğine daldı.

Brontë derin bir nefes aldı ve parmağının arkasından dili geldiğinde karşılık olarak inledi. "Boş ver. Bana dokunmaya devam et. Belli ki yanılmışım."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Logan ve kazağı yukarı iterken diliyle göbek deliğinin kenarında daireler çizdi. Ah, kahretsin. Brontë külotuna uygun bir sutyen takmıştı. Aynı buz mavisi satendendi ve kenarlarında ve göğüslerinin arasında küçük, siyah dantel parçaları vardı. Logan, genç kadını hemen çıplak

görmek istiyordu ama onun kıvrımlarının bu muhteşem iç çamaşırının içindeki görüntüsü onun bu fikrini yeniden gözden geçirmesine neden oldu. Onu biraz daha bunun içinde bırakacak, daha sonra üstünden çıkaracaktı.

Fakat şimdilik kazağın gitmesi gerekiyordu.

"Eller?" diye sordu genç kadına, yeniden oturarak.

Brontë'nin gözbağının üzerinde kalan alnı kırıştı ve bir anlık tereddütten sonra ellerini havaya kaldırdı. "Böyle mi?"

"Kesinlikle." Logan kazağı becerikli bir hareketle onun başından ve kollarından çıkardı ve kenara atarak onun güzel vücudunu gördüğüne memnun oldu. "Sen muhteşemsin. Bütün gün sana bakabilir ve bundan asla bıkmazdım."

Genç kadının ağzına yumuşak bir gülümseme yerleşti ve Logan'a doğru uzanarak parmaklarını saçlarına sürttü. "Ben de bütün gün sana bakabilirdim."

Logan, "Ah, ama bu benim sana zevk vermemle ilgili," dedi ve onun ellerini kendisininkilerle sımsıkı kavradı. "Ve sen adil oynamıyorsun. Dokunmak yok."

Brontë'nin dudakları, Logan'ın, eğilip onu öpmek istemesine neden olan, alaycı bir şekilde büzüldü. Ancak Logan bunun yerine onun ellerini aldı ve başının üzerine, yatak başlığının dövme demirlerine götürdü.

"Onları orada tut," diye emretti ona. "Seninle biraz daha oynamak istiyorum."

Bu düşünceyle vücuduna yayılan ufak titremeyi görmek adamın hoşuna gitmişti. Brontë heyecandan nefesi sıklaşarak ona itaat etti.

Logan onun tenini okşayarak bir elini bacağından aşağı kaydırdı. Bacaklarının üst tarafı pürüzsüz ve yumuşak, baldırları narin, ayak bilekleri de zarifti. Logan gerçekten de bütün günü onun vücudunu hayranlıkla izleyerek geçirebilirdi. Bir parmağını teninde dolaştırıp ona dokunduğunda nasıl tepki verdiğinin farkına vararak, ayağından bacağının üst kısmına kadar hafif bir desen çizdi. O bacaklarından yukarı doğru ilerlediğinde genç kadın sıçradı ve Logan bu kez bacaklarının iç tarafına sürünüp geçerek hareketi tekrarlayınca onun bu kez daha da sarsıldığını görerek keyiflendi.

"'Aşkın deliliğinden nasibini alan herkesin gözü kördür.'" diye aniden bir alıntı yaptı Brontë.

"Ya?"

"Ben sadece... bu ana çok uygun gelmişti."

Logan kıkırdadı. "Çok uygun, sadece ben körlükten fazlasıyla uzak bir vaziyette sana bakmanın keyfini çıkarıyorum." Parmakları genç kadının külotunun danteliyle oynadı. "Platon mu?" diye sordu masum masum.

Brontë'nin dudakları neşeyle kıvrıldı. "Sextus*, sanırım."

"İlginç bir isim," diye belirtti Logan. Parmakları Brontë'nin bacaklarını sıkıca kavrayıp iki yana ayırarak şaşkınlıkla nefesini tutmasına sebep oldu. "Bunları benim için açık tut, Brontë. Sana bakmaya doymak istiyorum."

Brontë'nin boğazından bir inilti kopsa da dizlerini açıp bacaklarını yatağa sonuna kadar yayarak onun emrini yerine getirmişti. Logan bacaklarını yatağın üzerinde düz hale gelip buz mavisi külot tamamen açığa çıkana kadar ayırdı. Genç kadın o

* Sextus Propertius, M.Ö. 50'lerde doğmuş Latin şair. (ç.n.)

kadar ıslanmıştı ki Logan külotunun kumaşından sızan sıvıyı görebiliyordu ve buna karşılık inleyerek aletini avuçladı. "Ne kadar ıslandığını görüyorum, aşkım. Tadına mı baksam?"

Brontë'yi bir ürperti kapladı ve demir yatak başlığına sımsıkı yapışarak inledi. Logan onun bacaklarının sanki yeniden birbirlerine kilitlenmeye can atarcasına sallanışını büyülenerek izledi. Meraklı bir parmağını, dizinden başlayıp kadınlığına doğru ilerleterek bacağının iç tarafında dolaştırdı.

Brontë okşanan her santimle titriyor gibiydi, sonunda kalçaları yatakta sallanmaya başladı. "Logan," diye fısıldadı, gözbağına rağmen başı ileri geri dönüyordu. "Dokun bana."

"Nereye peki?" Bir parmak boğumunu yine onun göbek deliğine sürttü. "Buraya mı?"

"Daha aşağıya."

Logan onun dizini okşadı. "Burası?"

Brontë hayal kırıklığıyla mırıldandı. "Sen korkunç bir tacizcisin."

"Şimdi, aşkım," diye çıkıştı. "Ben korkunç bir tacizci olsaydım ileri gider ve sana böyle dokunurdum." Ve bir parmağını genç kadının bacaklarının arasındaki ıslak saten kumaşa doğru bastırdı.

Brontë'nin nefesini tutuşu dışarıdan duyulabildi.

Logan parmağını iterek kumaş katları üzerinden klitorisini dürttü. "Ama ben oyun oynamayı bitirmedim, Brontë. Sana buradan dokunursam boşalacaksın. Ve ben henüz bunu istemiyorum. Seni taciz etmekten çok fazla keyif alıyorum."

Brontë'nin kalçaları onun parmaklarıyla teni arasında bir sür-

tünme yaratmaya çalışarak genç adamın eline doğru bastırdı. Yaramaz kadın. Logan kınarcasına vajinasına hafif bir şaplak attı, irkilişi haz veriyordu. "Eğlenmiyor musun aşkım?"

"Bu eğlence mi, işkence mi emin değilim," dedi Brontë kesik kesik nefes alarak. Vücudu yatakta kıpırdandı. Kıvranmaya neredeyse bundan yakasını kurtarabileceği kadar yakındı. Kalçaları Logan'ın hâlâ kadınlığının üzerinde duran elinin altında kıvrılarak hareket etti. Genç adam elinin bir an için sessiz bir tacizle orada durmasına izin verdi, sonra geri çekti.

Brontë'nin boğazından protesto eden bir inilti çıktı.

Ama Logan'ın parmak boğumları göğüslerinden birinin tepesine sürtündüğünde iniltisi kesildi. Genç adam güzel sutyenin kumaşının altından onun göğüs uçlarının sert ve sıkı olduklarını söyleyebilirdi. Sıkı, gereksinim içinde ve muhtemelen de nefis. Genç kadının ağzında nasıl bir tat bırakacağını düşününce bile Logan'ın ağzı sulandı ve sutyeni çekerek göğüslerini açığa çıkardı. Sutyenin baleni göğüsleri yukarı itiyor, sanki onları Logan'ın ağzına ikram edermiş gibi dolgunlaştırıyordu. Ve o kimdi ki böyle bir ikramı reddedecekti? Öne eğildi ve lezzetli göğüs uçlarından birini ağzına aldı.

Brontë inledi.

Logan, göğüs ucunu dudaklarıyla yuvarlayarak, "Nefis," diye mırıldandı tenine doğru. Çok sert ve küçük bir göğüs ucuydu bu. Diliyle oraya hafif darbeler yapmaya başladı. Onun göğüs uçlarına –koyu pembe ve hafifçe yana yatık– bayılıyordu. O krema gibi tende koyu renkli ve çok güzellerdi. Diğer göğüs ucunu parmak uçlarıyla uyarırken ilkini de diliyle dokunup ağzıyla hafifçe vurarak taciz ediyordu.

Brontë onun altında inlerken kalçaları inip kalkıyordu. Elleri sanki can havliyle bir şeye tutunmak zorundaymış gibi demir yatak başına sımsıkı yapışmıştı. "Oh, Logan."

Genç adam onun tenini öptü, iki göğüs ucunu, aralarındaki tatlı vadiyi, altlarındaki zarif kıvrımları. Brontë her okşamayla vahşice inliyor, gözbağı takılmış başı ileri geri hareket ediyordu. Sanki onu Logan'ı durdurmak için sallıyordu. Bunun üzerine Logan durdu.

"Daha fazla," diye talep etti Brontë ve göğüslerini onun yüzüne –ah-ne-güzel– yaklaştırmak için sırtını yay şekline getirdi.

Logan da bir göğüs ucunu öpüp sonra da oturarak, "Henüz değil, aşkım," diye fısıldadı. Aleti pantolonuna sıkışıyordu, öyle hevesliydi ki kalın başındaki boşalma öncesi sıvı damlasını hissedebiliyordu. Logan dikildi ve aletini özgür bırakmaya can atarak pantolonunu çıkarmaya başladı.

Kafası karışan Brontë inledi. "Logan? Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere, aşkım. Sadece soyunuyorum. Aletim öyle sertleşti ki sızlıyor ve kıyafetlerim fazla sıkı."

Genç kadın dudaklarını bir gülümsemeyle kıvırıp yalayarak adamın neredeyse pantolonuna boşalmasına neden olacaktı. "Aletini seviyorum."

"Öyle mi?" Kıyafetlerinin geri kalanını da çıkarıp genç kadının yanına çömelmeden önce yere doğru tekmeledi. Aleti havaya kalkmıştı, sertleşmiş ve baş tarafı kayganlaşmıştı.

"Hı hı," dedi Brontë küçük bir zevk iç çekişiyle.

Logan bir elini aletine sardı ve ovaladı. Brontë'nin, bacakları onun için iki yana açılmış, külotu ıslanmış ve göğüsleri

havaya dikilmiş olarak yatakta yatışına bakıyordu. Genç kadının başı hafifçe yana dönüktü, sanki onu göremediği için hareketlerini dinliyor gibiydi.

Logan tekrar ona doğru gidip dudaklarından öpmek için eğildi. Eli göğsüne gidip onu avuçlarken kendisi bacaklarının arasına yerleşti. Brontë'nin dili onunkiyle buluşup hafif arzu mırıltılarıyla ona sürtünerek öpücüklerine hevesle karşılık veriyordu. Logan biraz aşağı inerek aletini onun ıslak merkezine yerleştirip bastırdı.

Brontë'nin nefesi kesildi ve kalçaları Logan'ın tenine çarparak sallandı.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu Logan aletini tekrar kadınlığına doğru ittirerek. Islak kumaş, onun derinliklerine girmesine engel oluyordu, tahrik edici bir engel.

"Ah Tanrım, evet," diye inledi genç kadın. "Logan, sana fena halde ihtiyacım var. Seni içimde istiyorum."

Logan da orada olmak istiyordu ama oynamayı bitirmemişti. Yeniden ileri hamle yaparak Brontë'nin inleyişinin zevkini çıkardı.

Brontë dudaklarını aralayıp yeniden yaladığında Logan'ın aklında yüksek sesle inlemesine neden olan bir görüntü oluştu. Ayağa kalkması gerekiyordu.

Brontë itiraz ederek inleyip başını çevirdi ve onu aradı.

Logan yatağın başucunda durarak, "Buradayım," dedi.

Kadının göğüslerini okşayarak uçlarını çekti. Sonra aklındaki görüntüye direnemeyerek bir başparmağını onun altdudağında gezdirdi. "Bana güveniyor musun, Brontë?"

Genç kadının bütün bedeni beklentiyle titriyor gibiydi ve Logan'ın başparmağını ağzına alıp hafifçe ısırdı. "Sana güveniyorum."

"Beni istiyor musun?"

"Her şeyden çok."

Logan yatak başını kavradı ve aletinin başı kadının ağzına gelene kadar öne eğildi. "Öyleyse tadıma bak."

Brontë'nin dudakları aralandı ve dilini aletinin başında dolaştırarak oradaki tuzlu sıvıyı yaladı. Hafif dil darbeleriyle penisinde aşağı doğru kayınca Logan inledi. Sonra genç kadın ağzını açıp başını geriye atarak onu daha da derine aldı. Aletinin etrafına sarılmış dudaklarının görüntüsü Logan'ı neredeyse sınıra göndermek üzereydi, genç adam kontrolü kaybetmemek için yatak başına sıkıca yapıştı. "Brontë," diye inledi. "Ah Tanrım, ağzın."

Brontë'nin dili genç adamın aletinin alt tarafını yalayarak oradaki kalın damarın üzerinde gezindi. Bu güven ve sevgi doluydu. İnanılmaz derecede de erotik.

Genç kadın onu daha da derine almayı deneyerek emdi ama Logan ağzından çekildi. Bu fazla hızlı, fazla zevkliydi ve kadının devam etmesine izin verirse fazlasıyla çabuk bitmiş olacaktı.

Oysa Logan önce onun gelmesini istiyordu. Yataktan bir adım geriye çekilerek kadının o öylece yayılmış, enfes görüntüsüne baktı. "Zevk alıyor musun, aşkım?"

Brontë dudağını ısırarak başıyla onayladı. Kalçaları sanki aşağıda kalamıyormuş gibi biraz havaya kalktı. "Daha fazla, Logan. Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum," dedi ona. "Sana daha fazlasını vereceğim ama ellerinin ve dizlerinin üzerinde olman lazım."

Brontë'nin kısa bir an kesilen nefesini alçak sesli bir inilti izledi ve genç kadın itaatkâr bir şekilde dönüp dizlerinin üzerine kalktı, sonra da dirseklerinin üstünde durmak için öne eğildi. Bu pozisyon güzel poposunu havaya kaldırmıştı.

Logan elini kadının ortaya çıkmış teninde gezdirdi, bacaklarının üst kısmında, baldırlarında, belinde, omurgası boyunca. Sadece ona dokunmak bile başlı başına bir zevkti. O da bundan keyif alıyor gibi görünüyordu. Zevkten kesilen iç çekişleri de ona dokunmak kadar ayartıcıydı. Logan'ın parmak uçları kadının külotunun bel kısmına takıldı ve genç adam onu aşağıya, bacaklarının üst kısmına indirerek ıslak, parlak tenini ortaya çıkardı.

Brontë yine inledi, parmakları yatağın üstündeki örtüleri sıkarak kıvrılırken beklenti bütün bedenini germişti.

Evet, şimdi, Logan'ın bunu ödüllendirmesi gerekiyordu. Parmak uçlarını onun kadınlığının kaygan dudaklarına sürttü, sonra onları iki yana ayırarak hafif vuruşlarla aşağı yukarı hareket ettirdi.

Brontë şaşkınlıkla bir anda geri çekildi, sonra vajinasının kaygan girişinin etrafında daireler çizdiğinde boğazından bir inilti koptu. Kalçalarını yuvarlayarak Logan'ın parmaklarını yalnızca birazcık içine girmeye zorladı. "Logan," diye fısıldadı. "Sana çok fena ihtiyacım var."

Logan kaygan parmaklarının kadının girişiyle klitorisi arasında gezdirerek kadını ovup tahrik etti. Brontë yine irkildi, kalçaları kasıldı ve sanki kendini kontrol etmekten acizmiş gibi nefes alış verişleri hızlanarak vahşileşti. Kalçalarıyla onun

eline doğru hareket ediyordu. Logan klitorisini okşamaya devam etti, sonra da başparmağını onun merkezine itti.

Logan üzerinde çalışmaya devam ederken, Brontë onun elinde kıvranıp adını inleyerek gittikçe vahşileşti. Logan vajinasının her yüzeysel darbede titrediğini hissedebiliyordu ve klitorisini ölçülü ve düzenli bir şekilde okşamaya devam ederken başparmağının etli kısmını ileri iterek sürtünmeyi artırdı. "Logan," diye bağırdı Brontë. "Ah, lütfen! Ben..."

Genç kadının kasları sarsılıp bütün bedeni onun altında kasılırken hafif, istekli bir ses çıkardı. Kadınlığı Logan'ın başparmağının etrafında sıkılaşarak onu orgazmının gücüyle ıslattı. Logan onun için zevki uzatmak isteyerek okşamaya devam etti, o da adamın aletinin ona duyduğu arzuyla zonklamasına neden olan o hafif, ağıt benzeri sesi çıkarmaya devam etti.

Orgazm sonsuza dek sürmüş gibiydi ama sonra Brontë son bir defa titredi ve örtülerin üzerine yığılarak yanağını yasladı. Bacakları yayılmış, kadınlığı da zevkten parlıyordu. "Oh," dedi nefes nefese. "Oh, Logan."

Logan parmaklarını yalayarak onun aldığı zevkin tenində bıraktığı tada baktı. "Çok güzel."

Gözbağının altındaki dudaklar hafif, tam anlamıyla tatmin olmuş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bu, genç adamın aletinin ihtiyaçla kalkmasına neden oldu. "Prezervatifler?"

Brontë donakalarak elini gözbağına uzattı. "Oh... bende hiç... yok..." Logan kalçasına hafif bir şaplak attı ve genç kadının eli gözbağından uzaklaştı.

Logan kendine lanet etti. Onun cüzdanında da hiç yoktu. Kahretsin. "Olduğun yerde kal," dedi ona. "Banyoyu kontrol edeceğim."

Brontë başıyla onaylayarak itaatkâr bir şekilde yerinde kaldı.

Logan, Gretchen'ın eve dönüp dönmediğini umursamadan dairenin küçük ortak banyosuna gitti. Brontë'ye duyduğu ihtiyaç hızla şiddetli bir cehenneme dönüşüyordu ve prezervatif yoksa da onsuz devam edecek ve sonuçlarını önemsemeyecekti. Brontë'ye o kadar çok ihtiyacı vardı.

Neyse ki banyoda bir dizi prezervatif buldu, hepsini aldı ve odaya geri döndü. Brontë yerinden kıpırdamamıştı. Yanağı yatağın üstünde, bacakları ayrı ve poposu havada. Logan onun ellerinin bacaklarının arasına gitmiş olduğunu, klitorisini hafifçe ovarak kendisiyle oynadığını görmekten büyük zevk aldı. O odaya döndüğünde Brontë dudağını ısırarak elini çekti.

"Hayır," dedi Logan ona. "Kendine dokunmaya devam et. Bunu görmek hoşuma gidiyor."

Logan gözbağının altından yanaklarına yayılan kırmızılığı görebiliyordu ama genç kadının eli bacaklarının arasına geri döndü ve tekrar yavaşça hareket etmeye başladı. Logan kadının kendine zevk veren görüntüsünden büyülenerek onu seyretti. Aleti yine ihtiyaçla dikildi ve genç adam hızla bir prezervatif açarak taktı.

Yatakta Brontë'yi çevirip arkasına geçerek ayrık bacaklarının arasında hareket etti. Havaya kalkmış poposu öyle güzeldi ki Logan ellerini yine onun üzerinde dolaştırmaya karşı koyamadı. "Hâlâ kendine dokunmaya devam ediyor musun?"

Brontë heyecanla bir nefes aldı ve sesine güvenmiyormuş gibi başıyla onayladı.

Logan elleriyle kadının kalçalarını tutarak tek bir hızlı

hareketle içine daldı. Genç kadın şaşkınlıkla dikildi, boğazından bir hayretle karışık bir inilti koptu. Logan onun fazla şaşırmasından ve onu bir şekilde incitmiş olmaktan endişelenerek anında hareketsiz kaldı. "Brontë?"

"Kıpırda," diye inledi genç kadın kalçalarını ona doğru bastırarak. "Ah Tanrım, kıpırda."

Logan buna cevap olarak inleyerek tekrar şiddetle abandı. Hareketlerinde çok kontrollü olmak, onu yavaşça tekrar arzunun zirvesine çıkarmak istiyordu ama onun sıcaklığına gömülmüşken tüm kontrolü kaybetmiş gibi görünüyordu. Hamleleri kaba ve vahşiydi, elleri genç kadını kendisine demirleyebilmek için onun kalçalarındaydı. Ve Brontë de kontrolden çıkmış, onun hamlelerini güçlendirmek için kendini arkaya doğru bastırıyordu. Ağzından hafif bir çığlık koptu.

"Kendine dokunmaya devam et," dedi Logan kulak tırmalayıcı bir sesle onu pompalamaya devam ederken.

Aldığı tek cevap başka bir boğuk çığlık oldu ve Brontë'nin kadınlığının onu sımsıkı sardığını hissetti. Logan kontrolü kaybetmemeye, ritmini korumaya ve bunu onun için mümkün olduğunca güzelleştirmeye çalışarak bir küfür savurdu. Bunu Brontë zevkten aklını kaybedecek hale gelene kadar uzatmak için. Onu ve vücudunu ne kadar çok sevdiğini ona göstermek için.

Brontë neredeyse hıçkırık denebilecek alçak bir ses çıkardı, sonra yeniden gelmeye başlarken onu sımsıkı emerek aletinin etrafında kasıldı. Bedeni, tutkusunun gücüyle tepeden tırnağa titriyordu.

Logan kontrolü yitirdi. Tekrar sertçe içine girip inleyerek

onun adını söyledi ve kendini kaybetti, orgazmı onu hayrete düşüren kudurmuş bir yoğunlukla bedeninden taştı. Onu, altındaki kadın kadar nefessiz ve bitap halde bırakacak kadar sert ve azgın bir şekilde hissettirirken sonsuza kadar sürmüş gibiydi.

Logan, Brontë'nin hafif itirazını duymazdan gelerek onun içinden çıktı ve prezervatifi çıkararak yakındaki bir çöp kutusuna attı. Arkasını döndüğünde Brontë yatakta oturmuştu, elleri gözbağını çekiştiriyordu. Ona doğru ilerleyerek başının arkasındaki düğümü nazikçe çözdü ve genç kadın gülümsediğinde onu öpmek için eğildi.

"Seni seviyorum," dedi ona boğuk bir sesle. "Ciddiyim."

Genç kadının gülümsemesi biraz sarsıldı. "Teşekkür ederim."

Brontë ona aynısını söylememişti. Logan bir an için şaşırdı, sonra da öfkelendi. Sonra kendi kendine güldü. Demek Brontë ona bunu itiraf edip kendisi onu duymazdan geldiğinde genç kadın da böyle hissetmişti. Yeterince adil. Bu onun için iyi bir ders olmuştu. "Henüz bana güvenmiyorsun." Bu bir soru değildi.

Brontë dudağını ısırdı, sonra başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Ben sadece gerçekten... sadece..."

"Özür dileme. Nasıl hissedeceğini engelleyemezsin. Yalnızca benim seni sevdiğimi bil, bunu sana bir şekilde kanıtlayacağım." Logan yatağın kenarına oturdu ve örtüleri kavradı. "Bu gece biraz uyumak istiyorsan yana kaysan iyi olur."

Brontë küçük bir ciyaklamayla yatakta kaydı ve bütün uzuvlarını ikiz yatağa sığdırmaya çalışırlarken yanlışlıkla ona bir dirsek attı. "İkimiz birlikte sığamayacağız," diye karşı çıktı.

"Sığacağız," dedi Logan kararlılıkla ve onun kalçasını be-

denleri birbirine yapışana kadar kendisininkine doğru çekti. Bu sığışma fazla sıkı ama keyifliydi ve Logan'a onun kulağını dişlemesi için yeterince serbest alan tanıyordu.

Gerçi Brontë çoktan uykuya doğru çekiliyordu ve gözleri de yorgunluktan kapanıyordu. Logan, aklında düşünceler dönüp dururken onun uykuya dalmasını seyretti. Fakat aklına onun kitaplarından birinde okuduğu özlü bir alıntı geldi. Onun uyanık olup olmadığını kontrol etmek için eğildi ve cevap alacağı kesin olan bir şey fısıldadı.

"Veni, vidi, vici." Geldim, gördüm, yendim.

Brontë uykulu uykulu, "Bunu duydum," diye mırıldandı ama gülümsedi ve hafifçe onun koluna vurdu.

Logan bir başka alıntıyı kendine saklamaya karar verdi. *"Her kalp yarım bir şarkı söyler, bir başka kalp o şarkının eksik kısmını fısıldayıncaya dek."*

Görünüşe göre sevgili Brontë onun içinden de bir filozof çıkarmıştı.

On Üçüncü Bölüm

Brontë ertesi sabah uyandığında Logan'ın bedeninin kendisininkine dolandığını gördü, kolu da başının üzerinde sıkışmış bir pozisyonda kalmaktan uyuşmuştu. Logan'ı uyandırmadan yataktan çıkmasının hiçbir yolu olmadığından kalkmayı düşünerek uzun bir süre yatakta uzandı.

Tatlı, muhteşem Logan. Tanrım, Brontë onu seviyordu. Tekrar incinmekten ödü patladığı için önceki gece bunu söylemekten korkmuştu. Fakat Logan onun korkusunu anlamış gibiydi ve bu onu rahatsız etmemişti. Yalnızca onu öpmüştü ve birlikte yatağa girmişler, ayrılmak istemediklerinden kolları ve bacakları birbirine dolanmış şekilde uyumuşlardı. Brontë bütün gece bir yayın üzerinde yatmış, bir bacağı genç adamın altına sıkışmış, bir kolu da yataktan dışarı sarkmıştı.

Bu, uzun bir süredir en iyi uyuduğu gece olmuştu.

Yine de artık mesanesi saati protesto ediyordu ve Brontë

içini çekip oturarak kendini ayırmaya çalıştı. Logan uyandı, yuvarlanarak yataktan çıkmadan önce onun kolunu öpüp esnedi ve sırtındaki kasları çalıştırmak için gerindi. "Günaydın, aşkım."

Ona bütün gece "aşkım" demişti, Brontë bunu fark etmişti. Hoşuna da gitmişti. Genç adama gülümsedi. "Gretchen girmeden önce banyoya koşmalıyım. O bir duş canavarıdır."

"Hadi, git," dedi Logan sırtüstü uzanarak. Sanki yeniden uyuyacakmış gibi yastığı kaptı ve başının altına soktu.

Brontë sırıttı ve ona bakıp başını sallayarak banyoya koştu.

Duştan döndüğünde Logan'ın kalkmış odasında dolaşıyor olduğunu gördüğüne şaşırdı. Boxer'ını giymiş ve yatağı yapmıştı. Brontë'nin valizi yatak örtülerinin üzerindeydi ve Logan onun asılı giysilerinin birkaçını gardıroptan çıkarmıştı.

Brontë kaş çatışını bastırarak meraklı bir bakış attı. "Tüm bunlar da ne?"

Logan ona gülümsedi. "Duşu beklerken senin başlamana yardım edeyim diye düşündüm."

"Neye başlamama?" Brontë kollarını havlusunun üzerinde kavuşturdu ve onun söyleyeceği şey hakkında açık fikirli görünmeye çalıştı.

Logan'ın dudakları biraz inceldi. "Artık yine birlikteyiz. Sen de tekrar yanıma taşınıyorsun."

Brontë başını iki yana salladı. "Logan, hayır."

Genç adamın gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Bu neden sorun oluyor, Brontë?" Sesi sanki sabırlı olmaya çalışıyormuş... ve bu ona acı veriyormuş gibi çıkıyordu.

"Çünkü ilişkimiz tamamen dağılmış durumda, Logan. Sen

ve ben birbirimizi neredeyse hiç tanımadan önce 'birlikte yaşadık' ve bak sonuçta ne oldu."

"Bana göre gayet iyi sonuçlandı."

Brontë homurdandı. O tabii ki böyle söyleyecekti. "Hiçbir şey değişmedi, Logan. Dün gece harikaydı ama bir adamla yatıp yanına taşınmamaya hakkım var."

Logan'ın gözlerinden inanamamaktan kaynaklı haşin bir bakış geçtiğinde yüzü sertleşti. "Başka biri mi var?" Sesi aşırı derecede ciddiydi.

"Ne? Hayır. Tabii ki hayır."

Genç adamın gözleri rahatlamayla parladı. "Güzel." İlerledi ve onu kollarına çekti. "Ben başkasıyla görüşmüyorum, *sen de öyle. Aramızda olan bu şey, yalnızca sen ve ben.*"

"Pekâlâ."

"Ve sen benim yanıma geri taşınıyorsun." Sesi çok sahiplenici ve kendinden son derece emin çıkıyordu.

"Hayır, taşınmıyorum. Hazır olana kadar değil."

Logan bunu bir an için düşünüyor gibi göründü, sonra kabul etti. "Hazır olman için ne gerekecek? Seni yatağımda geri istiyorum."

"Beni yatağına geri aldın zaten."

"Kendi yatağımda, daima. Ve hayatımda, Brontë. Seni özellikle de hayatımda istiyorum. Yanımda."

Brontë havlusunu çıplak vücuduna biraz daha sıkı sardı. Onun yatağında olmak sorun değildi. Genç kadının mücadele ettiği şey onun hayatında olmaktı. "Henüz hazır değilim, Logan. Lütfen, bana baskı yapma."

Brontë onun yine karşı çıkacağını düşündü ama Logan onu şaşırtarak ilerledi ve boynunu okşayarak ıslak saç tellerini teninden çekti. "Hayal kırıklığına uğradım ama anlıyorum." Öne eğilerek onu dudaklarından hafifçe öptü. "Teklifim tabii ki hep geçerli. Hazır olduğunda kabul et."

Brontë onun dokunuşundaki tatlılık ve sesindeki anlayışla titredi. "Teşekkür ederim, Logan."

Genç adam onu yine öptü. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Bir saat sonra işte olacağım."

"Programını boşaltmamı ister misin?"

"Hayır," dedi bir gülümsemeyle. "Çalışmaya ihtiyacım var ve yardıma gitmem bugün Cooper'ın da işine yarar." Çalışmak, insanüstü şekilde olduğunda, zihnini özel yaşamı gibi şeylerden uzak tutmaya yardım ediyordu. "Belki bu gece."

Logan başını iki yana salladı. "Bu gece meşgulüm."

"Öyle mi?" Bu... ilginçti. "Neyle meşgul?"

"Toplantı," dedi Logan kestirip atarak. "Yarın gece müsait olacağım."

"Tamam," dedi Brontë ona. "Bu gece seni özleyeceğim."

Logan ona garip bir bakış attı, sonra sanki az önce tuhaf bir farkındalık yaşamış gibi eğilip onu vahşice öptü. "Seni seviyorum."

Biraz şaşıran Brontë onun yüzündeki ifadeye güldü. Neredeyse ağzından, "Ben de seni seviyorum," kaçıyordu ama kendini durdurdu. "Bunun sebebi neydi?"

Logan'ın ona bakışı çok yoğundu ve kahkahasının boğazına takılmasına neden oldu. "Bu gece toplantıma gelmeni istiyorum."

"Öyle mi? Bir iş toplantısına mı?"

"Bu daha çok bir... arkadaş toplantısı."

"Buna izin verildiğinden emin misin?"

"Verilecek," dedi. Yüzünde şaşırtıcı derecede zalim bir gülümseme vardı.

Brontë, SoHo sokaklarında Cooper's Cuppa'ya doğru yürürken düşüncelerin arasında kaybolmuştu. Gretchen o sabah evde yoktu ve Brontë onun gece eve geç döndüğünden ve sabah da Brontë'yi ya da misafirini rahatsız etmeden sessizce işe gittiğinden şüpheleniyordu. Bu, Brontë'ye gayet iyi gelmişti. Normalde işe birlikte yürürlerken şimdi tek başına gitmek aklını boşaltmasına ve biraz düşünmesine izin vermişti.

Logan'la gecesi... yoğun geçmişti. Sihirli. Harika. Ona çoktan âşık olmuş olmasaydı da bu şimdi gerçekleşirdi. Ancak biraz da sıkıntılı bir durumdu. Logan hiçbir şey olmamış gibi tekrar yanına taşınmasını istemişti, oysa Brontë hâlâ kafasında aralarındaki bazı konuları halletmeye çalışıyordu.

Nihayetinde, Logan hâlâ her istediğini elde etmeye alışmış bir milyarder, kendisi ise bir garsondu. Aralarındaki büyük güç uyuşmazlığı onu endişelendiriyordu. Onun gibi adamlar, garson kızlarla çıkmazdı. *Onun gibi bir adam işyerini satın alıp garson kızla yatar,* diye düşündü acı acı. Durum buydu... ama değildi de. Logan, onun beklediği gibi olmadığını kanıtlamıştı, *tıpkı benim onun beklediği gibi çıkmamam gibi*, diye düşündü Brontë.

Ama kendini tam olarak her şeyi bir kenara fırlatıp aynı evde yaşayan kız arkadaş hayatına dönmeye de ikna edemiyordu. Onun hayatında, yatakta eğlenceli bir süs bebeği olmaktan başka hiçbir yere sahip olmamaya.

Ne yapacağını bilmiyordu. Logan teklifin kalıcı olduğunu söylemişti ama ya sonsuza dek beklemezse? Brontë'nin onun kim olduğu konusunda kendini rahat hissetmesini beklemekten bıkarsa ve hayatına devam edip onu unutursa? Yaşlar gözlerini yaktı ve kafenin kapısını açarken onları eliyle sildi.

Gretchen çoktan tezgâhın arkasına geçmişti, saçları karmaşık bir şekilde tepesinde toplanmıştı ve gözlükleri de burnundan aşağı kayıyordu. Gözlerini içeri giren Brontë'ye çevirdi ve ona şaşkın bir bakış attı. "Sen bugün burada mısın?"

"Tabii," dedi Brontë sert bir şekilde arka tarafa yönelerek. "Neden olmayacakmışım ki?"

Gretchen tezgâhın arkasından çıktı ve Brontë'yi ofise doğru takip etti. "Ah, bilmem ki. Dün gece evde kalan uzun boylu, koyu tenli ve zengin adamla bir ilgisi olabilir mi?"

"Neden herkes Logan'la yattık diye benim otomatik olarak tüm görevlerimden kaytarmaya karar vereceğimi varsayıyor ki?"

"Geçen sefer aynen öyle olduğu için?" diye sordu Gretchen neşeli bir şekilde.

Sözler bir sataşma amacındaydı ama Brontë'ye fazla geldi. Yüksek sesle burnunu çekti ve ağlamamaya uğraşarak gözlerini dolabına dikti.

İşe yaramadı.

"Ah, Tanrım!" dedi Gretchen ve askıdaki yedek kahverengi önlüklerden birini çekip ona uzattı. "Amacım seni üzmek değildi."

Brontë, "Sorun değil," dedi ve gözlerini önlükle silip yakındaki bir tabureye külçe gibi yığıldı. "İçim tepeden tırnağa karmakarışık sadece."

"Konuşmak ister misin? Bize birer kahve getirebilirim ve arkadaki kabinlerden birini çalabiliriz. İşler bugün biraz yavaş gidiyor."

Brontë başıyla onayladı.

Beş dakika sonra ellerinde sıcak mocha cappucino'larıyla kafenin en küçük arka kabinlerinden birine yerleşmişlerdi. Cooper arada bir merakla onlara baktı ama işlerine burnunu sokmadı. Brontë bunun için minnettardı.

"Yani," dedi Gretchen, "dün geceyi Bay Para Babası'yla geçirdin. Kötü gitti ve bu yüzden ağlıyorsun."

Brontë başını iki yana sallayarak mahcup gözyaşlarının yeniden yükseldiğini hissettiğinde bir avuç mendil kaptı. "Harika gitti. Çok güzeldi. Bana beni sevdiğini söyledi."

Gretchen düşünceli bir tavırla başını salladı. "Ve bu kötü mü? Oral öncesi teşvik niyetine bir aşk ilanı mıymış yani?"

Brontë kıkırdadı, sesi gözyaşlarıyla biraz bastırılmış gibi çıktı. "Oraldan sonra. Ve hayır, kötü değil. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum. Hâlâ Kansas City'de bir dairem var. Bir hayatım. Yani, olduğu kadar. Fakat bu sabah duştan çıktım ve Logan sanki onunla yatmak otomatik olarak yeniden ona taşınmam anlamına geliyormuş gibi çantalarımı topluyordu."

"Ah şu piç," dedi Gretchen kinayeli bir şekilde. "Bütün zamanını seninle geçirmek istemeye nasıl cüret eder? Onunla konuşmamı ve doğru yolu göstermemi ister misin?"

Brontë arkadaşına surat yaptı. "Ben ciddiyim. Logan'la şu anki sorunum geçen seferkiyle aynı: Hemen birlikte yaşamaya başladık ve o, bir şekilde hayatımın idaresini eline aldı."

"Anlıyorum." Gretchen düşünceli bir tavırla kahvesini yudumladı. "Nasıl eline aldı?"

"Bana bazı kıyafetler aldı."

"Bak sen şu *piçe*."

"Kes sesini, Gretchen, sana bir şey anlatmaya çalışıyorum. Bana kıyafetler aldı ve bir partiye gittik ve..." Brontë düşününce kaşlarını çattı. "Ben onun kütüphanesi için kitaplar aldım."

"Yani," dedi Gretchen dargın dargın. "Ne dallama ama. Milyarlarını sana harcamaya nasıl cüret eder?"

Brontë ters ters baktı. "Yardımcı olmuyorsun."

"Tabii ki oluyorum," dedi Gretchen hayretle. "Ne kadar aptal olduğunu fark etmeni sağlıyorum."

Brontë, Gretchen'a dik dik bakmaya devam etti.

Kızıl, omuzlarını silkti. "Bak. Onun öyle çok parası var ki içinde yuvarlanabilir bile. Sana gelince, sen bir dilim pizza için cüzdanındaki bozuklukları sayıyorsun. Seni hediyelere ve güzel şeylere boğmak istemesi garip mi? Belki de onları senin için satın almak hoşuna gidiyordur."

"Logan, para avcılarını sevmez, Gretchen. Herkes onu hep parası için kullanıyor. Ben diğerleri gibi olmak istemiyorum."

"O zaman olma. Koşa koşa gidip bir kamyon dolusu Birkin

çanta alma. Yine de eğer yapacak olursan, en iyi arkadaşın Gretchen'la, kardeşi Audrey'yi de düşün." Brontë ona yine kötü kötü baktığında Gretchen içini çekti. "Bak. Sorun onun parasıymış gibi görünmüyor. Sorun sensin gibi görünüyor."

"Ne?"

"Şöyle ki, Logan sana ihtiyaç duymuyor. Senden hoşlanıyor, seni eğlenceli buluyor ama hayatta kalmak için sana ihtiyacı yok. Sen de kendinle ne yapacağını bilmiyorsun. Bu biraz sağlıksız, sence de öyle değil mi?"

"Durum hiç de böyle değil!"

"Değil mi? Onun yanına taşındığında ne yaptın?"

Brontë itiraz etmek için ağzını açtı, sonra yeniden kapattı. "Audrey'yle alışveriş yaptım, sonra da onun dairesinde oturdum."

"Tanrım, ne heyecanlı. İlk seferinde gitmene izin verdiğine hayret ediyorum," dedi Gretchen alaycı bir tavırla.

"Ah, Tanrım," dedi Brontë. "Tüm bu zaman boyunca onunla birlikte olamayacağımı çünkü benden beklediği kişiye dönüşemeyeceğimi düşünüyordum. Ya sorun *zaten olduğum kişiyse*?"

"Yani, sen bir garsonsun," dedi Gretchen. "Bir milyarderle birlikte yaşıyorsan garsonluk yapmaya devam edebilecek değilsin."

O haklı, diye fark etti Brontë. Ah, Tanrım. Onun söylediği her şey doğruydu. Brontë Logan'ı... Logan olmakla suçluyordu. Logan olduğu kişiydi, biraz alfa, sorumluluk sahibi ve hep ileriyi düşünen. Ve Brontë onu olduğu haliyle sevmek yerine bunun için onu cezalandırıyordu.

Sorun başından beri kendisiydi.

Midesi allak bullak oldu. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Gretchen. Tekrar onun yanına taşınırsam onun nefret ettiği o kadınlardan birine dönüşmekten endişeleniyorum. Bütün gün oturup para harcamak ve hiçbir şey yapmamak."

"Bu olmayacak. Sen akıllısın. Sürekli antik bilgelik nutukları çekiyorsun ve müşterilerin bardaklarına küçük deyişler yazıyorsun. Buna bayılıyorlar. Kahve ikram etmek yerine o koca filozof beyninle bir şey yap."

Brontë gözlerini kahvesine dikti. "Felsefe diplomamla bir şey yapmayı gerçekten istemiştim, bilirsin. O zamanlar ne kadar akıllı ve bilge olduklarını tüm dünyaya göstermek. Başkalarının da antik filozofları benim kadar sevmelerini sağlamak."

"O zaman belki de okula geri dönmelisin. Öğret. Ya da antik filozoflar hakkında kitap yaz. Bir-iki harika editör tanıyorum. Ya da erkek arkadaşının harcamanı istediği saçma parasıyla bağış fonları kurabilirsin." Gretchen önce eğildi ve Brontë'nin elini sıkıca tuttu. "Demek istediğim, para sorun değil. Sen öyle olmasına izin vermezsen bir engel değil. Eğer o seni paraya boğmak istiyorsa, bunu kullan ve hayatta bir yere gel, Brontë. Yalnızca Orta Batı'dan gelen ve büyük hayalleri olan bir garson kız değil, olmak istediğin kişi ol. Anlıyor musun? Bunu ona her zaman geri ödeyebilirsin."

Bir arkadaşının hayatta kendin için bir şeyler yap demesinin Logan'ın bunu söylemesinden çok daha nazik geliyor oluşu çok garipti. Brontë, Gretchen'a gülümsedi. "Yani sen benim yerimde olsaydın onun yanına geri mi taşınırdın?"

"Kahretsin, hayır," dedi Gretchen. "Ben senin yerinde ol-

saydım onu bir hafta içinde öldürürdüm ama sen pısırıksın. Çok yakışıyorsunuz."

Brontë, Gretchen'a dil çıkardı.

Kızıl kafa sırıttı ve Brontë'nin elini tekrar sıktı. "O seni mutlu ediyorsa aranıza olmaması gereken engeller kurma. Aşk dünyadaki her şeyden daha önemlidir. Yani, neredeyse ama para işinin şimdiden icabına baktın. Ben Logan'ın sana baktığı gibi bakacak bir erkeğe sahip olmak için adam öldürürdüm."

"Cooper sana öyle bakıyor, Gretchen," dedi Brontë dikkatlice.

Gretchen'ın yüzündeki kederi görmek korkunçtu. "Bunu aşacağını ummaya devam ediyorum," dedi sessizce. "Cooper'dan hoşlanıyorum ama o benim için doğru erkek değil. O çok... normal. Mülayim. Benim farklı birine ihtiyacım var." Brontë'ye gülümsedi, bu hüzünlü bir gülümsemeydi. "Ben biraz umutsuz bir romantiğim, bilirsin. Bir kahraman için ısrar etmek ve bunun gibi şeyler işte. Cooper harika bir adam ama bir partnerde istediğim o değil."

Brontë başıyla onayladı ve o da Gretchen'ın elini sıktı. "Doğru erkeği bulacaksın. Onun dışarıda bir yerlerde olduğundan eminim."

"Olabilir ya da sadece hayal ürünü olabilir. Ya da beş parasız. Ya da ikisi de." Gretchen ona alaycı bir kahkaha attı. "Yine de senin erkek arkadaşının yarısı kadar da zengin olsa yardımı dokunurdu."

Logan yıllardır ilk kez ona yabancı gelen bir duygu hissediyordu.

Gergindi.

Bu gece tam bir felaket olacaktı. Bu, Kardeşlik toplantılarından biriydi. Başka hiç kimsenin katılmayacağına dair katı bir kuralları vardı. Kardeş yok. Arkadaş yok. Ebeveyn yok. İş ortağı yok. Yalnızca orijinal altılı. Bugüne dek hiç kimse kuralları bozmayı düşünmemişti çünkü bu, gruptaki diğerlerine karşı haksızlık olurdu.

Ve işte şimdi Logan, liderleri, bir toplantıya sevdiği kadını götürmek ve ona gizli bir milyarderler topluluğunun parçası olduğunu açıklamak üzereydi. Kolundaki o dövme? Bir üyelik rozetiydi. Başarısı? Kardeşlerininkiyle kenetlenmişti.

Brontë'nin anlayacağını umuyordu. Genç kadını kaçırmak istemiyorsa aralarında başka hiçbir sır olamayacağını biliyordu. Ve neyi varsa ortaya koyarak her şeyi riske atıyordu çünkü Brontë'nin, onu ne kadar çok sevdiğini ve ona ne kadar güvendiğini anlamasına ihtiyacı vardı. Ve başka herkesten ne kadar farklı olduğunu da.

Diğerleri çok öfkeleneceklerdi. Anlamayacaklardı. Reese'in düzenli bir kadın akışı olsa da hiçbiri evli değildi ya da sürekli bir kız arkadaşları yoktu. Fakat Logan bunu yapmak zorundaydı.

Brontë'yi sonsuza dek kaybetmeyi göze alamazdı. Bu yüzden ona her şeyi gösterecekti ve ilerleyen zamanlarda imzalaması gereken gizlilik anlaşması yüzünden kırılmayacağını umuyordu. Danica evlilik sözleşmesine direnmiş ve gerçek rengini göstermişti. Acaba Brontë ne yapacaktı?

Yoksa Logan yalnızca onu hayatına dâhil etmeye çalışarak her şeyi kayıp mı edecekti? Öyle olmamasını umdu.

Brontë gardırobunu inceledi. Bu gizemli toplantı için ne giyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Toplantıda iş vardı ama Logan bunun arkadaşlarla olduğunu söylemişti. Küçük gardıropta asılı kıyafetleri inceledi. Gündelik bir şekilde mi gitmeliydi? Yoksa teferruatlı bir şey beklentisiyle ona uygun mu giyinmeliydi? Karar veremiyordu. Nedeni hakkında hiçbir fikri olmasa da bir sebepten ötürü bu gecenin çok önemli olduğunu hissediyordu.

Aklı hâlâ Gretchen'la sabah yaptıkları konuşmadaydı. Logan ona kendini olduğu gibi sunmuştu ve sorunlu olan kendisiydi. Bu biraz küçük düşürücüydü. Garson olmakta yanlış bir şey yoktu elbette. İşini ve insanlarla çalışmayı seviyordu ama hem garsonluk yapıp hem de Logan'la olamazdı. Bu ikisi birbiriyle tamamen uyumsuzdu. Garsonluk acayip saatleri olan, zor bir işti. Logan'ı görmek için fazla yorgun ya da fazla meşgul olmak istemiyordu. Ve onun parası varken bahşiş için kıçını yırtmasının da bir anlamı yoktu.

Bir seçim yapması gerekiyordu.

Ve tabii ki âşık olduğu muhteşem adamı seçecekti. Bu, sadece kendine itiraf etme sorunuydu.

Basit siyah bir kazak ve koyu gri etekle topuklu ayakkabılarda karar kıldı. Resmi bir duruma geçebileceği kadar şıktı ama akşam resmi değilse yersiz de görünmeyecekti. Saçlarını düzeltti, biraz makyaj yaptı ve gerginlikten midesi fokurdayarak Logan'ın gelmesini bekledi.

İçinde bu gecenin ilişkilerindeki her şeyi değiştireceğine dair bir his vardı.

Siyah sedan randevuları için göründü ve Brontë şoför kapıyı açmak için çıktığında kaçınmadı bile. Kendi kendine gelecekte bu tür şeylere alışmaya başlaması gerekeceğini söyledi.

Logan arabadan çıkıp onu hafifçe öptü, binmesi için kapıyı açık tuttu. Brontë içeri girerken şoföre gülümsedikten sonra Logan'a yer açmak için yana kaydı. Genç adam onun yanına oturduğunda, "Üstümdeki iyi mi?" diye sordu.

"İyi," dedi Logan. Aklı başka yerde gibi görünüyordu ama onun elini tutmak için uzandı. Şoföre başıyla işaret verdiğinde araba kaldırımdan uzaklaştı ve yeniden şehir merkezine doğru ilerlemeye başladılar.

Brontë yanlarından geçen binalara bakıp caddelere dikkat ederek tam olarak nereye gittiklerini anlamaya çalıştı. Bu toplantı nerede olacaktı? Onu şaşırtarak Meatpacking Bölgesi'ndeki bir mahalleye gittiler ve küçük bir barın önünde kenara çektiler.

Logan'a meraklı bir bakış attı ama arabadan çıkıp kaldırımda onun peşinden gitti.

Logan elini onun beline koyarak ileriye doğru yönlendirdi. Barın içi sakindi, ahşap masalarda oturan daimi birkaç müşteri vardı sadece. Burası çok... sıradan görünüyordu. Köşedeki bir televizyonda bir spor karşılaşması vardı ve hiç kimse onlara en ufak bir dikkat göstermiyordu.

"Toplantının olduğu yer burası mı?"

"Her şeyi daha sonra açıklayacağım. Söz veriyorum."

Brontë merak içinde Logan'ın onu arka kapılardan birine götürmesine izin verdi. Loş, dar bir koridor yalnızca tek bir sade ampulle aydınlatılmıştı ve sonundaki bir kapının yanında iriyarı bir adam dikiliyordu.

Logan onun önüne geçip adama doğru ilerlediğinde Brontë'nin midesinde bir rahatsızlık yükselmeye başladı. Bu... normal değildi. Bu bir tür merdiven altı iş anlaşması mıydı? Yasadışı bir şey? Logan kaçakçılığa mı karışmıştı? Uyuşturucu ticareti? Sinirden midesi kasıldı. Tabii ki hayır. Logan'dan böyle bir şey beklemiyordu ama bir iş toplantısı için bu kasvetli koridorda ne işleri vardı? Brontë anlam veremiyordu.

Adam soğuk bir ifadeyle hiçbir şey söylemeden onlara baktı ve Brontë, Logan'ın arkasına geçip onun kendisini korumasına izin verme arzusuna direndi.

Logan elini kaldırıp iki parmağını kalbinin üstüne koydu, sonra omzuna götürdü oradan da koluna doğru indirdi. Bu çok belirgin bir işaretti. Adam tatmin olmuş gibi başını salladı, sonra bakışları Brontë'nin üstüne kilitlendi.

"O benimle," dedi Logan.

Adamın kaşları havaya kalktı ama yalnızca başıyla onaylayarak kapıyı gösterdi. "Diğerleri içerideler."

Bunun bir tür gizli toplantı olduğu çok açıktı. Brontë'nin yine midesi sıkıştı. Logan kesinlikle mafyada değildi, yoksa öyle miydi?

Sonuçta burası New York'tu.

Logan kapıyı iterek açtıktan sonra Brontë'ye içeri girmesini işaret etti.

Brontë girdi ve dar bir sıra beton basamaktan inerek... bir bodruma vardı. Çok iyi aydınlatılmış bir bodrum. Havada puro dumanı asılıydı ve kısık sesli konuşmaları duyabiliyordu. O son basamağı inip de diğerlerinin görüş alanına girdiğinde sesler aniden kesildi.

Odanın ortasında bir poker masası vardı. Uzak tarafta da bir içki masası. Her yere çipler, yarı dolu bardaklar ve küllükler yayılmıştı. Masanın etrafında beş erkek oturuyordu, onu gördüklerinde hepsinin suratı asılmıştı.

Ve... Brontë onların dördünü tanıyordu. Helikopterli kurtarıcıları –ve Logan kadar ihtişamlı şekilde varlıklı– olan Jonathan masanın uzak ucunda oturuyordu, dişlerinin arasında bir puro vardı. Cade ortada oturuyordu, yüzünde diğerlerinden daha hoş karşılayan ama eşit derecede aklı karışmış bir ifade vardı. Brontë onun sağ tarafında yalnızca çok kısa bir anlığına tanıştığı Reese'i fark etti. Ve Griffin. Ve bir de arkası ona dönük, yüzünün sadece bir kısmı görünen bir adam vardı.

Reese purosuyla kartlarını atarak ayağa kalktı. "Bu da ne, Logan?"

Logan sanki ters giden hiçbir şey yokmuş gibi ceketinin kol düğmelerini düzeltti. "Bu Brontë. Kız arkadaşım."

"Kız arkadaşını getiremezsin, bu bir..." Griffin sanki söylemek üzere olduğu şeyi fark etmiş gibi aniden durdu.

Brontë'nin kalbi durdu. Hepsi zengindi. Tamamen zengin; birlikte gizli toplantılar mı yapıyorlardı? Bunun tek bir açıkla-

ması olabilirdi. Logan'a döndü, gözlerinde yaşlar parlıyordu. İncinmiş mi yoksa dehşete mi düşmüş olduğunu bilmiyordu. "Bana neden mafyada olduğunu söylemedin?"

"Mafya mı?"

Arkasındaki masa gürültülü kahkahalarla sarsıldı ve kafası karışan Brontë döndü, sonra tekrar Logan'a baktı. "Anlamıyorum."

"Ben mafyada değilim, aşkım," dedi Logan sabırla. "Ama birlikte bir hayat kuracaksak bunu anlamana ihtiyacım var. Bu adamlar benim... dostlarım."

"Logan," dedi Jonathan uyaran bir ses tonuyla. "Sakın buna cüret etme."

Logan onu duymazdan geldi, gözleri Brontë'nin üzerindeydi. Onun elini tuttu. "Onlar üniversiteden beri arkadaşlarım. Birlikte aynı kardeşlikteydik. İş hayatında birbirimize destek olmaya ve hayat boyu dost kalmaya ant içtik." Logan onun yüzünü inceledi. "Ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Lanet olasıca," dedi Jonathan.

"Onu rahat bırak," dedi haşin bir başka ses. Bu Brontë'nin tanımadığı adamdı. "Kendi nedenleri olmalı."

Logan'ın ona söyledikleri Brontë'nin başı döndürmüştü. Genç adam ona bakıyordu ve bu önemli bir şeye benziyordu ama Brontë anlamamıştı. "Siz üniversiteden mi arkadaşsınız? Ama neden bodrumda? Neden..."

Logan elini kolunun üst tarafına, dövmenin üzerine koyduğunda durdu. İki parmak. İki dolarlık banknot. Logan gibi birinin bu kadar tuhaf bir dövmesinin olması ona çok acayip

gelmişti. Yine de şimdi bir anlam ifade ediyordu. Brontë nefesini tuttu. "Gizli bir cemiyet."

"Bir kardeşlik," diye onayladı Logan. "Ne olursa olsun birbirimize yardım ederiz."

"Hey, ona tüm bilgilerimizi veriyorsak sosyal güvenlik numaramı ve PIN kodumu bir yere yazabilirim," dedi Reese iğneleyici bir şekilde.

Fakat genç kadına bakan Logan'ın gözleri çok ciddiydi. "Anlıyor musun?"

Brontë bir an düşündü, sonra portföy çantasını alıp Logan'ın koluna vurdu. "Ödümü patlattın. Bir an için senin mafyada olduğunu sandım."

"Bu da onun kadar gizli, Brontë. Birlikte iş anlaşmalarımız olduğu hakkında bir söz çıkarsa insanlar hepimizin üzerine çullanır. Federaller, denetçiler, adını sen koy artık. Bu bir sır. Bizim sırrımız." Uzun, ciddi bir andan sonra ekledi: "Ve bu konuda sana güveniyorum. Seni seviyorum."

Brontë şaşkınlıkla Logan'a baktı. Bu... bu büyük bir sırdı. Ona her şeyiyle güveniyordu. Olduğu her şeyi ellerine bırakıyordu.

Logan onu hayatında bu kadar çok mu istiyordu, ona bu kadar mı ihtiyacı vardı?

O zaman Danica'nın Logan hakkında yanıldığını fark etti. O her şeye iş olarak bakmıyordu. Arkadaşlarının –ve görünüşe göre iş ortaklarının– ona son derece öfkeleneceklerini çok iyi bilerek bu bodruma inmişti. Her şeyi riske atıyordu.

Onun için.

"Ben de seni seviyorum," dedi ona boğazında bir yumruyla. "Ama sanırım arkadaşların seni öldürecekler."

Logan'ın yüzü bir sırıtışla aydınlandı ve onu kendine çekti. "Üstesinden geleceklerdir." Sonra onu öptü; uzun, sert ve ateşli. Öyle ateşli ki Brontë'nin dizlerinin bağı çözüldü ve ona doğru yaslandı.

Arkalarında biri boğazını temizledi. "Bu gerçekten oldukça dokunaklı," dedi Griffin terbiyeli bir sesle. "Ama bunun geri kalanlarımız için sonuçlarını unutuyor gibisin. *Biz* ona âşık değiliz."

Brontë onlara bakmak için döndü, bu güven anının Logan'a çok fazla şeye mal olmaya başlamasından çok mutsuzdu. "Siz hepiniz çok yakın arkadaşsınız, bunun bir sorun olmasını istemem."

"Çok geç," dedi Jonathan kesin bir tavırla.

Brontë, Logan'a baktı. "Bunu kanıtlamak için imzalayabileceğim bir şey var mı? Sessiz kalacağıma dair? Bana güvenebileceğinize dair?"

"Bir gizlilik anlaşması mı?" diye sordu Logan.

"Evet, aynen öyle," dedi Brontë başıyla onaylayıp tekrar masaya bakarak. "Bir gizlilik anlaşması işe yarar mı?"

"Değişir," dedi Reese. "Buraya tam olarak daha kaç kadın getirip onlarla tüm sırlarımızı paylaşacağız?"

"Yalnızca bu kadın," dedi Logan sırıtarak. "Ben başka kimseye âşık değilim."

Brontë'nin içine sımsıcak bir his aktı ve gülümsemesini engelleyemedi.

"Ah, Tanrım," dedi Reese. "Birlikte öyle tatlılar ki kusmak istiyorum."

"Nazik ol," dedi Cade. "İkiniz için çok mutluyum, Logan ve Brontë. Gelip oturun. İşleri oyun oynarken çözeriz."

Logan masaya doğru hareketlendi ve Brontë'ye kendi sandalyesini çekerek oturmasını işaret etti. Genç kadın adamların yüzlerindeki tedbirli bakışları görmemiş gibi yaparak oturdu. Logan onu gece için davet etmiş olsa da onların gözünde hâlâ tam olarak "davetli" olmadığı çok açıktı. "Fazladan bir sandalye getirin," dedi Logan.

"Fazladan sandalye yok," diye belirtti Griffin kısaca. "Burada hiçbir zaman bizden başkası olmaz ki."

"Öyleyse gelecekte bir sandalye daha almamız gerek," dedi Logan.

Ortam çok sessizleşti. Cade, Brontë'ye doğru çipler uzatmaya başladı ama genç kadın başını iki yana salladı. "Poker oynamayı bilmiyorum," diye yalan söyledi. Onun oynamasının, adamların bazılarını güvenli alanlarını aşmaya zorlayacağını hissetmişti. "Ve bir daha geleceğimi de düşünmüyorum." Güven verici bir tavırla Logan'a gülümsedi. "Yalnızca bir çiftiz diye bu her an birlikte olmamız gerektiği anlamına gelmiyor. Bu senin arkadaşlarınla olan zamanın."

"Evlen bununla," diye duyurdu Reese purosunu tekrar eline alarak.

"Plan o zaten," dedi Logan.

Brontë kızararak Logan'ın oturabilmesi için sandalyeden kalktı. Bu sadece bir erkek muhabbeti miydi? Evliliği düşün-

mek için fazla erkendi. Fakat onların şakaları ve onun masadan çekilmesi istenen sonucu vermişti. Gerilimin bir kısmının anında masadan kalktığını hissetti ve doğru kararı verdiğini anladı. Bunlar Logan'ın arkadaşlarıydı, Logan'ın kulübü. O burada hoş karşılanıyordu ve Brontë de sırrı paylaşmayacaktı.

Sanki genç kadının ne düşündüğünü söyleyebilirmiş gibi Logan sandalyeye oturdu ve onu kucağına çekti. Önlerine iki içki konulmuştu, görünüşlerine göre viski ya da brendiydi.

"İçin," dedi Logan.

İçtiler ve Brontë'nin içkinin yakıcı tadıyla öksürmesi adamları güldürdü. Genç kadının yüzü utançtan kızardı ama Logan onu daha da yakınına çekip kucağına yerleştirdi. "Kardeşlik'in bu toplantısı açılmıştır," dedi ona sırıtarak.

Gece ilerledikçe içkiler su gibi aktı ve kartlar –ve iş önerileri– saçıldı. Adamların ona yollayıp durdukları içkiler yüzünden Brontë sohbetin çoğunda kaybolmuştu ve bunu onun dikkatini dağıtmak için bilerek yaptıklarından şüphelenmişti. Sorun değildi. Gecenin yarısını, Platon'un Timaeus'undaki Atlantis anlatımının abartıları üzerine tartışarak geçirdi. Griffin kuramsal bir sit için İspanya'daki arkeolojik bir kazıya fon sağlıyordu ve adamlar kâğıt oynarlarken bunun üzerine lafladılar. Hatta Griffin onu ve Logan'ı bir ara siti görmeye götürmeyi bile teklif etti ve bu davet genç kadının yüzünün aydınlanmasına, Logan'ınkinin ise asılmasına neden oldu.

"Kadınıma kur yapmayı kes, Griffin."

"Kur falan yapmıyorum, Neandertal herif. Kur yapma olmadan da ortak ilgi alanları hakkında konuşabiliriz," dedi Griffin ama sanki aralarında bir espri varmış gibi genç kadına göz kırptı.

Logan homurdandı. "Arkeolojiden bahsetmenin sertleşmene neden olduğunu bilmesek inanacağız."

Griffin yalnızca başını iki yana salladı ama Brontë adamın bakışlarının bir daha onunkilerle karşılaşmadığını fark etti, bu da Logan'ın hedefi oldukça yakından vurduğunu anlamasını sağladı.

Bir noktada Logan onun kulağını öptü ve kucağından kaydırarak ayağa kalktı. "Reese ve Jonathan'la sohbet etmek için yukarı çıkıyorum, aşkım. Birazdan döneriz."

"Tamam," dedi Brontë yeni doldurulmuş bardağını göğsüne çekerek. Başı dönüyordu. "Çok uzun kalma."

"Kalmam. Biz sadece şeyi konuşacağız... senin gizlilik anlaşmanı."

Genç kadın başıyla onayladı. Zihni bulanıktı, tekrar Logan'ın sandalyesine oturdu.

Üç adam oradan ayrılırken Cade kaşlarını çattı, sonra o da ayağa kalktı. "Gidip neyin peşinde olduklarına baksam iyi olur."

Cade gitti ve Griffin de onu takip etti. Bu Brontë'yi elinde bardağıyla ve yanında oturan ve bütün gece sessiz kalmış adamla bıraktı. Adam ona bakmamaya özen göstermişti ve Brontë onu merak ediyordu.

Hunter. Logan'ın en eski arkadaşı. Yoksa ondan hoşlanmamış mıydı? Brontë kaşlarını çatıp viskisinden bir yudum daha alarak kadehinin üzerinden onu izlemeye başladı.

"Arkadaşın," dedi Hunter uzun bir süre sonra. Sesi derinden ve haşin geliyordu. Sanki kelimeler ona göre biraz angaryaymış gibi konuşuyordu. Acayip bir adamdı. "Kızıl saçlı. Bana ondan bahset."

"Gretchen'ı mı kastediyorsun?"

"Gretchen." Adam sanki tadına bakıyormuş gibi tekrarladı ismi. "Soyadı ne?"

"Neden? Sen Gretchen'ı nereden biliyorsun?"

"Önceki gün seni onunla birlikte gördüm. Bana Gretchen hakkında daha fazlasını anlat."

Brontë kaşlarını çattı, alkol yüzünden düşünceleri yavaşlamış ve dağılmıştı. Arkadaşının bilgilerini bir yabancıya vermekte bir şeyler... doğru gelmiyordu ama nedenini anlamakta da zorlanıyordu. "Sana neden Gretchen'ı anlatmalıyım ki? Onun sapığı ol diye mi?"

Hunter kartlarına baktı ve Brontë onun bir elinde eldiven olduğunu fark etti. İlginç.

"Ben onun bir hayranıyım... uzaktan."

"Sapık gibi yani," diye tekrarladı Brontë sarhoş gibi.

"Sapık değilim. Sadece onun hakkında daha fazlasını bilmek istiyorum."

"Bir sapık da böyle derdi zaten," diye belirtti Brontë içkisinden bir yudum daha alarak.

Hunter dişlerini gıcırdatarak ona baktı. Brontë onun yüzünü ilk kez orada gördü... ve neden ona doğru dönmemeye o kadar dikkat ettiğini ve oda sıcak ve nemliyken neden eldiven taktığını hemen anladı. Yanık teninde kabartma şeklinde

kalın, beyaz yara izleri vardı. Düzensiz, dağınık bir şekilde yüzünü kaplıyordu, bu da büyük bir travmayı işaret ediyordu. Sanki tedaviler şeklini bozmuş gibi gözünün bir köşesi aşağı çekilmişti ve ağzının kenarında da kıvrım yapan, pürüzlü, beyaz bir çizgi vardı: yırtılmış ve düzeltilmiş bir dikiş yeri.

Bu güzel bir manzara değildi. Hem de hiç. Brontë zorlukla yutkundu, midesi alkolden çalkalanıyordu.

"Arkadaşın benim romantik ilgimin tehlikesinden oldukça uzak," dedi Hunter dişlerini gıcırdatarak. "Ben sadece onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

Brontë, tüyler ürpertici yara izi örgüsünden uzağa odaklanmak için kendini zorlayarak, "Oh," dedi. Başını eğip o anda biraz fazla boş görünen bardağına baktı. "Petty," dedi. "Soyadı Petty. Kitap yazıyor."

"Ne tür kitaplar?"

"Üstünde başkalarının ismi olan kitaplar."

Adamın bakışı onu Logan'ın sandalyesine çiviler gibiydi ve genç kadına birazcık daha içkisi olmasını diletti. "Bir hayalet yazar mı?"

Brontë başıyla onayladı ama sonra kesti çünkü bu, odanın sallanmasına neden olmuştu. "Doğru. Ve Cooper ona âşık."

"Cooper mı?" Hunter ismi kaba bir şekilde tekrarladı.

"Gerçi sorun yok. Bir hamle yapmayacak. Gretchen'ın onunla o şekilde ilgilenmediğini biliyor. Gretchen bir peri masalı macerası ya da onun gibi bir şey istiyor."

Yara izli adam homurdanarak içkisini kaldırdı ve Brontë yan gözle ona baktı. Hayır, izler ikinci bakışta da daha iyi görünmüyordu.

"Logan geri geliyor mu?" diye sordu biraz bitkin hissederek. "Sanırım kusacağım."

Hunter ona tüyler ürpertici bir gülümsemeyle baktı. "Jonathan'la Reese'in, onun gözlerini morartıp morartmadıklarına bağlı bu."

Brontë şaşkınlıkla ona baktı sonra ayağa fırladı. Bir anda başı döndü, oda sallandı ve sandalyeye tutundu. "Ama... onlar... onların Logan'ı incitmelerini istemiyorum ben! Gizlilik anlaşmasını imzalayacağımı söyledim."

"Anlaşma geleceği hallediyor. Yumruklarsa şu anı," dedi Hunter. "Kendine zarar vermeden önce otur."

Brontë karnını tutarak tekrar sandalyeye çöktü. Birden, karanlık ve dumanlı bir odada sarhoş olmak o kadar da iyi bir fikirmiş gibi gelmedi. "Sanırım biraz su içmeye ihtiyacım var. Ve Logan'a. Logan'ı istiyorum."

Hunter onun önüne bir bardak koydu ve suyla doldurdu. Brontë bardağa uzandığında bir elini üstüne koyarak onu engelledi. "Bana Gretchen hakkında daha fazla şey anlat."

Brontë ona baktı ve sonra da bardağı alarak yudumlamaya başladı. Midesi çalkalanmayı bıraktığında konuşmaya başladı: "Şey, bir kedisi var..."

On Dördüncü Bölüm

Brontë ertesi sabah uyandığında başı dönüyordu ve ağzı da kirli, eski bir çorap gibiydi. İnledi, yatakta yuvarlandı ve Logan'ın geniş göğsüne çarptı.

Genç adamın kolları onu sarıp kendine çekti ve burnuyla onun kulağını dürttü. "Günaydın."

Bu küçük kelime bile başını deli gibi ağrıtmıştı. İnledi ve avcunun sert kısmını alnına bastırarak gözlerini kapattı. "Başım ağrıyor."

"Aspirine ihtiyacın var mı?"

Sadece damağına yapışan aspirinin kuru, tıbbi tadının düşüncesi bile kusmak istemesine neden oldu. "Tost, lütfen?"

Logan onu yanağından öptü. "Hemen geliyor."

Genç adam kalkarken yatak sarsıldı ve Brontë, sonraki beş dakikayı bu küçük hareketin sebep olduğu sallantıdan kusmamak için uğraşarak geçirdi. Yattığı yerle ilgili... pek normal olmayan bir şey vardı. Kulaklarında da bir uğultu.

Tanrım, hayatında hiç bu kadar sarhoş olmuş muydu?

Dumanlı bir oda, yara izli bir adam ve ortalarda dolanan bir sürü poker çipiyle ilgili belli belirsiz bir şeyler hatırlıyordu. Hepsi buydu, gerçekten.

Logan geri döndü ve eliyle genç kadının alnındaki karışmış saçları düzeltti. "Sen iyi misin?"

Brontë yavaşça yatakta oturmak için kendini zorladı, gözleri kısılarak ince çizgiler halini almışken uzatılan su bardağını alıp içmeye başladı. Bir dakika sonra, "Başım o kadar dönüyor ki yer sallanıyormuş gibi hissediyorum," dedi.

"Oyy."

Logan'ın bu masum hecesi onun kaşlarını çatmasına neden oldu. Ne yazık ki odadaki parlak ışık onu öldürüyordu, o yüzden ona bakamadı. Tekrar yatağa uzandı ve Logan'ın neşeli kahkahasını umursamadan yakındaki bir yastığı alıp başının üstüne çekti. Yatak yine sarsıldı, buna cevaben de karnı guruldadı.

Bu sarsıntı... onun hayal gücü değildi.

Jet motorları kükremeye başladığında, Brontë'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Basınç kulaklarının tıkanmasına neden olup bir yandan onu yeniden yatağa iterken genç kadın dirseklerinin üzerinde durmaya çalıştı. "Biz... biz uçuyor muyuz?"

"Sakın kalkma," dedi Logan bir elini onun omzuna bastırarak. "Uzan ve gevşe. Akşamdan kalmasın."

Brontë'nin gözleri onun yüzüne çevrildi ve nefesi kesildi. Yakışıklı, kendine hâkim, her şey kontrolü altında olan milyarder sevgilisinin öküz gibi morarmış bir gözü vardı. Koyu, morumsu yeşil bir halka, kabarmış ve şişmiş gözünü çevreliyordu.

"Suratın!"

Logan sırıttı ve parmaklarıyla gözünün hemen altına dokunarak göz kırptı. "Evet. Çocuklar ve ben biraz konuştuk.

İniş yaptığımızda bir gizlilik anlaşması, imzalaman için ofisimde seni bekliyor olacak. Bunu yaptığım için üzgünüm ama diğerleri ısrar etti."

"Sorun değil," dedi Brontë başka yara bere var mı diye ona bakarak. "Seni rahat bırakmaları için ne gerekiyorsa."

"Buna zorlandığın için üzgünüm," dedi Logan ona ihtiyatlı bir sesle. "Bundan muhtemelen memnun olmadığını biliyorum."

Brontë yastığı zonklayan başına yaklaştırarak omuz silkti. "Aslında umurumda değil." Gözlerini kapatıp zonklayan başını rahatlatmaya çalıştı. "Atla deve değil. Zaten gidip sırlarınızı ifşa edecek halim yoktu ama işi kâğıda dökmek kendilerini daha iyi hissettirecekse..." Logan hiçbir şey söylemeyince tek gözünü açtı. "Ne?"

Logan ona bakarak başını iki yana salladı. "Ben sadece... sanırım senin bozulmanı bekliyordum." Dudakları yine bir gülümsemeyle kıvrıldı ve öne eğilerek onu hafifçe alnından öptü. "Seni bu yüzden seviyorum, Brontë."

Danica gibi olmadığı için mi? Brontë homurdandı ve bu küçücük hareket başına yine ağrılar saplanmasına neden oldu.

Logan, "Dinlen, aşkım," dedikten sonra bir eliyle yanağını okşayıp örtüleri tekrar göğsüne çekti. "Yere inmeden önce birkaç saatin var."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu genç kadın uykuyu uykulu.

"Bu bir sürpriz. Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir sürpriz."

Bu bir sürprizdi, pekâlâ. Saatler sonra, akşamdan kalmalığı için bir aspirin almasının ardından, Brontë şaşkınlıkla az

önce indikleri küçük havaalanına bakıyordu. Burası... tanıdık geliyordu. Sorgulayan bir ifadeyle Logan'a baktı.

"Hadi, gel. Acele etmezsek Seaturtle Cay teknesini kaçıracağız."

"Tatil köyüne mi dönüyoruz?" Logan canlı bir şekilde asfalt piste inmeye koyulduğunda Brontë yalpalayarak arkasından birkaç adım ilerledi. "Anlamıyorum. Orası enkaz halinde değil mi? İş için nasıl açılmış olabilir?"

"Açılmadı," dedi Logan ona. "Ama bütün odalar yıkılmış değil ve tepende bir kasırga yokken mekâna bir daha bakmaktan şikayetçi olmazsın, diye düşündüm."

Seaturtle Adası'na giden feribota binip tatil köyüne doğru yol aldıkları sırada Brontë sessizdi. Giderlerken gördüğü kadarıyla devrilmiş ağaçlar temizlenmiş ve elektrik hatları tamir edilmişti. Ana bölüme yanaştıklarında onu matkap ve elektrikli testere sesleri karşıladı ve şaşkınlık içinde otele baktı. Tatil köyünün doğu kanadındaki boşaltılmış büyük bölümler inşaat naylonuyla kaplanmıştı. Artık lobide her yere saçılmış kırık camlar yoktu, her şey temizlenmiş ve tamir edilmişti. Ağaçlar düzeltilmiş ya da yeniden dikilmişti ve tüm mekân genç kadının son gördüğünden çok farklı gözüküyordu.

Brontë hediyelik eşya dükkânının yanından geçti ve mankenin üzerinde, burada sıkışıp kaldıklarında oradan bulup giydiğine çok benzeyen çiçekli bir plaj elbisesi gözüne çarptı. Elmas kolye de hâlâ oradaydı ve bu görüntü onun kinayeli bir ifadeyle gülümsemesine neden oldu. Logan onu almasını söylediğinde, adamın kolyeyi karşılayamayacağı için endişelenmiş olduğunu düşününce... kim bilir bu endişesi adama ne kadar gülünç gelmişti. Brontë başını sallayıp onun

koluna girdi ve adamın da otomatik olarak elini onunkinin üzerine yerleştirmesiyle içine bir sıcaklık yayıldı.

Otele girdiler ve takım elbise giyen, yanık tenli, kıvırcık saçlı bir adam öne çıkarak el sıkışmak için Logan'a uzandı. "Bay Hawkings. Sizi burada görmek bir zevk."

"Bay Douglas," dedi Logan. "İşler iyi ilerliyor gibi görünüyor."

"Gerçekten de öyle. Tadilat gece gündüz devam etti ve iyileştirmeler üzerinde karara varıldığında da yenilemelerle yolumuza devam edebiliriz." Bay Douglas, Brontë'ye gülümsedi. "Bu Bayan Dawson olmalı."

Brontë müdüre gülümseyerek kibarca elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Bayan Dawson yolculuğumuzdan dolayı yorgun," dedi Logan keskin bir sesle. "Odamız hazır mı?"

"Hazır," diye belirtti Bay Douglas parlak bir gülümsemeyle. "İstemiş olduğunuz her şey hazır ve sizi bekliyor."

İki adam da bir an duraksadılar ve Logan başını eğerek genç kadına baktı. "Aşkım, bazı şeyleri konuşmak için Bay Douglas'la görüşmem gerek. Sen yukarı çıkıp süitimizi kontrol etmek ister misin? Hoşuna gitmeyen bir şey olursa bana haber verirsin."

Brontë dalgın dalgın başını salladı. Sanki Logan o an için ondan kurtulmaya çalışıyormuş gibiydi ama bir duş ihtiyacı, şu anda her şeyin önüne geçiyordu. "Hangi kattayız?"

"Size yolu gösterecek birini çağırayım, Bayan Dawson." Müdür dönerek uzun boylu, incecik bir kadına işaret etti. "Luz, Bayan Dawson'a Bay Hawkings'in özel süitine kadar eşlik et lütfen."

"Derhâl," dedi Luz, Brontë'ye gülümseyerek. "Lütfen, beni takip edin."

Logan onu şakağından öptü ve kulağına fısıldadı. "Birazdan yukarıda olacağım."

Brontë başıyla onayladı ve Luz'u lobinin karşı tarafına doğru takip ederek ondan uzaklaştı. Luz çok tanıdık gelen asansörün önünde durduğunda Brontë duraksadı. "Merdivenleri kullanabilir miyiz?"

Luz onun bu talebi karşısında şaşırmış görünüyordu. "Beş kat yukarı çıkacağız. Merdivenleri kullanmak istediğinize emin misiniz?"

Brontë sırıttı. "Ah, eminim. Bayağı eminim."

"Pekâlâ," dedi Luz onu batı kanadının ilerisine doğru götürürken. Uzun bir koridorun sonunda merdivenlere çıkan kapıyı açtılar. İyi aydınlatılmıştı ve görünürde tek bir şilte bile yoktu ki bu biraz üzücüydü. Brontë orada Logan'la kıvrılarak geçirdiği uzun geceleri hatırladı. Şimdi düşününce, o zamanlar genç adamın onun hakkında ne düşündüğünü merak ediyor olması ne acayipti.

Aynı yoldan başladığı noktaya dönüyor olması da ayrı acayipti.

Son iki haftadır Gretchen'ın dördüncü kattaki evine inip çıkarak yaşıyor olduğundan beş kat merdiven o kadar da kötü değildi ve bunu zavallı Luz'dan daha iyi idare etti. Sonunda beşinci kata vardıklarında, koridorun kısa zaman önce yeniden halı kaplanmış olduğunu ve duvarlara sanat eserleri asıldığını fark etti. *Yeni sanat eserleri mi*, diye merak etti. Boya kokusu hâlâ güçlüydü, duvarlar da gıcır gıcır ve tertemiz boyanmıştı. Logan'ın bir ziyaret için uğrayacağını bildikleri için ilk önce binanın bu kısmını mı yenilemişlerdi?

Ve dünya üzerinde Logan Hawkings'in emrine amade ol-

mayan herhangi bir yer var mıydı acaba? Brontë bu düşünceyle acı acı gülümsedi.

Luz kapıya doğru gitti ve tuşlara bir şifre girdi. "Bu oda için anahtar yok, Bayan Dawson. Erişim şifresini kullanmanız gerekecek. O da beş-beş-dört-üç." Kapıyı açtı ve Brontë'ye girmesini işaret etti. "Konaklamanız süresince sizin için yapabileceğim başka herhangi bir şey olursa lütfen aşağıyı arayıp bana haber verin."

"Veririm," dedi Brontë. "Teşekkür ederim, Luz."

Diğer kadın başıyla onaylayıp oradan ayrıldı ve Brontë yüzünde hayret dolu bir ifadeyle süite girdi. Odanın gösterişli olmasını bekliyordu ama Logan'ın keyif aldığı lüks ve refah karşısında bir kez daha afallamıştı.

Oda adeta saray yavrusuydu. Tepede, yüksek sütunlu çatı katının tavanında, yavaşça hareket eden pervaneler tembelce dönüyordu. Bir meltem balkonun beyaz perdelerini hafif hafif dalgalandırdı. Oda hoş kokulu çiçeklerle doluydu, vazolar sehpaların ve mutfak tezgâhlarının üzerine ustaca yerleştirilmişti. Renk saçan tek şey bunlardı, pofuduk yatak örtüsünden yatağın üzerine asılı ince düşünülmüş cibinliğe, ayaklarının altındaki kalın halıya kadar diğer her şey saf ve parlak beyazdı. "Oturma odası" bölümünde koyu renkli tikağacından mobilyalarla tamamlanmış beyaz kanepeler bile vardı.

Burası çok hoş, havalı ve tropikaldi, Brontë girer girmez rahatladığını hissetmişti. Ne kadar da güzeldi. Küçük mutfak kısmına gitti ve kurumuş boğazını yatıştıracak şişe su aradı. Mini buzdolabını açıp da ağzına kadar M&M's ile dolu olduğunu görünce bir kahkaha attı. Logan gerçekten de onun ağzından çıkan her küçük şeyi hatırlıyor gibi görünüyordu ve bu düşünce içini sıcacık yaptı.

Yatak muhteşemdi ama Brontë önce bir duş almak istiyordu. Duşu gördüğünde zevkten inledi. Fayans yerine tamamen taştan yapılmıştı ve duş başlığı da gömme bir şelaleydi, tropik bir cennet misali. Teni üzerinde de cennet gibi hissettiriyordu ve Brontë lüksün her anının tadını çıkararak uzun, aşırı sıcak bir duş yaptı. Sonra onun için bırakılmış olan beyaz pofuduk bornozlardan birinin içine kıvrılıp yalnızca bir anlığına deneme niyetiyle yatağa doğru gitti.

Saatler sonra, Logan'ın ağırlığı yatağı eğdiğinde uyandı. Genç adam onu kendine çekerken gülümsedi ve yüzünü onun öpücüğü için yukarı kaldırdı.

Logan'ın ağzı hafifçe onunkine değdi. "Oda hoşuna gitti mi?"

"Muhteşem," dedi Brontë hafif bir iç çekişle. "Sonsuza kadar burada kalabilirim."

Logan'ın dudakları genç kadının çenesi boyunca ilerlemeye devam etti. "Bir haftaya ne dersin? Buradayken yapmam gereken bazı işler var ve gelecek cumartesiye kadar kalmam lazım."

Brontë oturarak onu itip uzaklaştırdı. "Beni jetine sürüklemeden önce sormaya ne dersin?"

"Sordum," dedi genç adam haşin dudakları neşeyle kıvrılırken. "Yanlış hatırlamıyorsam, bu fikre bayıldığını söyledin bana. Sonra yine devrilip horlamaya başladın."

Brontë ona kaşlarını çattı. "Ben *ayıkken* sormaya ne dersin? Haftaya çalışmam gerekiyordu."

"Gretchen sensiz gayet iyi olduklarını söylüyor."

"Gretchen'la mı konuştun?

"Sana valiz hazırladı. Hatırlamıyor musun?"

Brontë anımsamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Yok, önceki gece hâlâ viski dolu bir bulanıklıktı. "Eminim bir ara hatırlarım."

"Eminim," dedi Logan onun boynunu öperek. Sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

Brontë'nin elleri onun sık saçlarına gitti ve tırnaklarını hassas kafa derisinde dolaştırırken genç adam onun boynunun duyarlı çukurunu yaladığında zevkle içini çekti. "Logan, seninle konuşmak istiyorum."

Logan'ın dişleri onun köprücükkemiğine sürtündü. "Konuş, aşkım. Dinliyorum."

"Çok dikkat dağıtıcı oluyorsun."

"Dikkat dağıtıcı olmaya daha yeni başlıyorum," dedi Logan ona boğuk bir sesle. Eli bornozunun içine kayıp çıplak göğsünü avuçladı ve başparmağı ucuyla oynamaya başladı.

Brontë'nin tüm vücudunu ateş ve şehvet kapladı, kalçaları refleks olarak hareketlenirken inledi. "Bu hiç adil değil," diye fısıldadı, Logan göğüs ucunun etrafında daireler çizmeye devam ederek sertleştirince sesi bir ton yükselmişti. "Seninle ciddi bir şey konuşmaya çalışıyorum."

Logan, "Ben şu anda çok ciddiyim," dedi ve bornozunun kemerine asılıp çekerek göğüslerini açığa çıkardı. Başı öne eğildi ve diğer göğüs ucunu öptü. "Bütün gün sana dokunmayı istedim ve şu anda bunu yapmak konusunda çok ciddiyim."

"Logan," diye fısıldadı Brontë parmakları genç adamın saçına hafifçe asılırken. "İkimiz hakkında konuşmak istiyorum."

Logan hafifçe göğüs ucunu dişledi. "Birlikte ne kadar iyi olduğumuz hakkında mı?"

Brontë genç adam dişlerini yeniden göğüs ucuna sürtüp duyarlı tenini yaladığında inledi. "Düşünüyordum da..."

Aniden duran Logan birden geri çekildi ve bakışları genç kadınınkilerle buluştu. O sımsıcak, nefis gözler şimdi ona dikkatle bakıyordu ve sesi de soğuktu. "Ne düşünüyordun?"

Ah. Brontë onun bu ani dikkat kesilişi karşısında utanç duydu. Logan'ın bu tepkisi sürekli kaçışının bir sonucu olarak bu kadar sertti. Onun yine kendisini bırakıp gitmesini bekliyordu. Brontë elini uzatarak, onun güçlü ve gergin çenesini okşadı. "Düşünüyordum da... sana haksızlık ettim."

Logan hiçbir duygu belirtisi göstermeden ona baktı. O sert gözler pırıl pırıl parlıyordu. "Bana... haksızlık mı ettin? Açıklasana."

"Evet," dedi Brontë ve başparmağını onun altdudağında gezdirdi. Onun bu kadar şehvetli ve erkeksi olması gerçekten de hiç adil değildi. "İşler benim için biraz korkutucu bir hal aldığında kaçtım. Kalmalı ve seninle konuşmalıydım. Ve... üzgünüm. Bu aramızdakinin yürümesini istiyorum. Seni istiyorum. Seninle olmak istiyorum."

Logan'ın soğuk ifadesi sonunda dağıldı. Yüksek sesle nefes verdikten sonra yüzünü kadının boynuna gömdü.

"Logan?" Brontë onu saçına dokundu.

"Beni yine terk edeceğini sandım." Sesindeki rahatlama çok açıktı, genç kadının karnına öpücükler kondurmaya başladı. "Ödümü patlattın."

"Üzgünüm," dedi Brontë gergin kıkırdaması boğazından kaçarken. Lanet olasıca, aptal kıkırdama. "Ben... ben bir daha kaçmayacağım. Seninle konuşmadan önce değil. Ben yalnızca... kendi dünyama bile uymakta sorun yaşarken senin dünyanda nereye uyduğumu bilmek çok zor."

"Ben senin nereye uyduğunu biliyorum," dedi Logan aniden oturarak. Bir yumruğunu kalbine bastırdı. "Tam buraya, Brontë."

Brontë'nin gözlerine birden yaşlar batmaya başladı. "Seni seviyorum, Logan."

"Ben de seni seviyorum," dedi Logan ona, öne eğilip hafifçe dudaklarından öperek. "Ve benimle rahat olmanı istiyorum. Seni rahatsız eden bir şey olursa bana söyle ki onu düzeltebileyim ya da değiştirebileyim."

"Sanırım bu seni aşıyor, Logan. Sana gelip evinde oturmaktan başka bir şey yapmazsam nefret ettiğin o kadınlardan birine dönüşeceğimi düşündüm. Bütün gün, Danica gibi paranı ayakkabılar ve çantalara harcamaktan başka hiçbir şey yapmayacaktım."

"Sorun Danica'nın paramı harcaması değildi, aşkım. Bütün hayatını alışverişe de adasan tüm paramı harcayamazsın. Sorun onun paraya ilişkimize olduğundan daha fazla değer vermesiydi. Sen asla böyle olmadın. Asla olmayacaksın. Bu senin doğanda yok." Logan onun elini alıp şefkatle avcunu öptü. "Sana böyle divane âşık olmamın sebeplerinden biri de bu."

"Paranın bir kısmını harcayabilirdim," dedi pat diye Brontë onun tepki vermesini bekleyerek. Ancak Logan bunu yapmadı, sadece ona gülümsemeye devam etti. "Bir garson olmamdan dolayı sana gücendiğimi fark ettim ki bu çok aptalca. Beni masalara servis yapmaktan başka hiçbir yere götürmeyecek bir uzmanlık alanı seçmiş olmam senin hatan değil. Sorun hayatta bir yere gelmemi istemen değildi. Sorun benim kim olduğumdan mutlu olmamamdı. Para olsun olmasın, bu öyle değişecek bir şey değil aslında. Fakat Gretchen uyanmamı sağladı ve yalnızca kariyer yolumda mutlu olabileceğimi fark ettim. Tüm bildiğim sensiz olmanın, yeniden masalara servis yaparken bile beni mutsuz ettiği. Yani..." derin bir nefes aldı ve baklayı ağzından çıkarttı. "Üniversiteye geri dönmek ve bir lisansüstü diploması almak istiyorum. Ya da Gretchen'ın yap-

tığı gibi okullara ve huzurevlerine kitap bağışlayan bir hayır işi başlatmak. Ya da ikisini de yapmak. Ya da hepsini. Emin değilim ama hayatta bir yere gelmek istiyorum. Bütün gün dairende oturup durmaktan sıkılacağım."

Logan'ın sert ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aşkım, seni ne mutlu edecekse onu yapmanı istiyorum. Ve okula dönmenin –ya da bir hayır işi başlatmanın– sana yardımı olacaksa ikisini de yaparız. Yeter ki birlikte yapalım."

"Birlikte." Zafer kazanan Brontë gözlerini kırpıştırdı. "Bunu bu kadar zora soktuğum için özür dilerim. Ben..."

"Şşşt," dedi Logan. "Zora falan sokmadın. Yalnızca korkmuştun ve ben de fazla baskıcı, kontrolcü olmaya eğilimliydim. Bu benim doğamın bir parçası."

"Öyle," diye onayladı Brontë küçük bir gülümsemeyle. "Sen durumu ele almaya alışkınsın ama bir kız, ara sıra kendisine de sorulmasını sever."

"Daha fazla soracağıma söz veriyorum," dedi ve gözleri yine ciddileşti. Ceketinin iç cebine elini uzattı ve küçük bir kutu çıkardı. Bunu Brontë'ye uzattı. "Şu andan başlayarak."

Küçük, koyu mavi kutuya bakan Brontë nefesini tuttu. Ona uzanırken elleri titredi ve kutuyu yavaşça açtı.

Çakıl taşı büyüklüğünde oval bir pırlanta, kalın altın bir halkaya yerleştirilmişti. Brontë şaşkınlıkla önce yüzüğe, sonra da Logan'a baktı.

"Yazıyı senin için ben seçtim," dedi genç adam boğuk bir sesle. "Beğendin mi?"

"Yazı mı?" Brontë yüzüğü kutudan çıkartıp halkanın iç tarafına baktı ve basılmış yazıyı okuyabilmek için yüzüğü çevirdi. "*Her kalp yarım bir şarkı söyler, bir başka kalp o şarkının*

eksik kısmını fısıldayıncaya dek." Gözleri tutmayı başaramadığı yaşlarla doldu. "Çok güzel. Ovidius mu?"

"Aslında Platon," dedi Logan ona bir sırıtışla.

Brontë vahşi ve özgür kahkahasını tutamadı. Platon. Elbette öyleydi. Ne kadar mükemmeldi.

"Sen benim kalbimsin, Brontë. Birlikte çok kısa bir süre geçirmişiz gibi geldiğini biliyorum ama her sabah uyandığımda sen yanımda ve hayatımda ol istiyorum." Yüzüğü genç kadının titreyen parmaklarından aldı ve ona uzattı. "Benimle evlenir misin?"

"Tabii ki evlenirim," dedi Brontë kollarını onun boynuna dolayarak. "Seni öyle çok seviyorum ki."

"Ben de seni seviyorum," dedi Logan ona. "Garson, felsefeci ya da hayır işi organizatörü. Benim olduğun sürece hepinizi eşit seveceğim."

Genç adam yüzüğü onun parmağına geçirdiğinde, Brontë onu kalbindeki tüm aşkla öptü.

Son

Brontë'nin hayatında ne yapmak istediğine karar vermesi fazla uzun sürmedi. Gretchen'ın kitap bağışlama işi ona ilham vermişti ve NYU'da* derslere kaydolduktan sonra bir hayır işi başlatmak için Logan'ın finans danışmanlarıyla birlikte çalıştı. Kısa bir süre sonra gösterişli internet sitesi ve kâr amacı gütmeyen statüsüyle Felsefe Okumaları doğdu. Amacı? Dışarı çıkamayan ya da gücü yetemeyenlere okuma aşkını ve bilgisini götürmek. Brontë iki kitap –biri klasik, biri modern– seçti ve yüzlerce kopyasını satın aldı. Bunları yerel kütüphanelere, huzurevlerine ve hastanelere dağıttı ve bunlar üzerinde konuşmak için haftalık toplantılar düzenledi.

İlk toplantısına –daha önce Gretchen'ın kitapları bırakmış olduğu huzurevinde– hepsi o ayın okumaları olan *İlyada* ile *Harry Potter ve Felsefe Taşı*'nı tartışmak için heyecanla orayı dolduran neredeyse elli kişilik bir katılım olduğunda, keyiften neredeyse dans ediyordu. Toplantılar bazı yerlerde

* New York Üniversitesi (ç.n.)

büyük bir başarı elde ederken, diğer yerlerde o kadar başarılı olmadı, birkaç tanesinde de çok az insan vardı. Fakat bu ilerleyen bir çalışmaydı ve Brontë, hayır işini yoluna koymaya ve onu başka zaman olsa buna önem vermeyebilecek insanlara okuma zevkini götürebilecek iyi işleyen bir mekanizmaya dönüştürmeye kararlıydı.

Hayatının bu kısmı inanılmaz derecede tatmin edici olmuştu; neredeyse Logan'la yaşamak kadar. Onun evine yeniden taşınır taşınmaz kütüphanesini sessizce yeni kitaplarla –bazı klasiklerle– doldurmaya başlamıştı. Logan bunları ona karşı hissettiği bir sorumlulukla okuyordu ama Brontë onu sessizce karton ciltli bir Tom Clancy okurken yakaladığında, onun bölümüne heyecanlı erkek aksiyon romanları da ekledi. Hatta yemekte üzerine konuşabilmeleri için bazılarını kendisi de okudu.

Logan onun hayır işinden gurur duyuyordu ve harcadığı paraya hiç karşı çıkmadı. Geceleri birbirlerine dolanıp sonsuz bir mutluluk içinde kilitlendiler.

Brontë tek bir şikâyet etmeden gizlilik anlaşmasını imzaladı ve bir evlilik sözleşmesi imzalamayı da teklif etti. Logan onu şiddetle geri çevirdi ve geceyi onu tam bir teslimiyet içinde öperek geçirdi. Dediğine göre genç kadının bunu istemiş olması onun için yetip de artmıştı bile.

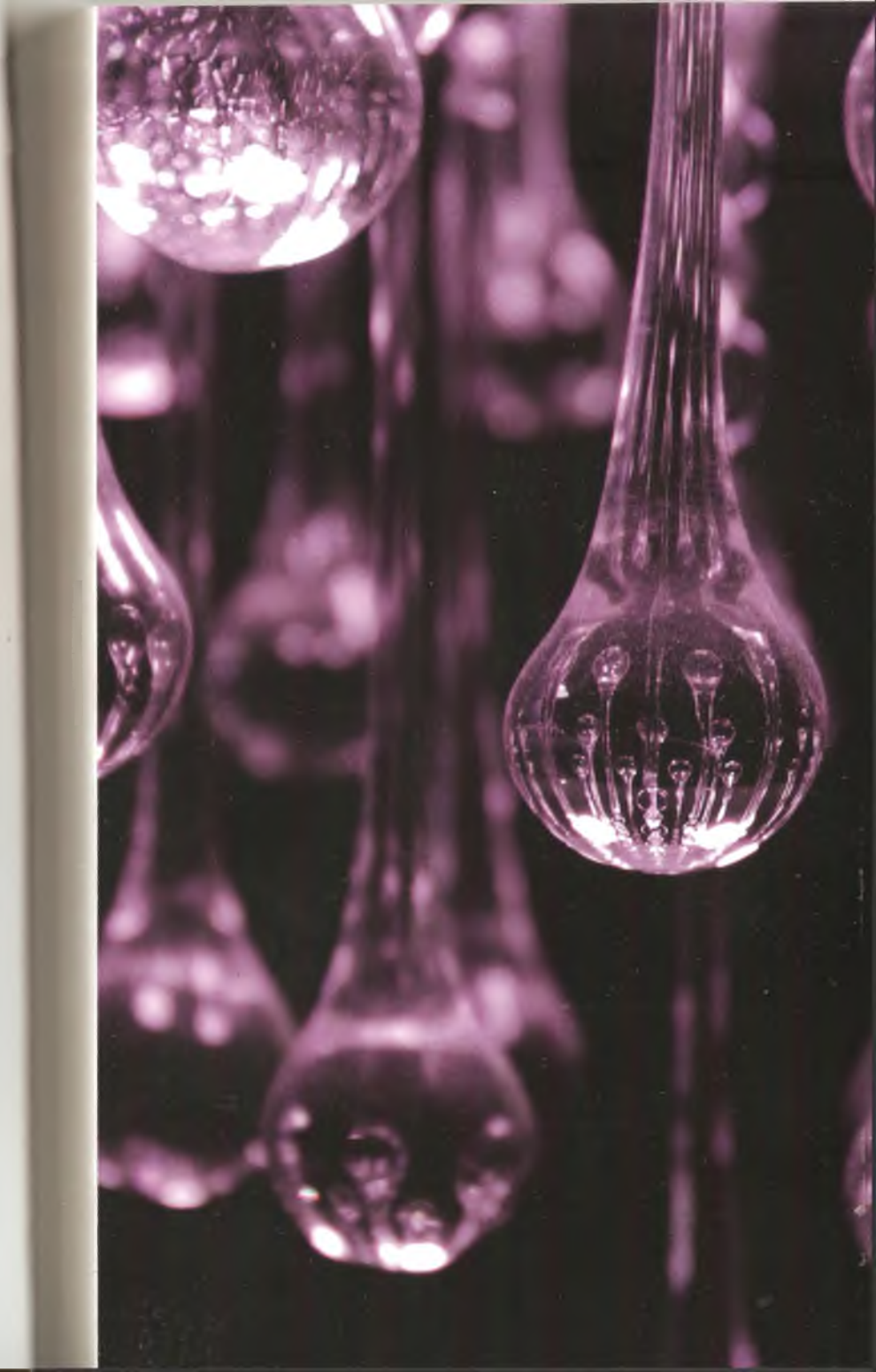
Hayat Brontë için mükemmel gidiyordu ve Logan'a olan aşkı her geçen gün artıyordu. Her sabah o günün getireceklerine can atarak uyanıyor ve Logan'la birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığını görerek heyecanlanıyordu. Ve her gün nişan yüzüğünü –birkaç ay öncesinde arkasına bile bakma-

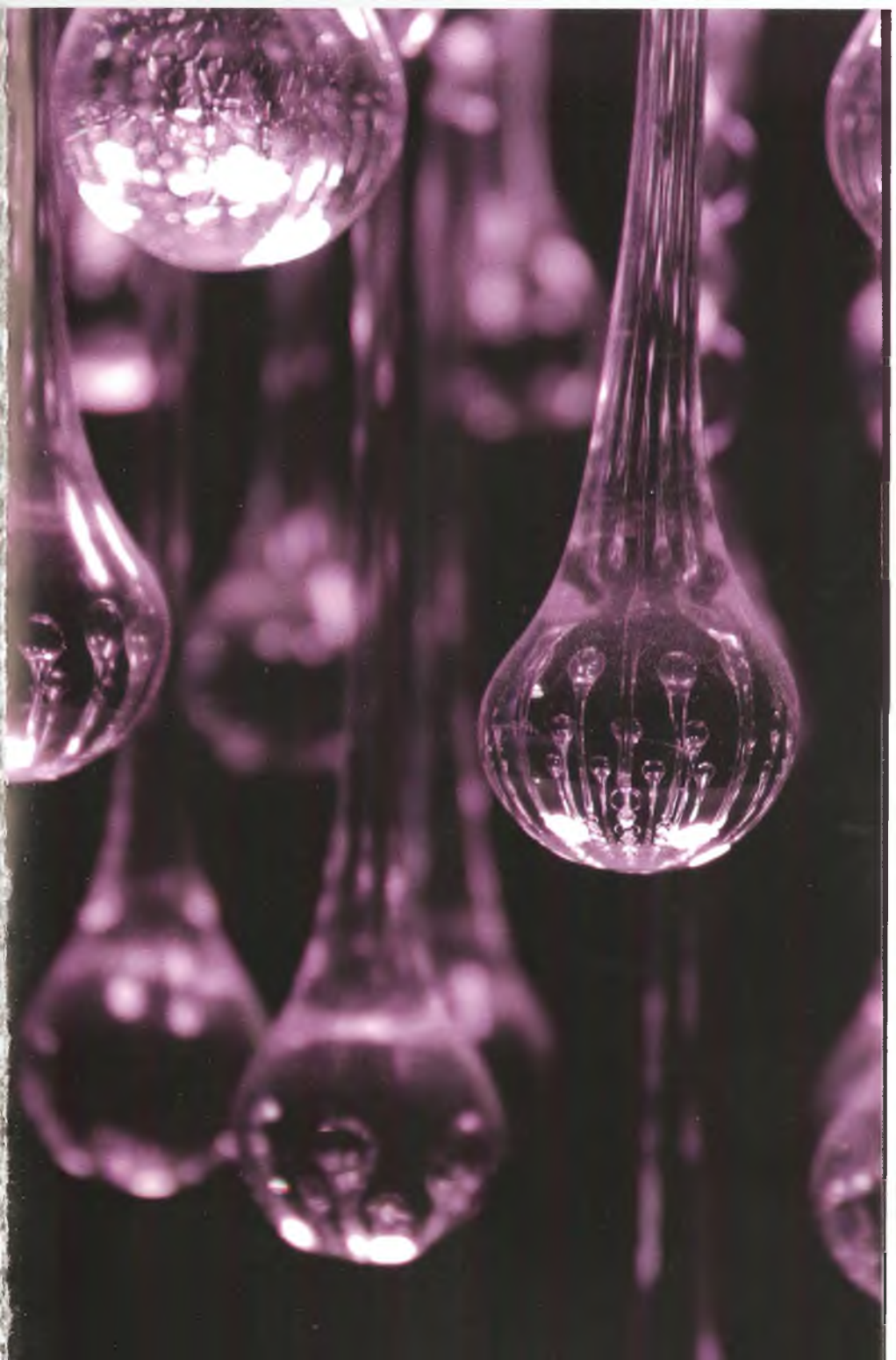
dan kaçacağı o büyük, arsız pırlantayı– alıyor ve içindeki kalp eriten yazıyı kendi kendine tekrar okuyordu.

Her kalp yarım bir şarkı söyler, bir başka kalp o şarkının eksik kısmını fısıldayıncaya dek.

Ve artık ona fısıldayan Logan'ın kalbine sahip olduğundan, Brontë'nin kalbi de mutlulukla bir bütün olmuştu.

New York Times ve *USA Today* çoksatan yazarı olan Jessica Clare üç farklı mahlasla eserlerini kaleme almaktadır. Jessica Clare olan erotik çağdaş romanlar yazar. Jessica Sims ise eğlenceli ve heyecanlı, uyku kaçıran paranormal hikâyeler anlatır. Bunlar dışında bir takma ad daha kullanmaktadır çünkü kendi sözleriyle; anlatmak istedikleri bu iki türe sığmıyordur. Jill Myles mahlasıyla da ateşli ve komik şehir fantastiğinden, pek de iyi sonuçlanmayan masallara dek yazmadık konu bırakmaz. Sokaklarında kahveci bile bulunmayan, Teksas'ın kuzeyinde bir kasabada yaşıyordur ki bu acımasız bir işkencedir. Zamanını eşi, evcil hayvanları ve kahve makinesiyle geçirmektedir. Çünkü kahve olmazsa olmazdır.

Milyoner Erkekler Kulübü

Masa kuruldu, kartlar dağıtıldı, içkiler dolduruldu. Sıra geldi alınacak ihaleleri, borsa hisselerini, otelleri konuşmaya. Masanın etrafında beş milyoner oturuyor. Bu akşamın konusu ise bir adadaki geleceği parlak bir otel. Logan Hawking gecenin şanslı çıkanı olacak gibi, zaten şu bir gerçek ki *Milyoner Erkekler Kulübü* üyelerinin lügatinde kaybetmek yok.

Milyoner Logan Hawking, Bahamalar'da yeni satın aldığı otelini teftişe gider.

Brontë Dawson, küçük bir lokanta garsonudur ve radyodan bir haftalık Bahamalar tatili kazanır.

Kasırga adayı talan eder, herkes tahliye edilir; asansörde kalan Logan ve Brontë dışında.

Kasırganın yıkıp döktüğü otelde kalan bu milyoner, hazırcevap garson Brontë'ye karşı poker masasından daha zorlu ve tutku dolu bir mücadeleye yelken açacaktır çünkü "Aşkın deliliği, cennetin lütuflarının en büyüğüdür."

THG
8154
GEA

NOVELLA
/novellayayinlari
/novellayayinlari
/novellayayinlari

Yetişkin okurlar içindir.

ISBN 978-605-186-216-1
9 786051 862361
online sipariş: okuoku.com